

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

bad boy BLUES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SAFFRON A. KENT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

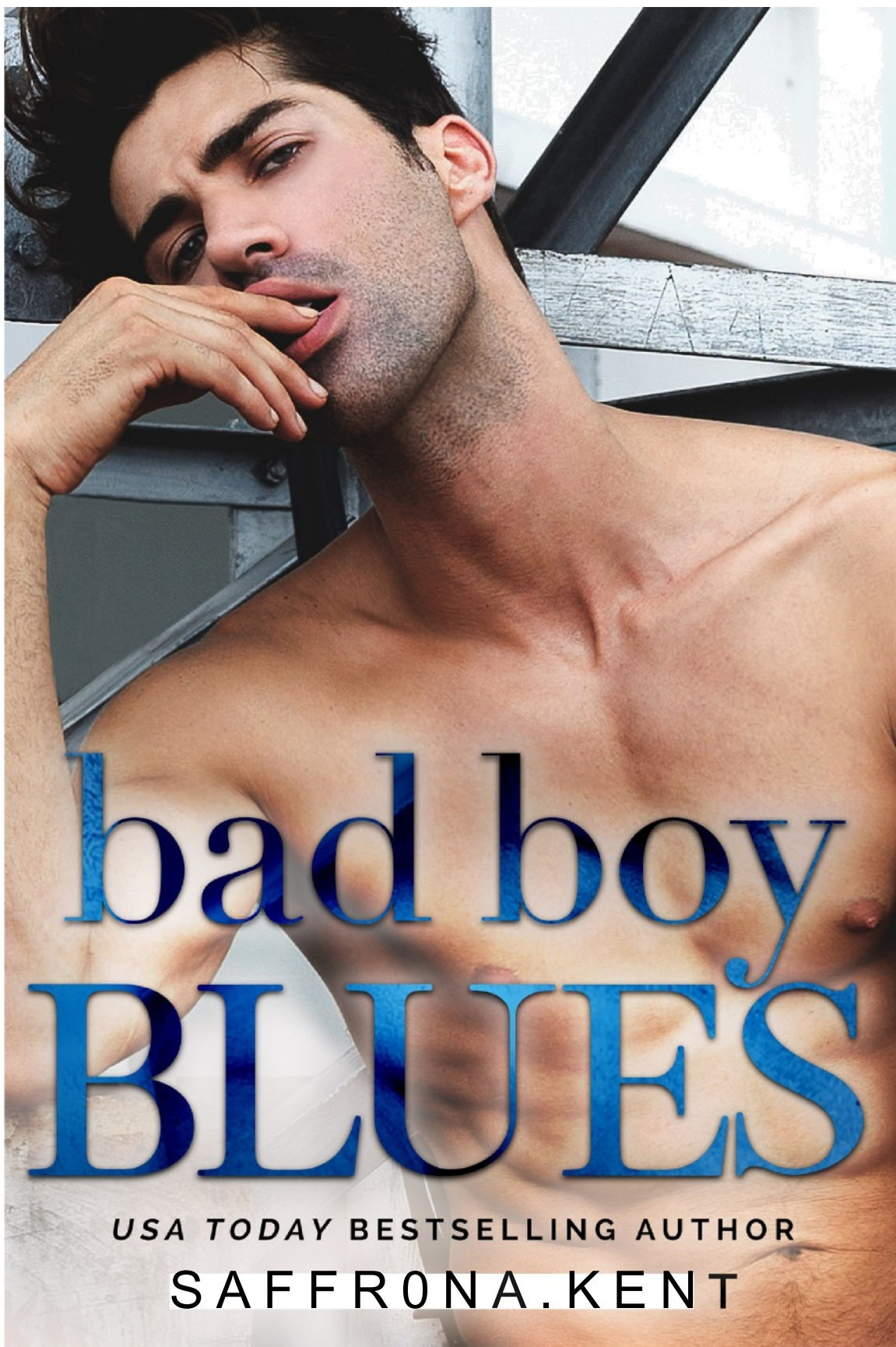
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

bad boy BLUES

SAFFRONA.KENT

İçindekiler

[Kapak Telif](#)

[Hakkı](#)

[Saffron Blurb](#)

[tarafından](#)

[yazılan kitaplar](#)

[Adanmışlık](#)

[Prince ve Paige](#)

[Bölüm 1 Bölüm](#)

[2 Bölüm 3](#)

[Bölüm 4 Bölüm](#)

[5 Bölüm 6](#)

[Bölüm 7 Bölüm](#)

[8 Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus](#)

[Sahneler](#)

[Yazarın Notu](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Tıp](#)

[Adamı Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

Copyright

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bad Boy Blues © 2019 by Saffron A. Kent
Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı Najla Qamber Designs
Kapak Modeli: Clauss Castro
Düzenleme: Leanne Rabesa
Virginia Tesi Carey tarafından redaksiyon

Nisan 2019 Baskısı
Baskı ISBN: 9781092216685
Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlandı

Other BOOKS

by

Saffron A. Kent

Bizimki Gibi Bir Savaş

(Karanlık Düşmanlardan Aşıklara Romantizm)

Karşılıksız

(Seksi öğrenci - öğretmen romantizmi)

Tanrılar ve Canavarlar

(Geleneksel olmayan bir romantizm)

Tıp Adamı

(Doktor - hasta yasak aşkı)

Blurb

Cleopatra Paige bu dünyada tek bir şeyden nefret eder - sadece bir tanesinden
- ve onun adı Zachariah Prince'tir.

İlkokuldayken, onun saç örgülerini çekiyordu. Ortaokulda, onun hakkında
yanlış söylentiler yaydı. Ve lisede, balosunu mahvetti.

Onun sırtışılarının haksız yere seksi olmasından nefret ediyor. Ve
karanlık gözlerinin onu her yerde takip ediyor gibi görünmesinden
kesinlikle nefret ediyor. Bazen, rüyalarında bile.

Zengin ve popüler olması ya da uşaklar ve hizmetçilerle dolu lanet bir
malikanede yaşaması önemli değildir. Adam kaba ve kibirli ve kadın
ondan mümkün olduğunca uzak durmak istiyor.

Ama ne yazık ki Cleo, Zach'le aynı malikanede yaşıyor.
Sadece adam prens ve kadın da ona hizmet eden aşağılık bir hizmetçi.

[Spotify Çalma Listesi](#)

Dedication

Cesurlara: korktuklarında bile doğru olanı savunanlara.

Kocama: Tanıdığım en cesur adam.

Ve benim için de: Bu kitap benim cesur olduğumun ve ne olursa olsun her zaman doğru olanı savunacağımın kanıtıdır.

Prince

Prens: İngiliz kökenli; Kraliyet oğlu.

Paige

Paige: İngiliz kökenli; Genç
hizmetçi.

Chapter 1

Yaşadığım kasabada bir hat var.

Bu çizgi görünmez. Aynı zamanda kağıt inceliğinde ve jilet keskinliğinde. Ama orada.

Yaklaşık on dokuz yıl boyunca, bir tarafında yaşadım. Güney tarafında. Çalışkan ve dürüst insanların olduğu taraf, ama çok paramız yok. Köhne binalarımız, eski püskü ön bahçelerimiz ve sert bir rüzgarda gıcırdayan ve sallanan evlerimiz var.

Kuzey tarafı zenginlerin ve güçlülerin tarafıdır. Büyük evlerin, biçilmiş çimlerin ve pahalı arabaların olduğu taraftır.

Çeşitli nedenlerden dolayı kesinlikle nefret ettiğim taraf. Ama şu anda bu konuya girmeyeceğim.

Bir görevim var, çok önemli bir görev.

Son altı aydır kuzey yakasının en üst köşesinde yaşıyorum. İsteyerek değil, dikkatinizi çekerim. Ama şartlardan dolayı.

Pleiades adında bir araziye evim diyorum.

Adını gökyüzündeki yedi yıldızdan oluşan takımyıldızından alıyor. Muhtemelen bu arazide bulunan saray benzeri malikanenin yedi kulesi olduğu içindir.

Ve bu gece, görevim oraya girmek. Malikaneye yani.

Dürüst olmak gerekirse, servis girişinin kodunu biliyorsanız, bu gerçekten haneye tecavüz müdür?

Hiç sanmıyorum.

Daha çok kodu girip içeri girmek gibi. Her gün yaptığım bir şey.

Tek fark, bunu her gün güpegündüz yapıyorum. Ama şu anda, gizlilik modum açıkken karanlığın altında yapıyorum.

Siyah şortumu, parlak mavi saçlarımı örten siyah kapüşonlu tişörtümü ve sessiz deri botlarımı giyiyorum.

Ben gece gibiyim: karanlık ve sessiz. Ve sıcak. Sıcaklık açısından.

Kasabamız hakkında bilinmesi gereken bir diğer şey de her zaman sıcak olduğudur. Her zaman bunaltıcı ve nemlidir. Yaz, kışın bile bizim daimi havamızdır. Garip bir şekilde, Pleiades en sıcak yerdir.

Üzerimdeki siyah şeylerle terliyorum. Ama gerginlikten de olabilir. Her gece *kodu girip bu şekilde girmiyorum*.

Ama umutsuz zamanlar, umutsuz önlemler.

İzlendiğim hissinden kurtulamadığımdan bahsetmiyorum bile. Elim tuş takımında, servis girişinde duruyorum, Görev için yola çıktığımdan beri muhtemelen onuncu kez etrafıma bakıyorum. Ama orada kimse yok. Gece karanlık ve yemyeşil arazi sessiz ve ıssız.

Belki de paranoya biraz karanlık işler yapmanın getirdiği bir şeydir.

İçimi çekip arkamı dönerek tuşlara basıyorum ve kodu giriyorum. Otomatik kapı açıldığında, bodrum katına inen merdivenlerin bulunduğu küçük lobi benzeri bir şeye giriyorum. Hizmetçi kanadına.

Muhtemelen nöbetçi odalarında uyumakta olan gece personelinin uyandırmamak için gıcırdayan merdivenlerden kaçınarak yavaşça aşağı iniyorum.

Küçük gece lambalarıyla aydınlatılmış geniş bir koridora açılan sahanlığa ulaşıyorum. Koridorun iki yanında odalar var. Uyuyan personel için nöbetçi odaları, toplantı ve molalarımızı yaptığımız personel odası, baş kahyanın ofisi.

Koridorun diğer tarafına ulaşana kadar yavaşça ve ses çıkarmadan yürüyorum. Bizi birinci kata çıkaran bir merdiven daha var. Yukarı tırmanırken yine gıcırdayanlardan kaçınıyorum.

Hedefim doğuda yer alan üçüncü kule.

Birinci kattaki tüm oda ve geçitleri dolaşmam yaklaşık yedi dakika sürüyor: balo salonu, gül odası, sarı oturma odası, özel yemek odası ve daha neler neler.

Sonra beni misafir kanadının bulunduğu üçüncü kuleye götürecek olan geniş merdivenlere ulaşıyorum. Bir kez daha yukarı tırmanırken, silahımın hâlâ yanımda olup olmadığını görmek için ellerimi ceplerime sokuyorum.

Evet, orada.

Kesenin kenarlarını hissediyorum ve karanlığın içinde gülümsüyorum. Artık gideceğim yere çok yaklaştım, sabırsızlanıyorum. Kelimenin *tam anlamıyla*

Bekle.

Ayaklarım daha hızlı ve nefesim k e s i k kesik geliyor. Ben Adrenalin içinde yüzüyorum. Yaşadığımı hissediyorum. Sanki içimde birden fazla hayat varmış gibi. Birden fazla kalp ve iki çift ciğer.

Sakin ol, Cleo.

Şimdi hata yapıp birinin beni yakalamasına izin veremem. Hedefime *bu kadar yaklaşmışken* olmaz.

Nihayet, nihayet, onca yolculuk, yürüyüş ve tırmanıştan sonra, ona ulaştım. Tam da aradığım misafir odası.

"Tamam." Nefes alıp veriyorum ve bir yandan diğer yana bakıyorum. "Sen öldün, seni sikik."

Beni odaya sokacak anahtarları cebimden çıkarıyorum. Küçük gümüş renkli anahtar.

Tamam, evet, bu biraz yasalara aykırı olabilir. Belki yüzde on aykırı.

Cebimdeki anahtarlar bana ait değil. Onları Bayan'dan aşırdım.

Stewart, baş kahyanın ofisi, vardiyam bittikten hemen sonra.

Ama yarın geri vermeyi planlıyorum, yani bu daha çok ödünç almak gibi. Aslında vermek zorundayım; anahtarlar konusunda biraz garip. Ama bu konumuzun dışında.

Mesele şu ki ben bir hırsız değilim; borç alan biriyim.

Dudağımı ısırarak anahtarı kilide sokuyorum ve kolayca dönüyor. Kapıyı açtığımda gelen tıkırtı çok gürültülü. Ya da belki bana öyle geliyor ve yutkunuyorum, olduğum yerde donup kalıyorum.

Tanrım, lütfen. Çok yaklaştım.

Bunu yapmam gerek. Bunun olması gerekiyor. Bu benim tek şansım.

Karanlık koridorda bir kez daha yukarı ve aşağı bakarak saniyeleri sayıyorum ama hiçbir şey kıpırdamıyor. Malikâne hâlâ uykuda ve sessiz, tıpkı dışarıdaki gece gibi. İçeriden de herhangi bir hareket belirtisi yok. Yani o da uyuyor. Başına geleceklerden tamamen habersiz.

Kapıyı sadece sığabileceğim kadar açıp içeri giriyorum. Klima sayesinde oda serin. Gece lambası y a n ı y o r ve yatakta uyuyan bedeni ışığa boğuyor.

Bay Grayson.

Pleiades'in ünlü elma bahçelerini görmek ve altıncı ve yedinci kulelerde büyük bir tur atmak için uçan elli yaşında bir misafir. Bunlar daha çok bir müze gibidir ve halka açık sergilenmektedir.

Evet, Pleiades kasabamız için büyük bir olay.

Yarısı korunmuş durumda ve dünyanın dört bir yanından ayrıcalıklı insanlar güzel mimarisini görmeye geliyor. Dünyaca ünlü bir ya da iki golf sahasını da ekleyince şeftali gibi mutlu oluyorlar. Duyduğuma göre sadece bir tur, benim temizlik işlerinde çalışarak bir yılda kazandığımdan daha pahalıya mal oluyormuş.

Bu malikânenin diğer yarısı, bu kasabanın en eski ailesi olan Prenslerin yaşadığı yerdir. Aslında onlar bu kasabanın kurucularıdır.

Pleiades'i uzun zaman önce inşa ettiler ve yüzyıllardır burada yaşıyorlar.

Bir zamanlar burada da bir adam yaşıyordu.

Simsiyah saçları ve simsiyah gözleri olan bir adam. Üç yıldır görmediğim bir adam, aniden çekip gittiğinden beri.

Düşünmekten hoşlanmadığım bir adam.

Neyse, bu kadar tarih dersi yeter. Gösteri zamanı.

Bu misafir odasında daha önce yüzlerce kez bulundum, bu yüzden her şeyin nerede olduğunu biliyorum. Yani, ödülümün olduğu dolabın.

Gözlerimi uyuyan adamdan ayırmadan usulca ona doğru ilerliyorum. Henüz kıpırdamadı. Muhtemelen zil zurna sarhoş.

Dolabın kapağını açıyorum ve işte orada: yarın için yeni ütülenmiş takım elbisesi.

Keşke şu anda yumruk atabilseydim ama bu çok riskli olabilirdi. Bu yüzden silahımı, kaşıntı tozunu çıkardım ve takım elbise ceketinin yakalarını açtım. Bay Grayson'a son bir kez bakarak tozu kumaşın her yerine, özellikle de pantolonunun üzerine serpiyorum.

Ona neyin çarptığını anlamayacak.

Bir kez daha dudağımı ısırarak, neşeli kahkahalarımı gizli tutmaya çalışıyorum. Henüz ormandan çıkmadım. Fark edilmeden kulübeme dönmem gerekiyor yoksa Bayan Stewart şimdiye kadarki en iyi haberle uyanacak: Kleopatra Paige sonunda bir kuralı çiğnerken yakalandı ve onu kovma zamanı geldi.

Benim, mavi saçlarımın, mavi rujumun *ya da* deri botlarımın büyük bir hayranı değil. Kısacası, benden nefret ediyor ve çizgiyi bir adım bile aşarsam beni kovmaktan çekinmeyecek. Ve şu anda çizgiyi o kadar aşmış durumdayım ki göremiyorum bile.

Görevimi tamamladıktan sonra Bay Grayson'ın odasından sürünerek çıkıyorum ve kapıyı sessizce kapatıyorum. Sonra adımlarımı geri çekiyorum, aşağı iniyorum, yürüyorum, hizmetli kanadına kadar gidiyorum.

Şansım yaver giderse, saat gece yarısını vurmadan kulübeme dönmüş olacağım ve yarın işe geldiğimde Bay Grayson kendi taşaklarını kaşıyan bir maymuna dönüşmüş olacak.

Sen harikasin, Cleo. Harikasin amına koyayım.

Sırıtiyorum.

Tam beni servis girişine götürecek merdivenlere adımımı atmak üzereyken arkamda bir hışırtı duyuyorum ve adım fısıltıyla söyleniyor.

"Cleo!"

Nefesim kesiliyor ve parmaklarım ahşap trabzana takılıyor.

"Cleo."

Gözlerimi kısıtım ve başımı öne eğdim. İç çekerek arayanla yüzleşiyorum. Arayan Maggie, baş aşçı.

Suçlayan gözlerle beni izlerken kollarını iki yana açmış, dudaklarını büzmüştü. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey."

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, muhtemelen gizlilik modumu fark ediyor ve bir şekilde bakışları kapüşonumun ceplerine takılıyor. "Orada ne var?"

Onları okşuyorum ve kaşıntı tozunu ve anahtarı sıkıştırdığım yerde bir çıkıntı olduğunu fark ediyorum. "Bir şey yok," diye tekrarlıyorum.

Ben bile kendime inanmıyorum ve mükemmel bir yalancıyım. "Ver şunu."

Oyunumu yükseltme zamanı.

"Maggie, ceplerimde hiçbir şey yok, tamam mı? Telefonumu personel odasında unuttuğumu sandığım için geldim. Ama bırakmamışım. Yani evet. Ceplerimde bir şey yok. Yaramazlık falan yapmıyorum."

Soğukkanlı konuşmamı bitirirken avuçlarımı sahte bir teslimiyetle açtım.

Maggie bir süre beni izliyor. Bakışları beni geriyor, daha doğrusu zaten gergin olduğumdan daha fazla geriyor.

"Senin büyümeni izledim, biliyorsun. Yalan söylediğinde anlarım, Cleopatra Paige."

"Ben -"

"Hadi gel. Mutfığa gidelim."

Bununla birlikte, sağına dönüyor ve benim durduğum merdivenlerden hemen önce ayrılan koridora doğru yürüyor.

Lanet olsun.

Bu gece malikaneye girerken aklımda olan şey tam olarak bu değildi. Uzun, dalgalı saçlarımın nefes alabilmesi için kapüşonumu çıkarıp onu takip ediyorum.

The Pleiades'in mutfığı muhtemelen benim yaşadığım kulübenin üç katı büyüklüğünde. Endüstriyel ışıkları ve çelik tezgahı olan büyük dairesel bir oda. Aşağı yukarı çok lüks bir restoranın mutfığına benziyor, derin dondurucu ve yüksek kaliteli ızgaralar ve diğer şeylerle tamamlanmış.

Maggie bana pencere kenarında, geceye bakan küçük bir yemek masası olan bir köşeye oturmamı işaret ediyor.

Bornozunu giymiş, yani bu gece nöbetçiydi ve uykusunun hafif olduğunu biliyorum. Sadece benim şansım.

İleri geri koştururken, tabakları ve çatalları toplarken ve yan taraftaki küçük buzdolabından yaban mersinli turtayı çıkarırken onu izliyorum.

Maggie çok tatlı. Kısa boylu ve dolgun, bir tutam kıvırcık bal sarısı saç var.

İkimize de birer parça kesiyor ve oturmadan önce tabaklardan birini önüme koyuyor.

"Ye," diyor bana, anne gibi sert bir yüz ifadesiyle.

Ona küçük bir gülümseme fırlatıyorum. Yaban mersinli turtayı ne kadar çok sevdiğimi biliyor - aslında tüm tatlı şeyleri seviyorum - ve her zaman benim için birkaç parça ayırdığından emin oluyor.

Tabağı yanıma yaklaştırıp içine dalıyorum.

"Teşekkürler." Homurdanıyor ve gülümsemem daha da büyüyor.

Maggie parmağıyla beni işaret etti. "Yapma. Bana gülümseme. Henüz paçayı kurtarmadın."

Gülümsememek için dudağımı ısırdım ve *özür diledim*.

Kendi turtasından bir parça keser. "Şimdi, bu şu misafirle mi ilgili, Mr.

Grayson?"

Ağzımdaki lokmayı yutuyorum ve Maggie kaşlarını kaldırıyor.

Boğazımı temizleyerek fısıldıyorum, "Belki."

"Sana bu işe karışma demiştim."

"Bunun dışında mı kalayım?" İnanmayarak sordum. "Beni tanıyor musun ki? Bunun dışında kalamam. Bunun dışında kalmayacağım. Grace'i taciz etti. Onu *elledi*. Resmen beni taciz etti." Göğüslerimi gösteriyorum. "Ve sonuçlarına katlanmadan bunları elleyemezsin."

Grace temizlik personelindeki kızlardan biri. Utangaçtır ve yüzleşmekten hoşlanmaz. Bu yüzden onu personel odasında ağlarken yakaladığımda, hikayesini anlatması için onu zorladım. Görünüşe göre Bay Grayson onu taciz ediyor, açık saçık yorumlar yapıyor ve ne zaman yanından geçse poposunu okşuyormuş.

Lanet olası pislik.

Birkaç gün önce ona yatakta kahvaltı servisi yaparken göğsümde bir fırça hissettiğimde, bunu hayal ettiğimi düşünmüştüm. Ama Grace'in hikayesi bazı şeyleri yeniden değerlendirmeme neden oldu.

Ben de harekete geçtim. Birinin yapması gerekiyordu.

Maggie beni kurnazca inceliyor ve yanaklarımın sıcaklıkla kızardığını hissediyorum.

"Tek sebep bu mu?" diye soruyor.

"Evet." Koltuğumda kayıyorum. "Başka ne olabilir ki?"

Omuz silkerek turtasından bir ısırık alıyor. "Bilmiyorum. Belki de bu işten nefret etmenle ilgili bir şeydir."

"Bu işten nefret etmiyorum."

"Gerçekten mi?"

Turtayı kaydırıyorum. "Evet. Yani, misafirler çıldırdığında kusmuk temizlemeyi ve yerde kullanılmış prezervatif bulmayı seviyor muyum? Hayır, sevmiyorum. Pencerelemin tozunu almayı ya da fayanslarda yüzüm görünene kadar yerleri silmeyi seviyor muyum? Hayır. Ama bu bir iş ve buna ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Şu anda buna dünyadaki her şeyden daha çok ihtiyacım var."

Bana bu işi ayarlayan Maggie'ydi.

Bizim kasabamızda, eğer üniversiteye gitmiyorsanız, büyük ihtimalle buraya gidiyorsunuz. Temizlik personelinde ya da aşçı kadrosunda ya da hangi kadroda çalışmaya uygun görünüyorsanız o kadroda çalışırsınız.

Annem ve babam başka işleri olan seçkin birkaç kişiydi. Babam evleri boyardı ve annem de bazen çocuklara özel ders verirdi.

Üniversite benim için hiçbir zaman bir seçenek olmadı; kitaplarla falan ilgilenmiyorum. Ama Pleiades'te çalışmak da öyle.

Annemin ben küçükken söylediği gibi dünyayı gezmek istiyordum.

Keşfetmek ve neyi sevdiğimi görmek istedim. Tutkumun nerede olduğunu görmek

öyleydi. Kendimi bulmak istedim.

Maggie'nin gözlerinde acıma ifadesi beliriyor ve gözlerimi kaçırıyorum. Bunu yapmazsam ağlamaya başlayabilirim ve bu da bu gece isteyeceğim son şey.

Bu gece kısasa kısastı. Bu macera ve telaşla ilgiliydi. Bu gece canlı hissetmekle ilgiliydi.

"Biliyorsun, bunu yapmak zorunda değilsin. Bu işi. Hemen şimdi toparlanıp bu kasabayı terk edebilirsin. Tıpkı planladığın gibi. Sadece arabana bin. O çok sevdiğin mavi arabana." Gülümsüyor. "Yolculuğa çık. Bana kartpostallar gönder. Kimse seni suçlamayacak, Cleo."

Tamam, her şeyden önce: Arabama öylece binemem. Binemem. Binmeyeceğim.

Eskiden çok sevdiğim, babamla birlikte spreyle boyadığımız mavi arabam artık beni korkutuyor. Ona dokunamıyorum. Dokunmayacağım. Çünkü ne zaman dokunsam, günlerce uyuyamıyorum. Kabuslar görüyorum. Bazen kusuyorum, başım dönüyor, klostrofobim oluyor.

Ama bunu ona söyleyemem. Çünkü son bir yıldır söylediklerinin aynısını söyleyecektir.

Birini görmek gerek, Cleo. Biriyle konuşmalısın.

"Yapamam," diye fısıldıyorum, parmaklarımı birbirine geçirerek. "Bu işe ihtiyacım var. Eski evimi geri almam gerek."

Eski evim. İçinde büyüdüğüm ev.

Banka geçen yıl babamın borçları nedeniyle elimden aldı. Çok yalvardıktan sonra bana ikinci bir şans verdiler ve parayı bulmam için bir süre tanıdılar. Parayı toplamak için sadece dört ayım kaldı ve bunun için de bu işe ihtiyacım var.

"Ailen bunu senin için istemezdi." "Burada değiller, değil mi?"

Küstah olmaya çalışıyordum. Ama sanırım sesim daha çok... kimsesiz, yetim gibi çıktı.

Maggie iç çekerek arkasına yaslanır. "Peki. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi sana yaptıramam."

Göğsüm ağırlaşıyor ama yine de titrek bir gülümsemeyi başarıyorum.

"Ama," diyor Maggie sertçe. "Vardiyan bittikten sonra malikâneye girmeni istemiyorum. Anladın mı?"

Omurgamı dikleştiriyorum. "Evet."

"Ne olursa olsun. İntikam almak ne kadar cazip olursa olsun. Sen bir kanunsuz değilsin."

"Wonder Woman gibi mi demek istiyorsun?" Sırıtiyorum. "Hiç komik değil."

Başımı ciddi bir şekilde sallıyorum. "Öyle değil."

Maggie onaylarcasına başını sallar. "Eğer çalışmıyorsan buraya adımını atmayacaksın. Benim yerime başka biri seni aylak aylak dolaşırken bulsaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum. Yani artık gece gezmeleri yok."

"Anladım."

Maggie bana baktı. Lacivert rujum, mavi saçlarım ve siyah kıyafetlerim.

İnsanların böyle bakışlarına alışkınım. Güney yakasında kimse umursamazdı. Ama burada, şehrin diğer yakasında, insanlar bana yargılayarak bakıyor. Mavi, dalgalı, dağınık saçlarım yeterince sofistike olmadığının ilk göstergesi. Lacivert rujum moda hakkında hiçbir şey bilmediğim anlamına geliyor.

Ama bunu Maggie'den duymak biraz acı veriyor. Bu beni kendime getiriyor.

"Kurallara uymadığınız bir sır değil ve Nora bu yüzden sizden pek hoşlanmıyor."

Nora Bayan Stewart, nam-ı diğer Bayan S ve evet, benden nefret ediyor. "Bu hafif kalır."

"Öyle. Hâlâ istifa edip bu kasabayı terk edebilirsin ama madem istemiyorsun, kuralları ne kadar önemsemediğimizi onun yüzüne karşı göstermeyelim. Kovulmaya çalışmayalım."

"Denemiyordum-"

"Sakla onu."

Maggie devam ederken ben susuyorum ve saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, "Şimdi ceplerinizi boşaltın ve orada ne varsa bana verin."

Birkaç saniye ona baktıktan sonra tüm eşyalarımı ona vermeye karar verdim. Kaşınıtı tozu paketini ve anahtarı çıkarıp masanın üzerine koyuyorum.

Maggie başını sallayarak onları eline alır. "Cleo. Cleo. Cleo." İç çekiyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Belki beni seversin?"

Maggie kıkırdar. "Turtanı bitir ve eve git."

Yirmi dakika sonra ve hâlâ takip edilip edilmediğimi anlamak için arkamı döndüğümde kulübemdeydim.

Hizmetçilerin kulübeleri ana evden biraz daha uzakta yer almaktadır. Toplamda yaklaşık beş ya da altı kulübe vardır ve arkalarında orman bulunan yarım daire şeklinde dizilmişlerdir.

En küçük olanında en iyi arkadaşım Tina ile yaşıyorum.

Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşız. Birkaç adam onun pembe bisikletini çaldı ve ben de geri almak için onları yumrukladım.

Tina da benim gibi temizlik görevlisi. Üniversite ona da göre değildi ama benim aksime o her zaman Pleiades'te çalışmayı planlamıştı.

Odamda iki kişilik bir yatak, küçük bir şifonyer ve daha da küçük bir dolap var.

Duvarlar beyaz renkte, ki ben bunu pek sevmem.

İlk taşındığımda, babamın boya fırçalarıyla maviye boyamayı düşündüm; eski evimden kalan diğer şeylerin yanı sıra onun birkaç fırçasını da saklamıştım. Ama sonra fark ettim ki, mavi yapmak istemiyordum.

Burası evim değil.

Kuzey tarafı, Pleiades, onlar evim değil. Onlar benim güvenli yerim değil. Bunlar benim halkım değil.

Halkım - gerçekten benim diyebileceğim insanlar - öldü.

Öleli bir yıl oldu ve kederin geçmesi ve bir yetimin kendini yetim gibi hissetmemesi ne kadar sürer merak ediyorum.

Annemin pamuk ve dantelden yapılmış mavi geceliğini giydim. Annem mavi rengin büyük bir hayranıydı. Aslında onun da benim gibi mavi saçları vardı.

Tam yorganın altına giriyordum ki çevresel görüşümde bir şey parladı.

Kayan bir yıldız.

Yatağa tırmanıyorum ve pencerenin parmaklıklarına tutunuyorum. Küçükken, annemle birlikte kayan bir yıldız gördüğümüzde dilek tutmayı ihmal etmezdik. Bu yaptığımız şeylerden sadece biriydi.

Ve her zamanki gibi gözlerimi kapatıp bir dilek tutuyorum.

Lütfen evimi geri almama izin verin.

Göz kapaklarımı açtığımda, yıldız sanki orada değilmiş gibi kayboluyor.

Garip bir şekilde, bu beni üzüyor.

Ama bir saniye sonra, üzülecek zamanım olmadığını fark ediyorum.

Çevresel görüşümde başka bir şey fark ettiğimde içimdeki her şey çığlık atarak durur.

O kadar çabuk gelip gidiyor ki. Kayan bir yıldızdan bile daha hızlı, bunu hayal edebilirdim.

Ama hayır. Ben gördüm.

Bir omuzun köşesini gördüm. Bir dirsek parıltısı. Koyu renk kot pantolonun içinde uzun, kaslı bir kalça.

Birisi ormanın içinden geçen toprak patıkada yürüyor.

Bütün gece yaşadığım izleniyor olma hissi tüm gücüyle geri geliyor. Aslında, başka şeyleri de beraberinde getiriyor.

Unuttuğum şeyler.

Kalbimin deli gibi arpması. Ciğerlerim havaya hasret kalmış gibi göğsümde bir sıkışma. Ve o... karnımda keskin, bıçak gibi kanatları olan kelebekler.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

Bu mümkün değil, değil mi? O burada değil. Üç yıl önce gitti.

Yani, o omzu *biliyorum*. O dirseği ve o kalçayı biliyorum. On yaşımdan beri onları neredeyse her gün görüyorum. Büyümelerini ve yaşlandıkça daha da güçlenmelerini izledim.

Uyurgezer olsam bile onları sıraya dizip seçebilirdim.

Üç yıldır onları, *onu* görmemiş olsam da onları seçebiliyordum.

Sonra yatağımdan fırlayıp kulübenin ön kapısına koşuyorum. Kapıyı açıp çıplak ayaklarımla dışarı koşuyorum.

Zemin, ön bahçemizi çevreleyen çimlerin arasından bile sıcak ve sert. Ama bunların hiçbirisi umurumda değil.

Ne gördüğümü önemsiyorum.

Ama yine de, göz alabildiğince uzakta kimse yok. Gece, yarım saat önce kulübeme geri döndüğümde olduğu gibi aynı.

Etrafıma bakıyorum, aşağı yukarı, bir o

yana bir bu yana. Onu hayal mi ettim?

Ama *neden* onu hayal edeyim ki? Neredeyse on yıldır nefret ettiğim adamı neden hayal edeyim?

Aklını kaybettiğinde böyle mi hissediyorsun?

Belki de ailemin ölümü beni yanlış şekillerde etkiliyordur.

Birkaç saniye sonra tekrar içeride, yatağımda, yorganın altındaydım.

Uyumak için gözlerimi kapatıyorum ama tek görebildiğim o omuz, o dirsek ve o.

Chapter 2

"Mavi!"

Bu dünyada bana öyle diyen sadece bir kişi var.

Üç yıl önce sesi sert ve alçaktı. Homurdanırdı. Eminim yıllar onu daha da olgunlaştırmıştır. Umursadığımdan değil.

Bilmiyorum.

Dün gece gördüklerim de umurumda değil. Sanırım onu ben uydurdum. Rüya gibi bir şeydi. Hayal gücümün bir ürünü.

Her neyse, *bu* ses yüksek ve kıkırdayan, sevimli bir ses. Beş yaşındaki komşum Arthur'a ait. Hepimiz ona Art deriz, o da bana Mavi der.

Belki de beni bu isimle çağıran iki kişi vardır.

Duruyorum ve arkamı döndüğümde onu bana doğru koşarken buluyorum. Sırt çantası omzunda ve bana sırtlıyor.

Ben de sırttım. "Hey, koca adam."

Nefes nefese durdu ve ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Sarı saçları, yeşil gözleri ve kafasının arkasında daimi bir inek tüyü var.

"Bak!" Bana yumruğunu gösteriyor. "Doğru yaptım mı?"

Ona nasıl yumruk yapılacağını öğretiyordum ve evet, tamamen başardı.

"Mükemmel

görünüyor."

Işıldıyor.

"Yaşasın!"

Gülümseyerek saçlarını okşadım. "Onları yok edeceksin."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye soruyor.

Art bana öyle bir umutla bakıyor ki kalbim sıkışıyor.

"Sakin geri adım atma, tamam mı? Her zaman u n u t m a , biz mazlumlarız. Ama insanların düşündüğünün aksine, mazlumlar zayıf değildir. Biz savaşıyoruz."

Geri. Aslında, en çok biz savaşıyoruz. İnsanlar bizi hafife alıyor ve biliyor musunuz, bırakın alsınlar. Bu onların en büyük hatası. Ve kimsenin sana aksini söylemesine izin verme, dostum."

Gülümsüyor ve heyecanla başını sallıyor. "Tamam!"

Art ve ben, kaderimizde arkadaş olmak varmış. Benim gibi o da bir yetim. Gerçi ailesi o daha iki yaşındayken ölmüş. O zamandan beri Pleiades'te, aynı zamanda temizlik görevlisi olan büyükannesi Doris ile birlikte yaşıyor.

Ama bunun dışında, beni bu beş yaşındaki sevimli ve utangaç çocuğa bağlayan en önemli şey, ikimizin de zorbalığa uğramış olması. En azından ben bir zamanlar öyleydim.

Art yaşına göre biraz küçük, bu yüzden okulundaki bazı çocuklar ona sorun çıkarıyor. Onu itip kakıyor, tehdit ediyor, ağlatıyor ve okulu genel olarak berbat hale getiriyorlar.

Siktir et onları.

Zorbalar korkaktır. Kendi ayakları üzerinde duramazlar, bu yüzden boş tehditlerin arkasına saklanırlar. Onları yola getirmek için ihtiyaçları olan tek şey biraz geri itmektir ve ben de Art'a bunu nasıl yapacağını öğretiyorum. Bu konuda biraz tecrübem olduğu için.

Yumruk tokuşturduk ve ayağa kalktım. "Seni seviyorum. Gitmem gerek. Ama bu gece görüşürüz, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Krep gecesi mi?"

Doris'in yaşı ilerlediği için elimden geldiğince Art'a yardım ediyorum. Bu gece ona bakacağım ve Pazartesi olduğu için akşam yemeği için kahvaltı yapacağız.

"Emin olabilirsin!"

Vedalaştıktan sonra, yaklaşık on dakika içinde günlük toplantımızın başlayacağı ana eve doğru koşuyorum.

Dün gece olduğu gibi, servis girişinin kodunu girip içeri giriyorum. Merdivenlerin tepesinden bile personelin koşuşturmasını duyabiliyorum.

Mutfığa, personel odasına girip çıkan insanlar var. Kadınlar benim gibi yakaları ve kolları beyaz süslemeli gri elbiseler, erkekler ise siyah pantolonlu beyaz gömlekler giyiyor. Pleiades'teki üniformamız.

Kıkırdamalar, konuşmalar ve hatta itişmeler oluyor. Tüm ev uyanık ve sıkı çalışıyor.

Merdivenlerden iniyorum, personel odasına ulaşana kadar *merhaba* ve *merhaba* diye sesleniyorum. İnsanlar çoktan oturmaya başlamıştı ve erken kalkmak gibi bir derdi olmadığı için benden daha erken gelen Tina benim için bir koltuk ayırmıştı.

Ben oturur oturmaz Bayan S içeri giriyor ve Tina eğilip fısıldıyor, "Tam zamanında. Kimin aklına gelirdi ki?"

Geç kalmamla ünlü ya da kötü şöhretli sayılırım, bu yüzden masanın altından ona takla atıyorum; daha önce bunu göz önünde yaptığım için tutuklanmışım.

Tina sadece kıkırdıyor.

Bayan S. masanın başındaki yerini alır ve herkes sessizliğe gömülür. Ortada kahve, çay ve kurabiyeler var - Maggie ve çalışanlarının ikramı - ve uzun yemek masası, düz omurgalar ve ciddi yüzlerle birlikte bu Downton Abbey'den bir sahne olabilir.

"Herkes günaydın," diyerek bizi selamlayan Bayan S. etrafına bakınırken gözleri benim üzerimde durdu. "Herkesi burada ve zamanında gördüğüme çok sevindim."

Gülümsedim. Yüzümü buruşturmuş gibi görünsem de. "Bugün planlarımızda küçük bir değişiklik var."

Bayan S. gülümsüyor ve bu konuda içimde pek iyi bir his yok. Eğer mutluyorsa, o zaman bir şeyler yanlış demektir. O asla mutlu olmaz ve başkalarının mutlu olmasına da izin vermez. Yani benim.

"Bugün özel bir gün." Gülümsemeye devam ediyor ve benim kaşlarım daha da çatılıyor. "Bu planlanmamış ama özel günü kutlamak için Bay ve Bayan Prince bir parti veriyor. Biraz kısa bir süre olduğunu biliyorum ama çoğunuzun balo salonunda olmasını istiyorum. Dekoratörler gelmeden önce her yerin temizlenmesini ve cilalanmasını istiyorum. Bazılarınızı onlarla birlikte çalışmak üzere görevlendirdim ve herhangi bir hata ya da şikayet istemiyorum, anladınız mı?"

Hepimiz başımızı sallayana kadar herkese dik dik bakıyor.

"Bu gece sorunsuz geçmeli. Bu muhtemelen Pleiades'te çalışacağınız en önemli etkinlik olacak. En azından en önemlilerinden biri."

Tamam, bizi öldürüyor ve bunun farkında. Gözleri neşeli ve neşe dolu. Onu daha önce hiç böyle heyecanlı ve neşeli görmemiştim. Ve bize sözde özel gününden bahsetmiyor bile.

"Hiçbiriniz bana ne olduğunu sormayacak mısınız?"

"Bunu yaparsak bizi kovacak mısın?" Nefesimin altında mırıldanıyorum ve Tina homurdanıyor.

Bayan S. bize ters ters bakıyor ama neyse ki çalışan kızlardan biri olan Leslie ona bu konuyu soruyor.

Bayan S. dikkatini başka yöne çeviriyor ve gülümsüyor. "Bugün benim ve on yıllardır burada çalışan diğer bazı çalışanların sabırsızlıkla beklediği gün." Bunun üzerine Maggie ve diğer birkaç kıdemli personel ışınlanır. "Bu akşamki partinin üç yıl aradan sonra Ülker'e dönen Prens'in onuruna verildiğini söylemekten büyük mutluluk duyuyorum. Kendisi, Üstat Zach."

Efendi Zach.

Ağzının hareket ettiğini görebiliyorum ama onu duyamıyorum. Sesi bir tünelden ya da derinlerden ve uzaklardan geliyor gibi.

Birdenbire tek yapabildiğim hissetmek oldu.

Çarpan kalbim, karnımdaki vahşi kelebekler. İçimdeki gerginlik
Göğü
s. Titreyerek gözlerimi etrafta gezdiriyorum. Herkes sakın ve odaklanmış.
Bayan S.

Hala konuşuyor ama tek duyabildiğim onun adı.

Zach.

Geri

döndü.

Oydu, değil mi?

Dün gece onu gördüm, daha doğrusu kaybolmadan önce bir anlığına
gördüm. Bu bir rüya ya da benim hayal gücüm değildi.

Onu ben uydurmadım.

Aman Tanrım.

"Özür dilerim. Az önce ne dedin sen?" Yüksek sesle ve etkili bir şekilde
odadaki tüm gözleri üzerime çekerek patladım.

Bayan S. bana bakıyor. Sert.

Sözünün kesilmesinden hoşlanmadığını biliyorum, özellikle de sağa sola
talimatlar verirken. Ama siktir et.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun Kleopatra?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. Ama faydası olmadı. Hâlâ onun adını
duyduğum andaki kadar sarsılmış durumdayım.

"Dinle, kaba davrandığımı ve sözünün kesilmesinden nefret ettiğini
biliyorum ama anlamıyorsun." Boğazımı temizliyorum ve koltuğumun kenarına
kayıyorum. "Az önce Zach'in geri döneceğini mi söyledin, çünkü bence
söyledin. Ve bu imkânsız, değil mi? Çünkü son baktığımda gitmişti. Aniden.
Ben de geri dönmeyeceğini düşünmüştüm. Belki ailesi *sonunda* onunla tüm
bağlarını koparmıştır diye düşündüm. Bilirsiniz, çünkü o çok... kontrolden
çıkmişti. Yani..." Ellerimi havada sallıyorum ve içimden bir ses onları biraz
fazla hızlı salladığımı söylüyor. "Oxford'a gitme senaryosuna hiç
inanmamıştım."

Oxford'a gittiğine dair hava atıyorum. "Oxford'a gittiğine hiç
inanmadım. Ama sorun değil. Bu umurumda değil. Benim umurumda olan..."
Parmaklarımı masanın üzerinde birbirine geçiriyorum, dirseklerimi tahtaya
gömüyorum ve öne doğru eğiliyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Bacaklarım titriyor ve onun geri döneceği düşüncesinin bile beni bu hale
getirmesinden nefret ediyorum.

Bu gergin, titrek, dağınık kız.

Öfkeli ve vahşi.

Yüzleşmekten kaçınmak için saklanmak ve bir kez daha cezaya
gönderilmek mi yoksa on yaşındayken ve on iki yaşındayken yaptığı gibi
yüzüne yumruk atmak mı istediğine karar veremeyen bir kız.

"Kleopatra, bugün sana ne oldu bilmiyorum. Ama bunu görmezden
geleceğim çünkü çok fazla şeyle uğraşıyorsun. Yine de şunu söyleyeceğim -

eğer

düzensiz davranışlarınızı kontrol altına almaz ve biriyle

görüşmezseniz..." İşte burada.

"Gitmene izin vermekte hiç tereddüt etmeyeceğim. Anlaşıldı mı?"

Yanımda Tina'nın yüzünü buruşturduğunu hissediyorum. Maggie'nin onu salladığını bile hissedebiliyorum.

Kafa.

Ellerimi birbirine bastırıyorum ve bacaklarımı hareketsiz kalmaya zorluyorum. Bu iyi bir şey.

Kalbimin bir organ olduğunu ve kaburgalarımın arasına sıkıca hapsedildiğini.

Çünkü öyle olmasaydı, göğsümden dışarı fırlar ve yerde et yığını halinde yatardı.

"Kristal," diyorum güçlkle.

"Peki ya Kleopatra?"

"Evet?"

"Ben Bay Prince. Yerini unutma." Dişlerimi gıcırdatıyorum, sıkıyorum, *kırıyorum*.

"Yapmayacağım."

Zachariah Prince.

Onunla tanıştığım da ben on, o on iki yaşındaydı.

Aslında onunla St. Patrick'teki ilk günümde tanıştım. Şehrin kuzey yakasında lüks çocuklar için lüks bir okul.

O zamanlar muhtemelen güney yakasından oraya giden tek kişi bendim. Ailem çok gururluydu. Benim için en iyisini istiyorlardı ve bu yüzden beni o okula sokmak için çok çalıştılar.

Dürüst olmak gerekirse St. Patrick'ten hiç umutlu değildim. Tina ve diğer tüm arkadaşlarımla birlikte güney yakasındaki normal okuluma gitmekten mutlu olurdum.

Her neyse, ilk günümde ne olmasını bekliyorsam, gerçekte olanla uzaktan yakından alakası yoktu.

Öğle yemeğinde bir kızdan havuçlu çubuk çalarken, daha doğrusu *ödünç* alırken yakalandım. Benim hatam değildi. Acıkmıştım ve çocukların getirebileceği atıştırma listelerinin uzun bir listesi vardı. Hepsisi de saçma sapan, açlığımı bastırmak için hiçbir işe yaramayan sağlıklı şeylerdi.

Ben de doğaçlama yaptım.

Ve yakalandım ve cezaya gönderildim. Onunla orada tanıştım.

O aptal okula kaç yıl gideceksem sonraki yıllar boyunca benim zorbam olacak adam - St. Patrick'in hem ortaokulu hem de lisesi var

Kanatlar.

Benim yaşımdaki kızlar yakışıklı oğlanlara aşık olurken, ben Zach'ten nefret ediyorum. Erkekler onlara çıkma teklif ederken, sırt çantalarını taşıırken, kapılarını açarken, Zach ve yordakçıları beni onların arasından itiyordu.

Koridorlarda bana çelme takıyorlar, üniformama ve ödevlerime içki döküyorlardı. Mavi arabamı saklıyorlar ve telefonuma nerede olabileceğine dair ipuçları gönderiyorlardı.

İnternette bulabildikleri her peynir reklamında yüzümü Photoshop'ladıklarından ve bana Thunder Thighs, Jiggly Lump, Lard Ass dediklerinden bahsetmiyorum bile. Bilirsiniz, çünkü yemek yemeyi severim ve konu vücudum olduğunda pek de narin bir çiçek sayılmam.

Ve yordakçıları onun pis işlerini yaparken, Zach orada öylece durur ve bana bakardı. Bazen sırtırdı. Özellikle de ben karşılık verdiğimde.

Evet, karşı koydum.

Çaresiz değildim. Çok uzaktaydım.

Hatta onunla tanıştıktan bir gün sonra yüzüne yumruk attım çünkü kitaplarımı kesmişler ve sayfalarını koridorun her tarafına saçmışlardı.

Babam bana her zaman kendimi savunmamı öğretti ve ben de savundum. Sayısız kez.

Dolaplarına girip ödevlerini çalardım. Arabalarını anahtarlardım. Hatta bir keresinde, bir beden eğitimi dersinden sonra kıyafetlerimi sakladığı ve erkekleri bana bakmaları için soyunma odasına gönderdiği için yakın çevresindeki kızlardan biriyle büyük bir kavgaya bile girdim. Okulda büyük bir olay haline geldi.

Yıllardır onları öldürmek için planlar yaptım. Zach'i öldürmek için.

Eğer gitmeseydi ben de giderdim. Ama şimdi geri döndü ve ben yine okuldaymışım gibi davranıyorum.

Sağa sola bakıyorum, bir şeye takılıp düşmemek için çok ama çok yavaş yürüyorum. Muz kabuğu gibi bir şey, üzerine basayım ve insanlar hantal, kıvrımlı, sallanan vücuduma gülebilsin diye kasten dikilmiş.

Biri adımı her söylediğinde zıplıyorum. Biri gülüyor ve ben kaslarımı sıkıp gözlerimi kısıyorum, kendimi kesinlikle benimle ilgili olduğunu düşündüğüm yumruk cümlesine hazırlıyorum. Yumruklarımı esnetiyorum, Art'a öğrettiğim gibi bir tane yapmak için doğru tekniği hatırlıyorum. Nasıl karşılık verebileceğimi düşünüyorum.

Öfke ve nefret içinde boğuluyorum ve onu henüz görmedim bile. Gah.

Yeniden toparlanmak ve bir yetişkin gibi davranmak için kendimi mutfağın yanındaki servis dolabına kapattım. Parti başladı ve benim şampanyayı kendim içmek ve büyük bir paspas kovanının üzerine oturmak yerine servis etmem gerekiyor.

Ama her neyse.

Bensiz de idare ederler. Ben de dahil olmak üzere temizlik ve aşçılık personelinin çoğu bu gece hizmet veriyor. Eskiden güney yakasında garsonluk yapıyordum ve ekstra paraya ihtiyacım var, bu yüzden bu tür etkinliklerde hep gönüllü oluyorum.

Birdenbire dolap gümbürdüyor ve sallanıyor, beni inletiyor. Tavandan tozlar dökülüyor ve yerde duran şampanya flütleriyle dolu tepsi titriyor.

Biri kapıyı çalıyor. "Cleo."

Gergin omuzlarım sesin tanıdıklığıyla çöküyor. Bu Tina.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum, eğilip kapının kilidini açıyorum ve içeri girmesine izin veriyorum. Benim aksime, sarı saçları derli toplu ve üniformasının içinde çok şık görünüyor. Rimelim terden bulaştığından ve rujumu çoktan çiğnediğimden eminim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, sarı ampulün yetersiz ışığında endişeli bir ifadeyle.

"Kendimi yeniden toparlamaya çalışıyorum." "Saklanarak mı?"

"Hey, yargılama."

"Tamam. Özür dilerim."

Tina yanımda, ters çevrilmiş bir kovanın üzerine oturdu. "İyi misin?" Başımı sallıyorum.

"Sarhoş musun?"

İki parmağımı birleştiriyorum. "Belki biraz."

Sanki anlamış gibi başını sallıyor. "Grace teşekkür ediyor." Gülümsüyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Bay Grayson gittiğinde kıpkırmızıydı. Ellerini kasıklarından uzak tutamıyordu."

Gülüyoruz, beşlik çakıyoruz.

Birkaç sessizlik. Sonra, "Gerçekten oluyor, değil mi?" Yutkunuyorum. "Bu bir kabus falan değil mi?"

Tina omuz silkiyor. "İstersen seni çimdikleyebilirim."

"Kendimi bir düzine kez çimdikledim. Yani evet, sanırım gerçek."

Dirseklerim kalçalarım gömülüyor. "Sanırım gerçekten geri döndü."

Hissedebiliyorum.

Aslında bütün sorun bu. Onu hissedebilmem. *Onu* hissedebiliyorum.

Dışarıda, neredeyse belimi kırarak temizlediğim o balo salonunda olduğunu biliyorum. Muhtemelen insanlarla kaynaşıyordur, yani yordakçlarıyla.

O

İçiyor, gülüyor, *sırıttıyor*, sanki dünya umurunda değilmiş gibi.

Sanki onun geri dönmesi her şeyi mahvetmedi. Bay Prince.

Artık ona böyle mi seslenmem gerekiyor? Çarşafalarını soyup çöpünü çıkarırken mi?

Başımı salladım. "Ya kaldığı yerden devam ederse?" Ellerimi ovuşturarak en büyük korkumu dile getiriyorum. "Ya kötü bir şey yapmaya çalışırsa? Beni kovdurmaya falan kalkarsa? Ya evimi geri alamazsam? Artık kaybedecek çok şeyim var. Bu şaka savaşları falan değil."

"Bak, sakın ol. Ne olacağını bilmiyorsun," diye açıklıyor Tina ellerimi tutarak. "Ve dışarı çıkıp durumla yüzleşmedikçe de bilemeyeceksin. İnsanlar onun birkaç günlüğüne ziyarete geldiğini söylüyor. Belki seni fark etmez. Burası büyük bir ev. Bay ve Bayan Prens'i kaç kez gördünüz? Çok değil, eminim. Ayrıca, eğer saklanmaya devam eder ve katta çalışmazsan, Bayan S seni her halükarda kovacaktır."

İç çekiyorum.

Haklıydı.

"Tanrım, ondan nefret ediyorum."

"Biliyorum. O buradayken hep bundan bahsederdiniz."

"Evet, öyle. Buradayken hayatımın her saniyesini mahvetti. Balomu bile mahvetti."

Tanrım, balo.

Tüm varlığımın en kötü anısı.

O gece çok mutluydum. Lacivert paten balo elbisemi giymiş, deri çizmelerimi giymiştim. Makyajım koyu ve ağırdı. Kaybetmeye hazır belalı bir Külkedisi gibi görünüyordum. Bekaretini yani.

Okula gittim ve erkek arkadaşım Neal'ı bekledim. Şehirde yeniydi ve güney yakasından geliyordu ve hipster gözlüklerini ve pantolon askılarını görür görmez onun ruh eşim olduğunu anladım.

Ama hiç gelmedi.

Onun yerine telefonuma bir mesaj geldi - tipik Zach ve yordakçıları gibi - Neal'ın Pleiades'teki bir partide bir kızla sakso çekerken çekilmiş fotoğrafı.

Söz konusu partiye gittim ve ona söyledim. Neal değil. Zach.

Zach'e söyledim. Ona söylediğim her şey çok baktandı. Ama hepsi doğruydı.

Tina, "Biliyorsun, Neal'ın gitmesine gerek yoktu," diyor.

Bakışlarımı ona doğru kırbaçladım. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Elbette biliyorum. Elbette Neal'ın gitmek zorunda olmadığını biliyorum. Ama onun -Zach'ın- onu davet etmiş olması beni deli ediyor, tamam mı? Bunu bilerek yaptı. Arkadaş bile değillerdi. Beni incitmek için yaptı ve Neal

O kadar aptalım ki, ilk ve tek erkek arkadaşım bizim okula bile gitmeyen bir kızıdan kucak dansı alıyordu. Hem de balo gecesinde."

Birkaç saniye daha sessiz kaldık.

"Bütün pantolon askılarını çaldığımıza sevindim." Tina homurdanıyor.

Ben de homurdanıyorum. "Her renkten olduğuna inanabiliyor musun?" "Aman Tanrım. Neon sarısı da vardı."

"Tanrım, evet." Gülüyorum ve başımı sallayarak tavana bakıyorum.

"Onunla nasıl çıkabildin, Cleo? Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Ben sadece..." İç çektim. "Sanırım sadece nasıl hissettirdiğini görmek istedim.

gibi."

"Ne?"

"Aşık olmak." Yutkunuyorum. "Tek yaptığım ondan nefret etmektir. Zach, ben

Yani. Tek yaptığım kızgın ve nefret dolu olmaktır. Sadece bir erkeğe aşık olmanın nasıl bir his olduğunu görmek istedim."

"Bu adil, sanırım." O da iç çekiyor. "Dışarı çıkmaya hazır mısınız?

Orada mı?"

Başımı sallayıp ayağa kalkmaktan başka seçeneğim yok. Bütün gece burada kalamam.

Korkak. Bu işe ihtiyacım var. Bir hedefim var. Beni bundan alıkoymasına izin veremem. "Tamam, hadi gidelim."

Parti, birinci kulede bulunan balo salonunda gerçekleşecek.

Yüksek katedral tavanları ve Viktorya dönemine ait vintage dekoruyla geniş ve hiç bitmeyen bir alan. Her köşe karmaşık çiçek aranjmanları ve çay-ışıklı mumlarla dolu. Benim için süper sade ama sanırım teknelerini yüzdüren her neyse.

Son birkaç saattir şampanya servisi yaparak katları dolaşıyorum ve şu ana kadar Zach'i görmedim.

Yine de burada olduğunu biliyorum. Biliyorum. Tüm o şık takımların ve tasarımcı elbiselerinin arasında bir yerlerde, onunla tanıştığımdan beri aklımdan çıkmayan o adam gizleniyor.

Smokinli bir adam, onu ve arkadaş grubunu geçerken bana sesleniyor. Plastik gülümsememi takınarak onlara dönüyorum ve tepsiyi uzatıyorum. Konuşmalarını kesmeden ya da bana bir bakış bile atmadan, her biri bir flüt alıyor.

Ya da en azından ben öyle düşünüyorum.

Onlara bakmıyorum ya da dikkatimi bile vermiyorum. Onlar önemsiz. Görünmezler. Benim için yoklar.

Onun dışında hiçbir şey yapmaz.

Çünkü döndüğüm anda, önümdeki kalabalık işe yaramaz, felaket bir mucize gibi ayrıldı ve onu gördüm.

Zach.

O burada.

Nefret ettiğim çocuk, her zaman nefret ettiğim çocuk, geri döndü. Ve benden sadece 10 adım ötede duruyor.

Tanrım, aramızdaki 3 metrelik mesafe yeterli değil. Hayır. Çok yakın. Gerçekten yakın. Aramızda bir okyanus olmalı. Bir kıta. Bütün bir gezegen. Belki de bütün bir galaksi.

Bu haliyle onu açıkça görebiliyorum.

Yüzünün her açısını görebiliyorum.

Elmacık kemiklerinin keskin tepeleri, çenesinin eğimi, güçlü alnı. Kirpikleri bile ne kadar kalın ve koyu renk. Hepsi bir araya geldiğinde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam olmalı. Güzelliği ne büyük bir yanılsama.

Cimriliği bedeninde ortaya çıkıyor. Boynundaki damarlarda ve kendine davranış biçiminde. Hepsi sessiz, izleyici, yoğun ve büyük.

Tanrım, daha da büyümüş. Hatırladığımdan daha uzun. Daha da geniş.

Üç yıl önce bu kadar büyük müydü? Bu kadar güzel, kaygan, siyah saçları ve dolgun dudakları var mıydı?

Omuzları devasa görünüyor. On adım öteden bile göğsünün üzerindeki koyu renk tişörte baskı yaptığını görebiliyorum. Tüm vücudu kıyafetlerinden fırlamış gibi görünüyor: siyah deri ceket ve mavi kot pantolon.

Bu durum için tamamen yanlış olan kıyafetler. Sadece Zach'in giydiği kıyafetler. Geri kalanlar pahalı, resmi kıyafetler içinde.

Ve işte böyle, göze çarpıyor.

Asi diye bağırıyor. Kötü çocuk. Umurunda olmadığını haykırıyor.

Üç yıl önce de umurunda değildi, şimdi de değil.

Göğsüm uğulduyor, muhtemelen kelekler ve ayrıca başka bir şey. Kayıp gibi hissettiren bir şey.

Bunu hiç çok fazla düşünmedim ama Zach ve ben, biraz...

Aynı şekilde.

Hep birlikte cezaya kalırdık. Üniformalarımız her zaman Günün sonunda darmadağın olmuşuk, sanki oradan çıkmak için sabırsızlanıyorduk.

Anladığım kadarıyla Zach de okula gitmekten en az benim kadar nefret ediyordu.

Ödevlerimi yapıyordum, iyi notlar alıyordum ama hoşuma gitmiyordu. Zach de aynıydı. Benden bir sınıf üstteydi ve dedikodulara göre bir yıl geri kalmıştı ve her dersten kalıyordu.

En zayıf anlarımda yastığıma sarılıp ağladığımda, ertesi gün Aziz Patrick'e geri dönmeyi düşündüğümde, Zach'le arkadaş olduğumuz bir hayat hayal ederdim. Onun bana sataşmadığı, benim de ondan nefret etmediğim bir hayat.

Ama belli ki bunların hepsi hüsnükuruntu.

Bana sataştı ve ben de ondan nefret ettim.

Sağındaki birine sırtırken bile ondan nefret ediyorum. Piç kurusu.

O sırtıştan nefret ediyorum. Güzel ve seksi olması hiç adil değil. O asla değişmez.

Gözlerimin önünde bir el parlıyor ve neredeyse tepsiye olan hakimiyetimi kaybederek irkiliyorum.

Beni çağıran adam kaşlarını kibirli bir şekilde yukarı kaldırarak "Hizmet ettikten sonra gitmen gerekmiyor mu?" dedi.

Gruptaki diğer adam şampanyasını yudumlarken, "Evet, şu anda hiçbir şeye ihtiyacımız yok," diyor.

Üçüncü adam söze giriyor, "Olursa ararız."

Gümüş bir elbise giymiş olan gruptaki tek kadın mırıldanıyor: "Yine de nefesini tutma."

Onları ve küçümseyici yorumlarını sadece yarı yarıya dinliyorum.

Aslında, bakışlarımı kestikleri için memnunum.

Zach'ten uzaklaşmalıyım. Artık nerede olduğunu bildiğime göre, ona göz kulak olabilir ve görüş alanından uzak durabilirim. Beni görmesini istemiyorum. Artık burada çalıştığımı bilmesini istemiyorum. Ya da en azından bu sırrı mümkün olduğunca uzun süre saklamalıyım.

Gruptan özür dileyerek bir adım geri çekiliyorum.

Tam yara almadan kurtulmanın eşiğindeyken bir şey beni uyandırıyor ve bakışlarım onunkilerle çarpışıyor.

Lanet olsun.

Biliyordum. Beni bulacağını biliyordum.

Aramızda bir şey var, anlıyor musun?

Bu şey birbirimizin farkına varmamızı sağlıyor. Nerede olduğumuzun bir önemi yok. Okul koridorunda, boş gözaltı odasında ya da kalabalık bir balo salonunda.

Bir şekilde, o her zaman beni bulabildi ve ben de her zaman Onu.

Belki de nefret gizemli ve sinir bozucu bir şekilde böyle işliyordur.

Şampanya kadehini ağzına götürmüş olan Zach beni izliyor. siyah iblis gözleri. Eskiden olduğu gibi.

Sanki hiç durmamış gibi. Hiç gitmemiş gibi. Son üç yıl hiç yaşanmadı. Hala balo gecesi. Ben hâlâ on altı yaşındayım, o ise on sekiz. Zach arkamdan gülerken ben hala erkek arkadaşımın gelmesini bekliyorum çünkü o benim tüm aşk hayallerimi mahvetmek üzere.

Pazartesi günü okula gittiğimde Zach'in gittiğini öğreneceğim. Aniden kasabayı terk etti ve insanlar şok ve dedikoduyla çalkalanıyor.

Ancak şu anda karnımdaki ağrı daha keskin ve kalbim, onun bana odaklanması nedeniyle donmuş, hapsolmuş kelebeklerle birlikte durdu.

"Tanrım, gitmen için ne gerekiyor? Bahşış falan mı bekliyorsun?"

Bu sefer adamın sesi beni o kadar ürkütüyor ki tepsiyi kurtarmak mümkün olmuyor. Elimden kayıyor ve dehşet içinde yere düşmesini izliyorum.

Narin flütler mermere çarpıp paramparça olurken, her yere baloncuklar saçılırken çığlıklar atılıyor, soluk soluğa kalınıyor ve zıplanıyor. Bazıları beni işaret eden adamın ayakkabılarına bulaştı. Ayakkabılar İtalyan mokaseniydi. Bu bilgi gümüş elbiseli kadın tarafından verildi.

Etrafımda küçük bir kalabalık toplanıyor. Mırıltılar ve kahkahalar var. Bunu yapanın kim olduğunu söyleyemiyorum. Çünkü gözlerim kırık bardaklara, ters çevrilmiş tepsiye takılı.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum kimseye belli etmeden, gözlerim utançtan yaşlarla doluyor.

Ayakta durmak bir angarya haline geldi ve kemikli dizlerim yere çarpar çarpmaz irkiliyorum. Dengemi sağlamak için ellerimi uzatıyorum. Ama yanlışlıkla sıvı birikintisinin üzerine düşüyorlar ve sıvı bembeyaz bluzumun kollarına sıçırıyor.

Gerçi bu endişelerimin en küçüğu.

Çünkü avucum yapışkan zemine temas eder etmez, parmaklarımdan ve bileğimden geçen delici bir acı hissettim.

"Oh, lanet olsun."

Az önce kendimi mi kestim?

Sol avucumun ortasından aşağıya doğru bir kesik uzanıyor. Son yirmi saniyede neler olduğuna dair o kadar şaşkıyım ki tek yapabildiğim kesikten sızan kırmızı damlacıklara bakmak.

Bunca yıllık garsonluk hayatımda hiç tepsi düşürmedim. Eski patronum bana doğuştan yetenekli derdi.

Az önce ne oldu öyle?

Birinin elimi tuttuğunu hissettiğimde aniden düşüncelerim kapandı.

El büyük. Alaca. O kadar esmer ve bronz ki cildim

Daha soluk.

Belki şoktandır ama küçük kızımın görünüşü beni büyüledi. büyük bir elin içinde sıkışmış. Tenimdeki kan parlak kırmızı ama etrafımda kıvrılmış bronz parmaklarla karşılaştırıldığında her şey donuk görünüyor.

"Bandaja ihtiyacın olacak."

Sesi. *Onun* sesi. Yumuşak ve alçak.

Aynen hatırladığım gibi ama daha sert bir kenarı var. Daha önce orada olmayan bir kenar. Sesi muhtemelen binlerce ses arasından tanıyabildiğim tek ses, çok uzaklardan, yıllar sonra bile.

Tanrım, bu korkunç. Berbat.

Neden onun hakkında bu kadar çok şey biliyorum?

Neden bana dokunuyor? Bana daha önce hiç dokunmamıştı.

Kesik kesik nefeslerle ona bakıyorum, benden uzak durmasını söylemeye ve elimi geri çekmeye hazırım. Ama odaklanabildiğim tek şey, bronzlaşan tek şeyin elleri olmadığı.

Nedense daha önce fark etmemiştim. Ama yüzü de koyulaşmış. Bronzlaşmış.

"Yapma," diyorum, bir şekilde sesimi bularak.

Yüzü hala eğikken, gözlerini bana doğru kaldırıyor. Bir süre beni inceliyor ve ben onun yoğun bakışları altında kıvranıyorum.

"Ne yapmayayım?"

Sesinin etkisine karşı yutkunuyorum. Göğsüme çarpıyor ve hafifçe irkiliyorum.

Tabii ki fark eder.

Ve belki de benimle daha fazla dalga geçmek için başparmağını avucumun içine sürüyor. Dokunuşu nazik, teninin benimkinin üzerindeki fısıltısından daha fazla değil.

Ama odaklanabildiğim tek şey bu.

Elimi geri çekip yumruk yapıyorum. "Bana dokunma." Sonra çok net olması için ekliyorum, "Asla."

Chapter 3

Şimdi daha karanlık.

Tek düşünebildiğim bu. Daha sert sesi ve iri vücuduyla birlikte bronzlaşmış teni onu acımasız gösteriyor.

Eskisinden daha acımasız.

Dolabının önünde ya da okul kapısında dururken ya da kafeteryadaki en büyük ve en gürültülü masada otururken görüldüğünden daha acımasız. Ya da otoyolda bisiklet sürerken.

Bundan hoşlandığımdan emin değilim. Aslında, hoşuma gitmediğinden oldukça eminim. Sanki yeterince korkutucu değilmiş gibi. Sanki yüzündeki kibirli ifadeyi tokatlamak için avuçlarım yeterince kaşınmıyormuş gibi.

Lanet olsun.

Neden geri geldi?

Her şey yolundaydı. Her şey normaldi. Saklanmamaya ya da omzumun üzerinden bakmamaya, her zaman yumuşak başlı olmaya ve kargaşa ve cinayet planlamamaya alışmıştım. Kıvrımlı vücuduma ve yürürken kalçalarımın sallanmasına alışmıştım.

Bu işi kabul etmemin tek sebebi onun gelmeyeceğini düşünmemdi.

Geri.

İnsanların onun da diğer herkes gibi Oxford Üniversitesi'ne gittiğini söylediğini biliyorum.

Ailelerindeki diğer Prens. Ama ben buna hiç inanmadım.

Zach okuldan nefret ederdi. O kadar kural tanımaz ve asiydi ki, atalarının izinden gideceğini düşünmek bile gülünçtü.

Gitme şeklinden bahsetmiyorum bile. Aniden. Gecenin bir yarısı gibi.

Liseden mezun bile olmamıştı.

Ayrıldığında Oxford'a gitmediğini ve geri dönmeyi planlamadığını biliyordum.

Ama sanırım bunlardan biri hakkında yanılmışım.

O geri döndü.

Balo salonundaki dramatik fiyaskodan sonra, birkaç personel bana dışarı kadar eşlik etti. Tina yaramı temizlememe yardım etti ve bana sakın olmamı söyledi. Bütün gün sarsılmıştım ve bir şeyler olması kaçınılmazdı. Bayan S'nin o kadar affedici olacağını sanmıyorum.

Ama şu anda bunu düşünemem. Zach burada, Pleiades'te olduğumu bildiği için yarının ne getireceğini düşünemiyorum.

Kendimi iyice rezil ettikten sonra beni mutfak görevine verdiler. Orası sıcak ve yapış yapış - Maggie nasıl yapıyor bilmiyorum - ve biraz dinlenmeye ihtiyacım var.

Servis girişinden dışarı çıktım ve sadece nefes almaya çalıştım.

Gece havası da pek iyi değil ve etkinlik için giydiğim üniforma, beyaz bluz ve dar siyah etek, terli vücuduma yapışıyor ama umurumda değil. Her şey o mutfakta tıklılıp kalmaktan iyidir.

İki inç topuklu Mary Jan ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp örgümü çözüyorum, ardından bluzumun üst iki düğmesini ilikliyorum. Biraz hava almak için kumaşı havalandırıyorum ve duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

"İyi misin?"

Gürleyen ses beni sıçrattı.

"Tanrım. Siktir," diye neredeyse çığlık atacaktım.

İlk başta, uzaktaki çalıkların ve ağaçların karanlık hatlarından başka bir şey göremiyorum. Ama sonra bir duman bulutu fark ediyorum ve kendimi dumanın geldiği yöne doğru kırbaçlıyorum.

Onu.

Zach tuğla duvara yaslanmış, ayağını destekliyor. Dudaklarından bir sigara sarkıyor ve ceketini giymemiş, üzerinde şişkin pazularını gösteren koyu renk tişörtü var.

Oh Tanrım.

Kaslarını esnetmiyor bile ama tehditkâr görünüyorlar. "Ödümü kopardın," diye suçluyorum.

Karmaşık görünümlü Viktoryen bir fener, onu görebilmem için yeterince ışık veriyor. Yüzü bana dönük ve yüz hatlarının ihtişamından kaçamıyorum. Kare çenesi ve yüksek elmacık kemikleriyle keskin ve kesici, koyu kadife saçlarıyla tamamlanmış.

"Bunu görebiliyorum," diye yorum yapıyor.

Ardından, dumanı geceye göndermeden önce bir nefes çekerken kordonlu göğsü dev bir dalga gibi kabarıyor.

"Peki sen?" diye soruyor, tekrar bana bakarak.

Duvara yaklaşıyorum ve ondan uzaklaşmak için küçük bir adım geri çekiliyorum. "Ben ne miyim?"

Tek endişem buradan çıkmak. Geri dönüp kaçabilirdim. Ama deneyimlerim bana sırtımı asla açıkta bırakmamam gerektiğini öğretti. Bu yüzden yavaşça geriye doğru yürümeye devam ediyorum.

"İyi misin?"

Çıplak ayaklarım terk edilmiş Mary Janelerime takılıyor ama tökezlememek için kendimi tutuyorum. "Ne?"

Tipik bir şekilde, sessiz ve sigara içmeye devam ediyor. Ve bakıyor.

Zach'in yaptığı bu: Gözlerini dikip bakıyor. Sanki gözleri bir mikroskop ve ben de incelemek istediği bir böcek ya da ilginç bir örneğim. Yıllardır incelemek istediği ya da botlarının altında ezmek istediği.

"Sen az önce..." Gözlerimi kısarak bakıyorum. "Bana iyi olup olmadığını mı soruyorsun?" "Öyle görünüyor."

Üç yıl.

Üç yıl sonra onunla görüşüyorum ve o bana bunu soruyor. Her şeyden sonra, bana yaptığı onca şakadan ve yaşattığı onca şeyden sonra, Bunu bana gerçekten soruyor mu? Sanki sokakta t e s a d ü f e n bulduğu bir yabancıymışım gibi, şimdi de lanet olası havayı soruyor.

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden soruyorsun?"

Gözleri yaralı elimin olduğu yere gidiyor, duvara dayanmış. Kesiğim zonklamaya başladı. Yaranın ısındığını hissediyorum, sanki sırf o bahsettiği için tüm kanım oraya hücum ediyor.

İşte o zaman bana dokunduğunu hatırladım.

Bana *dokunduğuna* inanamıyorum.

O anda o kadar şok olmuştum ki dokunuşla ilgili hiçbir şey fark edememiştim. Ama şimdi teninin sıcak olduğunu hatırlıyorum - her nasılsa, başkalarınınkinden daha sıcak. Ve avuç içi pürüzlü ve sıyrıklıydı. Sanki tanıdığım herkesten daha fazla kader çizgisi varmış gibi.

Çenesiyle işaret ediyor. "Bunun bandaja ihtiyacı var." Terli, sıcak yumruğumu açıyorum. "Bir şeyim yok."

"Derin bir kesikti."

"Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Ne hoşuma giderdi?"

"Derin bir kesik olması için."

Buna da bir şey demiyor, sadece gözlerini benden ayırmıyor.

Yıllar geçtikçe bunun onun korkutma taktiği olduğunu öğrendim. Diğer kişi sessizliği doldurmak zorunda kalsın diye sessiz ve yoğun olmak.

Buna kanmayacağım.

Planladığı hiçbir şeye kanmayacağım. Eğer kendiliğinden dışarı çıkmayı düşünmeseydim, bu buluşmanın bile bir tuzak olduğunu düşünürdüm.

Aslında bunu daha önce de yapmıştı. Yardakçıları, beni beklediğine dair sahte bir mesaj gönderdikten sonra beni tarih öğretmenimiz Bay Philips'in ofisine kilitledi. Temizlik ekibi gelip kapıyı açana kadar tam iki saat boyunca o odada mahsur kaldım.

Pislik.

"Geriye doğru yürüdüğünün farkında mısın?" diye soruyor sonunda, kolunu duvara dayamış bana doğru dönerek.

Haklı olduğunu fark ettim. Geriye doğru yürüyordum. "Ne için Sen?"

"Bunu yapamazsın."

Alay ediyorum. "Öyle mi? Neden? Beni durduracak mısın?"

Başını yavaşça sallar. "Hayır, ama eğer devam edersen Arkanızda bitki bırakacaksınız."

Gözlerim irileşiyor ve sarsılarak duruyorum.

Adam haklı.

Servis girişinin her iki yanında saksı bitkileri var ve yaprakların sırtıma sürtündüğünü hissediyorum. Devam etseydim onlara çarpabilirdim, hatta belki de düşebilirdim.

"Biliyordum," diye yalan söyledim.

"Elbette," diyor eğlenen bir sesle ve bu ses beni ayağa kaldırıyor; eski bir Refleks.

Onda bir şey var, biliyorsun. Bir kalite, bir çeşit Tenimi alev alev yakan bir kıskırtma.

"Bunu bana söylemene ihtiyacım yoktu,"

diye ısrar ediyorum. "Anladım," diye

kayıtsızca cevap veriyor.

Ses tonuna alınsam da sessiz kalmaya karar veriyorum. Hiçbir şey söylemeyeceğime dair kendime söz veriyorum.

B i l m i y o r u m . Altı saniye kadar. Sonra, "Ne yapıyorsun lan sen? Burad

a mı?" Bu kasabaya geri döndüm. Hayatıma geri döndüm. Lanet kafama geri döndüm. "Temiz hava alıyorum."

"Doğru. Ve burayı seçmek zorunda mıydın?"

"Evet."

Sonra da o kanser soluyan dudaklarını kıpırdatmaya cüret ediyor. bir nefes daha çekip yüzünü yukarı kaldırıyor. Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor ama kesiliyor.

kısa bir süre sonra söyleyeceği şeyle.

"Burada yıldızları görebildiğini unutmuşum," diye mırıldanıyor.

Sesi neredeyse alçak, tatmin olmuş bir iç çekişe benziyor. Sanki yıldızları görmek uzun zamandır sahip olmadığı bir şeymiş gibi.

O huzurlu görünse de, sözleri bedenimde tahribat yaratıyor.

Nefesimi kesiyor ve kalbimi hızlandırıyorlar. Kelebekleri uyandırıyorlar.

Dün gece düşen yıldızı hatırlıyorum. Tuttuğum dileği hatırlıyorum ve şimdi o burada. Son birkaç aydır uğruna çalıştığım her şey için potansiyel bir tehlike.

"Geldiğin yerde yıldızları göremiyor muydun?" diye sordum.

Zach gökyüzünden uzaklaşıp bana bakıyor. "Hayır."

Tek heceli cevaplar.

Harika.

Merak uyandırmak için tasarlanmışlar. Rasyonel olarak, bunun farkındayım.

Mantıksız bir şekilde, son üç yıldır nerede olduğunu merak ediyorum.

"Ooo-kay." Ona inanmakta güçlük çekerek başımı sallıyorum. "Yine nereye gitmiştin?"

Sessizce beni inceliyor. "Neden? Beni özledin mi?"

"Evet, kesinlikle. Kafamdan vurulmayı özlediğim gibi."

Zach sırtıyor, siyah gözleri parlıyor. "Biliyor musun, geri dönme konusunda pek emin değildim. Ama bu seni mutlu edecekse, ben de varım."

"İğneleme." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bayılıyorum buna."

"Memnun etmeyi amaçlıyorum," diyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Et.

Bunu görmezden geliyorum ve bütün gün kafamı kurcalayan asıl soruya geliyorum. I

Nereye gittiği umurumda değil, tek umursadığım neden geri geldiği ve ne zaman tekrar gideceği.

"Neden geri geldin?"

Sessizliğini koruduğu için sorunun rüzgarda kaybolduğunu düşünürdüm. Ama kasabamızın bir başka özelliği de bu. Hava bile ölü. Hiçbir şey hareket etmiyor, tıpkı onun gibi. Yüzü boş. İfadesiz. Ama gözlerinde, bakışlarında bir şey var.

Dudaklarının arasına sıkışmış sigara gibi yanıyor.

Sonra bakışları hareketleniyor. Saçlarımın gevşek buklelerini incelerken kirpikleri titriyor. Uzanıp onlara dokunmak için bir dürtü duyuyorum ama buna direniyorum. Ellerimi meşgul etmek için eteğimin kumaşını avuçluyorum.

"Hâlâ mavi, ha?"

Çenemi kaldırıyorum. "Her zaman."

Fısıltıyla "Her zaman" diye tekrarlarlarken dudakları seğiriyor.

Saçıma neden bu kadar yoğun baktığını bilmiyorum. Belki de söyleyecek kötü bir şey düşünüyor. Sebep her ne olursa olsun durmuyor ve kirpikleri aşağı indiğinde ona sorduğum soruyu unutuyorum.

Ne hakkında konuşuyorduk ki?

"Hala mavi parıltılı kalemler kullanıyor musun?"

Eskiden, okuldayken. Mavi rengin poster çocuğuydum. Mavi sırt çantası, mavi kıyafetler, mavi parıltılı kalemler ve büyüdüğümde mavi saçlar.

Başımı salladım. "Evet."

O da başını sallıyor, nostaljik görünüyor. "Tabii ki biliyorsun."

Bir şeyler söylemeliyim. Gerçekten söylemeliyim. Ama trans halindeyim. Sanırım hipnotize olmak böyle bir şey.

Şu anda tek yapabildiğim, bakışlarının boğazımdan aşağıya doğru kayışını izlemek; boğazım taşlarla dolu ve yutkunmamı zorlaştırıyor. Göğsüme geldiğinde, beni son gördüğünde C beden olduğumu fark ediyorum. Şimdi D'yim.

Ona bakmayı kesmesini söylemek için her türlü niyetim var. Pislik sapık. Bana bakmasını istemiyorum. Tenimi titretmesini istemiyorum.

Ama kelimelerim çıkmıyor. Ağzımın arkasına yapışıp kaldılar ve dişlerim sıkıldı.

Tanrım, durdur onu.

Ama o beni içine çekmeye devam ediyor. Kıvrık belim, yuvarlak kalçalarım ve uyluklarım, çıplak ayak parmaklarım. Sadece onun yokluğunda büyüyen kıvrımlı vücudum.

"Neden geri geldin?" Tekrar sordum. Bu sefer daha önce olmayan bir çaresizlikle.

Bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi ve ağzındaki sigaranın içinden, "Belki de *seni* özledim." dedi.

Bakışlarını kırmak için kendimi zorlayarak yere bakıyorum. Mary Janelerim yerde yatıyor, biri yan yatmış, diğeri ondan biraz uzakta. Terk edilmiş. Terk edilmiş ve yoldan çıkmış. Tıpkı benim gibi, şu anda.

Uzaklaşmam lazım.

Başımı sallayarak eğildim ve ayakkabılarımı aldım. "Ben gidiyorum." "Bu arada üniforman güzelmiş."

Duruyorum.

Ayakkabılarımı göğsüme doğru çekerek bakışlarına karşılık veriyorum. Çenesi kenetlenmiş. Yüz kaslarındaki tiki görebiliyorum.

Artık ailesi için çalıştığım için kızgın mı?

Şansına küs.

Sanki bu anlaşılmayı sevmişim gibi. Sanki onun büyüdüğü eve adımımı atmışım gibi.

"Teşekkür ederim," diyorum sahte bir gülümsemeyle ve elimi eteğimden aşağı indiriyorum. "Ben de öyle düşünüyorum."

Zach benden uzaklara bakıyor ve elindeki bitmiş sigarayı yere bırakıp botlarının altında eziyor.

"Bulaşık yıkamanın ve yerleri silmenin hayatınızın bir parçası olduğunu hiç düşünmemiştim

hedefl

er." Aşağılayıcı bir şey söyleyeceğini biliyordum. O Zach. Ama yine de irkildim.

Hayat hedefleri.

Hedefler ve hırslar hakkında ne biliyor? Ne biliyor?

göz açıp kapayıncaya kadar sizden koparıldıklarında neler olduğunu anlatır mısınız?

Acı verse de sesimi sakın ve rahat tutuyorum. "Şu anda benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun, değil mi? Ve buna iş deniyor. Sorumluluk sahibi insanlar bir şeyleri böyle satın alır."

"Sorumluluk sahibi,

ha?" "Evet."

Zach doğruldu ve duvardan uzaklaşarak tam boyuna geldi. Başını yana eğerek çok meraklıymış gibi soruyor: "Sorumluluk sahibi insanlar başka ne yapar? Bir iş için çarşaf değiştirmek ve iş yerlerine zorla girip çıkmak dışında."

Gözlerim büyüdü. "O... sendin."

Oh Tanrım.

Yani, o bir pislik sapık. Dün gece beni izliyordu.

"Öyleydi. Küçük siyah kıyafetinle çok şirindin. Aptalca ama şirin. Gerçekten kimsenin seni tanımayacağını mı düşündün?" Kıkırdıyor. "Ne kadar sevimli olsan da, bunu sana söylemekten nefret ediyorum. Casuslukta bir geleceğin yok. Sen biraz fazla..." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bunun için görürsün. Belki de çarşafı değiştirmen ve yerleri paspaslaman iyi bir şeydir. Seçeneklerini açık tutmalısın."

Ve işte orada. Diğer hakaretlerle birlikte vücuduma da küçük bir saldırı.

Hiçbir şey değişmedi, değil mi? O hala aynı. Sadece şimdi, daha savunmasızım. Kaybedecek daha çok şeyim var. İşim ve sonunda evim gibi.

"Kariyer seçimlerimle ilgili endişeleriniz için teşekkürler." "Lafı bile olmaz."

"Doğru. Anlamayı beklemezdim," diyorum, çünkü kendimi gerçekten durduramıyorum. "Senin gibi hayatını babasının omuzlarında geçirmiş, tamamen sarhoş ve kafası güzel birinin geri kalanımız için bunun nasıl bir şey olduğunu anlamasını beklemezdim."

Onun bakışları altında dimdik duruyorum. Bana doğru bir adım attığında içim titrese de dik ve sağlam duruyorum. Sonra bir adım daha ve bir adım daha. Ta ki bana kokusunu alabileceğim kadar yaklaşıp kadar.

Sigara ve yaban mersinli turta, Maggie'nin pişirdiği gibi.

Bir araya geleceğini hiç düşünmediğim ama bir şekilde gelen iki şey ve ben bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

Zach'in yüzü artık gölgeler içinde. Ancak gökyüzü ve yıldızlar, gözlerini ve ağzını görebilmem için yeterli ışığı sağlıyor, "Evet, belki de değil. Ama bir şeyi anlıyorum."

Ayakkabılarımı göğsümde sıkıca tutarak kabadayılık taslıyorum. "Neymiş o?" "Eğer bu işte kalmak istiyorsan, beni mutlu etmek zorundasın."

Drawls.

Tehdidi aramızda dolaşıyor, ağır ve karanlık, tıpkı onun gibi.

Enseme sürtünen yumuşak yapraklar birdenbire keskin kenarlı ve tehlikeli hissediyorum.

"Ben senin kişisel kölen değilim, eğer işimin bu olduğunu düşünüyorsan," diyorum ona, cesaretimin son kalıntılarına tutunmaya çalışarak.

Eğiliyor ve kokusu o kadar yoğun, o kadar yaygın ki dudaklarım aralanıyor. Gözlerimin içine bakmadan önce bakışları dudaklarıma düşüyor. "Sanırım senin işin ben ne istersem o olacak."

Zach tüm görüşümü dolduruyor. Koyu renk tişörtü, geniş omuzları. Onun ötesinde hiçbir şey göremiyorum. Bu kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor. Korkuyla. Nefretle.

O kadar ki kendimi alay etmekten alıkoyamıyorum: "Hiç değişmemişsin, değil mi? Eminim hala dünyanın sahibi olduğunu düşünüyorsundur."

Başını yavaşça, tehlikeli bir şekilde sallıyor. Hipnotik bir şekilde. "Dünya umurumda bile değil. Ama sana sahibim."

Bunun durumumu daha da kötüleştireceğini bile bile alay ediyorum.

"Yapacaksın

asla bana sahip olamazsın. Şimdi

değil. Asla." "Bu bir meydan okuma mı, Blue?"

Mavi.

Bir kelime nasıl bu kadar şiddetli bir etkiye sahip olabilir? İçimi titretiyor. *Mavi*, sanki bir uyuşturucu gibi içime çekmişim gibi boğazımdan aşağı kayarken göğsüm titriyor.

"Bu bir söz."

Zach yüzümü tarıyor, sanki özelliklerimi ezberliyormuş gibi. Sanki bu gece beni hayal etmeyi planlıyormuş gibi.

Ona izin verdim.

Bunu ezberlemesine, içine sindirmesine izin veriyorum, böylece beni kapalı göz kapaklarının arkasından gördüğünde şaka yapmadığımı anlıyor. Ne olursa olsun onun oyunlarını oynamayacağım. Bir şekilde tüm bunlara son vermenin bir yolunu bulacağım.

Evimi geri almak benim için çok önemli.

"Madem söz veriyoruz, o zaman sana bir şey söyleyeyim," diye fısıldıyor, alçak sesle ve sertçe. "*Eğer* kölem olmanı istersem, yere öyle hızlı düşeceksin ki avuçlarıyla birlikte dizlerin de kanayacak. O yüzden beni kışkırtma. Çok kolay baştan çıkarılırım."

Chapter 4

The Dark Prince

Gece gökyüzü.

Ona karşı bir şeyler hissediyorum. Neredeyse siyah olacak kadar derin bir mavi ve onu aydınlatmaya çalışan yıldız kümesi.

Bu imkânsız, ancak kararlılıklarını ve her gece başarısız olmak için dışarı çıkmalarını takdir ediyorum.

Bu şehirden uzakta geçirdiğim ilk birkaç ay zordu çünkü gece gökyüzünü göremiyordum. Şehirde bunu görmek neredeyse imkansız. Muhtemelen bu yüzden New York'ta kimse uyumuyor. Kendilerine ait diyebilecekleri bir gökyüzü yok.

Ama o zaman bile, uykusuzluk, dünyanın benim için bilinmeyen bir boşluk olduğu gerçeği, geri dönmeyi hiç düşünmedim.

Çünkü buraya dönmeye degecek bir şey yok. O zaman değil ve hatta Şimdi.

Üç yıl oldu ve hiçbir şey değişmedi. Bu kasaba hala bok gibi kokuyor ve bir ton kötü anı barındırıyor. Geniş duvarlar, büyük mimari, aptal insanların gezmek için premium dolar ödediği kilometrelerce uzunluktaki araziler.

Tüm bunlar beni küçük hissettiriyor. Küçük, değersiz.

Pleiades, doğduğum yer, bana her zaman buraya ne kadar ait olmadığımı hissettirdi.

Eski odamdayım. Koyu tonlarda, gri ve siyah. Her şey cilalı ve taze görünüyor. Muhtemelen kalacağımı düşünerek bütün bir günü temizlikle geçirdiler.

Ama ben değilim.

Özgürlüğün nasıl bir his olduğunu, tadının nasıl olduğunu biliyorum. Özgürlüğün hiç bitmeyen bir otoyolda bisiklet sürmek olduğunu biliyorum. Özgürlük yüzüme vuran rüzgardır.

Özgürlük, günün sonunda on sekiz yıl boyunca kapana kısıldığım bir yere geri dönmek zorunda olmadığımı bilmektir.

Kapımın çalındığını duyduğumda kıyafetlerimi sırt çantamın içine sokuyorum. Gitmesine izin verirdim ama yine de oraya gidiyorum.

Ayrıca, kim olabileceğine dair içimde bir his var ve onu bir an önce yola getirmem gerekiyor.

Çantamı sıkıştırıp omzuma atarak odayı geçiyorum ve kapıyı açıyorum. Nora, yani herkesin gözünde Bayan Stewart, elinde bir tepsi yemekle orada duruyor. Bana, ardından omzumdaki sırt çantasına bakıyor ve dudakları hayal kırıklığı içinde büzülüyor.

Tepsiyi kaldırıyor ve "Sana yemek getirdim."

diyor. "Yolda bir şeyler atıştırabilirim."

"Yani, gidiyor musun?" "Evet."

Bir kalp atışı k a d a r sessiz kaldıktan sonra, "Testler bir sonraki hafta."

Çenemi sıkıyorum. "Onlarla beni ara."

Sıradan cevabım karşısındaki sessizliği öncekinden daha uzun sürüyor.

Biliyorum.

Bu ne anlama geliyor? Geri dönüşünü hazırlıyor demek. Nora'nın sorunu da bu. Doğduğumdan beri ailem için çalıştığı için bana ders verme özgürlüğü olduğunu sanıyor. Sanki onun çocuğu falanmışım gibi.

Çoğunlukla böyle düşünmesine izin verdim. Belki de odama gizlice yemek soktuğu, beni uyuttuğu ya da gözyaşlarımı sildiği onca zaman için bir minnettarlık olarak

Başka hiç kimsenin benimle temas kurmasına izin verilmezken kendimi kabul edemeyecek kadar gururluydum. Ama kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, çenesini kapalı tutacaktır.

"Hiçbir şey değişmedi, biliyorsun," diye yumuşak bir şekilde başlıyor, daha doğrusu ifadesi sert olmasa ve sesi bir okul müdürüne aitmiş gibi çıkmasa yumuşak olurdu. "Aslında işler daha da kötüye gitti. Ayrılmanızın her şeyi çözeceğini düşündüyseniz, yanıldınız. Öyle olmadı. O hala aynı ve o da hala onun için bahaneler üretiyor. Personelin çoğu neler olduğunu bilmiyor. Ama bilenlerin de bu konuda konuşmasına izin verilmiyor."

Ah, demek duygusal şantaj yapıyor.

"Anladım," diyorum, sıradan bir yol izliyorum.

"Annen babanı çok seviyor." İsa.

Ne zaman duracağını bilmiyor, değil mi?

Sabırımı korumaya çalışarak yere bakıyorum. Bu konuda pek iyi değilim. Hiç olmadım. En iyi zamanlarda bile, ve bu en iyi zaman değil.

"Pekâlâ, olay şu," diye söze başladım. "Bu boktan kasabaya gelmek için dün gecenin büyük bölümünde bisiklet sürdüm. Çok az uykuyla çalışıyorum. Babamın beni üç yıl sonra ilk kez gördüğünde verdiği tepki, sonunda aklımın başıma gelip gelmediğini sormak ve sürünerek geri dönüp özür dileyip para istemek oldu. Annemin bana söylediği tek şey, eğer kalmayı planlıyorsam iyi davranmam ve babamı üzmemem gerektiği. Partiye gitmeli, şampanya içmeli, umurumda olmayan insanlara gülümsemeliydim. Tüm bunlar dünyaya beni geri kazandıkları için ne kadar mutlu olduklarını göstermek içindi."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Parti planıyla ortaya çıktığı anda gitmeliydim. Babamın iyi görünmesi için her şeyi yapardım. Ama bir aptal gibi kaldım. Şimdi de ketumum. Sabırsızım ve lanet olası bir savaşa girmeme ramak kaldı. O yüzden konuşmayı kes ve geçmeme izin ver."

Nora dinliyor mu? Hayır, dinlemiyor.

Bana ters ters bakıyor, tepsisini bir kalkan gibi tutuyor ve beni hiç duymamış gibi devam ediyor. "Ve sen anneni çok seviyorsun. Bu yüzden geri dönmen için sadece bir telefon görüşmesi yetti. Ve bu yüzden gitmen gerekirken gitmedin."

Dişlerimi sıkıyorum ve bir an tavana bakıyorum. "Kovuldun."

Gülümsüyor. "Tamam ama ne yazık ki yarın işten çıkarılmanızın kabul edilip edilmediğini görmek için burada olmayacaksınız. O yüzden en azından sadede geleyim."

"Peki bu ne olabilir?"

"Demek istediğim şu ki, ne kadar inkar ederseniz edin ya da açıkça reddedin, ebeveynlerimizi sevmek üzere tasarlanmışız. Bu böyledir. Talihsiz bir durum. Bazı insanlar sevgimizi hak etmiyor ama bu sevgimizin yok olacağı anlamına gelmiyor."

"Ben farklı tasarlandım. Şimdi gitmem gerek."

Sonunda sözlerim ona da ulaştı. Yüzü buruşuyor ve göğsümde bir sancı hissediyorum. Görmezden geliyorum. Bana güvenmesi benim suçum değil. İnsanların hatalarını üstlenemem.

Başını sallayarak, "Seni **a r a d ı ğ ı m ı** bilmeni istiyorum çünkü onunla birlikte olmadığın için pişmanlık duymanı istemedim. Yıllar sonra geriye dönüp öfkeyle yaptığın seçimleri sorgulamayı istemedim."

"Kalmayacağım." Neden bilmiyorum ama devam ediyorum ve ekliyorum: "İstenmediğim bir yerde kalmayacağım. Hayatımın ilk on sekiz yılında bunu yaptım ve hiç hoş değildi. Ayrıca, onun bana ihtiyacı yok."

"Biliyorum. Burada kötü anıların olduğunu biliyorum. Annenize ya da babanıza hiçbir şey borçlu olmadığınızı biliyorum. Ama dediğim gibi, bu talihsizlik. Bize hayat veren insanları sevmek kaderimizde var. Onun oğlu olarak burada olmak isteyeceğini biliyordum. Sana ihtiyacı olduğu için değil. Kusura bakma ama onun neye ihtiyacı olduğu umurumda değil. Ben sadece seni önemsiyorum."

Bazen böyle şeyler söylediğinde, beni gerçekten önemseydiği için mi yoksa bunun için para aldığı için mi söylediğini merak ediyorum.

Başımı sallıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Yine de, "Ona kim bakıyor?" diye soruyorum.

"Öyleyim. Diğer birkaç personelle birlikte." "Peki ya babam? O bütün gün ne yapıyor?"

Omuz silkiyor. "Toplantılar. İş. Bunu kabul etmek istemiyor." Acı acı gülümsüyorum. "Her zamanki gibi."

"En azından test sonuçları gelene kadar kal," diye tekrar ısrar ediyor. "Buradan nefret ediyorum."

"Kalmazsan kendinden daha çok nefret edeceksin. Kendinden nefret etmeni istemiyorum. Zaten bunu çok yapıyorsun." Bir şey söyleyecek oluyorum ama sözümü kesiyor. "Hâlâ hoşuna gitmiyorsa, kimse seni durduramaz Efendi Zach."

"Zach," diye bağırdım. "Eğer burada kalmamı istiyorsan, bana Zach de. Ve kimse neden kaldığımı bilmesin. Bunun her yere yazılmasını istemiyorum."

"İyi bir evlat olduğunu mu?"

"Beni test etme."

"Anlaşıldı."

İç çekiyorum ve kapıyı bırakıp yatağa doğru yürüyorum. Sırt çantam yere düşüyor. "Ve tepsiyi bırak."

Birden açlıktan ölüyorum.

Tüm niyet ve amaçlar için siyah olması gereken gökyüzüne sertçe bakıyorum. Lanet olası gece yarısı. Ama mavi görünüyor.

Koyu, koyu mavi.

Nora'nın tepsiyi bırakıp odadan çıktığını duyuyorum. Tam kapıyı kapatmak üzereyken arkamı dönüp ona "Burada ne işi var?" diye soruyorum.

Nora kaşlarını çattı. "Kim?"

Derin bir nefes alırken burun deliklerim genişliyor. Vücudum gergin ve **g e r g i n** hissediyor. Hiçbir yere *gitmiyor* olsam bile buradan çıkmam gerekiyor.

"Cleopatra Paige."

Daha önce onun tam adını yüksek sesle söylediğimi sanmıyorum ve bundan sonra da söyleyeceğimi sanmıyorum.

Adı da onun gibi.

Gürültülü ve dramatik ve lanet bir avuç. Ya da ağız dolusu. Her neyse.

Nora'nın şaşkınlığını görebiliyorum ama yine de cevap veriyor: "Benim için çalışıyor. Temizlik ekibinde. Bu partide olanlarla mı ilgili? Daha önce hiç böyle bir şey yapmadı. Aslında tecrübeli biri. Eskiden çalışıyordu -"

"Güney tarafındaki lokantada. Biliyorum. Ne zamandır burada çalışıyor?"

"Yaklaşık altı aydır." Bana kurnazca bakarak ekledi, "Aslında tam burada yaşıyor. Kulübelerden birinde."

Yumruklarımı sıkıyorum. "Neden? Evine ne oldu?"

Belki sesimdeki yoğunluktan, belki de sert duruşumdan, ama Nora bir saniyelğine beni süzüyor. Ve bu hoşuma gitmiyor.

"Kaybetti."

"Pardon?"

"Geçen sene. Ailesiyle birlikte," diye açıklıyor. "Maggie, onun için bir dava açtı ve ben de onu kabul ettim. Gidecek hiçbir yeri yok."

Dişlerimi hiç bu kadar sıkmamıştım. Bu güçle onları parçalamak
ü z e r e y i m .

Gidecek hiçbir yeri yok. Hiçbir
yere. Gidecek.

Ve bu kasabadaki en kötü yere geldi.

"O benim en iyi çalışanım değil. Gürültücü ve dağınık mavi saç olayını
anlamıyorum ama iyi iş çıkarıyor. Bir şeylerin farkında olmalı mıyım?"

Sesi bana bir tünelden, derin ve karanlık bir tünelden ulaşıyor ve bir
şekilde ona cevap vermeyi başarıyorum. "Hayır."

"Onu tanıyor gibi
görünüyorsun."

"Tanımıyorum."

"Ama -"

Öfkemin yüzüme yansımaya izin verdim. "Bence
gitmelisin." Yavaşça başını sallayarak gitti.

Kapı kapanır kapanmaz bisikletimin anahtarlarını alıyorum.

Üç yıl boyunca özgürdüm. Bu yerden özgürdüm. Ailemden özgürdüm.
Bana hissettirdikleri her şeyden arınmış olarak: öfke, nefret, yalnızlık.

Ama görünüşe göre geri döndüm ve çok önemli bir fark var.

O da burada yaşıyor, mavi saçlı kız. Tüm nefretim yükünü taşıyan ve
onu ilk kez on iki yaşındayken gördüğümünden beri düşünmeyi bırakmadığım
kız.

Ve eğer bunu bilseydim, asla geri dönmezdim.

Çünkü ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum ve eminim ki o da
benimle hiçbir şey yapmak istemiyor.

Chapter 5

Dün gece rüyamda bana geldi.

St. Patrick'te olduğu gibi. Yarı uyanık bir halde yatakta dönüp dururken, Zach'in büyüdüğünü gördüğümü fark ettim.

Onu dikenli saçları, buruşuk ve kirli üniforması olan ve her zaman cezaya kalan ukala bir ortaokul öğrencisi olarak gördüm. O yaşta tüm öğretmenlerden daha kısa olmasına rağmen, yine de *siktir* git tavrıyla onların üzerinde yükselirdi.

Ve sonra, boyu uzadı. Kelimenin tam anlamıyla bir gecede fırladı ve herkesten daha büyük oldu. Neredeyse herkes ona bakmak için boynunu eğmek zorunda kalıyordu ve bu arada, onlara bir bakış bile atmıyordu.

Onu okul koridorlarında gördüm. İri ve dikkatsiz. Kravatını omzuna atmış ve üniforma gömleğinin üst iki düğmesini gevşetmiş kural tanımaz. Kitapları asla yanında olmazdı. Her zaman eli boş gelirdi. Sanki buranın bir okul olması ve ders kitaplarını taşımanız gerektiğine dair notu postada kaybolmuş gibiydi.

Ve sonra, onun beni izlediğini gördüm.

Beni aşağılanırken boş bir suratla izlerdi. Bazen karşılık verdiğimde ve hakaretler savurduğumda dudakları seğirirdi. Bazen de gerilir ve sırtırdı. Sanki bu dünyaya onun eğlencesi olmak için gelmişim gibi.

Onu bisikletinin üzerinde gördüm. Saçları ve kravatı rüzgârda uçuşuyor, ağzından sigarasının dumanı çıkıyordu. Bisikletinin devri beynime kazındı.

Evet, dün gece onun hayatından kesitler gördüm, benimkiyle iç içe geçmişti. Sabah olup da uyanmak zorunda kaldığımda çok mutluydum.

İşe koşarken, aslında önemsiz işlerle dolu bir günü ipe çekiyorum. Sırf onu ve geri döndüğünü düşünmeyeyim diye.

O gerçekten, *gerçekten* geri döndü. Ve burada olduğumu biliyor.

O kadar kafamın içindeyim ki nereye gittiğime dikkat etmiyorum ve tam personel odasının girişinde birine çarpıyorum.

"Hey, iyi misin?"

Bu Ryan. Eski mahallemden ve onu hayatım boyunca tanıdım. Yaklaşık iki yıldır Pleiades'te şoför olarak çalışıyor.

Takım elbise ceketinin kumaşını pazusuna tutuyorum. "Hoppala." Kıkırdıyorum. "Özür dilerim. Sanırım nereye gittiğimi göremedim."

Gülümsüyor. Benden sadece birkaç yaş büyük ve ben her zaman onun varlığının rahatlatıcı olduğunu düşünmüştümdür.

"Sorun yok." Beni sakinleştiriyor. "İyi hissediyor musun? Bilirsin, dün gece olanlardan sonra."

Onun hatırlatmasıyla avucumdaki kesik, sanki biri parmağını yaranın tam ortasına sokuyormuş gibi nabız gibi atıyor.

Yanımdaki yaralı avucumu yumrukluyorum ve Ryan "a parlak bir gülümseme gönderiyorum. "Hayır, ben iyiyim. Dün gece ne olduğunu bilmiyorum. Stres belki de. Ama şu anda harika hissediyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor sıcak bir şekilde gülümseyerek.

"Tamam, ben gidiyorum. Bayan S'yi üst üste iki kez kızdıramam." Beni durdurduğunda çoktan yanından geçiyordum.

"Cleo, ben, uh." Alnını kaşıyor. "Benimle bir randevuya çıkmak ister misin diye merak ediyordum."

"Ne?" Gıcırđıyorum.

"Randevu. Benimle mi? Eğer gitmek istersen?" Az önce bana çıkma mı teklif etti?

Ben mi?

Cleopatra Paige mi? Mavi saçlı, garip, gotik kız.

Bu sadece bir kez daha oldu, Neal ile, ve ona çıkma teklif eden bendim. Ve hepimiz bunun nasıl sonuçlandığını biliyoruz.

"Cleo?"

"Evet. Özür dilerim. Benimle çıkmak ister misin?"

Kendinden emin bir şekilde kıkırdıyor. "Şey, evet. Eğer yapmazsan, o zaman -"

"Hayır. Yani, *istemediğimden* değil. Senin her zaman seksi olduğunu düşünmüştümdür ve -" Gözlerimi büyütüyorum çünkü lanet olsun, ne diyorum ben?

Yalan söylediğimden değil.

Dürüst olmak gerekirse, ona hep biraz aşık olmuşumdur. Özellikle de biz büyürken. Tina ve ben, ikimiz de. Sırayla evlenirdik

birlikte oynadığımızda. Çok sevimliydi ve gülümsemesi beni sıcacık hissettirirdi.

Ryan yine kıkırdıyor ama ses utanç verici niteliğini kaybetmiş. "Ve?"

"Ben sadece..." Kızarmış hissederek başımı sallıyorum. "İstediyini hiç fark etmemiştim. Yani biriyle çıkmak."

Omuz silkerek ellerini saçlarında gezdiriyor. "Hep istemişim ama daha önce sana soracak cesareti bulamamıştım. Ve geçen yıl olanlardan sonra senin üzerinde baskı kurmak istemedim."

Geçen yıl olanlar her zaman üzerimde taşıdığım bir ağırlık. Ve bunun için daha ağır olmama rağmen, insanlar bana gelmiş geçmiş en kırılgan, narin şeymişim gibi davranıyor.

Gözlerimi kırpıştırarak boğazımı temizliyorum. "Evet. Yapabileceğimi sanmıyorum. Senden hoşlanıyorum ama yapamam. Sadece... Hazır olduğumu sanmıyorum. Onca iş gücü arasında yapamam."

"Anlıyorum," diye başını sallıyor Ryan ve kalbimde hafif bir sızı oluyor. Elini uzatıp başparmağını çenemde gezdiriyor.

"Yine de vazgeçmeyeceğim," diyor gözlerinde bir pırıltıyla. "Artık seksi olduğumu düşündüğünü biliyorum."

Bu sözle birlikte gidiyor ve tek yapabildiğim gidişini izlemek oluyor. Ve sonra gülümsüyorum.

Başparmağı yumuşak ve pürüzsüzdü. Hissettiğim tek yer bana dokunduğu yerdi, çenemde.

Ryan'ın dokunuşu tam da bir dokunuşun olması gerektiği gibiydi: sıcak ve geçici. Vücudumun başka bir yerine yayılmıyordu. Tüketmiyordu.

Onun dokunuşu gibi değil, yakıcı ve elektrikli. Günlerce düşüneceğim bir şey.

Hâlâ gülümseyerek personel odasına giriyorum ve Tina'nın yanına oturuyorum. Bayan S henüz gelmemişti ve herkes konuşuyordu. Daha çok dedikodu yapıyorlar ve tabii ki konuşulan konu Zach.

Hizmetçilerden biri olan Leslie, onun geri dönmesinden son derece mutlu. "Ne kadar seksi olduğuna inanamıyorum. Şu vücudu gördünüz mü?" Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Adamım, oh adamım. Onu istiyorum."

Tina onu susturur. "Sesini alçalt, olur mu? Eğer Bayan S. seni duyarsa, ayın geri kalanında tuvalet fırçalama görevinde olacaksın."

Bu yüzden Bayan S'nin bir kuralı var: Malikanenin efendileriyle ya da onların arkadaşlık ettiği insanlarla yatmak yok. Bunun itibarı için kötü olduğunu söylüyor. Hizmetçilerin ilişki yaşadığı ve sonunda hamile kaldığı klişe bir ev olmayacağız.

Burada sadece birkaç aydır çalışıyorum ama kızlardan biri turne için burada bulunan bir misafirle yattığı için kovuldu. Ben orada değildim ama dedikodulara göre

Bayan S. onları suçüstü yakaladı, üçüncü kuledeki misafir odalarından birinde yapıyorlardı.

Leslie elini sallıyor. "O burada değil. Ayrıca, onu atlatmanın yolları var. Herkesin kurallara uyduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Leslie gürültülü ve eğlenceli biri ve berbat bir dedikoducu olmasına rağmen onu hep sevmişimdir. Sadece ağzından çıkan her şeye inanmıyorum. Ama tüm eğitim deneyimimi az çok mahveden adam hakkında konuştuğunu görünce bir plan yapıyorum.

Şeytani bir şey değil, sadece eğlenceli bir şey. Ve bu süreçte Leslie'yi bir sürü kalp kırıklığından kurtaracağım.

"Onun için kuralları çiğnemek istemezsin, güven bana," diyorum ona, sadece o ve Tina'nın beni duyabileceği şekilde eğilerek.

"Ne demek istiyorsun?" Leslie sorar, güzelliğinin her yerinde ilgi yazılıdır yüz.

Ona odaklanmadan önce önce sağa sonra sola bakıyorum. "Yani, dün gece, partide?"

Arkadaşlarından biriyle konuşan bir kız vardı. Daha önce Zach'le takılmaya çalıştığında onun küçük bir sorun yaşadığını söylüyordu."

"İmkânı yok," diye nefes alıyor Leslie.

Başımı sallıyorum ve parmağımı aşağı katlamadan önce yukarı kaldırıyorum. "Ve biliyor musun, bunun ilk kez olduğunu da sanmıyorum."

Leslie'nin gözleri büyür. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, o adamla aynı okula gittim." *Ne yazık ki.* "Bir şeyler biliyorum."

Tina homurdanıyor. "Gerçekten mi?"

Yalan söylediğimi biliyor.

Leslie heyecanla elimi tutuyor. "Ciddi misin sen? Ne gibi şeyler?"

Sırıtiyorum. "Bak, bu sadece dedikodu olabilir. Ama okuldayken, onun, bilirsin, performans gösteremediğine dair bir söylenti duymuştum. Bu yüzden hap gibi bir şey almak zorundaymış."

Leslie'nin nefesi kesildi.

Tina yine homurdanıyor.

"Yani, dinle, şu mavi hap olayına inanmıyorum. Bence abartılıydı ama... performans göstermeme olayı doğru olabilir. Ama kim bilir? Dedikodu dedikodudur."

Leslie başını sallar. "Mantıklı. Dedikodu dedikodudur. Eğer doğruysa çok yazık. O adam iyi biri."

Memnun ve gülümseyerek koltuğuma geri oturuyorum. "Evet, kesinlikle."

Tina bana başını sallıyor, ben de omuz silkiyorum. Günün sonunda, çalışanlardaki herkes Zach'in küçük sorununu öğrenmiş olacak. İster inansınlar ister inanmasınlar, merak edecekler ve benim tek umursadığım da bu.

Siktir git, Zach.

Bayan S içeri girip her zamanki gibi talimatlar yağıdırmaya başladığında hepimiz sessizleşiyoruz. Kızlardan biri hasta olduğı için onun görevini üstlenmeye gönüllü oluyorum. Bu iyi bir şey. Ne kadar çok çalışırsam o kadar iyi. Ekstra zaman için bana ödeme yapacaklar ve ben de hedefime o kadar yaklaşmış olacağım.

Ancak on dakika sonra toplantı sona erdiğinde ve görevlerimize devam etmemiz gerektiğinde, küçük intikamım ve fazladan çalışmam sayesinde yüzümdeki muzaffer gülümseme eriyip gidiyor.

Çünkü büyük bir hevesle devraldığım görevlerden biri de eski kabadayımın odasını temizlemektir.

Chapter 6

Pleiades Prensi ikinci kulede yaşıyor.

Odasına daha önce de gitmişim elbette. İlk gidişimde biraz delirmiştim. Dolabını ve tüm çekmecelerini karıştırdım. İlginç bir şey bulduğumdan değil. O zamana kadar birkaç yıl önce gitmişti ve odası mobilyalar dışında boştu. Toz tavşanları dışında ilginç bir şey yoktu.

Geri döndüğüne göre ne bulacağımı merak ediyorum.

Umursadığımdan değil ama yine de.

Neredeyse öğle yemeği vakti; kuledeki diğer odaları temizlemeyi bitirdim. Onunki hariç. Şimdiye kadar ondan kaçıyordum ama yapamıyorum. Artık yapamam. Yapmak zorundayım.

Temizlik malzemelerim, çamaşır torbam, taze havlu ve çarşaflarımla birlikte el arabasını itip kapısına gidiyorum. Odası, İtalyan mermerinden yapılmış ve pahalı, yabancı ellerden çıkmış tablolarla süslenmiş pırıl pırıl bir koridorun sonunda yer alıyor. Köşeye sıkışmış, fıskiyeli bir avluya bakan uzun bir pencere var - ki temizlemesi tam bir baş belası.

Kulağımı kapıya dayıyorum ama hiçbir ses duymuyorum.

Aslında, burada olmamasını umuyorum. Belki de dün geceki partiden sonra yardakçılarıyla buluşup kafayı bulmuştur ve şu anda bir yerlerde kafayı bulmuş uyuyordur. Bunu yaptığı biliniyor. Her Pazartesi ya okulu asar ya da öğle yemeğinden sonra akşamdan kalma ve uykulu bir şekilde derslere gelirdi.

Durum ne olursa olsun, kapıyı çalmadan bilemeyeceğim.

Yüzümü buruşturarak yumruğumu kaldırdım ve yaptım. Hiçbir şey yapmadım.

Nefes nefese kapıyı tekrar çaldım. Cevap yok.

Aman Tanrım. Olabilir mi? Orada olmadığı için çok şanslı olabilir miyim?

Yüzümü kaplayan sırtışı kontrol edemiyorum. Yumruğumu havaya kaldırarak anahtarımı çıkardım ve kilide soktum. Kilit kolayca açılıyor ve kapıyı iterek açıyorum. Belki o dönmeden işim biter ve yakışıklı ama acımasız yüzünü görmek zorunda kalmam.

İçeri adımımı attığımda ilk fark ettiğim şey aydınlık olduğu. Göz kamaştırıcı bir aydınlık. Pencerelerden içeri giren güneş ışınlarından korunmak için elimi kaldırmam gerekiyor.

Zach'in odası buradaki tüm odalar arasında en büyüklerine sahip. Yerden tavana kadar uzanıyor ve bütün bir duvarı kaplıyorlar.

Buraya ilk geldiğimde, büyüklükleri karşısında hayrete düşmüştüm. Neredeyse camdan bir duvar gibi. Araziye yayılan ormanı görebiliyorsunuz. İçinden tüm gökyüzünü görebiliyorsunuz.

Ve en iyi kısmı? Odanın mimarisinden ayrı olarak pencerenin içine doğru uzanan bir oyuk var. Oyuğun yanları ve alt kısmı da camdan. Yani içine adım attığınızda havada yürüyormuşsunuz gibi hissediyorsunuz.

Ondan ne kadar nefret etsem de, büyüdüğü odayı seviyorum.

Güneşin parıltısından uzaklaşıyorum ve gözlerimin arkasındaki parlak noktalar yavaşça kayboluyor. Görebildiğim için rahatlamış olmalıydım ama değilim.

Çünkü gözlerim alışır alışmaz dev yatağa düşüyor. Şu anda dolu olan.

Uyuyan bir Zach tarafından.

Çılgılık atmamak için yumruğumu ağzıma bastırıyorum. Ani bir hareket yapıp onu uyandırmamak için dizlerimi bile kilitliyorum.

Bunu neden daha önce düşünmedim? Neden uyuyor olabileceği aklıma gelmedi?

Ben bir aptalım. İşte bu yüzden.

Oh, ve bir soru daha: neden gömleksiz uyuyor?

Açı

k Onu görebiliyorum. Yani, onu gerçekten *görebiliyorum*.

mı? Yüzüstü yatmış, iki kolunu da havaya kaldırmış. Bir Biri yastığın üzerinde, diğeri altında gibi görünüyor. Üzerindeki gri çarşaf sadece vücudunun alt kısmını örtüyor, sırtını açıkta ve çıplak bırakıyor.

Dün gece yanılmamışım. Büyümüş ve bronzlaşmış.

Onu tişörtsüz hiç görmemiş olmama rağmen, omuzlarının pazularıyla birleştiği yerdeki olukların daha önce orada olmadığını söyleyebilirim. Kollarının çıkıntıları da büyümüş, onları sıkı su dalgaları gibi gösteriyor. Sırtının, nefes aldığı anda hareket eden gergin düzlemler ve çıkıntılardan oluşan korkunç bir çalışma olduğundan bahsetmiyorum bile.

Yüce İsa.

Bu hiç adil değil, değil mi? Bu kadar nefes kesici birinin Çürümüş.

O güneş ona bakarken nasıl uyuyabiliyor bilmiyorum ama Şükürlerimi sayıp gideceğim.

Ama gitmem gerektiği gibi gitmiyorum. Odanın sahibi uyurken rahatsız etmemek gibi bir kural var.

Çünkü gözlerim sırt çantasına ve dün gecedan kalma kıyafetlerine takılıyor. Yatağının ayak ucunda bir yığın halinde yatıyorlardı.

İradem olmadan onlara doğru ilerliyorum.

Sırt çantası siyah ve açık. Dizlerimin üzerine çöküp aralığı genişletiyorum ve içine bakıyorum. Kıyafetleri taze çamaşır kokuyor ama hepsi buruşmuş ve sanki aceleyle içine tıkıştırılmış. Tıpkı benim yaptığım gibi, özensiz ve dağınık.

Bir sonraki bölmede cüzdanını, anahtarlarını, bazı tuvalet malzemelerini ve bir kitap buldum.

Bir *kitap* mı?

Hiç düşünmeden çıkardım.

Zach okumayı falan sevmez. Hayır. Dışarıdan sert görünen ama içten içe yazılı kelimelere sevgi besleyen bir pislik değil.

Tribünde otururken ders kitabının sayfalarını yırttığını ve onlardan uçak yaptığını gördüm. Bir keresinde öğretmen ödevini sorduğu için bir kitabı ikiye ayırmıştı. Bunu sadece duydum ama inanıyorum.

Peki çantasında neden bir kitap vardı? Yıldızlar hakkında bir kitap. *Yıldızlarda Yazılı.*

Burada yıldızları görebildiğini unutmuşum.

Sayfalar arasında geziniyorum. Takımyıldızlar var, tanımlanmış ve çizilmiş, kökenleri ve arkalarındaki hikayelerle birlikte. Temiz ve

Bembeyaz. Neredeyse el değmemiş, ama nedense öyle olmadığını hissediyorum. Gerçekten değil.

Zach bu sayfalara dokundu. Ama bu hiç mantıklı değil.

Her zaman yıldızlara bakmanın ve gökyüzünü izlemenin şairlerin ve filozofların yaptığı bir şey olduğunu düşünmüşümdür. Derinliği olan insanların.

Zachariah Prince ne bir şair ne de bir düşünür. Hiçbir derinliği yok. O sadece başkalarına, yani bana eziyet ederek kendini eğlendiren zengin, sıkılmış bir adam.

Ama sonra kitabın sonuna geliyorum ve tüm düşüncelerim bunun bir kütüphane kitabı olduğu gerçeğine kanalize oluyor. Süresi geçmişti ve New York'tan geliyordu. NYPL: New York Halk Kütüphanesi.

Haklıydım.

İngiltere'de değildi, Oxford'a gidiyordu. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama son üç yıldır New York'ta olduğunu kesin olarak söyleyebilirim.

Ona bakıyorum. Hâlâ ağır ağır uyuyor, muhtemelen rüya da görmüyor.

Keşke ona şehir hakkında, gördüğü tüm yerler hakkında sorular sorabilseydim.

Ama yapamam çünkü ondan nefret ediyorum ve o beni bir oyuncak sanıyor. Tam bir israf.

Eşyalarının geri kalanına hızlıca göz attım ve bu iyi bir şeydi. Çünkü sigara paketiyle turnayı gözünden vurmuştum. Hem de iki paket.

Zulası, belki?

Marlborolara bakıp sırtıyorum. Ne olacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Onu elimde tutuyorum ve ayağa kalkıyorum, buradan gitmeye hazırım. Ama sonra bir ses duyuyorum. Dünyadaki en kötü ses. Bir bomba patlamasından bile daha kötü.

Bir homurtu.

Sonra bir inilti. "Siktir."

Bir homurtu daha. "Yüce Tanrım."

Zihnim tamamen kapandı. Yatakta sırtını izliyorum ve bir hareket, hışırtı var.

Uyanıyor.

Aman Tanrım, uyanıyor.

Beş saniye daha uyumaya devam edemez miydi? Çünkü beş saniye daha uyusaydı buradan gitmiş olacaktım.

Düşünme yetimi kaybederken odasının ortasında donup kalıyorum.

Şimdi ne yapacağım ben?

Birden bacaklarım hareket etti. Ama beni kapıya götürmek yerine onun banyosuna götürüyorlar ve ben daha ne olduğunu anlayamadan yan taraftaki küvete atlayıp duş perdesini çekiyorum.

Sizi tamamen gizleyen şu opak olanlardan biri ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Sonra kendimi duvara yapıştırıyorum ve boştaki elimi ağzıma bastırıyorum. Diğer elimde de çaldığım iki paket Marlboro var.

Çıplak ayak sesleri ve birkaç homurtu daha duyuyorum. Dehşete düşüyorum, bu sesler yaklaşıyor.

Aman Tanrım.

Banyoya doğru geliyor. *Bana* doğru.

Neden küvetinin içine saklanmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki? Yasadışı bir şey yapmıyordum - eğer kanser çubuklarını çalmayı ve eşyalarını karıştırmayı saymazsanız. Kapıdan kolayca kaçabilirdim.

Şimdi, her şey olması gerekenden çok *çok* daha kötü.

Görünüşe göre, yeterince kötü değil çünkü bir tıslama geliyor. Seramiğe çarpan bir şeyin - kalın bir akıntının - belirgin sesi ve ardından bir iç çekiş.

Sözümü geri alıyorum. *Bu* dünyadaki en kötü ses. Zach, işiyor.

Neden? Bu neden bana oluyor?

Histerik bir şekilde, eğer uykuluysa ve nişan *alamıyorsa* ve kaseden bir şey alırsa, temizlemeyeceğimi düşünüyorum.

Hayır.

Nuh-huh. *Bunu* yapmadan önce işimden ayrılacağım.

Bir sonsuzluk sonra, tuvaletin sifonunu ve musluğun açılma sesini duyuyorum. Oh, Tanrıya şükür. İş bitmiş.

Şimdi gitme ihtimali nedir? Ve eskisi gibi uyumaya devam edecek mi?

Sıfır.

Bunun olma ihtimali *sıfır* çünkü bir mikrosaniye sonra perde yırtılıyor ve on yaşımdan beri kaçmaya çalıştığım adamlar yüz yüze geliyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye gürlüyor - yeni uyandığı için bunu nasıl başardığını bilmiyorum ama yine de sesi göğsümde yankılanıyor.

Kolunu iyice uzatmış, perdeyi kavrayarak boğuyor ve birkaç dakika boyunca tek yapabildiğim yüzüne bakmak oluyor.

Sıkıca kenetlenmiş, her küçük çizgi, her gergin kas sergileniyor. Gıcırdayan enesi ve gıcırdayan dişleriyle öfkenin kişileşmiş hali.

Ona cevap vermem gerekiyor; bunu biliyorum. Ama dilim şişti.

Kare, ldrc çenesindeki saat beş yönündeki gölgeye bakıyorum. Koyu, baştan çıkarıcı bir ten. Dikenli, dağınık salar. Siyah gözlerinden öfke damlıyor.

Ve damarlar.

Tanrım, o kadar çok damarı var ki, derisinin hemen altında akıyor. Bir tanesi gergin boynundan aşağı iniyor. Köprücük kemiğine çarpıyor ve sonra kaslı göğüs kaslarının altında kayboluyor.

Göğsü devasa ve kıvrımları dar bir vadi oluşturuyor, sonra da karnının çıkıntılarına dönüşüyor. Bu çıkıntıları saymaya başlıyorum; altılı bir karnı olduğundan olduğa eminim. Sekiz de olabilir.

Ama hiçbir şey giymediği gerçeği dikkatimi dağıttı. ırılıplak.

Çıplak.

"Aman Tanrım!" Gözlerimi sıkarak ciyakladım.

"Buraya nasıl girdin?"

"Aman Tanrım. Aman Tanrım," diye sayıklıyorum, omurgamın yapıştığı fayansların içinde erimeye çalışarak. "ıplaksın. En azından pantolonunu giyersin sanmıştım."

"Ne yapıyorsun lan? Ne yapıyorsun?" diye homurdanıyor, bu sefer yavaşça. "Neden ıplak uyuyordun?" Tersliyorum. "Kim ıplak uyur ki?" "Canları istediğinde biriyle yatmak isteyen insanlar." Verdiği cevap karşısında nefesim kesiliyor.

Birini ovala.

Demek istediği... *şeyini ovalamak*. Değil mi? Mastürbasyon.

şu anda tam teşhirde olan şey. Benden birkaç adım ötede. Dokunma mesafesinde. Onun hakkında o yalanı uydurmanın cezası bu mu?

Hayır. Hayır. Hayır.

"A şu lanet olası gözlerini," diye haykırıyor Zach, i dünyamı kırarak.

İlahi.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "*Lanet* olası pantolonunu giy."

"Küvetimde saklanarak ne halt ettiğini söyleyene kadar olmaz."

Bunun başıma geldiğine inanamıyorum.

Çıplak bir Zach bana bakarken bir küvetin içinde kapana kısıldığıma inanamıyorum.

Ama kadın gibi davranmalıyım. Gözlerimi açmalı, bu işi bitirmeli ve gitmeliyim. Şu andan itibaren, kimsenin görevini üstlenmeye gönüllü olmayacağım. En azından ne gerektirdiğini bilmeden.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve sadece onun yüzünde tutmaya dikkat ediyorum. "Saklanmıyordum."

Bana uzun bir bakış fırlattı. "Eğer oraya düş almak için girdiysen, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu iş böyle yapılmaz."

"Ne?"

Kıyafetlerimi işaret ediyor, vücudumu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Onları çıkarman gerekiyor. Ve sadece birini ovmayı kolaylaştırdığı için değil."

"Ne?"

Bu sefer ritmim daha yüksek. Duvara doğru biraz daha büzülüyorum. Yine de bir yere gittiğimi sanmıyorum.

Zach diğer kolunu uzatıyor ve duvara doğru açıyor. Bana doğru eğilerek hırıltılı bir ses tonuyla, "Birini ovarak çıkar. Bunu hiç duşta yapmadın mı?"

"Tabii ki var." Oh adamım.

Söylenecek en yanlış şey. Tamamen, *tamamen* yanlış.

Yüzündeki gerginlik kayboluyor ve gözleri neşeyle parlıyor. O benim dikkatsizce verdiğim cevap üzerine yorum yapamadan ben neredeyse bağıriyorum, "Sakın. Tek kelime bile etme. Duymak istemiyorum, tamam mı?"

Simsiyah gözleri yüzümde bir ileri bir geri gidip geliyor. "Biraz gerginsin, değil mi? Küvetimde saklanan biri için." Bana orantısız bir gülümseme fırlatarak kısık bir sesle, "Bak ne diyeceğim. Ben arkamı döneceğim ve sen de ne yaparsan yap..." Yüz hatlarımı son bir kez taradıktan sonra, "Gevşeyin."

Gevşe

k.

Doğru

.

Onu öldürebilir miyim? Yani, hapishane ne kadar kötü olabilir ki? Sana bedava yemek ve yatacak bir yatak veriyorlar.

Sırıtişını genişleten öfkeli bir nefes çekerek, "Gerçekten klas. İşimi yapmak için buradayım, seni aptal. Çöpünü atmak ve çarşaflarını değiştirmek. Hayatımın amacı bu, unuttun mu?"

Gülümsemesinin yerini çenesinin keskin kenarı aldı. Sanırım burada çalıştığım için hâlâ kızgın.

Kulübe katıl, pislik.

"Yine de çarşaflarım değişmedi ve çöp hala çöp kutusunda."

Gözlerimi ona diktim. Çünkü o haklı. Ben temizlemedim. I *Snooped.*

"Seni içeri aldığımı hatırlamıyorum," diye devam etti. "Kapıyı çaldım. Açmadın."

"Bu hâlâ içeri nasıl girdiğini açıklamıyor."

Sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bir ayağımdan diğerine geçmek için ciddi bir dürtü duyuyorum. "Anahtar bendeydi."

"Onu geri istiyorum." "Ne?"

"Anahtar. Seni benim alanımda istemiyorum."

O haklı. Gerçekten bilmiyor. Ben bir hafiyeyim. Ama alo? Yıllardır bana yaptığı onca şeyden sonra, onun eşyalarına bakmaya hakkım var.

"İnan bana, senin *alanında* olmak isteyeceğim son şey. Kim bilir bana ne şakalar yapacaksın?"

"Şaka."

Bu kelime benim ağzımda onunkinde olduğu kadar tehlikeli değildi. Dudakları ve dili kelimenin etrafında şekilleniyor ve ona bir hayat veriyordu. Tehlikeli bir hayat ve aniden tüm bu fikirlerle bombardımana tutuldum. Bana neler yapabileceğine dair.

Yutkunarak pazılarının kıvrımına bakıyorum. Kocamanlar.

İsterse beni ezebilirdi. Kocaman kollarıyla beni sarabilir, vücuduyla beni zapt edebilir, üzerimi örtebilir ve beni altına saklayabilirdi. Ve birinin beni bulması günler sürerdi.

"Evet." Boğazımı temizliyorum, ciğerlerimdeki hava tükenirken gözlerim hâlâ onun dalgalanan kaslarına takılı. "Eğer beni bir yere kapatmayı düşünüyorsan

Beni aradıklarını bilmeni isterim. Arkadaşım burada olduğumu biliyor ve eğer öğle yemeğine gelmezsem 911'i arayacak."

"Bildiğim iyi oldu."

Alaycı ses tonu gözlerimi kaçırmama ve yüzüne bakmama neden oluyor. "Şaka yapmıyorum."

Öyle sayılırım ama bunu bilmesine gerek yok. Eğer öğle yemeğine gelmezsem, Tina hala görevlerimi bitirdiğimi düşünecek. Kimse benim için gelmeyecek.

"Ben de değilim," diyor. "Şimdi, eğer dalga geçmeyi bitirdiysen, anahtarı geri istiyorum."

"Size anahtarı veremem," diyorum bıkkınlıkla. "Biliyorsunuz Mrs. Stewart mı? O benim patronum ve bu konuda çok garip davranıyor." "Umurumda değil."

Pislik.

Cebimdeki anahtarları korur gibi yanlarımı tutuyorum. "Özel hayatınla ilgili sorunların var diye kovulmayacağım."

Bunu söyler söylemez, bunun ne olduğunu anladım. En büyük korkum gerçekleşiyor. Bunların hepsi beni kovdurmak için bir oyun.

Biliyordum.

Gözlerini içime dikerek daha da yaklaşıyor. Neredeyse karanlık bir gölge gibi üzerimde asılı duruyor.

"Seni kovdurmak aklımdaki en son şey. Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?" diyerek düşüncelerimi okuyor ve beni nefessiz bırakıyor.

Düşüncesiz.

"Ayrıca, istersem seni hemen şimdi kovabilirim. Dün gece yaptığımız konuşmayı unuttuysan söyleyeyim, ben ne dersem onu yapacaksın. Ben senin patronunun patronuyum." Kolunu uzattı. "Ver şu lanet anahtarları bana."

O zaman gün ışığında olduğu kadar tehditkâr görünmüyordu. Dün gece açık havada olduğumuz ve şu anda burada, birbirimize çok yakın olduğumuz için olabilir.

Aramızda onun şeyi varken.

Bir kukla gibi koluna bakıyorum. Bakışlarım daha önce orada olmayan bir şeye takılıyor.

Bu bir dövme, bileğinin bir tarafı boyunca uzanan bir cümle: *Çizgiyi geçebilirim.*

"Okulda hiç böyle bir şey yaşamamıştın..." Sözümü kesiyorum.

"Anahtarları almadan önce bana ver," diye homurdanıyor, benim saçma sapan cümlemi duymazdan gelerek.

Gözlerimi ona dikiyorum. Kaşları çatıktı. Korkutucu.

Dudağımı ısırarak anahtarları cebimden çıkarıyorum ve açık avucuna bırakıyorum. Ama düşürdüğüm tek şey bu değil. Artık beni bırakacağını düşünerek derin bir nefes alıp rahatlarırken, diğer yumruğum da açılıyor.

Ve ondan çaldığım iki paket Marlboro çıktı.

Zach önce ona, sonra da bana baktı. Kapanı kısılmış bir hayvan gibi görünüyor olmalıyım, kocaman gözler ve nefes nefese.

Gözlerinde bir akım parıltısı beliriyor. "Benden mi çalışıyorsun, Mavi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

Panikle başımı salladım. "Hayır, hayır."

Zach saçlarıma bakıyor. Dağınık bir şekilde örülmüş ve yüzümden uzaklaştırılmış çünkü Bayan S gevşek saç tellerinden hoşlanmıyor.

"Yani bazı şeylerin değiştiğini mi söylüyorsun? Artık bir hırsız değil misin?"

Hırsız kelimesini duyunca kalbim göğsümde çarpıyor.

O ve yardakçıları okuldayken bana böyle seslenirlerdi. Aslında Zach, cezada tanıştığımız ilk gün bana böyle seslenmeye başlamıştı. Hepsi birinin havuçlu çubuklarını sormadan ödünç aldığım içindi. Ertesi gün yerine koydum. Bu kimsenin umurunda değil.

Terli dudaklarımı yaladım. "Hayır, çalmıyordum."

Gözlerini benden ayırmadan anahtarları omzunun üzerinden fırlatıyor. Beni ürküten bir takırtıyla yere düşüyorlar.

Her nasılsa, iki elinin de serbest olması durumu korkunçtan felakete çevirdi.

"Senin gibi küçük hırsızlara ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor usulca, gözlerini tekrar vücudumda aşağı yukarı gezdirerek.

Patlayan bir vücut. Tenim kızardı ve tüylerim diken diken oldu. O kadar keskinler ki acı veriyor.

"Sana hırsızlık yapmadığımı söylemiştim," diye tekrarlıyorum ama biraz daha ateşli bir şekilde. Beni görmezden geliyor, kasılmış ve uzun boylu. "Cezalandırılıyorlar."

Gözlerimin önünde mi büyüyor?

Alay ediyorum ve cesurmuş gibi davranıyorum. "Nedir bu? Sapıkça fantezin mi?"

Şimdi size efendim mi demem gerekiyor?"

Bunun üzerine Zach küvetin içine adım atıyor ve ben zar zor, *zar zor* gıcırdamamayı başarıyorum. O tehlikeli, çıplak cüssesini bana daha da yaklaştırıyor.

Onun şeyine bakma.

"Belki," diye yanıtlıyor daha önceki sorumu. "Biraz saygı uzun bir yol kat ettirir. Görünüşe göre kaderin benim ellerimde."

"Biraz daha yaklaşırsan çığlık atacağım," diye uyarıyorum onu. "Öyle mi?"

"Şaka yapmıyorum. Sonra da seni cinsel tacizden dava edeceğim." İyi bir önlem için başımı salladım. "Bu doğru, pislik. Haklarımı biliyorum." Ya da ben yapacağım. Buradan çıkar çıkmaz, Google'da

Bu.

Zach başını yana eğiyor, hâlâ bana doğru ilerliyor. "Sen kışına ne yapacağımı bilmek ister misin?"

Tanrım.

Ona dokunmamaya dikkat ederek elimi uzatıyorum. "Şu cinsel imaları keser misin? Hırsızlık yapmıyordum, tamam mı? Sadece hayatını biraz zorlaştırmaya çalışıyordum."

Zach durur, izlerinin üzerinde aniden durur. "Ne?"

İtiraf ediyorum, "Onları tuvalete atıp sifonu çekecektim. Hepsi bu." Sessizliğini koruduğunda ona bakıyorum. "Adil olan bu. Bana yaptığın onca şeyden sonra."

Sessiz kalır ama izler.

Yüzünde hiçbir ifade yok. Saf yoğunluktan başka bir şey yok ve ben ona bakamıyorum. Çok yakın. Çok büyük.

Çok çıplak.

Kokusu ve teninin sıcaklığı beni iki güçlü kol gibi sarıyor ve ben onları kıramıyorum.

Bana doğru eğildiğini hissettiğimde gözlerimi ona dikiyorum. Kalbim boğazımda, her an bana dokunabileceğini fark ettiğimde yerinden fırlamaya hazır.

Tekrar.

Aman Tanrım, bana dokunacak.

Tam çığlık atmak üzereydim ki başımdan aşağı büyük bir su kütlesi ağır bir yük gibi yağdı. Ne olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

Zach duşu açtı. Ben küvetin içindeyken. Tamamen giyinik bir şekilde.

"Ne -"

Karışık kelimelerimi keserek, "Çık dışarı." diye emretti. İkinci kez söylemesine gerek yok.

Titreyerek ve tökezleyerek küvetten dışarı atlıyorum. Botlarım suyla doluyor ve kaygan zeminde dik durmayı zar zor başarıyorum. Su saçlarımdan ve yüzümden aşağı süzölüyor ve üniformam neredeyse tamamen sırlsıklam oluyor.

"Al."

Sesini duyunca arkamı dönüyorum, öfkeli ve kızgın, ona haddini bildirmeye hazırım. Ama Zach bana bir şey fırlatıyor ve içgüdüsel olarak onu yakalıyorum.

"Bunları almayı unutma."

Nutkum tutuldu, ona bakakaldım.

"Şimdi defol git. Burada ne kadar kalırsam kalayım yüzünü görmek istemiyorum, anladın mı?"

Sonra perdeyi kapatıyor ve beni ıslak, yapış yapış bir elbisenin içinde, iki paket Marlboro sigarasıyla **b ı r a k ı y o r .**

Chapter 7

Bana bakıyor.

Ve egzersiz. Ama çoğunlukla bakıyorum.

Günlük sabah toplantısı için ana eve doğru giderken Grace tarafından durduruldum ve sohbet etmeye başladık. Her zamanki gibi ben daha uyanmadan Tina çoktan gitmişti.

Konuşmanın iki saniyesinde bir varlık fark ettim. Hava çok ağır ve doygun olduğunda ve güneşin bugün dünyayı kavuracağını bildiğinizde olduğu gibi.

Hava dolu ve taşkın görünüyordu ama bunun güneş olmadığını biliyordum. O olduğunu biliyordum.

Her neyse, şu anda havuzun kenarında sınav çekiyor. Grace'le konuşmamı izlerken üzerinde siyah eşofman altından başka bir şey yok.

Kıyafetlerden neden nefret ediyor? Neden bir tişörtle falan çalışmıyor? Neden yontulmuş kaslarını sergilemek zorunda?

Birini ovma isteyen insanlar.

Başımı sallıyorum ve onun kaba sözlerini duymazdan geliyorum. Ama gözümün önünde olanları görmezden gelemem.

Her tekrarda kolları geriliyor ve şişiyor ve sanırım her an o damarları derisinden dışarı fırlayacak.

Her neyse. Umurumda değil.

Parıldıyor olması da umurumda değil, omuzlarındaki ve sırtındaki her dalgalanmayı ve oluşu görebiliyorum. Hatta o çıkıntılarda biriken ter damlalarını bile.

Bu sıcakta neden spor yapıyor ki? Ana evde büyük bir spor salonu var, Tanrı aşkına.

"Hey, yürüyüp konuşmak ister misin?" Gözlerimi ondan kaçırarak yüksek sesle Grace'in sözünü kesiyorum.

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Tamam. Ama toplantıdan önce biraz zamanımız var."

"Biliyorum. Hadi gidelim. Ne kadar erken varabileceğimiz konusunda Bayan S'yi etkileyelim."

Grace gülümsüyor. Açık kahverengi saçları ve nazık, kahverengi gözleri var. "Onun yüzünden, değil mi?"

Yürümeye başlıyorum ve her adımda kalçalarımın normalden daha fazla titrediğini hissediyorum. Tüm vücudum normalde olduğundan daha fazla zıplıyor.

Onun yüzünden. Vücudumun farkında olmamı sağlıyor. Dokuzuncu sınıftayken göğüslerim büyümeye başladığında onun yardakçılarının bana söylediği tüm kötü şeyleri unuttuğumu sanıyordum.

Ama zorbalık da böyle bir şey, değil mi?

Asla unutmazsın. Asla. Artık her şey yolundaymış gibi davranabilirsiniz. Onların küçük hakaretleri ve alayları artık sizi etkilemiyordur. Yıllar etkilerini köreltmış olabilir.

Ama benim için her şeyi geri getiriyor.

"Kim o?" Ona kayıtsızca soruyorum.

"Yeni Bay Prens."

Bay Prince kulağa çok garip geliyor. Ben onu sadece pislik Zach olarak düşünüyorum.

Daha hızlı yürümeye ve *bunun* vücuduma ne yaptığını düşünmemeye karar veriyorum. Onun görüş alanından ne kadar çabuk çıkarsam o kadar iyi. "Hayır."

Kıkırdıyor. "Tamam. Bana söyleme. Ama bil diye söylüyorum, sana bakıyordu."

Yutkunmaya çalışıyorum, tükürüğümü boğazımdan aşağı itiyorum ama sanki kalbim orada sıkışmış ve yerinden oynamıyor.

Bana baktığını biliyorum. Hâlâ da bakıyor. Kendi tenimin içinde utanmamaya çalışarak uzaklaşmaya devam ederken gözlerini sırtımda hissedebiliyorum.

Belki de mükemmel olmayan vücudumu düşünmüyor bile. Belki de dün beni suyla ıslatıp üniformamı mahvettiğinde yaptığı gibi günümü nasıl mahvedeceğini düşünüyordur.

Kulübeye geri dönmek ve yedeğimi bulmak zorunda kaldım. Tekrar hazır olduğumda öğle yemeği saati bitmişti ve pencereleri temizlemem gerekiyordu. Günü bitirdiğimde neredeyse ölmüştüm.

"Umurumda değil," diyorum.

"Anladım." Sonra omuz silkiyor. "Bu kurallara aykırı zaten."

"Neye aykırı?"

"Bilirsiniz, hizmet ettiğimiz insanlarla arkadaşlık etmek." *Hizmet* kelimesine hava atıyor.

Bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım, çok tatlısın." Ona yandan sarıldım. "Yeni Bay Prens'in söz konusu olduğu yerde hiçbir eşleşme olmayacak. İnan bana."

Kimse ondan benim kadar nefret edemez.

Servis girişinin merdivenlerinden iner inmez turta kokusu alıyorum. Grace personel odasına doğru yürürken ben de mutfağa doğru ilerliyorum. Onca bakıştan sonra bir parça turtaya ihtiyacım var.

Daha mutfağa bile giremeden, "Maggie! Seni seviyorum, biliyor musun? Bu sabah turta istediğimi nereden bildin? Haftanın ne kadar boktan geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok."

O kadar insan arasında *onu* mutfakta bulduğumda kelimelerim ağzıma tıkanmıştı.

Buraya nasıl bu kadar hızlı girebildi? Dışarıda değil miydi?

Zach köşede oturuyor ve Maggie küçük bir çocukmuş gibi onunla ilgileniyor. Önünde benim turtamdan bir parça var ve ben içeri daldığımda tam bir ısırik almıştı.

Antrenman yüzünden hâlâ terli. Ama neyse ki üzerine bir tişört giymiş. Daha doğrusu pazılarını ortaya çıkaran terli yamaları olan yelek benzeri bir tişört.

"Cleo." Maggie bana bakıyor. "Otur."

Ben yapmadım. Eşikte durup kadere lanet okuyorum. Şu andan itibaren o gidene kadar hayatım böyle mi olacak? Her yerde onu görmek mi?

Burada ne kadar kalırsam kalayım yüzünü görmek istemiyorum.

O zaman neden hizmetçi kanadında? Ona ters ters bakıyorum ve o da bana soğuk bir bakışla karşılık veriyor. "Cleo?"

"Ha?" Maggie'ye baktım. "Özür dilerim. Kendimi kaybettim."

"Boktan bir haftadan bahsettiğini mi duydum?" Maggie bir parça turtayı kesip tabağa koyuyor, muhtemelen benim için.

Gözlerim Zach'in üzerinde, başımı sallıyorum.

"Evet. Süper boktan." Dudakları seğiriyor.

"Neden? Ne oldu?" diye sorar.

Sonra gözlerimi ona diktim. "Tahtakuruları."

"Ne?"

"Uh-huh. Geri geldiler."

"Geri mi geldi? Ne demek istiyorsun? Geçen sefer yok edicileri çağırdığımızı sanıyordum."

Kasabamızla ilgili başka bir şey daha: hem güney hem de kuzeyde tahtakuruları var. Muhtemelen sıcaktan dolayı. Birkaç ay önce Pleiades'te büyük bir patlama oldu. Bayan S çok korktu.

"Biliyorum. Ben de aynı şeyi düşünmüştüm." Başımı yavaşça sallıyorum. "Temelli gittiklerini sanmıştım. Ama lanet piçler geri geldi."

Zach çatalını indiriyor ve bana bakarken yavaşça çiğniyor.

Gözleri sıcak ve geri geldiği geceki gibi hareket ediyor. Aşağı inip karnımda duraklamadan önce birkaç saniye göğüslerimde durdular.

Tepeden tırnağa örtülüym, ama gözleri beni çıplak hissettiriyor. Beni terletiyorlar. Omurgamdan ve hatta karnımdan aşağı kayan damlacıkların çok farkındayım. Yemin ederim beni izlerken, o damlanın göbek deliğime düştüğünü görebiliyor.

"Aman Tanrım. Nora çok mutsuz olacak," diyor Maggie ve benim turtamı Zach'in tam karşısına koyuyor. "Gel, otur. Efendi Zach kahvaltı ediyor."

Ona baktım ve neden olmasın diye düşündüm. *Zach Usta* burada diye neden turtamı bırakayım ki?

Masaya doğru yürürken Maggie'ye cevap verdim, "Eminim. Ben de mutsuzum. Hatta öfkeliyim." Masaya ulaştım ve sandalyeyi dışarı kaydırdım. Zach'e bakarak, "Lanet olası kan emici sülükler." diyorum.

Sonra turtama yumuluyorum ve yumuşak bir kıkırdama duyuyorum.

Tahtakuruları.

Harika bir eşek şakası olurdu.

Güney yakasında bana biraz getirebilecek bir adam tanıdığımdan bahsetmiyorum bile. Doğru fiyata her şeyi bulabilir. Ama bu sefer ücreti biraz yüksekti: Ben. Benimle takılmak istedi.

Sanki.

Henüz Zach'in hayatını zorlaştıracak kadar çaresiz değilim, çok teşekkür ederim.

Bu yüzden yeni bir planım var ve şu anda onu uyguluyorum.

Bu gece ana evde gece vardiyam var, yani nöbetçi odalarından birinde uyuyacağım ve bu mükemmel bir fırsat. Tüm gün süren bir vardiyanın ardından Doris eve gelene kadar Art'a bakıcılık yaptığım için bitkin düşmüş olsam da bunu yapacağım.

Her zamanki gece ışıklarıyla aydınlatılmış mutfaktayım. Ve elimde bir şişe müşhil var. Tina'yla alışverişe gittiğimizde marketten almıştım.

Maggie son üç gündür Zach'in en sevdiği şeyleri yapıyor - hepsi tatlı ve hepsi benim de en sevdiklerim - ve bu yüzden kahvaltısını mutfakta yapıyor. Bu da demek oluyor ki, biraz yemek yiyor ve bol bol bana bakıyor, keyfimi kaçırıyor.

Biraz ödeşme zamanı.

Tanrım, intikama bayılırım.

Maggie'nin Zach için İngiliz usulü meyveli muhallebi yaptığını duydum. Bana söyledi. Beyaz bir kaptan, çıkarıp tezgahın üzerine koydum.

Güzel yiyecekleri ziyan etmekten nefret ederim, bu yüzden bir parmağımı içine daldırır ve sonsuza dek gitmeden önce nefis iyiliğin tadına bakarım.

İnliyorum. Ağzıma koyduğum en lezzetli şey. Mahvolmak zorunda olması çok kötü.

Müşhil şişesini açıp birazını muhallebinin içine atıyorum ve sonra bir kaşıkla karıştırıyorum. Mükemmel.

"Bu, o gün üniformamı mahvettiğin için, pislik. Ve daha önce olan her şey için," diye fısıldıyorum kaseyi yerine koymadan önce.

Tam arkamı döndüğümde bir ciyaklama sesi duyuyorum, bu da *beni* ciyaklatıyor ve ışığı yakmak için elimi buzdolabının yanındaki duvara vuruyorum.

Odayı bir bakış kaplıyor ve tüm bu kargaşaya neden olan kişiyi anlamam bir an alıyor.

Birkaç yıldır görmediğim bir yüz. Başından beri hiç sevmediğim bir yüz. Zach geri döndüğüne göre onu görmem mantıklı.

Ben Ashley Howard.

Zach ve Ashley'nin birlikte olduklarına ve ailelerinin gelecekte evlenmelerini istediklerine dair söylentiler vardı. Belki de evlenirler. İkisi de birbirini hak ediyor. Bellatrix Lestrange, Lord Voldemort için neyse Ashley Howard da Zachariah Prince için o.

Bir keresinde kıyafetlerimi saklayan ve erkekleri soyunma odasına gönderen oydu.

Şu anda gözleri kocaman ve elinde bir şarap şişesi var. "Kleopatra?"

İç çekiyorum. "Bir ve tek."

Yaklaşıyor. Mavi bir gecelik giyiyorum; daha doğrusu yakası ve etekleri dantelli olan mavi geceliği giyiyorum. Anneme aitti. Üzerimde bir bornoz var ama bağlı değil ve bundan pişmanlık duyuyorum.

"Burada çalıştığını duydum." Önümde dururken gülümsüyor. "Sanırım söylentiler doğruymuş."

"Sanırım öyle."

Ashley'nin üzerinde dar siyah bir elbise var ve ayakları üzerinde biraz dengesiz görünüyor. Muhtemelen elindeki şarap şişesi yüzünden. Sarı saçları, bin yıl geçse de asla taklit edemeyeceğim karmaşık bir düğümle bağlanmış ve yüksek topuklu ayakkabıları çıplak ayaklarıma üstünlük sağlıyor.

Bana yukarıdan aşağıya bakıyor, beni kontrol ediyor. Cinsel bir şekilde değil, daha çok fiziğimin küçümsenecek bir şey olduğu şeklinde.

"Hiç değişmemişsin, değil mi?"

Dik duruyorum. "Ve öyle bir niyetim de yok." Bak, bunları söylemek kolay.

Bunları ona birçok kez söyledim. Ancak bu, vücuduma yönelik iğnelemelerinin içimde bir yuva kurmadığı anlamına gelmiyor. Aziz Patrick'e gittiğim uzun süre boyunca, utanmamam gerektiğini bildiğim halde vücudumdan utandım.

Ve Zach geri döndüğünden beri, bu güvensizlikler aceleye geldi. Geri.

"Yani sen ne..." Şarabından bir yudum alır.

şişe. "Hizmetçi mi? Temizlik yapmak ve çöpü dışarı çıkarmak gibi bir şey mi?" Kızardım ve yumruklarımı sıktım.

Kabul ediyorum, bu işi sevmiyorum ama bunu yapmakta utanılacak bir şey yok. Planım bu değildi ama sorun değil. Dürüst çalışmanın bir onuru var.

Kıvrımlara sahip olmanın utanılacak bir yanı yokmuş gibi.

Başımı dik tutuyorum, meydan okurcasına. "Evet. *Öyle* bir şey. Peki bugünlerde ne yapıyorsun?"

Kıkırdıyor ve bir kolunu ön tarafına doğru sallıyor. "Parti." Sonra, ayık bir şekilde, "Üniversitedeyim."

Sahte bir heyecanla gözlerimi açıyorum. "Yok artık. Üniversiteye girmişsin." Ellerimi çırpıyorum. "Peki neden şu anda üniversitede değilsin?"

Ashley ters ters bakıyor ama çakırkeyifliği bunu biraz zorlaştırıyor. "Çünkü Zach burada. Oh! Sanırım Zach artık senin patronun. Peki ona ne diyorsun? Bay Prens mi?"

İşte yine aynı şey. İnsanların ona hitap etmemi istediği o aptal isim.

"Hayır. Ben ona pislik diyorum."

Bu sefer bakışları eskiden olduğu gibi mükemmel.

"Madem buradasın, neden bana bunun için bir bardak getirmiyorsun?" Şişeyi işaret ediyor.

Doğru. Hizmetçi şaka yapıyor.

"Görevde değilim. Neden bir kez olsun kendine yardım etmiyorsun?"

Gitmeye çalışıyorum ama beni durduruyor. Bir süre beni izledi ve tam ona geri çekilmesini söyleyecektim ki bir şey hissettim. Soğuk ve sıvı bir şey göğsümden aşağı sızıyor. Bu onun şarabı.

Kötü niyetli bir gülümsemeyle şarabını önüme döküyor.

Donup kaldım, tamamen felç oldum.

Beni, annemin geceliğini kırmızı şarapla ıslattığına inanamıyorum.

Şişe boşaldığında başını yana eğiyor. "Keşke kendime yardım edebilseydim ama biraz beceriksizim. Görünüşe göre şarabım da bitmiş."

Bir şey söyleyemem. Henüz söyleyemem.

Şarabın kalın damlacıklarını hissettiğimde değil.

Göğü

s. "Bunun için üzgün olduğumu söyleyebilirim." Ashley kırmızı lekeyi işaret ediyor.

yavaşça kumaşın içine sızıyor. "Ama bence sana iyi bir renk veriyor. Mavinin sana göre olduğunu hiç sanmıyorum."

Haklılığını kanıtlamak için saçlarıma bakıyor. Gevşek ve annemin hayattayken yaptığı gibi sırtımdan aşağı dökülüyor.

gece için beni yatırmak üzere odama
geldi. "Evet, mavi senin
rengin değil."

Derin nefes alıyorum ama tek yaptığı göğsümü hareket ettirmek ve damlacıkların daha hızlı aşağı kaymasını sağlamak. Gecelik tenime yapışmış, ağır ve nemli ve kalbim hız kazanıyor. Delirmiş gibi çarpıyor.

Arkasını döner ve şarap şişesini adanın üzerine koyar. "Belki değişiklik için başka bir şey denersin. Ne bileyim, normal saç rengine dönmek ve daha az yemek gibi. Ve evet, seksenlerden kalma olmayan bir şeyler giymek gibi."

Bu kadar.

Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Boğazımda bir hırıltı yükseliyor ve ona doğru bir adım atıyorum. Odada bir ses yankılanmadan önce gözlerinin açıldığını görüyorum.

"Ne oluyor lan?" Onun sesi.

Serttir ve etrafımızdaki havayı istila eder.

Gözlerimi eşikte durduğu yere çeviriyorum. Bakışlarımız çarpışır çarpışmaz bana doğru ilerliyor.

Arka planda, hışırtılar ve daha fazla hareket duyabiliyorum. Ayak sesleri. Sanırım nöbetçi personeli uyandırdık. Ama bu umurumda değil. Ashley'nin ona doğru zıplayıp pençe gibi ellerini onun pazusuna dolması da umurumda değil.

"Neler oluyor?" diye soruyor yine kaşlarını çatarak. Çenemi kaldırıyorum. "Neden kız arkadaşına sormuyorsun?"

Ashley bir şey söyleyecek oluyor ama Zach ona bir bakış fırlatıyor ve ağzı kapanıyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

Ashley somurtuyor. "Yemin ederim eviniz çok kafa karıştırıcı. Ben de kayb

oldu. "Ayık olmanın faydası olur," diyor Zach, ciddi bir şekilde. Hatta " öfkeyle. Ama o bir moron gibi, daha doğrusu sarhoş bir moron gibi kıkırdıyor. Cidden, ne kadar klişe olabilir ki?

"Ve sonra." Bana dönüyor, geceliğimdeki kırmızı lekeye bakıyor.

"Sonra onu buldum."

Zach bana odaklanıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "İyi misin?" Basit bir soru ama cevap veremiyorum. Orada öylece duruyorum, Bütün kelimeleri unutmuşum gibi ona bakıyorum.

Belki de soruyu sorarken sesi samimi ve alçak çıktığı içindir. Ya da bunu bana ikinci kez sorduğu için olabilir. Bu gerçeküstü soru. Sanki bana ne olacağını umursuyormuş gibi.

Aklımı başıma toplayamadan Ashley konuşmaya başladı ve ona karşı ne kadar saygısız davrandığımı ve itaatsizlikten kovulmam gerektiğini söyledi.

Durduğunda Zach'in gözleri aşağıya kayıyor ve bu gece ilk kez annemin geceliğinin hafif ve pamuklu olduğunu fark ediyorum. Ve dekoltesi var ve Zach bunların hepsini görebiliyor.

"Elbisene ne oldu?" diye soruyor.

Geceliğimi saklayarak bornozumu kapattım. Mahvolmuş kıyafetlerime bakmasını istemiyorum. Onun bakışları her şeyi daha kötü, daha yapışkan hale getiriyor.

"Önemli değil. Yarın işim var ve uyumam gerekiyor."

Ve annemle babamın geri gelmesini istiyorum.

Her şey bittiğine göre artık gitmeliyim ama bacaklarım hareket etmiyor. Kafamdaki ani düşünce tarafından hapsedildiler.

Genellikle her şeyi içime gömüp yapılması gerekeni yapmakta iyiyimdir. Berbat durumuma bir tarih koymakta iyiyimdir. Evimi geri alana kadar bununla uğraşmayı erteliyorum.

Ama burada, bana her zaman eziyet eden ve bundan *hoşlanan* adamın önünde dururken kendimi çok yalnız hissediyorum. Aileme zorbalıktan ve eşek şakalarından hiç bahsetmedim ama şimdi seçim hakkım elimden alındı. İstesem bile onlara söyleyemezdim.

Artık burada değiller.

Beni kurtaracak kimse yok. Dünyadan.

Ondan.

"Ağlıyor musun?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Sorusu üzerine, evet, öyle olduğumu fark ediyorum. Ve aynı anda gözyaşlarım sıcak bir şeye dönüşüyor. Öfke gibi bir şey çünkü ne yapıyorum ben, onun önünde zayıflık gösteriyorum.

"Hayır, ağlamıyorum," diyorum ona net ve sert bir sesle. "Ben ağlamam.

Özellikle de umurunda olmayan insanların önünde."

Aslında bunu bana bir kere söylemişti.

Annen sana sikiinde olmayan insanların önünde ağlamaman gerektiğini öğretmedi mi?

Yıllar önce olmasına rağmen onun da hatırladığını görebiliyorum. Neden bahsettiğimi biliyor. Bana bakışından belli,

böyle bir yoğunlukla.

Böyle... bağlantı.

Sanki bir şey
paylaşıyormuşuz gibi.

Bundan nefret ediyorum.

Bir geçmişi paylaşmamızdan nefret ediyorum. Her zaman hayatımın bir parçası olacak olmasından nefret ediyorum. Her zaman ruhumun bir köşesine sahip olacak.

"Elbise yüzünden mi?" diye soruyor.

İşte o an Ashley devreye giriyor, "Lütfen bebek gibi davranma. Dürüst bir hataydı ve sadece bir elbise." Sonra nefesinin altında mırıldanıyor, "Ve çok da iyi bir hata değil."

İçimde biriken hırıltı sonunda dışarı çıkıyor. "Az önce ne dedin sen?" Gözlerimi kısıyorum çünkü

Onu.

Herkesten bıktım artık. Yeniden düzenleyeceğim.

Yüzünü.

Sorum karşısında irkildi. "Affedersiniz?"

Sanırım nefes alışlarını duyuyorum.

Haklıymışım. Çalışanlar ayaktaydı ve muhtemelen şu anda bu tartışmayı izliyorlardı. Ama kimse mutfağa girmeye cesaret edemiyor. Belki de *Bay Prince* burada olduğu içindir.

Sikerler. Kimin izlediği umurumda değil; geri adım atmayacağım.

Ona doğru tehditkâr bir adım atıyorum. "Tekrar söyle. Sana meydan okuyorum." Ashley geri çekildi. "Sen aklını kaçırmışsın."

Gülüyorum. "Ve şu anda dişlerini kaybedeceksin." Bununla birlikte kendimi ona doğru fırlatıyorum ya da fırlatmaya

çalışıyorum.

Ama birden Zach beni rehin aldı. Parmakları pazılarımın etrafına sarılmış ve vücudum onunkiyle aynı hizada.

"Bu kadar yeter."

Etrafımdaki insanların şok olmuş çığlıkları ve nefes alışları arasında bile - kesinlikle herkes izliyor - onun alçak hırıltısını duyuyorum. Öfkemi alevlendiriyor.

"Bırak beni."

"Sen sakinleşene kadar olmaz."

Tutuşuna karşı mücadele ediyorum ama tek yaptığı çenesini sıkmak ve kollarımın etrafındaki tutuşunu esnetmek. "Yemin ederim Zach, bırak beni yoksa bu lanet olası evi inleteceğim."

Siyah gözleri parlıyor. "Beni bununla ikinci kez tehdit ediyorsun.

Böyle devam edersen sana çığlık atman için gerçek bir sebep vereceğim."

Zach tehditkâr görünüyor, bana dik dik bakıyor. Sözleri, üç yıl öncesine göre daha büyük ve daha güçlü olduğu gerçeğini vurguluyor. Vücudundaki tüm kaslar güçle dolup taşıyor. Ve benim önüm onunla ezilmiş durumda.

Yutkunuyorum. Gerçek bir korkuyla.

Bir şey yapmaya karar verirse kimse öne çıkmaya cesaret edemez. Tek bir kişi bile. Hizmetkârların zenginler üzerinde gücü yoktur.

"Bırak beni," diyorum dişlerimi sıkarak.

Yüzümü, boynumu incelerken inanılmaz kalınlıktaki kirpikleri titriyor - boynumun yan tarafında hızla atan damarın yavaşlamasını, korku göstermemesini istiyorum - ve sonunda gözleri göğsüme yerleşiyor. Neyse ki cübbeyle örtülü.

Beni bırakıyor ve tökezleyerek bir adım geri atıyorum. Pazularım onun kavrama gücünün altında hissizleşti ve keşke uzanıp sinirlerimi ovarak uyandırabilseydim ama bir sonraki söylediği şey beni durdurdu.

"Elbiseni değiştirteceğim."

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve neredeyse hıçkırığa dönüşüyor. Ölen annemden bana kalan tek şeyi yerine koyacağını gelişi güzel mi söyledi?

"Değiştirteceksin," diye cevap veriyorum düz bir sesle. "Yerine yenisini bulmak o kadar da zor olmasa gerek."

Söylerken dudakları neredeyse hiç kıpırdamıyor. Bu onun için o kadar önemsiz ki, vücudu kelimeler için çaba bile sarf etmiyor.

Elbisemin önemini bilmediğinin farkındayım. Bunun annemin olduğunu ya da her gece ona nasıl sarıldığımı, aptalca onun sıcaklığını, varlığını aradığımı bilmiyor. Kumaş artık onun gibi kokmuyor bile; defalarca yıkadım.

Aptalca bir şekilde, eğer yanımda ona ait bir şey varsa, tenime dokunuyorsa, onun gerçekten gitmediğini düşünüyorum. O burada, beni izliyor.

Zach bunların hiçbirini bilmiyor. Ashley de bilmiyor.

Ama gerçekten umursarlar mıydı, umursasalar bile? Bu onları gerçekten rahatsız eder miydi, benim için dünyalara bedel olan son şeyi mahvettikleri için kendilerini suçlu hissederler miydi?

"Mesele şu Zach, ölü insanları sihirli bir şekilde geri getiremediğin sürece, yerine birini bulmak çok zor olacak," diyorum boğazım o kadar çok duyguyla dolu ki içlerinde boğuluyorum.

"Anneme aitti. Geçen yıl bir araba kazasında öldü. Babam da öyle. Yıldönümü yemeğinden dönüyorlardı. Babam bunun annem için güzel bir hediye olacağını düşünmüş. Paramız olmadığı için onu hiçbir yere götürmezdi. Eminim bunu biliyorsunuzdur çünkü siz ve yordakılarınız bunu unutmama izin vermediniz.

"Çizginin diğerk tarafından geldiğimi unutmama izin vermezsin. Değersiz taraftan. Ama her neyse, babam harika bir iş bulmuştu, yan kasabadaki bir kiliseyi boyuyordu ve neden olmasın diye düşündü. Neden onu dışarı çıkarıp onun için güzel bir şey yapmıyorum? Böylece gittiler. Ama bir daha geri dönmediler."

Babamın her şeyi planlamasına yardım etmiştim. Ayrıca, benim de iyi haberlerim vardı. Onlara mezuniyetten sonra ülke çapında bir yolculuğa çıkacağımı söyleyecektim. Annem çok sevinecekti. Hep bu kasabadan gitmek isterdi ama bir türlü gidemezdi. Yani bir bakıma onun hayalini gerçekleştiriyordum.

"Öldüler çünkü babam ona özel bir şey vermek istiyordu. Onun asla sahip olamadığı ve sizlerin kıymetini bilmediğiniz bir şeyi." Ellerim yumruk olmuş ve gözlerim yanmış bir halde devam ediyorum. "Çoğunuzun hak etmediğı bir şey. Çünkü bir şey kazanmak için parmağınızı bile kıpırdatmıyorsunuz. Kendi arşflarınızı bile değıstirmıyorsunuz. amaşırlarınızı bile sepete koyamıyorsunuz ve bir şekilde sizin gibi insanlar tüm dünyayı yönetiyor."

Derin bir nefes alıyorum ve siyah gözlerine bakıyorum. Parıldıyorlar, nüfuz ediyorlar ve eğer izin verirsem beni içine çekip boğacaklar.

"Bu yüzden onu değıstirmenizi istemiyorum çünkü değıstiremezsiniz. Tek istediğim gitmeme izin vermeniz, böylece güzel bir uyku çekebilir ve sizin için çalışmaya geri dönebilirim, böylece siz de büyük bir kabadayı olabilir ve potansiyel olarak hayatları mahvedebilirsiniz."

Tüm bunları söyleyecek enerjiyi nereden bulduğuma dair hiçbir fikrim yok.

Ve neden bunu ona söyleme zahmetine girdiğimi.

Ama her neyse. Söyledim ve şimdi gidip yastığında ağlamam gerekiyor.

Yapış yapış elbisemle onlardan uzaklaşırken başımı kaldırıp herkesin beni izlediğini görüyorum. Grace ve Leslie. Maggie de var. Hepsi bana acıyarak bakıyor.

Bayan S görünürde yok. Ama eminim haber yayılacak ve yarın öğrenecek.

Belki de bundan sonra gerçekten kovuldum.

Ama umurumda değil gibi görünüyor. Uzanmak istiyorum. Islak elbisem gibi ağır hissediyorum. Sanırım biraz da  l .

Tek kelime etmeden gitmeme izin verdiler ve gece odama ulaştığımda kıvrılıp yastığa sarıldım, içine ağladım.

Chapter 8

The Dark Prince

Tezgahın üzerinde küçük bir şişe var.
Ashley'i arkamda bırakıp, gidip onu aldım. Müshil.
Muhtemelen *ona* aittir. İç çekerek, başımı eğdim ve cebe attım.

o.

Ashley'e "Kaybol" dedim.
"Ne?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde.
Arkamı dönüp onunla yüzleştim.
"Kaybol." "Ama Zach -"
"Siktir git."

"Bunu onun için mi yapıyorsun?" Ashley bana bakarak soruyor.
yalvaran gözlerle.

Bir zamanlar babam onunla evlenmemi istiyordu. Bu onu sikmem,
ucuz bir motel odasında bekaretini çalmam ve yatakta uyurken bırakmam için
yeterli bir sebepti.

Sırf babama inat olsun diye. Babama inat olsun diye *her şeyi* yaparım.

Ama sarışın, bakire prensesi hafife almışım. Aslında hiç gitmedi. Yıllar boyunca etrafımda dolandı, başka kızları becermemi izledi. Hep başkalarını, onu asla.

Nedenini hiç anlamamıştım ama sanırım şimdi anlıyorum.

O beni seviyor. Kendi yöntemiyle, yabani yulaflarımı ekmem için bana zaman veriyordu. Hâlâ bir gün birlikte olacağımızı düşünüyor.

Zavallı Ashley.

"Burası artık Aziz Patrick değil," diyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kaltaklığı bırak ve büyü artık demek." Gözleri alev alev parlıyor. "Pardon?"

Başımı salladım. "Tanrım, ne kadar içtin sen?"

Ashley sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. Tokatlamış da olabilirim. Üç yıl önce içki içmek benim başa çıkma yöntemimdi - bu konuda vaaz vermeye iznim olup olmadığından emin değilim. O ve bisikletim.

"Sen... sen onun tarafını mı tutuyorsun?" diye neredeyse çığlık atarak cevap veriyor. "Nasıl olduğunu gördün mü? Bana saldıracaktı."

"Ve onu durdurmamam gerektiğini düşünüyorum."

Ashley incindi. Arı sokmuş dudakları titriyor. "Neden yaptın o zaman?" "Kovulacaktı ve sen buna değmezsin."

Yanağından aşağı gerçek bir gözyaşı süzülür.

Ashley'i kasten incitmek istediğimden değil. Okuldayken yapmayacağı hiçbir şeyi yapmadı.

Sadece onunla, eski kalabalıkla ya da okulda yaptığımız şeylerle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Ashley, bak -"

"Değişmişsin," diye sözümü kesti, bana sanki iki başım birden çıkmış gibi bakıyordu. "Bunca yıldan sonra onu savunduğuna inanamıyorum. *Onu*. Kleopatra'yı. Ondan ne kadar nefret ettiğimizi hatırlıyor musun? Bize ait olmadığını? Nasıl ters konuştuğunu? Şimdi de daha iyi değil. O lanet bir hizmetçi. Bir hizmetçi, Zach. Onunla ilgili hiçbir şey değişmedi."

Evet, onunla ilgili hiçbir şey değişmedi.

Mavi hala aynı. Gürültülü, cesur... parlak. O kadar hayat dolu ki ona bakmak zor.

Ama yine de baktım.

Yıllarca aşağılanması izledim. İtilip kakılmasını, hakarete uğramasını, ona gülünmesini izledim.

Yıllarca onun zorbasıydım.

Kelimelerin, harflerin ya da herhangi bir şeyin hayranı değilim. Hiçbir zaman da olmadım.

Ama en nefret ettiğim kelime *zorbadır*. O kadar nefret ediyorum ki, yaşayan, nefes alan bir insan bile olabilir.

Boğmak ve hayatını söndürmek istediğim bir insan.

"Onu savunmuyorum. Onu hiç savunmadım," diyorum Ashley'e. "Sadece durumların nasıl olduğunu sana bildiriyorum."

"Oxford'da sana ne yaptılar?" Ashley düşünüyor.

"Mesele de bu. Oxford'a hiç gitmedim. İngiltere'ye hiç gitmedim. New York'taydım, yabancıların kanepelerinde yatıyordum."

Ve dünyanın babamın bana inandırdığından çok daha büyük bir yer olduğunu fark ettim. Sadece lise terk olmama rağmen insanların bana bir değerim varmış gibi baktığı bir yer.

Babam bunu duyduğunda altına sıçacak, sırrı ifşa ettiğim için. Savurgan oğul Oxford'da değildi ama evsiz bir serseri gibi binalarda çömeliyordu.

Yeterince çabalamıyorsun, Zach.

Gerçekten aptalsın, değil mi?

Adını bile heceleylemezsen hiçbir şey yapamazsın.

Doğr

u. Ama bu yeni bir şey değil, değil mi? O zamandan beri tuğla sıçıyor mükemmel küçük oğlunun uzun, derin çatlakları olduğunu öğrendi.

Personelin hâlâ burada olduğunu ve her şeyi izlediğini biliyorum. Pleiades'te sır saklamak zordur. Kahverengi saçlı, ürkek biriyle göz teması kuruyorum. "Ona dışarı kadar eşlik edin. Kendi başına yürüyemeyecek kadar sarhoş."

Ashley adımı sesleniyor ve ben de dönüp son bir kez onunla yüzleşiyorum. "Buraya asla davetsiz gelme. Ve personeli rahatsız etme. Sen

Bir dahaki sefere vereceğim tepkiden hoşlanmayacaksın.

Sadece adil bir uyarı." Bununla birlikte, gidiyorum.

Elimi cebime sokuyorum ve parmaklarımı müşil şişesine doluyorum.

Başım ağrıyor; lanet bir sigaraya ihtiyacım var.

Ama tahmin et ne oldu? Hiç alamam. Çünkü birisi onları

Ben.

Parmaklarım hüsrân içinde şişenin etrafında sıkışıyor. Siktiğimin hırsız.

Chapter 9

Ben kovulmam.

Ancak Bayan S gece maceralarımı duydu. Bir uyarıyla gitmeme izin verdi. Bu bir şok ama sanırım sebebini biliyorum.

Yazık.

Sebebi acıma. Herkesin gözlerinde bunu görüyorum. Maggie, Leslie, Grace, hatta Ryan. Hepsi bana üzgün ve sempatik gülümsemeler atıyor.

Sanki ailem yeniden ölmüş ve ben de cesetlerini teşhis etmek için morga gitmek zorundaymışım gibi. Ve sonra, sanki banka tüm borç ve kaçırdığım ödemeler yüzünden evimi tekrar elimden almış gibi. Şimdi, bir şekilde kısmi bir ödeme yapmam için bana bir şans daha verene kadar haftalarca yalvarmam gerekiyor.

Tarih aslında tekerrür etmeden tekerrür ediyor.

Bu yüzden günlük işlerime gönderilmekten mutluyum. Sadece Tina benimle birlikte çalışmakla görevlendirildi ve acıma duygusunu değiştirmek için ona Ryan'ın bana çıkma teklif ettiğini söyledim.

"Senin derdin ne lan?"

Ve bu, onunla çıkmayı reddettiğimi söylediğimde verdiği tepki.

Onu.

"Yok bir şey." Omuz silkiyorum, temizlik arabasını iterek bir aşağıya doğru yürüyoruz.

İkinci kulenin koridorlarında. "Benim bir sorunum yok. Gidemem."

"Bu bir soru bile değil Cleo," diyor ve durup ellerini kalçalarına koyuyor.

"Bunu yaptığında bir anne gibi görüldüğünün farkında mısın?" Ben soruyorum.

Sonra kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. "Annenin durumuna hiç yardımcı olmuyorsun," diyor e şarkı söyleyip devam ediyorum

arabayı itiyor.

Elini uzatıp kolu tutuyor ve ilerleyişimizi tekrar durduruyor. "Gitmek zorundasın. Sen gidiyorsun."

İç çekerek gözlerimi deviriyorum. "Yapamam. Zamanım yok." "Özür dilerim, ne dedin?"

"Bütün gün çalışıyorum ve sonra..." "Sonra ne olacak?"

"Doris'in Art'a bakıcılık yapmama ihtiyacı olabilir. O yaşlı ve çabuk yoruluyor. Ayrıca Art'a yumruk atma dersleri veriyorum. Okulunda zorbalığa uğradığını biliyor musun?" Başımı sallıyorum. "Ciddiyim. Bu dünyanın nesi var böyle? Bu insanlar, bu *lanet zorbalar* geceleri nasıl uyuyorlar? İnsanlara eziyet etmenin normal olduğunu mu düşünüyorlar? Onları korkutmak normal mi? Bu onlara kendilerini daha büyük mü hissettiriyor? Cidden mi? Tanrım! Dünyanın çivisi çıkmış Tina. Bazen gidip o çocukların içine Tanrı korkusu salmam gerektiğini düşünüyorum. Güven bana -"

"Konuşmayı kes." "Ne?"

Tina ellerini omuzlarıma koydu. "Dur artık. Çocukların içine Tanrı korkusu salmayacaksın, tamam mı? Derin bir nefes al."

"Ne?"

"Yap şunu."

"İyi. İşte." Derin bir nefes aldıktan sonra, "Mutlu musun?"

"Pek sayılmaz. Ama sanırım bu iş görür. Şimdi, benden sonra tekrar et: Benim adım Cleo ve ben hayatımı yaşayacağım."

Ona dudaklarımı büktüğümde bana ters ters bakıyor.

"Benim adım Cleo," kelimelerini papağan gibi tekrarlıyorum. "Ve ben hayatımı hayat."

"Ve kendim için mutluluğu bulmaya çalışacağım."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Ve kendim için mutluluğu bulmaya çalışacağım."

Ama ben gidemem." İtiraz edecekmiş gibi görüldüğünde, neredeyse

"Nedenini biliyorsun." diye bağıracağım.

"Neden?"

"Bunu bana ciddi ciddi soruyor musun?"

"Evet."

"Gidemem çünkü." Tavana bakıyorum. "Arabaya binemem."

"Tamam mı?"

"Neyin var senin? Arabaya binemiyorum. Kusuyorum, hatırladın mı? Klostrofobim var. Yapamam... Ailem bir araba kazasında öldü. Bir yıldır arabama dokunmadım, eskiden çok sevdiğim arabama. Bu randevuya nasıl gideceğimi sanıyorsun? Ryan beni almak isteyecek ve ben bunu yapamam."

Tina bana deliymişim gibi bakıyor. "Bu bile değil." Ellerini havaya kaldırıyor. "Bu bir bahane bile değil. Otobüse bin."

Haklısın.

"Ama -"

"Hayır. Aması yok. Ryan'la çıkıyorsun. Tartışma bitmiştir." "I -"

"Bak, yaşamayı bırakamazsın, Cleo. Duramazsın. Bana Neal hakkında söylediklerini hatırlıyor musun? En başta onunla neden çıktığını?"

İnatla sessiz kalıyorum.

"Onunla çıktın çünkü nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordun. Bir erkeğe aşık olmanın nasıl bir his olduğunu. Çünkü bir erkeğe karşı hissettiğin tek şey nefretti. Bak dün gece ne oldu, Cleo. Patladın. St. Patrick's'te başına gelenler yüzünden içinde çok fazla öfke ve üzüntü var. Hayatına devam etmelisin."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve onları nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Zach döndüğünden beri çok gerginsin. Onun tarafından tüketildin. Tek yaptığın onu ve sana ne yapacağını düşünmek. *Ona* ne yapabileceğini. Aklındaki tek şey o."

O haklı.

Nefret ettiğim adam aklımdaki tek şey. Sabah gözlerimi açtığımda düşündüğüm ilk şey o. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm son şey o. Rüyalarımda bile beni yalnız bırakmıyor.

St. Patrick'te olduğundan daha kötü. Okul bittiğinde sınırı geçip eve dönebiliyordum. Güney ve kuzey arasındaki o görünmez çizgi beni ondan koruyordu.

Ama şimdi onun yaşadığı yerde yaşıyorum.

Etrafta olduğuna dair sürekli bir farkındalık var. Kalbim onun en ufak bir kokusunda çarpmaya hazır. Kelebekler keskin kanatlarını çırparak içimi kanatıyor. Ciğerlerim her an havasız kalmanın eşiğinde.

Ona takıntılıyım, ondan nefret etme şeklime, bana hissettirdiklerine.
"Bilmiyorum..."

"Seni suçlamıyorum," diyor Tina. "Seni hiç suçlamadım. Pislik olan o. Bu durumdaki kötü adam o. Zorba. Ama artık bu işin peşini bırakmanın zamanı gelmedi mi sence? Onun kazanmasına izin verme, Cleo. Aşk bulma ya da harika bir randevuya çıkma şansını bile mahvetmesine izin verme. Ryan harika biri. Ailen onu severdi, hatırladın mı? Git hadi. Hayatını yaşa. Mutluluğu hak ediyorsun. Acını dindirmeyi hak ediyorsun. Aşık olmayı hak ediyorsun."

Benim var.

Kesinlikle, kesinlikle istiyorum.

Zach gittiğinde, biriyle çıkabilirdim. St. Patrick's'te insanlar bana çıkma teklif etmiyordu ama yine de. Bunu mahvetmek için orada değildi. Öpüşüp yiyişebilirdim, hatta bekaretimi bile kaybedebilirdim. Bütün bunları yapabilirdim ama hiç yapmadım. Bazı nedenlerden dolayı, aklıma bile gelmedi.

Ama Tina haklı. Tekrar.

Aşık olmayı ve annemle babamın sahip olduğu şeyi bulmayı hak ediyorum. Birbirlerine çok aşıklardı. İğrenç bir şekilde aşıklardı ve ben hep bir gün benim de deli gibi aşık olacağım birini bulacağımı düşündüm.

Gülümseyerek gözyaşlarımı siliyorum ve başımı sallıyorum. Ama bir şey söyleyemeden bakışlarım ona takılıyor.

Hakkında konuştuğumuz adam.

Her nasılsa, buranın onun odası olduğunu unutmuşum. Bu çok aptalca çünkü pencereleri tam yanına yapacaktık.

Zach kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapı pervazına yaslanmış, gözleri üzerimde.

Ter içinde ve üzerindeki tek giysi bir çift eşofman altı. O kadar alçak ki sakladığından fazlasını gösteriyor. Yani, yontulmuş leğen kemiğinin derin V'sini. Ama en kötüsü ve en rahatsız edicisi, bel bandının altında kaybolan koyu renkli saç tutamının bir ipucu.

Nereye gittiğini, ne kadar zamandır orada durduğunu ya da Tina ile aramızda geçen konuşmayı duyup duymadığını düşünmek istemiyorum.

Ve bu sabah, gece yarısı geçirdiğim sinir kriziyle birlikte yayılan dedikoduyu da düşünmek istemiyorum.

Çok korkutucuydu, yemin ederim. Sonra bana baktı ve ona dışarı kadar eşlik etmemi söyledi; sarhoşmuş. Ve ona söylediği son şeyi unutamazsınız: Buraya davetsiz gelme. En mükemmel andı. O mükemmeldi. Seni tamamen savundu, Cleo.

Nadiren dedikodu yapan ya da herhangi bir konuda heyecanlanan Grace, sabah toplantısında herkese bunu anlatıyordu - *heyecanla* - ve nefesim kesilirken tek yapabildiğim dinlemektir.

O beni savundu. Zorbam beni savundu.

Bu imkansız. Ben buna inanmıyorum.

Ama yine nefesimin kesilmesine engel olamıyorum. Çünkü bana doğru yürüyor.

Yavaş, gevşek adımlarla.

Yürüyüşünün sıradan olduğunu düşünürdüm. Ama bana diktiği gözleri her şeyi yırtıcı kılıyor.

İçimden bir ses geri adım atmamı sağlıyor, sanki gerçekten onun avıymışım gibi. İyi, küçük bir av, avcıdan kaçmam gerektiği gibi kaçıyorum.

Tina dalgınlığımı fark ediyor ve buna neyin sebep olduğunu görmek için arkasını dönüyor. Geri adım atmamı engellemek için kolumu tuttu ama ona gitmesini söyledim.

"Ne?"

"Gitmelisin," diyorum ona tekrar, hâlâ bana doğru ilerleyen Zach'ten uzaklaşıp ona bakarak. "Bunu ben halledebilirim."

"Ama Cleo -

"İyi

olacağım."

Zach şimdi üzerimizde geziniyor, daha doğrusu benim üzerimde. Tina'ya göz ucuyla bile bakmadı ama hâlâ bana bakarak ona hitap ediyor. "O haklı. O iyi olacak. Kaybol."

Tina ona bakarken yutkunur. "Eğer bir şey yaparsan -"

"Tahtakuruları," diye mırıldanıyor. "Onunla tahtakuruları hakkında konuşmam gerek. Şimdi, vur

o."

Ben de yutkunuyorum ama Tina'nın hatırı için ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Git ve bir mola. Birazdan gelip seni alacağım."

İkimize son bir kez baktı ve Tina gitti. Ve sonra, sadece ben ve o kaldık.

Zach ilerlemeye devam ediyor ve ben de geri çekilmeye devam ediyorum.

Neden ondan korkuyormuşum gibi geri çekiliyorum? Sanki onunla başa çıkamazmışım gibi.

Sonunda duvara çarptım.

Omurgam sert, soğuk tuğlaları hissediyor ve sağıma bakıyorum. Koridor ıssız. Burası küvet kadar izole değil ama yine de karanlık, gölgeli bir sokak gibi hissettiriyor.

Zach tam önümde durdu, iri kasları büyümüş ve bir şekilde birkaç gün önce onu çıplak gördüğümünden daha da gelişmiş. Kollarını başımın iki yanına koyarak üzerime abandı.

O kadar yakın ki alnında parlayan teri görebiliyorum. "Ne istiyorsun?"

"Elbisen," diyor ve ben tırnaklarımı duvara geçiriyorum. "İyi olacak mı?"

Bunu beklemiyordum. Mahvolmuş geceliğim hakkında konuşmasını beklemiyordum.

En mükemmel andı. O mükemmeldi. Seni tamamen savundu, Cleo.

"Gecelik," diyorum ona, nedense onunkine uyan bir sesle. Sonra boğazımı temizliyorum. "Buna gecelik deniyor. Ve bir çeşit. Yani, araştırıyorum. Kırmızı şarap lekelerini çıkarmak neredeyse imkânsızdır."

Zach başını hafifçe sallayarak ve gözlerini yüzümde tembelce gezdirerek bu ifadeyi onaylıyor. "Maggie ne yapacağını bilmeli."

Evet, bunu ben de düşündüm. Ev ilaçları falan konusunda iyidir. Ama planımı onunla paylaşmayacağım.

Neden bu konuşmayı yapıyoruz ki?

"Ashley," diye ağzımdan kaçırdım. "Onu gönderdiğini duydum. Grace bundan çok mutlu oldu."

"Grace diye birini tanımıyorum."

"Sizin için çalışıyor. Ailen için. Kız arkadaşına dışarı kadar eşlik etmesini söylediğin kişi o."

"O benim kız arkadaşım değil." Bir an sonra, "Yine de istiyor."

Tanrım, kibir. Sanki bu gezegendeki her kız

Onu.

Ama ben

değilim.

Ben asla.

"Neden?"

"Neden ne?"

Neden kız arkadaşın değil?

"Onu neden gönderdin?" Ciyaklayarak sordum. "Yani, bunu yapmış olman harika. O birinci sınıf bir sürtük. Şirket seçimine falan alınma." Parmağımı kaldırdım. "Aslında bir daha düşündüm de, kırıcı olmaya çalışıyordum. Yani evet, alınmalısın. Her neyse, bu konuda mutluyum. Biliyorsun, onu gönderdiğin için. Grace ve diğer herkes gibi. Mutlu olmamın bir önemi olduğundan değil. Yani, neden olsun ki? Aslında tam tersi. Sanki... benim mutsuzluğum senin uğruna yaşadığın şey, değil mi?"

Tanrım, bununla nereye varacağımı hiç bilmiyorum. Ne diyorum ben? Tek bildiğim kalbimin çok hızlı attığı ve onun çok yakınımnda olduğu ve bir şekilde şu anda tek duyabildiğim şeyin Grace'in sesi olduğu.

Zach sessizliğini koruyor ve kelimelerim kendi hayatlarına sahipken bunu nasıl yapabildiğini merak ediyorum.

"Hayır."

"Ne?"

"Senin için yaşamıyorum. Seninle ilgili hiçbir şey benim için önemli değil," diye yanıtlıyor birkaç saniye sonra.

"Doğru. Tabii ki. Bunu biliyordum."

Seni tamamen savundu, Cleo.

O yapmadı. Grace hiçbir şey bilmiyor.

Zach'in sert yüzünü, açılı çenesini, kaşlarına değen saçlarını tarıyorum. İlk kez solgun görüldüğünü fark ediyorum. Biraz bitkin, hatta terli. Elmacık kemikleri çökük bir görünüme sahip ve kirli sakalları daha kalın, sanki bu sabah tıraş olmaya vakti olmamış ya da unutmuş gibi.

"Sen... hasta mısın?"

"Benim için mi
endişeleniyorsun?" Alay
ettim. "Hayır. Ben
sadece..." "Sen sadece
ne?"

Sesinde bir ısırık var ve bu beni ayağa kaldırıyor. "Sadece ateşin olup olmadığını merak ediyorum. Ve eğer varsa, bulaşıcı mı çünkü senden bir şey kapmak istemiyorum. Bana biraz fazla yakınsın."

Bunun üzerine daha da yaklaşıyor. Sanki sırf beni korkutmak için eşiği, çizgiyi geçiyor.

Bakışlarım sağ eline kayıyor. En çok kullandığı ve dövmesinin olduğu eline. Bileğinden aşağı akan yazıyı okudum. *Çizgiyi geçebilirim.*

Ama birden o el duvardan çekildi ve bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Ceplerinden bir şey çıkarıyor.

"Hayır, Mavi. Bulaşıcı değil. Sahip olduğum şey senin sayende."

Elindeki nesneye odaklanıyorum ve Tanrım, müshil ilacı.

Ne demek istediğini anladığımda gözlerim kocaman oldu. Yemi yuttu. Şakama kandı ve bu yüzden böyle görünüyor. Solgun, terli ve nemli.

"I..."

"Dün gece tezgahın üzerinde buldum. Sana ait, değil mi?"

Başımı salladım.

"Benden intikam almanın başka bir yolu."

Başımı sallayacağım ama sonra duruyorum. Dün gece bulduğunu mu söyledi?

Eğer yediyse, o zaman neden yedi? Neden muhallebiyi yedi? Buzdolabında koyabileceğim tek şey oydu çünkü onun için olan tek şey oydu. Ve benim için de.

"Neden muhallebiyi yedin?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Eğer bilseydin... benim şakamı."

Cevabı çenesini sıkmak olur.

Sonra aklıma başka bir şey geldi. Bir süredir sigara içmiyordu. Paketini aldığımdan beri onu sigarayla görmedim. Onu takip ettiğimden değil ama yine de. Şimdi bile, kokusu... dumansız.

"Bekle bir saniye. Sen..." Başımı sallıyorum çünkü bu çok *tuhaf*.

"Sigara içmiyor muydun? Neden içmeyesin ki?"

İlk defa onu anlamıyorum. Onun motivasyonlarını, hareketlerini anlamıyorum.

Bunca yıldır, her şey çok basitti. O zengin, sıkılmış ve kötüydü. Ve ben de çizginin diğer tarafındaki yeni kızdım. O ve arkadaşları bana zorbalık ettiler çünkü yapabiliyorlardı. Çünkü kimse parmağını kıpırdatmazdı ve ben onların bölgesindeydim.

Neden bile bile kendine zarar versin ki? "I..."

Söyleyecek hiçbir şeyim olmadığı için yine susuyorum. Zihnim

Boş.

Aslında, hayır.

Yalan söylüyorum. Zihnim boş değil. Aptalca, çılgınca düşüncelerle dolu.

Belki de bunu benim için yaptı gibi

düşünceler. Kendine zarar verdi. Bilerek.

Kendine zarar verdi çünkü *ben* onun zarar görmesini istedim.

Zach biraz daha üzerime eğilerek karmakarışık düşüncelerimin dağılmasını sağlıyor.

Tamam, Tanrı'ya şükür. Çünkü bu şimdiye kadar düşündüğüm en çılgınca şey.

Zach ne istediğimi umursamıyor. Hiçbir zaman da olmadı.

Büyük C ile delilik.

Aramızda dokunmak yok, hayır. Ama göğsünün benimkinden birkaç santim uzakta olması hâlâ ezici geliyor. Hala nefesimi kesiyor.

"Cesurlaşıyorsun, değil mi?" diye soruyor, az önceki soruma cevap vermek yerine.

"Ne?"

"Ama cesur olmakla aptal olmak arasında çok ince bir çizgi vardır."

Ses tonunda zorlukla dizginlenmiş bir tehdit var. Bir tehdit ki

Ses.

Başını yana eğiyor ve dudaklarını yalıyor. "İstemiyorsun o çizgiyi geç. Aptalca davranıp eşyalarımı çalmak ya da aletim hakkında atıp tutmak istemezsin."

Tanrım, dikkatsiz ve zararsız küçük şakamı unutmuşum. O *biliyor*.

Nereden biliyor?

"Bu evde sır yoktur. Benden de yok. Anladın mı?"

"I -"

"Şşş." Parmağını lacivert boyalı dudaklarımın üzerine koyuyor. "Konuşma. Sadece dinle. Sana çok iyi davrandım. Gerçekten sabırlıydım. Sana geçiş izni verdim çünkü tarihi değiştiremem. St. Patrick'te olanları değiştiremem ve eğer bu küçük, çocukça oyunlar seni mutlu ediyorsa, o zaman eğlenebilirsin. Eğlenmenize *izin* verebilirim."

Gözlerini indirip ayrık olduğunu fark ettiğim dudaklarıma bakıyor. Parmağına doğru nefes alıyorum, o devam ederken buğulanıyor, "Ama artık biraz can sıkıcı olmaya başladı. Beni kızdıran insanlar beni sinirlendirir. Ve sen beni gerçekten kızdırmak istemiyorsun, değil mi?"

Donmuş durumdayım.

Parmağını dudaklarımın dolgunluğuna bastırıyor, ağzımı düzleştiriyor, dişlerime bastırıyor, muhtemelen rujumu bulaştırıyor.

"İyi bir kız ol, Blue, ve kafanı sallla."

Sallamıyorum. Yapamıyorum.

Bana hiç bu kadar yakın olmamıştı. Küvetin yakın olduğunu düşündüysem, delirmişim. Bu yakın. Bu gezinme ve belirme. Yaygın kelimesinin tanımını bu.

Her yerde o var.

Kokusu, nefesi, sesi, sıcaklığı ve teni. Çok fazla ten.

Sonra bütün eli çenemi kavırıyor, parmağı hâlâ ayırık dudaklarımdayken. Çeneme baskı uyguluyor ve beni zorluyor, başımı sallamamı *sağlıyor*.

"Güzel. Bu iyi," diye mırıldanıyor. "Geri döndüğüm ilk gece sana söylemişim: Beni kışkırtma. Yoluma çıkma, ben de seninkine çıkmayayım."

Yumuşak sesi karnıma çarpıyor. Tam göbeğimin girintisine ve bir nefes çekiyorum.

Zach fark etti.

Kabaran göğsümü fark ediyor. Eminim göğüslerimin kumaşı nasıl yumrukladığını da fark ediyordur. Bana ağır geliyorlar. Ağır ve sarkık ve... olgun.

Tanrım, ve terli. Tıpkı gövdesi gibi, tüm kasları kabarık ve oluklu.

Sanki ikimiz de bu anın içinde askıya alınmış gibiyiz. O gözlerini göğsüme dikmiş, ben de gözlerimi onun yüzüne dikmişim.

Bu yanlış ve olmaması gereken bir şey ama oluyor ve ben bunun sona ermesini istiyorum.

Bir saniye sonra, koridorun aşağısından gelen bir sesle bu gerçekleşir. Yaklaşan ayak sesleri duyuyorum. Birisi merdivenleri tırmanıyor.

Vücudumdaki garip felç kırılıyor ve avuçlarım duvarda kayıyor. Zach başını kaldırıp bana, hâlâ çeneme sarılı olan eline bakıyor.

"Bırakın gideyim." Koridorun sonundaki merdivenlere doğru bakıyorum. Ancak onun tepkisi benimkinin tamamen tersi.

Eğlenerek, "Ses tonunu beğenmedim" dedi.

Kalbim boğazımda, bacaklarım titriyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Gülüyor musun?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Her kim olursa olsun, beni böyle görmelerini istemiyorum. Seninle, tamam mı? Kimsenin aramızda bir şeyler olduğunu düşünmesine izin veremem.

devam et."

Zach gerçekten şaşırmış gibi kaşlarını çatıyor. "Ama bizim bir şeyler oluyor."

Merdivenlere doğru bir bakış daha fırlatıyorum, onu fiziksel olarak itmek istiyorum. Ama ona dokunmak istemiyorum. Özellikle de üzerinde tişört yokken. Tenine dokunmaktan korkuyorum.

"Ne?"

Gözleri benimkileri delip geçiyor. Gözlerinin karanlığı uzanıyor ve neredeyse beni tüketiyor. "Her zaman beni düşünüyorsun. Kafadaki tek düşünce benim. Kalbinin daha hızlı atmasına neden oluyorum, değil mi? Göğsünü daraltıyorum. Yakınımdayken ürperiyorsun. Nabzın boynunda çırpınıyor. Söyle bana, sana çıkma teklif ettiğinde de çarpıyor muydu?"

Nefesim kesildi; piç her şeyi duymuş.

Lanet olsun.

Ve o haklı. O kadar haklı ki ama onunla tartışacak zamanım yok.

Zach şakayla karışık kıkırdıyor. "Sır yok, unuttun mu?" Başını yavaşça bir kez sallıyor. "Aşık olmak istiyorsun, ha? Sana aşk hakkında bir şey söyleyeyim, Blue. Acıtır. Avucunu kestiğin ve kanadığı zamanı hatırlıyor musun? Aynen öyle. Sadece kesik kalbindedir ve kan asla durmaz. Aşkta, sonsuza kadar kanarsın. Sonsuza kadar kanamak ister misin, Blue? Bahse girerim kalbin gerçekten kırılığandır. Bahse girerim kolayca kesiliyordur."

Vücudumun her parçası onun sözlerine uyum sağlıyor, özellikle de kalbim.

Ona göre, aşkta kanayan şey. Deli gibi atıyor. Çılgın, çılgın, çılgın.

Benim gibi. Neden onu kendimden uzaklaştırmıyorum?

Sesler ve kahkahalar gittikçe yaklaşıyor ve sonunda bir şeyler söyleyecek kadar aklım başıma geliyor. "Bırakın gideyim."

Sırıttıyor. "Lütfen de."

Ellerimi yumruk yapıyorum. "Lütfen."

"O kadar da zor değildi, değil mi?" Ciddileşerek devam ediyor, "Ya Mavi? Bir kasaba sadece bir kabadayıyı kaldırabilir ve bu kasabada zaten bir tane var."

Yüzünde şimşek gibi hızlı bir şey çakıyor. "Zorba olma, Mavi. Benim gibi olma."

Beni bırakıp uzaklaşmadan önce çenemi bir kez daha sıkıyor.

Tam o sırada birkaç bakım elemanı görüldü. Başka bir yöne doğru yürürken Zach ve bana neredeyse hiç dikkat etmiyorlar.

Sönerek arabayı tuttum ve oradan çıktım.

Chapter 10

Balo gibi hissediyorum.
Ryan'la bu geceki
randevumuz.

Beyaz puantiyeli ve cepli lacivert elbisemi giyiyorum. Straplez ve uyluğumun ortasında bitmeden önce vücudumu sıkıca sarıyor. Her zaman giymek için kendimi zorlamam gereken bir elbise çünkü kıvrımlarımın çok belirgin olduğunu düşünüyorum.

Ama her neyse. Bunu giyiyorum ve Tina'dan ödünç aldığım mavi sandaletlerle eşleştirdim.

Ryan'a bizim için seçtiği restoranın hemen dışında onunla buluşacağımı söyledim. Beni oraya götüremeyeceği için üzgündü ama bu konuşmayı başka bir zamana saklıyorum. Dördüncü ya da beşinci randevu, belki.

Ve şimdi, restoranın önünde Neal'ı baloda beklediğim gibi bekliyorum.

Aslında, bunun balo gibi olduğunu hiç sanmıyorum. Ryan, Neal'ın yaptığı gibi beni asla iptal etmez.

Aslında, son birkaç gündür dışarı çıkmak için zaman bulmaya çalışıyorduk. Ama Ryan çok meşguldü ve ben de gündüz vardiyalarının yanı sıra gece vardiyalarında da çalışıyordum; kuleleri ve araziye gezmek için gelen yeni bir parti vardı ve Bayan S çılgına dönmüştü.

Yine de bu, birbirimizi her gün görmediğimiz veya işler arasında konuşmak için biraz zaman çalmadığımız anlamına gelmiyor.

O çok tatlı. Tam hayal ettiğim gibi. Nazik ve sevecen. Henüz öpüşmedik - sanırım resmi randevuyu bekliyoruz - ama o

yanağımı öptü. Parmağını da yanağımda gezdirdi. Her ikisi de güzel ve sıcaktı, tam ona göre.

Bazen bana acıyarak bakıyor, bu da beni rahatsız ediyor. Ama sanırım Ashley ile mutfakta yaşadığım sinir krizinden sonra onu suçlayamam. Eminim acıması bir süre sonra geçecektir. Herkesinki de öyle.

Şimdilik biraz heyecanlıyım. Biriyle çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Onu tanıyacağım, gülümsediğini görecekim, bana dokunacağı için heyecanlıyım. Beni öpecek.

Ayrıca, Tina her zamanki gibi haklıydı. Ailem kesinlikle onaylardı.

Tam zamanında, Ryan kaldırıma yanaşıyor ve arabadan iniyor. Ona gülümsüyorum ama sonra yüzünde acı dolu bir ifade görünce gülümsemem kayboluyor.

Bana yaklaşıyor ve beni kenara, restoranın girişinden uzağa, girip çıkan müşteriler tarafından duyulmayacağımız bir yere çekiyor.

"Ne oldu?" Endişeli hissederek soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama bir sonraki sefere e r t e l e m e k zorundayım."

"Oh."

Elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Arabamdaydım, işe çağrıldığımda oraya gitmeye hazırdım. Bu yüzden sana söylemem gerektiğini düşündüm."

Ryan'ın sıkıntısı çok açık ve bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. İlk erkek arkadaşım gibi beni terk etmiyor. Gerçek bir sebebi var.

"Berbat bir durum. Ama anlıyorum. Yani, son birkaç gündür h e r şeyle çok meşguldük, o yüzden." Omuz silkiyorum.

Ryan bana kızarmamı sağlayan delici bir bakış atıyor. "Berbat bir şey, Evet."

"Arayabilirdin, biliyorsun." Omzuna alaycı bir yumruk attım. "Sen bunu söylemek için buraya kadar gelmene gerek yoktu."

Gülümseyerek, sık sık yaptığı şeyi yapıyor: yumuşak ve pürüzsüz bir şekilde yanağımı okşuyor.

"Seni görmek istedim," diyor. "Çok güzel görünüyorsun."

Daha da kızararak, "Teşekkür ederim" diyorum.

Sonra kirpiklerimi indirerek onu kontrol ettim. O da buluşma için giyinmiş. Üzerinde siyah bir takım elbise ceket ve adaçayı yeşili bir gömlek var. "Görünüyorsun

güzel de."

Gözleri parlıyor. "Bir dahaki sefere, söz veriyorum gideceğiz. Kimse bunu bizim için mahvedemeyecek. Bay Prince bile."

Ne?

"Bay Prince'in şehir dışında olduğunu sanıyordum. Ne zaman geldi? Geri mi?"

Zach'in hoş geldin partisinden sonraki gün bir iş gezisine çıktı ya da bir şeyler. Dönmüş olsaydı, haberimiz olurdu.

Ryan kıkırdıyor. "Artık iki tane Bay Prensimiz olduğunu unutmaya meyilliyim. Ben diğerinden bahsediyorum. Yeni olandan. Zachariah. Zach. Artık ona ne diyorlarsa. Kısa süreli bir toplantısı olduğunu söyledi."

"Zach. Ona Zach diyorlar," diyorum mekanik bir şekilde, göğsümdeki sıcaklık yavaş yavaş kaybolurken.

Birkaç gün önce Tina ile sohbet ettiğimden ve Zach beni koridorda köşeye sıkıştırdığından beri mesafemi koruyorum.

Her sabah işe giderken onu havuz kenarında üstsüz çalışırken görüyorum. Bizi ayıran geniş alan boyunca bakışlarını hissediyorum ama asla karşılık vermemeye özen gösteriyorum. Kaslarının nasıl dalgalandığını ve güneşin döktüğü her ter damlasını nasıl aydınlattığını görmemeye özen gösteriyorum.

Ayrıca sabahları mutfaka hiç girmemeye özen gösteriyorum çünkü Zach her zaman orada Maggie'nin üzerine titriyor.

Birkaç kez onu Bay ve Bayan Prince'in yatak odasının bulunduğu birinci kuleden çıkarken gördüm - benim gibi genç personelin onların süitine girmesine izin verilmiyor. Tedirgin ve kızgın görünüyordu ama göz göze geldiğimiz anda bakışlarımı kaçırdım.

Çoğu gece, gittiği yere gitmek için malikaneden ayrılırken bisikletinin gürültüsünü duyuyorum. Yine de bunu düşünmemeye özen gösteriyorum. Ashley'i nasıl gönderdiği ve muhallebiyle kendini nasıl hasta ettiği gibi diğer şeylerle birlikte. Bir süredir nasıl sigara içmediği.

Benim gibi olma.

Bu ne anlama geliyor? Merak etmemeye özen gösteriyorum.

Günler geçtikçe, söylediklerinde ciddi olduğunu düşündüm. Eğer onu yalnız bırakırsam, o da beni yalnız bırakacaktı. Ben evimi almak için para biriktirmeye devam edecektim, o da buraya ne için geldiyse onu yapacaktı. Belki de artık büyüdüğümüz için bazı şeyler gerçekten değişmiştir diye düşündüm.

"Onunla aynı okula gitmedin mi?"

Ryan "ın sorusu beni kendime getiriyor ve bağımlı sallıyorum. "Evet."

Geri döndüğü ilk geceden beri insanlar bana bunu soruyor.

Okula beraber gitmemiş miydiniz?

Okula nasıl döndü?

Neden gittiğini biliyor musun? Neden geri döndüğünü?

Hep böyle seksi, böyle yakışıklı mıydı?

"Sen..." Ryan duraksıyor. "Siz arkadaş mıydınız?"

"Hayır, hayır, biz arkadaş değildik," diyorum Ryan'a, Zach'e karşı içimdeki o tanıdık öfkenin kabarmasını bekleyerek.

Tanıdık bir sıcaklık, adaletsizlik duygusu ve bunu benim için mahvettiği için onu yumruklama dürtüsü.

Hiçbir şey değişmedi, değil mi?

Zach randevumu mahvetti. Ondan sır saklanmayacağını söylemişti. Muhtemelen bu gece Ryan'ın beni dışarı çıkaracağını anladı.

Tıpkı balo gibi.

Ama balodan farklı olarak, St. Patrick'te geçirdiğim onca yıldan farklı olarak, ödeme ihtiyacı duymuyorum. Sadece boş hissediyorum.

Bitkin, yorgun. Korkmuş.

Korkuyorum. Sanki yıllarca Zach'ten öyle yoğun bir şekilde nefret etmişim ki kafamdaki tüm düşünceleri tüketmiş gibi hissediyorum. Vücudumdaki tüm boşlukları kapladı ve verecek hiçbir şeyim kalmadı. Hissedecek hiçbir şeyim kalmadı.

Belki de ondan o kadar nefret ediyorum ki asla kimseyi sevemeyeceğim. Ailemin sahip olduklarına asla sahip olamayacağım.

"Tamam, görüşürüz," diyor Ryan.

Beni herhangi bir yere bırakıp bırakamayacağını soruyor, belki Pleiades'e, ama reddediyorum. Sonunda yanağıma yumuşak bir öpücük kondurup uzaklaşıyor.

Ve kuzeye doğru yürümeye başladım. *Onun* yaşadığı malikaneye doğru.

Chapter 11

Zach'in odasındayım.

Buraya gelmek için saatlerce yürüdüm.

Ayaklarımı kemiren mavi sandaletlerimle kilometrelerce yürüdüm. Topuklarım su topladı ve derim yırtıldı, kan sızdı.

Ama bir ayağımı diğerinin önüne koymaya devam ettim. Pleiades'e ulaşana kadar kan kaybetmeye ve sıcakta terlemeye devam ettim. Kulübeye gitmek yerine ana eve doğru yürüdüm ve servis girişinden içeri girdim.

Biri beni koridorlarda lacivert bir elbiseyle, kanlı ayaklarla dolaşırken bulsaydı, ona ne derdim bilmiyorum. Maggie çok kızardı. Bayan S'nin haberi olurdu ve kovulabilirdim. Ama bu umurumda değildi. Ne iş ne de geri almaya çalıştığım ev umurumdaydı.

Bu da iyi bir şey çünkü ona giderken kimseyle karşılaşmadım.

Oda.

Kapısı kilitliydi.

Beni suyla ıslatıp götürmesi fiyaskosundan sonra Bayan S, bizi içeri alan o olma dı ğ ı sürece Zach'in odasına girmemize izin verilmediğini söyledi. Ama içeri girmek için saçımdaki tokayı kullandığımda içimde hiç tereddüt yoktu.

Ve şimdi, işte buradayım. Başım dönüyor, yorgunum ve muhtemelen bir hayalet kadar solgunum.

Belki şu anda bisikletiyle dışarıdadır, gecenin bu saatinde ne yapıyorsa onu yapıyordur. Ama geri gelmesini bekleyeceğim.

Geri döndüğünde ne yapacağımı ya da gecenin bir yarısı odasına neden girdiğimi bilmiyorum. Yarın tüm bunların çılgınca ve akıldışı görüneceğinden eminim. Ama şimdilik başka ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyorum.

Odasına baktım. Günler önce aptalca küvetine saklandığım zamanki gibi görünüyor.

Ama ince farklılıklar var. Birkaç giysisi şifonyerin üzerine dağılmış. Sırt çantası siyah deri kanepenin üzerinde, kral boy yatağının tam karşısında duruyor. Boş yatağında vücudunun şekli ve buruşuk koyu renkli çarşaflar duruyor.

Ve sonra, komodinin üzerinde duran kitabı var.

Hâlâ sandaletlerimin içinde, yatağın yanından dönüp topallayarak ona doğru ilerliyorum.

Kitabın kapağı tamamen beyazdır ve başlık parlak mavi ile yazılmıştır.

Geçen sefer göz gezdirmiştım ama bu gece içindekileri okumak için zaman ayırdım. Neredeyse her takımyıldızının ardında bir hikaye var ve kısa sürede sayfalar arasında uçuyorum.

Yatakta oturduğumu hatırlamıyorum ama oturuyorum. Perseus ve Andromeda'nın aşk hikayesini okurken tam kenardaydım. Görünüşe göre, gece gökyüzü onlarla dolu, aşk hikayeleriyle. Terim buradan geliyor: yıldızlara yazılmış bir aşk.

Yine sandaletlerimi çıkarıp uzandığımı hatırlamıyorum ama uzanıyorum. Yan yatmışım, büyük pencereye bakıyorum ve okumaya devam ediyorum. Çarşaflar bir koza gibi sıcak hissettiriyor ve Zach'in burada uyduğunu bilmesem bile kokusundan anlayabilirdim.

Yaban mersinli turta ve temiz misk.

Gözlerimi kapatıp onun bataklık yatağında boğulmadan önce hatırladığım son şey, sayfayı çevirmek ve *onun* odasında uyumamın mümkün olmadığını düşünmek.

Yanıldığım ortaya çıktı.

Uyudum. Kim bilir ne kadar uyudum ve kim bilir ne beni bir sarsıntıyla uyandırdı. Ama şimdi uyanığım ve biraz başım dönüyor ve sisliyim.

Odaya bakıyorum; karanlık. Tepedeki ışıklar kapatılmış. Korkuyla yutkunuyorum. Ve sonra, gözlerim bir gölgeye takılıyor. Aramaya geldiğim adam şeklinde büyük, siyah bir gölge.

Gökyüzüne, yıldızlara ve asırlık aşk hikâyelerine bakan cam bölmede bir sandalyede oturuyor.

Odadaki tek ışık lambanın parıltısıdır ve vücudunu ikiye ayırır: karanlık ve aydınlık.

Dirseğini sandalyenin koluna dayadığını ve muhteşem yumuşak dudaklarını hafifçe parmağına doladığını görebiliyorum. Beni uyurken izlerken derin düşüncelere dalıyor.

Yavaş yavaş farkındalık beynime sızıyor ve kendimi ayağa kaldırıyorum. Görünüşe göre, okuduğum kitap yanağımın altına sıkışmıştı ve hareketlerim düşmesine neden oldu.

Bir gümbürtüyle düştü ve ikimiz de onu izledik. Ben yüzümü buruşturarak, o da boş boş bakarak.

"Biliyorsun..." diye konuştuğunda yataktan kalkmak üzereydim. Gözlerimi ona doğru çeviriyorum.

Şimdi öne doğru eğilmiş, parmaklarını iki yana açılmış kalçalarının arasına geçirmiş şöyle diyor: "Küçükken uykuya dalmakta güçlük çekerdim. Bu yüzden Maggie bana hikayeler anlatırdı. Yıldızlar hakkında, çünkü orada yatar ve onları izlerdim."

Çenesinin ucuyla yattığım yeri işaret ediyor. "Bir keresinde bana Orion hakkında bir hikaye anlatmıştı. Efsaneye göre, Orion bir avcıymış ve bir gün bu kız kardeşlerle tanışıp onlara aşık olmuş. Yıllarını onların peşinden koşarak, onları kazanmaya çalışarak geçirir. Ancak Zeus bunu öğrenir ve buna bir son vermeye karar verir. Böylece kız kardeşleri güvercine dönüştürür. Ve uçup giderler, Orion'u ve ölümsüz aşkını geride bırakırlar. Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

Zach'in sesi yumuşak, daha önce hiç duymadığım kadar yumuşak. Bir ninni ve bana bir hikaye anlatıyor.

Ve ben buradayım, onun yatağında oturuyorum, sadece kulaklarımla değil, vücudumun her parçasıyla onu dinliyorum. Her kelimesini sanki duyacağım son kelimelermiş gibi dinliyorum.

Bir rüya gibi.

Ü z e r i m e giydiğimi bile hatırlamadığım çarşafı tutuyorum.

"Hayır."

"Kız kardeşler şimdi gökyüzünde Pleiades adı verilen bir takımyıldızıdır.

Onlar yedi yıldız. Ama nedense sadece altısını görebiliyorsunuz."

Pleiades. Yedi kuleli bir konak.

"Burayı onlarca yıl önce inşa eden Prens yıldızlarla ilgileniyor olmalı," diye mırıldanıyor Zach, düşüncelerimi okuyarak.

Ve muhtemelen *bu* Prens yıldızlara olan sevgisini atalarından almış. "Ve Orion," diye fısıldıyorum. "Ona ne oldu?"

"O da bir takımyıldızı. Ve yüzyıllar sonra bile her gece gökyüzünde onları kovalamaya devam ediyor. Muhtemelen zamanın sonuna kadar da onları kovalayacak."

Dudaklarında bir gülümseme var. Karanlıkta bunun gerçek olup olmadığını anlayamıyorum ama yine de üzerimde bir etkisi var.

"Çok güzel bir hikâye." diye fısıldamama neden olan bir etki. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Evet. Birini o kadar çok seversin ki bir yıldız gibi ölümsüz olursun. Böylece onları sonsuza dek sevebilirsin. Evet, çok güzel."

Bu istediğim bir şey. Hem de çok.

Asla sahip olamayacağımdan korktuğum bir şey. Onun yüzünden. Bana aşkın en nefes kesici hikayesini anlatan adamdan ne kadar nefret ettiğim yüzünden.

Aşkın seni kanatacağını düşünen adam.

Zach'in gülümsemesi genişler ve bir kıkırdamaya dönüşür. Arkasına yaslanır ve bir kahkaha atar. Paslı, sert bir kahkaha. "Bu hikâyeyi sana anlattım Blue, çünkü duyduğum en acıklı şeydi. İlk duyduğumda güldüğümü hatırlıyorum. Ve bu hikayeye geri dönmemin nedeni aşkın ne kadar boktan ve sefil bir şey olduğuna inanmamı sağlaması. Ne kadar yalnız."

Neden böyle düşündüğünü bile bilmiyorum. Ama buna tüm ruhuyla inandığını görebiliyorum. Varlığının her zerresiyle ve kafasındaki her karanlık düşünceyle.

"Aşk sefalet değildir," diyorum sonunda, çünkü bir şeyler söylemem gerekiyor. "Boktan bir şey değildir. Yalnızlık değildir. İnsanın içini kanatmaz. Ve eğer yaparsa, o zaman aşk değildir. Annemle babam aşıktı ve mutsuz değillerdi. Mutluydular. Aşk iyidir. Sihirlidir. Hayatınızı kolaylaştırması, daha iyi hale getirmesi gerekir."

Zach birkaç kalp atışı boyunca beni inceliyor, parmakları yine ağzında. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama *bu* şimdiye kadar duyduğum en acınası şeydi." Gözlerimi kısıyorum ama o devam ediyor: "Ayrıca, bin yıldır peşinden koşuyorum ve adam ipucu alamıyor ve görünüşe göre sen de alamıyorsun."

Çarşafı kenara itip ayağa kalkıyorum.

Sadece, su toplamalarını ve acıyı unuttum ve tökezledim. "Lanet olsun."

Kolumu güçlü bir şekilde kavramasaydı muhtemelen yere düşecektim. Ayaklarıma bakarken parmakları çıplak tenimde esniyor. "Ne oldu lan?"

Ayak parmaklarımdan etrafında lekeler ve çirkin görünümlü çıbanlar var ve eminim ki derim altta ve ayağımın bileğimle birleştiği yerde yırtılmış olmalı.

Ugh.

Aptal mavi sandaletler.

Ona cevap veremedim dizlerinin üzerine çöktü. Parmakları kolumun etrafından kayboluyor ve sol ayak bileğimi kavıyor. Ayağımı bir o yana bir bu yana hareket ettirirken, yırtık tişörtünün altında dalgalanan sert ve kıvrımlı omuzlarına tutunmaktan başka çarem yok.

"Ne yapıyorsun?" Eğik kafasına soruyorum.

Parmağı ayağımın kemerinde geziniyor ve ayak parmaklarımı kıpırdıyor. "Bunları nasıl aldın?"

Bacağımı kurtarmaya çalışıyorum ama kavrayışı sıkılaşıyor. "Önemli değil. I

."

"Kanıyorlar. Delicesine," diye tersledi, sanki ben bir embesilmişim gibi. Sanki fark etmemişim gibi.

Dengemi korumak için tişörtünü yumrukladım. "Biliyorum.

Görebiliyorum ve hissedebiliyorum,

Ç o k teşekkür ederim. Ve kanamaları benim suçum değil. Senin suçun."

Yukarı bakıyor. "Ne?"

"Evet. Seni görmek istediğim için kilometrelerce yürüdüm. Yani bu senin hatan."

Mantıksız ama aynı zamanda bana tamamen mantıklı geliyor.

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden bir taksi falan çağırmadın?"

Yüzündeki ifadeye bakarak sertçe iç çektim. Cevabı biliyor.

Muhtemelen geçen gün Tina'yla konuşurken duymuştur.

"Nedenini biliyorsun," diyorum dişlerimi sıkarak. "Şimdi, ayak bileğimin

git."

Çenesinde bir sıkışma oluyor ve sonunda ayağa kalkıyor. İç çekiyor, Özgürlük içinde ayak parmaklarımı parke zeminde oynatıyorum. "Hadi gidelim," diyor.

"Nereye gideceksin?"

Çenesini öne doğru eğiyor. "Tuvalete."

"Ne?" Sanki beni yakalamaya çalışıyormuş gibi ondan uzaklaşıyorum. "Neden?"

"Böylece seni öldürüp cesedini atabilirim," diye mırıldanıyor. "Bütün o kanı banyoda temizlemek daha kolay olacak."

Alay ediyorum. "Komik. Sen beni öldürmezdin." "Öldürmez miydim?" diyor usulca.

"Hayır. Çünkü ölürsem bana işkence edemezsiniz."

Bana uzun uzun baktı. "Bunun haneye tecavüz olduğunu biliyorsun, değil mi? Kapımı kilitlediğimi hatırlıyorum. Ya yaralarını sarmama izin verirsin ya da polis çağırırım."

"Kendini duydun mu?" Kızgınlıkla sordum. "*Benimle ilgilenmene izin vermezsem beni tutuklatacağını mı söylüyorsun?*"

Hâlâ bana bakarken arka cebinden telefonunu çıkardı. "Bugün cumartesi olduğu için pazartesiye kadar kefaletini ödeyemezsin. Kesinlikle kovulacaksın ve bunun da ötesinde, kefalet parasını bulmak için birikimlerine el atmak zorunda kalacaksın - eski evinin ödemesini yapmak için bir kenara ayırdığını duyduğum birikimlerine."

"Sen bir psikopatsın, bunu biliyor muydun?" "Bu senin seçimin," diyor soğukkanlılıkla.

"Güzel. *Yaralarımı sarmak* ister misin? Misafirim ol. Umurumda bile değil. Zaten delirdim. Burada olduğum için aklımı tamamen kaybettim. Aptal gibi odana geldim. Yani evet."

Kendi kendime mırıldanarak banyoya doğru topallamaya başlıyorum ama basınçla kabarcıklar patlayınca bir tıslama duyuyorum.

Arkamdan Zach küfrediyor ve beni gelin gibi kollarına alıp banyoya doğru ilerlediğinde bir çığlığı zar zor bastırıyorum. Gömleğini yumruklamaktan ve elimi boynuna dolamaktan başka seçeneğim yok.

Her şey beş saniyeden daha kısa bir sürede bitti ve bir sonraki bildiğim şey, beni lavabosunun mermer tezgahına oturttuğu. Ben yan yatmıştım, bacaklarım sallanıyordu.

Bir şeyler söylemem, beni bu şekilde kaldırmasına karşı olduğumu göstermem gerektiğini düşünüyorum. Ama nefeslerim hâlâ titriyor, ayaklarım hâlâ zonkluyor ve kelimeleri bir araya getiremiyorum.

Bir saniye sonra Zach önümdeki kapalı klozete oturuyor ve ilk yardım kutusunu hemen yanımdaki tezgâha yayıyor.

Sonra iri parmaklarını bir kez daha bileğimin etrafında dolaştırıyor ve ayağımı kalçasına koyuyor.

Oradaki kasların ne kadar sert olduğunu görünce nefesimi tutuyorum. Ayağımı bir kayanın üzerine koymak gibi. Çok sıcak bir kayaya.

Zach ustaca hareketlerle pamuğa bir miktar sürerken antiseptik kokusu odayı dolduruyor.

"Toplantın yoktu, değil mi?" Nazik dokunuşlarıyla bende uyandırdığı çok tuhaf duygulara odaklanmak yerine soruyorum.

Zach elinin kolay hareketleriyle ayak parmaklarımdaki kesikleri temizliyor. Ayağım acıyla sarsılıyor ama onu yerinde tutuyor. "Hayır."

Parmaklarımı tezgahın kenarında kısıpıyorum. "Bunu sen uydurdun."

Bir ayağını bitiriyor ve diğerine geçiyor. Ona da aynı şekilde davranır. Bölgeyi dikkatlice temizler, kanı siler ve yara bandını takar.

Kirlenmiş pamukları atıp ilk yardım kutusunu kapatıyor ve ayağa kalkarak kendini daha uzun ve korkutucu bir hale getiriyor. "Ben yaptım."

Ben de ayağa kalkmak istiyorum, böylece eşit şartlarda olabiliriz, ama bana yer vermiyor. Beni sıkıştırıyor ve ben de ona bakmak için boynumu yukarı kaldırıyorum.

"Yani randevumu mahvedebilirsin," diye bitiriyorum. "Bu onunla ilk randevun muydu?"

Gözleri yüz hatlarımda geziniyor ve ben yerimde kıpırdanıyorum.

"Neden?"

"Çünkü bu konuda üzgün görünüyordu." Buruşuk mavi buklelerimi tarıyor ve bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Sanki beni sebepsiz yere gezdirmek yerine seninle olmak istiyormuş gibi."

"Tabii ki benimle birlikte olmak istedi. Sen ne düşündün? Randevumuz vardı, seni aptal. Günlerdir dışarı çıkmayı planlıyorduk."

"Evet, o konuda. Neden yapmadın?" diye soruyor, gelişigüzel.

"Zaman yoktu. İşler, hatırladın mı? İkimizin de bir işi var," diye çıkıştım.

Gözleri gözlerime geri gelmeden önce ağzıma düşüyor. Patlayacakmışım gibi hissediyorum. Sıcak, terli ve yorgunum ve çok hızlı nefes alıyorum.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye soruyor, soğukkanlı ve rahat görünüyor. "Ne fark eder ki?"

"Öyle mi?"

Tırnaklarımı tezgâha geçiriyorum. "Evet. Ondan hoşlanıyorum. Ondan hep hoşlandım. Çocukluğumdan beri hoşlanıyorum. Seninle

tanışmadan önce ve günlerdir bu randevuyu dört gözle bekliyordum.
Onunla çıkmak istiyordum. I

iyi vakit geçirmek istedim." Bunları söylediğimi biliyorum ama bana tuhaf geliyor, sanki onun kadar kendimi de ikna etmeye çalışıyormuşum gibi.

Yine de devam ediyorum. "Sanırım bu yüzden mahvettin, değil mi? Çünkü beni mutlu eden tek bir şey yapsaydım eğlencen kaçardı."

"O seni mutlu edemezdi." "Özür dilerim mi?"

"Neal da öyle. Erkek zevkin berbat." "Ne?"

Çenesini kaşıyor ve beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Ama sonra tekrar, belki de pisliklerle çıkmayı seviyorsun. Seni aldatan erkeklerle. Seni ilk sıraya koymayan erkeklerle."

Sonra bana daha da yaklaşıyor. Söyledikleri karşısında o kadar sersemlemiş durumdayım ki avuçlarını vücudumun iki yanındaki tezgâha koyup üzerime doğru sarktığında itiraz bile etmiyorum.

"Hayattan istediğin bu mu, Blue? Seni umursamayan bir adam. Seninle birlikte olmak için hiçbir şey yapmayan bir adam," diye fısıldıyor. "Bana teşekkür etmelisin. Sana bir iyilik yaptım. Seni kurtardım."

Fısıltıyla söylediği sözler göğsümde bir kargaşaya neden oluyor. Fısıltılar bunu yapabilir mi? Yumuşak olmaları gerekmiyor mu? O zaman kalbime nasıl kötü şeyler yapabiliyorlar?

"Beni kurtarman gereken tek şey sensin," diye fısıldıyorum.

Yüz hatları daha da okunamaz bir şekle bürünüyor. Granit gibi sert ve cam gibi keskin bir şeye... "İnan bana, deniyorum."

Göğsümde bir ağrı hissediyorum ve bunun kalbim olduğunu anlıyorum.

Belki de kanıyordur. Belki de uzun zaman önce içimde yarattığı kelebekler vahşi kanatlarıyla onu kesiyordur.

Aşkta, sonsuza dek kanarsın.

Acaba nefret ederken de sonsuza dek kanıyor musun?

Bir şekilde ellerim hareket ediyor. Mermerin kenarından çözülüyorlar ve göğsüne koyuyorum. Tüm gücümle onu itmeye çalışıyorum ama o olduğu yerde kalıyor. "O zaman daha sert dene. Beni rahat bırak."

Kanamak istemiyorum.

"Seni yalnız bırakayım, ha?"

"Evet. Eğer ben senin yolundan çekilirsem, sen de benimkinden çekileceğini söylemiştin.

Söz vermiştin."

"Ama yolumdan çekilmiyorsun, değil mi Mavi?" diye araya giriyor, avuç içleri hâlâ iki yanımda. "Gecenin bir yarısı odama zorla girdin. Bu ağır bir suç, hatırladın mı? Yoluma çıkmak için yasaları çiğnedin."

Gömleğini yumrukluyorum, vücudumdaki her kemik, her kas korkuyla ve adını koyamadığım başka bir şeyle zonkluyor. "Odana girmek için neden yasaları çiğnediğimi bilmek ister misin? Çünkü yorgunum, bitkinim ve başka ne yapacağımı bilmiyorum. Nereye gideceğimi, kiminle konuşacağımı bilmiyorum. Bir randevu için giyinip süslenmek ve senin bunu tekrar tekrar mahvetmeni istemiyorum."

Devam ederken göğsünü tekrar itiyorum, "Buraya *sana engel olmak* için geldim çünkü beni rahat bırakmanı istiyorum. Buraya geldim çünkü sözünü tutmanı istiyorum. Sen haklıydın. Bu kasabanın zaten bir kabadayısı var ve o ben değilim. Ben olmak istemiyorum. Senin gibi olmak istemiyorum. Beni tüketmeni istemiyorum. Düşüncelerimde olmanı istemiyorum. Ve beni sonsuza dek özgür kılacaksa, varlığına bir süreliğine tahammül etmek de dahil her şeyi, *her şeyi* yaparım. Bunu anlıyor musun?"

Yüzünde bir şeylerin çatırdadığını izliyorum. Tehlikeli ve sıcak. Yanıyor.

Alevleri dışarıya doğru yayılıyor ve bedenimi yalıyor.

"Herhangi bir şey, ha?"

Alçak, *suçlu* ses tonuyla içimden bir titreme geçiyor. Gözlerinden, o kalın kirpiklerinden daha koyu bir ton. Saçlarının gece yarısı kadife tellerinden daha koyu.

Zach'in gözleri dudaklarıma düşüyor.

Ağzım da ayaklarım gibi zonkluyor. Belki de bakışları çürütme gücüne sahiptir.

Bakışları boğazımdan aşağı kayıyor ve göğüslerime yerleşiyor, zonklama da aşağı kayıyor.

Ben daha kelimelerimi oluşturmamdan Zach yer değiştiriyor. Ellerini belime doladı ve "Bacaklarını aç" diye emretti.

"Ne?"

Tekrar gözlerimin içine bakarak başını bir kez sallıyor. "Senden uzak durmamı istiyorsun, değil mi? Sözümü tutmamı istiyorsun? Ve bunun için her şeyi yapacaksın?"

Düşündüğüm şeyi mi ima ediyor?

Kaşlarımı çatarak ona bakmaya devam ettiğimde belimi sertçe sıktı. Beklediğimden daha sertti ve inledim.

"Cevap ver bana. Kendini benden kurtarmak için *her şeyi* yaparsın, değil mi?" Başımı salladım. Sözsüzce. Küçük, plastik, beyinsiz bir oyuncak bebek gibi.

"O zaman ne kadar kurtarılmak istediğini görelim. Benden ne kadar nefret ettiğini göster, Blue. Aç şu lanet bacaklarını."

Alçak ses tonundan ciddi bir ürperti duyuyorum. Kalçalarım kendiliğinden mi açılıyor yoksa o mu kalçalarımın arasına giriyor emin değilim.

Ama aniden, o burada.

Kalçalarımın arasında.

"Sen bir pisliksin," derken kelimelerimin üzerinde tökezliyorum, tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum ve onun cüssesi karşısında hafifçe nefes alıyorum.

"Seni daha önce binlerce kez duydum."

Zach'in elleri belimden aşağı iniyor, elbisemi düzeltiyor ve zonklama başlıyor. Tenim kanayan kalbim gibi atıyor.

Elbisemin eteklerine, dizlerimin hemen üstüne ulaşana kadar devam ediyor. Banyonun sessizliğinde tek ses benim sert nefeslerim. İstesem bile onları durduramıyorum. Hayatta kalabilmek için fazladan havaya, fazladan oksijene ihtiyacım var.

Bronzlaşmış elleri eteğin altına giriyor ve tek görebildiğim bilekleri, bir tanesinin dövmesi görünüyor.

Nasırlı parmaklarını hissettiğimde gözlerimi ona dikiyorum. Bir de baktım ki o da ellerini üzerimde gezdiriyor. Bu konuda bir şey çok... muhtaç. Sanki bana dokunduğuna inanmadan önce kendi gözleriyle bakması gerekiyormuş gibi.

Uyluklarımın hassas derisine dokunarak beni kıvrandırdı.

"Zach..."

Gözlerini bana doğru kaldırdı. "Bakire misin?"

Sorduğu sorunun samimiyeti karşısında kalçalarım titriyor. Tüm görüş alanımı dolduran geniş göğsünün genişliğinde.

"Ne?"

"Kirazın. Sende mi?"

Onu uzaklaştırmalıyım. Tüm bunlara şimdi son verebilirim. Tezgahtan aşağı atlayıp gidebilirim. Randevularımı mahvetmesi, beni eğlencesi için kullanması umurumda değil.

Umurumda değil. Sorun değil. Çıkmak, aşık olmak ya da uzaktan yakından öyle bir şey istemiyorum.

Böyle hissetmediğim sürece. Ağır ve nefes nefese ve çok, çok tembel ama çok uyanık ve zonkluyor.

Ama ağzım açılıyor ve onun yerine sorusuna cevap veriyorum.

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun" derken başparmağı yumuşak tenimde sıcak ve sert bir şekilde daireler çiziyor.

Öyleyim.

"Değilim," diye cevap veriyorum, daireler çizen başparmaklarının etkisine karşı savaşıyor. Bu neden hipnotik?

Uykumu getiriyor.

Derisi yer yer yüzülmüş ve yarısı soyulmuş - muhtemelen bisikletten - ve yaptığı her daire sürtünmeyle dolu sıyrık hissi veriyor.

Zach'in ağzı tembel bir gülümsemeye dönüşüyor. "Ama bir kız gibi kızarıyorsun."

Sonra tekrar hareket etti. Kalçalarımın baskı uygulayarak, kığım neredeyse kenardan sarkana kadar beni tezgâhtan aşağı kaydırıyor. Baldırlarımı beline doluyor ve ayak bileklerim sırtının altından, sıkı poposunun hemen üzerinden geçiyor.

Başparmaklarının beni delirttiğini sanıyordum ama kot pantolonunun kalçalarındaki çizikleri her nefesi erotik bir şeye dönüştürüyor.

Ben bunun üzerinde duramadan Zach yüzümü tuttu.

Elleri o kadar büyük ki tüm yanağımı kaplıyor ve dağınık saçlarıma kadar uzanıyor. "Yani külotunu kenara itip parmağımı içine sokarsam, sana dokunulmadığını kanıtlayan o küçük et parçasını bulamayacak mıyım?"

Çizdiği grafik resimden ürperiyorum.

İçimde. Parmağı.

Şu anda saçıma dolanmış olan parmaklar. Sert ve çiğ parmaklar.

Başımı sallıyorum. Ama ne için salladığımı bilmiyorum. Ona bunu yapamayacağını mı söylüyorum? Yoksa sorusuna cevap mı veriyorum?

"Yapmayacağım, ha?" Bunu bir cevap olarak kabul ediyor.

"Onu bulamayacağım." "Hayır."

Neden yalan söylüyorum?

Saçlarımdaki parmakları geriliyor. "Kim aldı onu?"

"Neyi?"

"Kim. Aldı?" "Kim

neyi aldı?"

"Kirazın. Kime verdin onu?"

Dudaklarım onun gezinen dudaklarının altından ayrılıyor. Ne zaman bu kadar yakınlaştık?

Dokunmak değil ama birbirimizin teninde nefes almak.

Bileklerini tutarak sesimi buldum. "Seni ilgilendirmez." Siyah gözleri dönüyor. "Ne zaman oldu?"

"Sen gittikten sonra."

Gülümsemesi soğuk. "Acıdı mı?" Başımı salladım.

"Öyleydi. Büyük müydü?" "Dur.

Lütfen."

"Büyük müydü, değil miydi?" Yanaklarımı sıkıyor, parmakları saçlarımı mengene gibi kavırıyor. "Seni gerdi mi Mavi? Yoksa amın benim için çok mu dar?"

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu soruları neden sorduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Tek bildiğim kızardığım, titrediğim ve titrediğim.

İçimdeki her şey kaos içinde. Kalbimin çarpması, içime çektiğim fazladan hava, midemdeki çekişme.

Deprem gibi.

Ben depremin kurbanıyım. Ben onun kurbanıyım.

"Uzattı... uzattı beni," diye fısıldıyorum, buğulu gözlerle ona bakarak.

Kurbanların acı içinde olması gerekmiyor mu? Cansız ya da cansızlığa yakın olmaları gerekmez mi?

Ben bunların hiçbiri değilim.

Ben yaşıyorum. İçimde bu dünyadaki herkesten daha fazla hayat var. Zach yutkunuyor, kendi gözleri de benimkiler gibi camsı görünüyor.

"Bana yalan söyleme Mavi," diye hışırıyor, huysuz parmaklarıyla saçlarımı kavırıyor.

Adımı söylediğinde sarsılıyorum. Yani, bana verdiği isim. Her zaman, *her zaman* gizlice sevdiğim isim. Aslında, bunu kendime bile itiraf etmedim.

Şimdi kabul ediyorum.

Belki de Zach sadece söylemekle kalmayıp bana *tattırdığı* içindir. Bir ismin tadına bakabileceğini hiç düşünmezdim, özellikle de kendi isminin. Ama benimkinin tadı... miskli ve baharatlı.

Sanki bir doğruluk serumu gibi, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. "Onu bulacaksın. O... şeyi. İçimde."

Dudakları da ayrılıyor ve bastırdığı nefesini dışarı veriyor. Onun havasını içime çekiyorum, bedenimi bir zamanlar onunkiyle dolduruyorum.

"Zach, ben -"

Dudaklarımdan uzaklaştığında sözlerim kesiliyor. Bir an sonra onu boynumda hissediyorum. Boğazıma doğru burnunu sokuyor.

Pazularını kavıyorum. "Beni mi kokluyorsun?" "Evet," diye inliyor.

İrkiliyorum ve boynum yana doğru bükülüyor. Şu anda onun saldırganlığı karşısında bir hiçim. Boynumu koklama şekli, sanki kokain çekiyormuş gibi. Bu ihtiyaç karşısında ben bir hiçim.

Bir keşin ihtiyacı.

"Neden?"

"Çünkü güzel kokuyorsun. Şeker gibi."

Ve şeker onun dünyada en sevdiği şey. Kokumu yalayıp yutuyor.

Tanrım.

Boğazımın üçgenine geldiğinde sırtımı kamburlaştırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kokladığım şey tam olarak onun yatağında uykuya daldığım şey.

Yaban mersinli turtası ve misk kokusu.

"Sen de güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyorum, sonra utançla gözlerimi kapatıyorum.

Zach başını kaldırıyor ve nefes nefese dudaklarımdan üzerinde hissettiğimde gözlerimi açmak zorunda kalıyorum.

Uyuşturulmuş gibi görünüyor, yemin ederim.

Gözbebekleri büyümüş, sanki az önce güçlü bir şey almış gibi dönüyor, kalp atışınızı hızlandıran ve sizi stratosfere gönderen bir narkotik.

"Başka ne bulacağımı biliyor musun?" diye hışırdıyor, parmakları boynumdaki nabza dokunuyor.

"Ne?"

"Eğer şu anda amına dokunursam. Ne bulacağımı biliyor musun?"

P kelimesi V kelimesinden bile daha samimi ve kendimi sırtımı daha fazla eğmekten ve gömleğini yumruklamaktan alıkoyamıyorum.

Ve ben de amımın kenetlenmesini, bir ağız gibi açılıp kapanmasını engelleyemiyorum. "Hayır."

Zach dudaklarımızı birbirine sürtüyor. "Islak. Onu ıslak bulacağım. Ve şişmiş, kaygan ve azgın."

Kaygan.

Ben

kayganım.

Hissedebiliyorum. Nem, külotuma yapışıyor.

"Kokunu buradan alabiliyorum. Amin ıslak, Blue. O kadar ıslak ki. Sızdırıyor. Benim için. Beni istiyor. Benden nefret etmiyor, değil mi?" diyor, kelimelerini boğazından aşağı döküyor, onlarla sıkıştırıyor.

O haklı.

Öyle.

Ben de kendimi koklayabiliyorum. Baharatlı ve misk kokuyorum, tıpkı ismim gibi. Ve sonra, kendimi görüyorum.

Etrafına yayılmıştım. Elbisem kalçalarım kadar sıyrılmış, solgun tenim ışığın altında parlıyor. Sanki beni dünyadaki her kötü şeyden kurtaracakmış gibi omuzlarına tutunuyorum.

O dünyadaki her kötü şey olduğunda.

Benim dünyamda. Onun dünyasında.

Ama beni her şeyden çok şok eden şey onun... sertleşmiş olması. Aleti sert ve en mahrem yerime doğru bastırıyor.

Kotundaki şişkinlik ıslak külotuma kadar geliyor ve ben onun ağırlığından, sıcaklığından *hoşlanıyorum*.

"İstemiyorum. Ben... istemiyorum..."

Sonunda Zach durup gözlerimin içine bakıyor ve bir damla gözyaşı serbest kalıp yanağımdan aşağı süzülüyor.

Başparmağı o gözyaşını öyle bir şefkatle siliyor ki, birkaç tanesi daha sallanıp onun yolunu takip ediyor.

"Böyle hissetmek istemiyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Senin için değil. Birisi için değil..." Kelimeler içimde çok ama çok derinlerde bir yerden kopup gelirken yutkunuyorum. "Beni nefret ettiren biri. Hayatıma devam etmeme ve bırakmama izin vermeyen biri. Beni değiştiriyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama beni kendimin daha kötü bir versiyonuna dönüştürüyorsun."

Sonra göğsümde bir şey patladı. Bir anı bombası.

Üç yıl önce ona her türlü şeyi söylediğim o gecenin anıları: balo gecesi.

Aşık olunca nasıl daha iyi bir insan olursun biliyor musun? Sen beni daha kötü bir insan yaptın, Zach. Senden nefret ettiğim kadar kimseden nefret etmedim. Sen koca bir kabadayıdan başka bir şey değilsin. Hep öyle olacaksın. Bu gece yaptıkların için seni asla affetmeyeceğim. Daha önce yaptığın her şey için. Öleceğim güne kadar senden nefret edeceğim.

Zach dişlerini sıkarak burnundan nefes alıyor. "Evet. Öyle, değil mi? Bir dahaki sefere sana benden uzak durmanı söylediğimde bunu yapacaksın. Sana bakarsam, başka tarafa bakacaksın. Eğer beni koridorda yürürken görürsen, arkanı dön ve başka bir yoldan git. Çünkü bir dahaki sefere seni karşımda gördüğümde bunu bir davet olarak algılayacağım. Kendini bana doğru atmaya devam edersen, seni yakalarım. Ve bunu sana lanet olası sırtında ödetirim."

Zach elini çekip geri çekiliyor.

Kalçalarımı kapatıp tezgâhtan aşağı atlıyorum. Gözyaşlarım durmak bilmiyor ve son gördüğüm şey elinin telaşlı bir şekilde saçlarını karıştırması oluyor.

Sonra, ondan kaçıyorum. Odasından. Büyüdüğü yerden. Yedi kulesi ve yıldızları görebileceğiniz cam penceresi olan yerden.

Koşarken sargılı yaralarımı yırtıp açıyorum. Kilometrelerce ve saatlerce. Ta ki büyüdüğüm eve ulaşana kadar.

Mutfaktaki açık pencereden içeri giriyorum ve köhne merdivenlerden odama çıkıyorum.

Sonra yere kıvrılıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Chapter 12

The Dark Prince

Yedi yaşımdayken aileme yıldönümleri için bir kart hazırlamıştım.

Ne düşünüyordum bilmiyorum ama sanırım onları etkilemek istiyordum. Onlara diğer çocuklar gibi normal olduğumu göstermek istedim.

Benimle gurur duymalarını istedim.

Ama sanırım bunu istemek çok fazlaydı.

Babam karta bir kez baktı ve yüzü buruştu. Kartı elinde buruşturup ateşe attığını hatırlıyorum.

"Her zaman cahil bir ucube olacaksın, değil mi?"

Cahil kelimesinin anlamını bilmiyordum ama yüz ifadesinden ve bardağındaki viskiyi tek seferde yudumlamasından bunun iyi bir şey olmadığını düşündüm.

Annemin içeri dalıp onu teselli etmeye çalıştığını hatırlıyorum. "Sorun yok, Ben. En iyi öğretmenlere sahibiz. Pratik yaparsan, gelecek yıl bu zamanlar

bilmeyecek bile -"

"Kusurlu olduğunu mu?" Babam dişlerini sıktı. "Belki de sorun sensindir. Belki de seninle evlenmemeliydim. Çünkü ben olmadığımı biliyorum. Onu yavaşlatmadığımı biliyorum. Yazmayı öğrenmem o kadar uzun sürmedi."

Annemin ağlamasını izledim ve sonra babam bana döndü. "Odana git ve orada kal. Lanet adını doğru heceleyene kadar sana yemek yok."

Ondan sonrasını pek hatırlamıyorum. Çılgılık attığımı hatırlıyorum - annemle babamın kavga ettiğini ve Nora'nın o gece odama gizlice yiyecek soktuğunu biliyorum.

Yaptığım kartı çok beğendi. Hatta beni sevdiğini bile söyledi.

Ben de hiç karşılık vermedim. Ben *de seni seviyorum* demedim. Bir şey beni susturdu. Belki bana acıyarak bakıyor olması ya da ona hiç inanmamış olmam olabilir.

O yaşı geldiğimde, biri bana *seni seviyorum* dediğinde, yaptığının bu olduğunu anlamıştım.

Bu yüzden karta yazdım.

Kartın üzerine tam adımla birlikte *sizi seviyorum, anne ve baba* yazmıştım; harfleri doğru yazabilmek için çok pratik yapmıştım.

Bana cevap vermelerini bekliyordum ama sanırım harfleri karıştırdım ve benim *de seni seviyorum* mektubum gitti.

Kendimi savunmam gerekirse, yedi yaşındaydım. Acınacak haldeydim. Hala daha çok çalışarak, iyi olarak, aptalca kartlar yaparak babamın onayını kazanmaya çalışıyordum.

Artık değilim.

Sevgiye ihtiyacım yok. Kabul edilmeye ya da onaylanmaya ihtiyacım yok. Onlar beni reddedemeden ben onları reddediyorum.

Ama Blue farklı. O hala saf. Aşkın inanılmaz, büyülü bir şey olduğunu düşünüyor. İçine düşmek istiyor.

İnsanların buna aşık *olmak* denildiğini unutması çok komik. Bunun bir sebebi var. Düşersin, lanet bacağını kırarsın ve kanarsın. Aşk budur. Kanamak, kendini bilerek kesmek.

Bir başkası için kendini incitecek kadar çılgın olmak bir zayıflıktır. Ya da sizi ne kadar incitmiş olursa olsun birini sevmeniz.

Ama her neyse.

O benim sorunum değil.

Yine de bu gece aptalca davrandığımı kabul ediyorum. Bunun bir hata olduğunu biliyordum. Randevusunu mahvetmek için bir bahane uydurduğum an.

Dürüst olmak gerekirse, bunu neden yaptığıma dair hiçbir fikrim yok. Belki de ona bir iyilik yapıyordum. O Ryan denen adam ona göre değil. Onunla birlikte olacak kadar erkek değil.

Ama belki de gitmelerine izin vermeliydim. Belki de Blue'nun gerçek resmi görmesi için hayatında biraz kalp kırıklığına ihtiyacı vardır.

Onu uyurken bulduğum yatağa bakıyorum, mavi saçları yastığının üzerine yayılmış.

Bir de sandaletleri var: onlar da mavi ve küçük kan damlacıklarıyla kaplanmış. Ayak parmaklarının ve topuğunun ucuz plastiğe battığı yerlerde küçük girintiler var.

Sikeyim.

Kanamasına şaşmamalı. Ve buradan yalınayak kaçtığı için daha da fazla kanayacak.

Dişlerimi sıkarak sandaletlerini ellerimin arasında eziyorum ve dolaba doğru ilerliyorum. Kapıyı açıp sandaletleri içeri atıyorum ve büyük bir gürültüyle geri kapatıyorum.

Sikim çok sertleşti. Hiç olmadığı kadar sert.

Duşa girdim ve onu hissetmekten kurtulmaya çalıştım. Kokusunu, yumuşaklığını temizlemeye çalışıyorum.

Ve onun anısı çok fazla geldiğinde, sikimi çekiyorum.

Kafamın içinde onun sözlerini duyuyorum: *İstemiyorum... Beni nefret ettiren biri tarafından değil.*

Gözyaşları hiçbir zaman bana göre olmadı. Ama yine de ona mastürbasyon yapıyorum.

Dövüyorum, çekiyorum, çekiştiriyorum, ta ki fayanslı duvara döl püskürtene kadar, onun mavi saçlarını ve şeker kokusunu düşünüyorum.

Sikeyim.

Lanet olsun.

Sikeyim.

Ellerimi döllerimi taşıyan duvara dayayıp derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum. Muhtemelen pişmanlık içinde. Ama sonra, onu kapatıyorum.

Zaten benden nefret ediyor.

Ona karşı işlenecek bir suç daha önemli değil.

Chapter 13

"Nasıl başladı ki?" Tina soruyor.

Art'ın kermesi için kek yapmak üzere kuru malzemeleri karıştırdığım yerden başımı kaldırıyorum. Pişirme konusunda berbatım ama Doris hasta ve ben de yardım etmeye gönüllü oldum. Yani yardım ediyorum ya da en azından etmeye çalışıyorum.

"Ne *oldu*?" Ben soruyorum.

"Zach ile aranızdaki tüm bu şey. Yani, ne oldu?
O kadar insan varken neden *sana* işkence ediyor?"

Unu karıştırmaya devam ediyorum. "Çünkü o kaba biri. Ve zengin ve bu ona istediği her şeyi yapma hakkı veriyor."

Bu yeni bir şey değil. Bunu ona binlerce kez söyledim. Yıllardır bu konuda ağladığımı ve sızlandığımı duydu. Yine de neden aynı şeyi yaptığını bilmiyorum.

"İlk tanıştığınız zamanı hatırlıyor musun?"

Karıştırmayı bıraktım; zaten tarifte belirtilenden daha fazla *karışmıştı*.

için

İlk seferinde.

Okuldaki ilk günüm olması dışında hiçbir şey hatırlamıyorum.

Havuç çubuklarını *ödünc* alacak kadar acıkmıştım ve sonra onunla gözaltı odasında buluştum.

Yine de, pencereden dışarı baktığını, bir su çeşmesine baktığını ve üniformasının benimki kadar dağınık ve kırıışık olduğunu hatırlıyorum. Onunla konuşmak için duyduğum büyük özlemi hatırlıyorum, bana benzeyen tek çocukla: kirli ve dağınık.

Karnımdaki o çekiş hatırlıyorum. Bu çırpınma ve çırpınma. O zamanlar çok aç olduğum için karnımın garip sesler çıkardığını düşünmüştüm. Ama daha sonra, onların kelebekler olduğunu ve bu çekişin aramızdaki sefil bağlantı olduğunu fark ettim.

Her neyse, onunla konuştuğumda bana hırsız diyen, sırtan, sanki reddedilmiş biriymişim gibi beni aşağı yukarı süzen tam bir pislik çıktı. Buna sinirlendim ve bir şeyler söylemiş olabilirim.

Ama yine de hatırlamıyorum.

"Pek sayılmaz. Yani on yaşındaydım ve cezalıydım. Aklıma gelen tek şey çok kibirli ve kaba biri olduğu ve ondan nefret ettiğim."

Tina parmaklarını çenesine vurur. "Keşke bana söylediklerini hatırlasaydım."

"Neden bunu tekrar konuşuyoruz?"

"Çünkü artık yeter." Bir elini adanın üzerine vuruyor. "Gidip onunla konuşmamız gerek."

"Ne? Hayır."

"Evet. Onun gitmesini bekleyip sonra randevulara mı gideceksin? Yoksa eğlenip hayatını mı yaşayacaksın?" Başını sallar. "Kimseyi bekleyemezsin, Cleo. Ondan korkamazsın. Dersini alması gerekiyor. Bırakıp gitmeyi unut. Sen haklıydın. Cevap adalet."

"Öyle değil. Hiçbir yere gitmiyoruz ve ben ondan korkmuyorum."

Korkmuyorum. Gerçekten korkmuyorum.

Kendimden korkuyorum. Yapabileceğim şeylerden.

Dün gece tıpkı balo gibiydi. Kullandığım kelimeler bile

Aynı.

Bana yaptığı şey bu. Düğmelerime basıyor. Onları itiyor ve onları iter ve ben tamamen farklı bir şey olurum.

Benim gibi olma.

Dün kaçtıktan sonra geceyi eski evimde geçirdim. Uyuyamadım, Zach'in yatağında uyuduğum gibi değil ama orada yattım, kıvrıldım ve sabah olana kadar ağladım. Elbisemin cebinde bir telefon taşıyacak ve Tina'ya geceyi ailemin evinde geçireceğime dair mesaj atacak kadar aklım başımdaydı.

Ona bir şeyler anlattım. Ama her şeyi değil. Odasına girerek yaptığım aptallık hakkında değil. Aramızda geçenler hakkında değil.

Ve nasıl cevap verdiğimi.

Nasıl oldum... tamamen açıldım ve *İsa Mesih*, ıslak.

İslanmıştım. Zach için.

Bir süre sonra "Neden olmasın?" diye sorar.

İç çekiyorum. "Çünkü ben öyle dedim, tamam mı? Rahat bırak."

Ellerini kalçalarına koyuyor ve bana şüpheyle bakıyor. "Neden benden bir şey sakladığını düşünüyorum?"

Yüreğim hoplayarak yalan söyledim, "Değilim. Sen paranoyaksın. Şimdi şu kekleri bitirelim, tamam mı?"

Bana bakmaya devam ediyor ama ıslak malzemeleri ölçtüğüm yerden ona pek dikkat etmiyorum.

"Tanrım, bana bakmayı kes. Her şeyi berbat etmeme neden olacaksın," diye çıkışıyorum birkaç dakika sonra.

"Her neyse. Bu arada kek yapmak çok aptalca bir fikir. Browni. Browni yapın. Kare şeklindedirler ve bu yüzden daha kolaydır." Haklı ama bunu ona söylemeyeceğim.

Kekleri bitirdiğimizde yemek vakti gelmişti ve Tina'ya pizza sipariş etmesini söyledim ve Art'ı almaya gitmeye karar verdim.

Birkaç saattir dışarıda oynuyor. Kek satışı için kek yapmanın yanı sıra Doris'e, o biraz dinlenirken ona göz kulak olacağımı söyledim. Böylece Art tüm öğleden sonrayı benimle geçirdi ve bir Batman filmi izledik.

Dışarıya, bunaltıcı sığağa adımımı atar atmaz "Art," diye sesleniyorum ama yanıt alamıyorum.

Onu bahçede bıraktığım yerde değil, bisikleti ve oynamayı sevdiği tüm o oyuncaklarla birlikte; sürebildiği araba tipi şey, itfaiye aracı ve daha neler neler. Yemin ederim, eşyalarının yarısı bizim evde.

Adını ikinci kez söyledim. Yine bir şey yok.

Kalbim mide bulandırıcı bir şekilde güm güm atıyor.

Yakınlarda olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum. Bazen arka tarafa gidip ormanda oynamayı sever. Ben de onunla orada oynamıştım.

Ama neden cevap vermiyor? Cevap veriyor. *Her zaman* cevap verir.

Hâlâ zonklayan ayaklarıma rağmen, arka tarafta olması gerektiğini düşünerek koşmaya başladım.

Öyle olmalı. Nereye gidebilir ki? Burası güvenli bir yer; yıllardır burada oynuyor, ben gelmeden önce bile.

O iyi.

Koşeyi döndüğümde onu ormanda oynarken bulurum. Bana utangaç bir şekilde sırtacak ve onunla oynamamı istediğini söyleyecek. Bana gösterecek

Bir keresinde yaptığı gibi oyuncakları ve taşlarla yaptığı kaleyi. Saçlarını karıştıracakım çünkü bana sarıldığında dayanamıyorum ve sonra pizza yemeye gideceğiz.

Ama orada değil.

"Art!" Tekrar seslendim. "Neredesin?"

Bu kadar uzağa gittiğini hiç görmemiş olmama rağmen daha da ileri gidiyorum. Doris bir keresinde bana utangaç olduğunu söylemişti. Tanımadığı yerlere asla gitmez. Ona ilk bakmaya başladığımda, "*Oldukça kolay bir çocuktur.*" demişti. *Onunla hiç sorun yaşamazsın.*

Ve hiç yapmadım.

Ama şimdi onu bir şekilde kaybettim.

Adını söyleyip duruyorum ama hala bir cevap alamıyorum.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım," diye mırıldanıyorum, eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

Nereye gitti?

"Sanat!" Deli bir kadın gibi çılgık atıyorum. "Buraya gel!" Sonra aniden biri beni sarsıyor.

"Neler oluyor? Seni evden duyabiliyordum," diye soruyor Tina kollarımı tutarak.

Gözyaşlarımın arasından onu görüyorum.

"Art'ı bulamıyorum. Bulamıyorum..." Hırıltıyla konuşuyorum. "Onu bulamıyorum. Aman Tanrım, onu kaybettim Tina. Onu kaybettim."

"Tamam, sakın ol. Sakın ol. Onu birlikte arayacağız. Buralarda bir yerde olmalı," diyor Tina.

Başımı salladım. "Tamam."

Sonra uzun bir gölge bize yaklaşıyor ve odağım değişiyor.

Bu Zach. Adımlarını uzun ve kararlı bir şekilde atıyor.

Bana ne olduğunu bilmiyorum ama Tina'yı bırakıyorum ve bacaklarım hareket etmeye başlıyor. Ona doğru koşuyorum, dün randevumu mahvettiğinde koştuğum gibi.

Neredeyse ona çarpacaktım ama beni durdurdu, elleriyle beni sabitledi ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne oldu?"

Bileklerini tuttum. "Doris, hizmetçilerden biri, Art adında bir torunu var. Ona göz kulak olmam gerekiyordu. Onu hep izlerim. Dışarıda oynuyordu ve ben de ona göz kulak oluyordum ama sonra unuttum çünkü... Kek satışı için kek yapmam gerekiyordu. Ve onu bulmaya gittiğimde

orada değildi. Nereye gittiğini bilmiyorum, Zach. Sanırım onu kaybettim. Ben -"

Pazularımı sıkıyor. "Hey, o iyi. O iyi. Onu bulacağım."

Yüzüne bakıyorum, odaklanmış ve sert. Ve tüm vücuduyla üzerime eğiliyor. Güneşi kocaman omuzlarının ve kordonlu sırtının arkasına saklıyor.

Ve şimdi neden ona koştuğumu biliyorum.

Zach büyük ve güçlü... ve yetenekli. Burayı biliyor.

Art'ı bulacağını *biliyorum*.

Biliyorum.

"O iyi bir çocuk. Sadece çok küçük ve minicik ve ya yaralandıysa? Bilmiyorum... Birden ortadan kayboldu. Nasıl ortadan kaybolabilir, Zach?"

Sözlerim karşısında kaskatı kesiliyor, parmakları etimde sertleşiyor. Ona neler olduğunu sormadan beni bırakıyor ve ormana doğru koşmaya başlıyor.

Takip ediyorum.

Ona ayak uydurmak çok zor. Ayaklarım acıdan çığlık atıyor ve onun adımları uzun. Ama devam ediyorum. Tina'nın arkamda olduğunu düşünüyorum ama emin olamıyorum.

Zach durup yere diz çökmeden önce ormanın derinliklerine, her zamankinden daha derine gidiyoruz.

Burada zemin ölü, kurumuş yapraklarla kaplıdır ve ağaçlar yukarıda bir gölgelik oluşturur. Çok az güneş ışığı vardır ve her şey daha soğuktur.

Bu hoşuma gitmedi.

Zach'e yaklaştığımda, onun bir şeye baktığını fark ediyorum.

Yerdeki bir deliğe.

Yanına dizlerimin üzerine çöküyorum, yapraklar dizlerimin altında çıtırdıyor. Ama bu umurumda değil çünkü bu on metrelik bir düşüş ve Art da dibinde.

"Sanat!" Neredeyse kendi üzerime devrilerek çığlık atıyorum.

Ama Zach kollarını belime dolayarak beni kenardan çekiyor. "Hayır, hayır, hayır. Gidip onu almalıyım. Bu benim hatam. Ben görevimi yapmıyordum.

iş. Yapmak zorundayım -"

Belimi sıkıyor, yanımda diz çöküyor. "Hayır, gidip onu getireceğim."

Tişörtünü yumrukladım. "Neden hareket etmiyor? Bana neden hareket etmediğini söyle."

Zach elleriyle yüzümü çerçeveleyip ve baskı uygulayarak ona bakmamı sağlıyor. "Çünkü bilinci yerinde değil. Bu yüksek bir düşüş. O iyi."

"Ama -"

"Nefes alıyor, Blue. Kontrol ettim."

Sulu gözlerim yüzünde geziniyor. Çılgınca. Çılgınca. Sanki onun keskin, köşeli yüz hatlarına doyamıyormuşum gibi. Sanki hiç doyamayacakmışım gibi.

"Sadece onu geri getir. Lütfen," diye fısıldıyorum, gözlerim ve boğazım su topluyor.

Yüz hatlarımı incelerken burun delikleri alevleniyor ve başını sallıyor. "Olduğun yerde kal."

Ben de başımı sallıyorum.

Gitmeme izin verdi ve işe koyuldu.

Yaprakların altında bir şey arıyormuş gibi elleriyle yeri sıvazlıyor. Birkaç vuruş sonra onu buluyor.

Düşen yaprakların altına gömülmüş, şimdiye kadar fark etmediğim büyük bir ağaca bağlı uzun ve kalın bir kök. Kök kalın ve sağlam ve deliğin içine doğru iniyor gibi görünüyor.

Zach onu kavrayıp muhtemelen ip olarak kullanmaya çalışırken, gümbür gümbür ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

Tina yanımda diz çöküyor. "Sen iyi misin? Onu bulduk mu?" "Evet.

İçeride." Çenemle işaret ediyorum.

Zach odağını Tina'ya çevirir. "Gidip bana bir ip getirmeni istiyorum. Ve yanınızda bir personel getirin."

Tina başını sallayarak omuzlarımı sıkıyor. "Hemen döneceğim." Bununla birlikte, etrafında dönüyor ve geri koşuyor.

Zach kökü kullanarak kendini çukura indiriyor ve ben de kenara doğru sürünerek aşağıya bakıyorum. Art hâlâ baygın ve bedenim titremeye başladı.

Aman Tanrım.

Nasıl bu kadar kötü batırdım? Bir daha asla ona bakıcılık yapmayacağım. Asla. Ama sonra Art'ın minik göğsünün hareketini izledim. Yukarı ve aşağı. Bir ritim içinde. Nefes alıyor.

Tanrı'ya şükür.

Zach'in dediği gibi.

Neredeyse asılı, sağlam kökün sonuna gelmiş, sadece yarıya kadar iniyor. Kendimi durduramadan, "Dikkatli ol" diye seslendim.

Zach sözlerime bakıyor ve ben de dudağımı ısıırıyorum.

Bunu söylememeliydim. Yani, biraz fazla kişisel ve hoş.
Ondan nefret etmem gerekiyor, değil mi?

Ama bunu söylemeye hakkım olduğunu
düşündüm. Ve bunu geri almayacağım.

"Lütfen," diyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerinde çömelmiş, terli
saçlarım kızarmış yüzümü perdelemiş halde ona bakarken.

Koyu renk gözleri hiçbir şey ele vermiyor ama başını sallıyor. Sonra
yere bakıyor ve elindekini bırakıyor.

Art'ın ayaklarının dibine yere indiğinde nefesimi tutuyorum.
Yumuşak ve zahmetsizdi.

Art'ın yanında diz çöküyor ve ben "O iyi mi?" diye sorarken sesim
kesiliyor.

Zach, Art'ı kollarına alıyor. Bu da zahmetsiz. Ve başını kucaklarken
yumuşak ve nazik.

İstesem de ağlamayı durduramadım; durdurmak da istemiyorum.

Ağlamayı kesmek istemiyorum çünkü içimdeki her şey şişmiş, çığ
ve sarsılmış durumda. Ve Zach'in tüm eli Art'ın başını kaplıyor,
muhtemelen bir yaralanma olup olmadığına bakıyor. Art'ın başını yavaşça,
neredeyse okşar gibi okşuyor ve ben sabit kalmak için tırnaklarımı yere
geçirmek zorunda kalıyorum.

Kaşlarını çatarak Art'a bakmaya devam eden Zach, "O iyi. Başının
arkasında bir şişlik var. Ama iyileşecek."

Hıçkırıkların çıkmasını engellemek için ağzıma bir yumruk
bastırıyorum.

"Sen iyi misin?" Soruyorum ve Zach'in kafasını kaldırış şekli, bunun
söylenmesi gereken yanlış bir şey olduğuna inanmamı sağlıyor.

Siktir et.

Ondan korkmuyorum. Şu anda çok duygusalım ve neredeyse aklım
başımda değil. Endişelerimin onun için acı verici olması umurumda değil.

Zach'in cevabı kaşlarını çatmak ve sessizlik olur.

Çok geçmeden Tina halatla geri döner ve Ryan da dahil olmak üzere
birkaç çalışanı daha yanında getirir.

"Zach nerede?" diye soruyor yanımda dururken.

"Aşağıda."

Ryan diğer yanımda diz çöküyor, endişesi yüzünden okunuyor. "Sen
Tama

m "Evet."

mi?" Zach, sert bir ses tonuyla Ryan ve diğerlerine ona

ve ne yapacağını açıklıyor. Beş dakika sonra, o çıktı ve Art kollarımda.

"Oh, Art, çok çok üzgünüm." Ona sarılıyorum, saçlarını kokluyorum, alnından öpüyorum.

Başının arkasındaki şişliği hissediyorum ve bir doktora ihtiyacı olduğunu anlıyorum. Dışarı çıkmasına o kadar odaklanmışım ki, orada ne kadar kaldığını merak bile etmemiştim.

Yanımda toplanan gruba "Hastaneye gitmemiz gerek," diyorum.

"Evet, ben arabayı hazırlayayım, hadi gidelim," diyor Ryan, ayağa kalkarak

Aya

klar. "Birinin Doris'e söylemesi gerekiyor," diyor çalışanlardan biri. Art'ı kucaklayarak ben de ayağa kalkmayı başarıyorum.

Doris. Evet. Birinin ona ne kadar kötü çuvalladığını söylemesi gerek. torununa bakması gerekiyordu.

Arabayı da unutmayalım.

Tina muhtemelen benim bir yaşındaki araba fobimle ilgili bir şeyler söyleyecek oluyor, ama ona susmasını söylemek için başımı bir kez sallıyorum.

Başa çıkabilirim.

Araba mükemmel bir çözüm. Oraya başka nasıl gidebiliriz ki? Otobüs bir seçenek değil. Oraya varmak çok daha uzun sürer ve Art'ın tıbbi müdahaleye şimdi ihtiyacı var.

Ryan o nazik tavrıyla yanağımı okşuyor. "Hey, her şey yoluna girecek. Senin hatan değildi. Böyle şeyler olur. Art iyi olacak."

Art'ın omuzlarını sıkıp onu göğsüme bastırıyorum ve başımı sallıyorum. "Evet, tamam, teşekkürler. Hadi -"

"Doktoru aradım. Birazdan burada olur." Zach'in sesi panik dolu düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Gruptan uzakta duruyor ve Ryan "ın bana dokunduğu yere bakan gözlerini izliyorum. "Bir yere gitmenize gerek yok." Sonra bir personele emir veriyor, "Ve şu deliği kapatması için birini bul."

Bununla birlikte, arkasını dönüp gidiyor.

Kot pantolonuna, botlarına, gömleğinin kollarına, hatta dirseklerine ve kollarına çamur yapışmış yapraklar var.

Art'ı ve hatta beni kurtardıktan sonra geri çekiliyor, uzaklaşıyor. Art kollarımdayken, ağır ve bilinçsiz, peşinden gidiyorum.

"Bekle. Zach."

Duraklıyor ama arkasını dönmüyor. Önünde durana kadar ilerlemeye devam ediyorum. Her nasılsa, arabasının yan tarafına biraz toprak bulaşmış.

Çenem de. Uzanıp onu silmek için çok güçlü ve kuvvetli bir dürtü duyuyorum. "Ne?" diye ısıırıyor.

"Ben... Deliği nereden biliyordun? Art'ın orada olabileceğini nereden biliyordun?"

Güneş hareket etmiyor, hava da öyle. Her şey hareketsiz ve sıcak ama tuhaf bir şekilde Zach'in yüzü, tüm vücudu gölgeleniyor.

Karanlık yüz hatlarını, tavırlarını kesiyor, tıpkı dün gece tüm galaksi arkasındayken o sandalyede oturduğu zamanki gibi.

"Zach -"

Sert sözleri sözümü kesti. "Çünkü ben de oradaydım."

İlk başta onu tam olarak duymadığımı düşünüyorum. Ama yüzündeki sert ifade kaybolmayınca, duyduğumu anlıyorum.

Onu açıkça duydum.

Art'ı göğsümde daha da sıkı tutarak, "Ne zaman?" diye soruyorum. "Uzun zaman önce" demeden önce çenesini sıktı. Sonra da arkasını dönüp gidiyor.

Chapter 14

The Dark Prince

O çukura düştüğümde on yaşındaydım.

O zamana kadar aptalca kartlar hazırlamayı, kendimi geliştirmeye ya da daha iyi olmaya çalışmayı bırakmıştım. Sırf onlar da beni sevsin diye.

O zamana kadar ana evden gizlice çıkmayı ve arazide özgürce dolaşmayı öğrenmiştim. Nasıl para kazanacağımı ve kendi başıma hayatta kalmaya yetecek kadar para biriktireceğimi öğrenir öğrenmez kaçmak için tüm planımı yapmıştım. Her ne kadar bu planın gerçekleşme şekli -benim taşınmam- beklediğim gibi olmasa da.

Saatlerce ukurdaydım. Aslında tüm gece boyunca.

Kendi başıma çıkmaya çalıştığımı, köklere tutunduğumu ve kendimi yukarı kaldırdığımı hatırlıyorum. Ayrıca sık sık kıçımın ştne düştüğümü de hatırlıyorum.

Yorulduğumda, orada uzanıp gökyüzünü izlediğimi hatırlıyorum. Kimsenin beni bulamayacağını düşünürdüm. Kimse bakma zahmetine bile girmezdi, kesinlikle ailem de.

Onların onayını kazanmaya çalışmayı bıraktığımda, benimle uğraşmayı da bıraktılar. Beni dadılara, öğretmenlere, hizmetçilere, çocuklarını kime emanet edebileceklerse ona teslim ettiler. Onlara engelliliğim hakkında ağızlarını açmamaları için yeterince para ödediler.

Babam, oğlunun mükemmelden daha az bir şey olduğunu dünyanın bilmesini istemiyordu. Zamanını mükemmel olmayan bir çocukla harcamak da istemedi.

Peki ya annem? Annem başlangıçta hiç çocuk istemedi. Hiçbir şeyin partilerine ve kaygısız, zengin hayatına engel olmasını istemiyordu. İronik bir şekilde, çocuk isteyen babamdı. Bu yüzden annem ona kusurlu bir çocuk verdiğinde, bu durumu telafi etmek için çocuğu ihmal etmek de dahil olmak üzere elinden gelen her şeyi yaptı.

O delikte ağlamak istediğimi hatırlıyorum. Annem, hatta babam için ağladığımı. Tanrı ile daha çok çalışacağıma dair anlaşmalar yaptığımı hatırlıyorum. Öğretmenlerimi kovmayacaktım. Derslere çalışmak için zaman harcayacaktım. Kasıtlı olarak zorluk çıkarmayacak ve ortalığı karıştırmayacaktım.

Sadece beni bu delikten çıkar.

Ama sonra kendimi durdurduğumu ve sinirlendiğimi de hatırlıyorum. Neden deneyeyim ki diye düşündüm. Hiçbir şey onlar için yeterince iyi değil. Ne kadar pratik yaparsam yapayım, babam bir kusur bulur ve bunun için beni döverdi.

Tartışarak ve bitkin bir halde uyumaya gittim.

Ertesi gün beni bulan Nora'ydı. Beni okul için uyandırmak üzere odama girdiğinde bir arama ekibi göndermişti.

İki gün boyunca yataktaydım; bileğimi burkmuştum. Ve iki gün boyunca Maggie ve Nora benimle ilgilendiler.

Aileme söylediklerinde babamın tepkisi hiç olmamış gibi davranmak oldu. Annemin tepkisi ise "Neden sürekli sorun çıkarıyorsun, Zach? Neden iyi, sessiz bir çocuk olamıyorsun? İşleri benim için hep zorlaştırıyorsun."

Evet, anne. Bütün gece lanet bir delikte yattım ve işler senin için zor.

Sanırım benim düşüp ölmemi falan bekliyordu. Gerçi asla böyle kaba bir şey söylemezdi ama hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

Evet, ben büyük bir hayal kırıklığıyım. Herkes için. *Onun* için değil ama.

Blue hiçbir zaman hayal kırıklığına uğramış gibi davranmadı çünkü hep en kötüsünü d ü ş ü n d ü . Bana her zaman tiksinti ve nefretle baktı.

Rahatlatıcı. Tanıdık. Nora ve Maggie'yi saymazsak, hayatımdaki herkes bana böyle baktı. Ama onlar da bana iyi davranmak için para alıyorlar, değil mi?

Rahatlatıcı olmayan şey ise bugün o çocuğu bulup delikten çıkardığımda Blue'nun bana bakışı.

Bugün bana yıldızları oynatmışım gibi baktı.

Acıdı.

Hâlâ da öyle.

Böyle olacağını hiç düşünmemiştim. O naif, masum, *sıcak* Gözlerindeki bakış bu kadar keskin ve sert olurdu.

Bunun beni kızdıracağını hiç düşünmemiştim.

Ona kim olduğumu hatırlatmak istedim.

Ama aynı zamanda onu yakalayıp o mavi boyalı dudaklarından öpmek istememe neden oldu.

Ve bu asla gerçekleşemez.

Buna izin vermez.

Chapter 15

Herkes onun prens olduğunu
düşünüyor. Kurtarıcı.
Kahraman.

Art'ı delikten nasıl çıkardığını anlata anlata bitiremediler. Nereye dönsem birileri yeni Bay Prens'ten bahsediyor.

Kahvaltı yapmaya gittiğinde aşçı personel ona yaltaklanıyor. Grace, koridorda birbirlerinin yanından geçerken ona gülümsediğini iddia ediyor. Doris ona *iyi oğlum* diyor.

Leslie, birinci kata çıkan hizmetçi kanadındaki merdivenlerin yanında duran bir grubumuza, "Şişeyi ona ben verdim," diye nefes alıyor. "Havuz kenarında spor yapıyordum ve ben de havuz evinden çıkıyordum. "Hey, affedersiniz?" dedi. *Şu su şişesini uzatabilir misiniz?* Taze bir şişe suyum vardı." Bu açık ifade karşısında gözlerimi deviriyorum ama o devam ediyor, "Verdim ve..." İç çekmek için duraklıyor. "Parmaklarımız birbirine değdi."

"Gerçekten mi?" Grace'in gözleri kocaman.

"Evet. Aman Tanrım, *parmakları* . Çok sıcaktı."

Dişlerimi sıkıyorum. Parmakları hakkında her şeyi biliyorum. Ne kadar sıcak olduklarını, ne kadar sert olduklarını, pedlerinin nasıl nasırlı ve kazınmış olduğunu biliyorum.

Bacaklarımda, saçlarımda, nabzımda olduklarında nasıl hissettirdiklerini biliyorum.

Biliyorum.

Onu tanıyormuş gibi konuşurlarken, biraz kıskandığımı itiraf ediyorum. Art'ı kurtaralı bir hafta oldu ve ben onunla konuşma fırsatı bulamadım.

Bir kere bile.

Arkadaş falan değiliz ki, yanına gidip "*merhaba*" diyebileyim. Hatta birkaç gün öncesine kadar gitmesi için dua ediyordum. Ama şimdi düşünüyorum da, ya o giderse ve ben bir şey söyleyemezsem?

Onu görmediğimden değil. Aynı yerde yaşıyoruz. Tabii ki onu görüyorum.

Ve onu çoğunlukla Art'la görüyorum.

Art'ın kazasından beri Doris'ten binlerce kez özür diledim. O bu konuda oldukça soğukkanlı ama ben suçluluk duygusundan kurtulamıyorum. Art'tan da özür diledim ama yine umursamadı.

Bugünlerde oldukça mutlu aslında. Zach'in izniyle.

Onları birçok kez birlikte gördüm. Çoğunlukla havuzun yanındalar ve ben onları vardiyamdan dönerken görüyorum. Onları birlikte izlemek için bilerek yavaş yürüyorum. Bazen Zach spor yapıyor - günde iki kez spor yapıyor; bu çılgınlık - ve Art'ın gözcüsü olmasına izin veriyor. Art onun tekrarlarını sayıyor ve bittiğinde alkışlıyor ve onu taklit etmeye çalışıyor.

Bir keresinde Zach'i kollarında Art ile yerde yatarken gördüm. Homurdanarak Art'ı yere indirdi, o da daha önce hiç bu kadar komik bir şey görmemiş gibi güldü. Sonra Zach onu tekrar havaya kaldırdı, sanki bench press yapıyormuş gibi. Ama elinde ağırlık yerine Art vardı.

Sanırım gördüğüm manzara karşısında dizlerim titredi.

Zach'in aynı anda hem bu kadar tatlı hem de seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Birkaç kez, dönüş yolunda Art'ı almak için onlara doğru yürüdüm çünkü Doris hala bir şekilde o çalışırken ona bakmamı istiyor.

Ama Zach ve ben konuşmuyoruz. Bana bakmıyor bile. Bazen beni görmeye dayanamıyor gibi hissediyorum. Ve ben nedenini anlamıyorum. Beni neden rahatsız ettiğini anlamıyorum.

Zach'in hayranı olmayan tek kişi Tina. Ondandır nefret ediyor ve bu da bir şey ifade ediyor.

"Tanrım, herkesin onun için bu kadar deli olduğuna inanamıyorum. Görmüyor musunuz, millet? O bir şeytan. Tamam, Art'ı kurtardı. Ama ya yaptığı diğer şeyler? Onlar ne olacak? İnsanlar çok aptal olabiliyor."

Bir gün ikinci kuledaki kütüphanenin tozunu alırken ona "Benim gibi konuşuyorsun," dedim.

"Biliyor musun, hayatına devam etmene sevindim. Ama bu konuda daha üzgün olmalısın." Sonra nefesi kesildi. "En iyisi ne olurdu biliyor musun?"

hiç bir şey? Ryan'la çıkmalısın. Bu ona gününü gösterir."

"İşte harika bir fikir daha: Neden Ryan'la çıkmıyorsun?
Eskiden sen de onu benim kadar severdin."

Sessizleşiyor ve nedenini anlamam yaklaşık on saniye sürüyor.
Ve bunu yaptığımda, ciyaklamam çok yüksek oluyor. Yani, gerçekten yüksek sesle.

"Aman Tanrım, ondan hoşlanıyorsun," diye bağıyorum, toz bezimle omzunu dürtüyorum. "Tanrım, Tina. Neden bir şey söylemedin?"

"Ondan hoşlanmıyorum." Omzunu ovuşturuyor. "Yani, eskiden ondan hoşlanırdım ama artık hoşlanmıyorum."

"Ya yalan söylemeyi bırak ya da kızarmayı. Ondan hoşlanıyorsun ve onunla çıkıyorsun."

"Ben -"

"Ve seni giydiriyorum."

"Hayatta olmaz."

"Evet."

Tina suçlulukla bana bakıyor. "Ama ben -"

"Bak, Ryan harika biri ama..." Zach'in o gece banyoda yaralarımı sararken bana söylediklerini tekrarlıyorum. "Ama o beni mutlu edemezdi."

Maggie'ye ne olursa olsun ana eve girmeyeceğime dair söz verdim.
Girmek istediğim süitin, bana ondan uzak durmamı söyleyen adama ait olduğundan bahsetmiyorum bile.

Ama pek kurallara uyan biri değilimdir. Ayrıca, iş bu noktaya gelebilir diye telefonumu bilerek personel odasında bıraktım. Biri beni yakalarsa, mükemmel bir bahanem var.

Yine gizli modumdayım. Siyah kapüşonlu, siyah şort ve sessiz deri botlar.

Tamam, kendimi savunmam gerekirse, başka her şeyi denedim. Gecenin köründeyim ve uyuyamıyorum. Tüm gün çalıştıktan sonra yorgun olmalıydım ama değilim. Astronomi üzerine aldığım kitapları bile okudum; görünüşe göre bugünlerde okumaya meraklıyım.

Ve yıldız gözlemciliği.

Geçen hafta her gece Orion'u aradım. İnternette baktım. Bir kış takımyıldızı, sadece Ocak'tan Mart'a kadar görünür olması gerekiyor.

Burada kış mevsimi - gerçi tek hissettiğimiz şey sıcaklık - ama ben asla göremiyorum.

Kulübemizin kapısına doğru sessizce yürüyordum ki çevresel görüşümde siyah bir ışık gördüm.

Pencereye koştum ve perdelerin bir kısmını açtım. Birisi bahçede yürüyor. Yürümekten çok tökezliyor. Sarhoş gibi yürüyor.

Ve bu Zach.

Aman Tanrım, ne şansımız var ki?

Burada ne işi var?

Avucumu pencereye bastırduğimde dönüp doğrudan kulübeme bakıyor. Perdelerin arasından onu gözetlediğimi görüp görmediğinden emin değilim ama kaşlarını çatmış, kızmış gibi pencereye bakıyor.

Telaşla etraftaki diğer kulübelere bakıyorum. Karanlık ve uykulular. Ama ya biri uyanır ve onu burada bulursa?

Ne *düşünüyor* bu?

Bir saniye sonra yere düşüyor ve tüm düşüncelerim yok oluyor. Kendimi durduramadan kapıdan dışarı koşuyorum. Neredeyse yere yığılmış halinin yanına düşecektim.

"Zach? İyi misin?"

Meğer hiç zahmet etmemeliymişim. Çünkü gözlerini açtığında berrak ve uyanık görünüyordu. "Neden olmayayım ki?"

Topuklarımın üzerine oturuyorum. "Çünkü az önce düştün. Aynen böyle. Pencerenin altına."

Omuz silkiyor. Sonra beni içine çekerken kaşlarını çatı. "Ne giyiyorsun?"

Kendime, siyah kapüşonuma ve şortuma bakıyorum. "Ne?" "Yine yasaları çiğnemeyi mi planlıyordun?"

Yutkunuyorum ve ellerimi dizlerimin üzerinde yumruk yapıyorum. "Hayır." Evet.

Orantısız gülümsemesi yavaşça geliyor ve biraz sarhoş olduğunu bu şekilde anlıyorum. Bu ve onun ayyaş, misk kokusu.

Zach benden uzaklaşıp gökyüzüne doğru bakıyor.

Birkaç saniye sessizlik içinde geçiyor ve ben aşk acısı çeken bir aptal gibi ona bakıyorum.

Her halükarda ben bir aptalım. Çünkü sırf onunla konuşabilmek için yasaları çiğneyecektim. Beni sayısız kez ağlatan adamla. Beni defalarca aşağılayan, inciten ve bana eziyet eden adam.

Benim zorbam.

"Ne yapıyorsun?" diye
sordum. "Yıldızları
izliyorum."

Kulübelere tekrar bakıyorum. Hâlâ karanlık, en ufak bir hareket yok.
"Neden neredeyse penceremin altından onları izliyorsun?"

Tekrar omuz silkiyor.

Şimdi ona yakın olduğum için ne yapacağımı bilmiyorum. Gitmek istemiyorum ama nasıl kalacağımı da bilmiyorum.

"Onları ikinci kuledeki odanızdan izleyin, tamam mı? Kalk ayağa."

Sonunda bana odaklanıyor, gözleri ay ışığından hem gölgeli hem de parlak. Tenine değdiğinde tereyağımsı ve sarı görünüyor.

"Ayağa kalkabilecek gibi görünüyor muyum?"

Gökyüzüne bakmaya devam ediyor. Nefes alışları telaşsız, tembelce, sanki geceyi her seferinde bir nefes çekiyormuş gibi.

Böyle yayılmışken bile güçlü görünüyor. Sanki bu koca dünyada bir tek o varmış gibi. Geri kalanımız önemsizmişiz gibi.

Ya da belki güç değildir. Yalnızlıktır.

Hep yalnız mıydı? Hatırlayamıyorum. Ona olan nefretim o kadar güçlüydü ki, yüzeyin altındaki hiçbir şeye dikkat etmedim.

İç çekerek ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. "Gel hadi. Seni buradan götürelim."

Zach elimi ağır hareketlerle tutmadan önce en az on saniye boyunca dikkatle inceliyor. Ellerimiz kenetleniyor, benimki gerginlikten terlemiş, onunki ise sıcak ve kuru.

Ve cızırtılı.

Yutkunarak parmaklarımı onunkilerin etrafında sıkıyorum ve tüm gücümle onu çekiyorum. Kımıldamıyor bile. Orada öylece yatıyor, sanki her şey umurunda değilmiş gibi bana bakıyor.

Ona bakarak tekrar çekiyorum.

Bir seğirme bile yok.

Ama sonra, parmaklarını benimkilere sıkıca doladığını hissediyorum. Ve ben daha nefes bile alamadan beni aşağı çekti.

Onun sert eliyle temas ettiğim anda nefesim kesildi.

Vücu

t. "Bu da ne..." Şok içinde ciyakladım.

Zach homurdanıyor, başı yere çarpıyor. "Siktir, sen ağır, Mavi."

Kaçmaya çalışıyorum. "Pislik."

Bu sadece onun gülmesine ve beni daha sıkı sarmasına neden oluyor. "Sakin ol. Seni uykumda tek elimle taşıyabilirim."

Onun üzerinde sertleşiyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

Başını bir kez sallarken dudaklarında hâlâ küçük bir gülümseme var. "Yemin ederim."

Sonra gider ve yapar.

Uzun parmağıyla göğsünün sol tarafına küçük bir çarpı işareti yapıyor ve ben bunu göğsümde hissediyorum. Parmağının pürüzlü yüzeyi sanki ben de bir söz veriyormuşum gibi çizgileri sürüklüyor. Ama neye söz verdiğimi bilmiyorum.

"Ve ölmeyi mi umuyorsun?"

Nefes veriyorum. Yavaşça başımı salladım. "Evet."

Fısıltıları ölümcül. Öldürücü.

Gözleri de öyle.

Yine de umurumda olmadığını fark ediyorum. Bu kadar uzun zaman sonra benimle oldukları için rahatladım.

"Artık bana hiç bakmıyorsun," diye geveledim. "Çünkü acıtıyor."

Sözlerinde herhangi bir kötülük olmamasına rağmen beni irkiltti. Ondan daha önce hiç duymadığım bir duygu barındırıyorlardı.

İşkence ve çaresizliğin tuhaf bir karışımını andırıyor.

Nedense beni nefessiz bırakıyor ve ürpertiyor. Onun için de biraz üzülüyorum.

"Neden acıyor?" Ben soruyorum.

Kolları belime dolanıyor ve bacakları iki yanımdan geçerek beni bedenine sarıyor. Dizlerim çimenlere gömülüyor, dirseklerim de öyle ama onun üzerine nasıl savrulduğumu görünce bu pek fark edilmiyor.

"Çünkü bana şöyle bakıyorsun..."

"Ne gibi?"

"Sanki artık benden nefret etmiyorsun."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Bunu hissetmeli. Kalbimin göğsüne vurduğunu hissetmeli.

"İstiyorum," diye fısıldamak zorunda kalıyorum.

Ve nedense şu anda nasıl yalan söylediğimi düşünmek bile istemiyorum.

"Güzel."

Hışırtilı sesi midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor. O kadar çoklar ve o kadar vahşiler ki isteseler beni de kendileriyle birlikte uçurabilirler.

"Yakında öleceksin, biliyorsun," diye fısıldıyorum zoraki. Yüz hatlarında yavaş yavaş bir eğlence beliriyor.

"Öyle mi?"

"Evet," diye açıklıyorum. "Kalbimi çaprazlayıp ölmeyi mi umuyorum? Ölüyorsun zaten."

"Çünkü yalan söyledin."

"Ne hakkında yalan söyledin?"

Neden onun yorumuna geri döndüğümü bilmiyorum ama dönüyorum. Belki de yıllardır aramızdaki ilişkinin nasıl olduğunu hatırlatmaya ihtiyacım olduğu içindir.

Bunu nasıl istemem.

"Ben aptal değilim. Ağır olduğumu biliyorum. Okuldayken dalkavuklarının bana söylediği onca şeyi gayet iyi hatırlıyorum. Kalçalarımla, belimle ve göğsümle dalga geçtikleri zamanları. Hepsini hatırlıyorum."

"Bunu ben de hatırlıyorum."

"Tabii ki, hiçbir şey söylemedin. Sadece izledin. Bana tüm o korkunç şeyleri söylemelerine ve yapmalarına izin verdin."

"Onları asla durdurmadım," diye fısıldıyor, avuç içleri sırtımın küçük kısmında açılıyor, yüz hatlarında yine o ifade parlıyor. Bana onun gibi olmamamı söylediğinde gördüğüm o ifade.

Bu ifadeyle eşleşen alçak sesle söylediği sözler karnımda bir ağrı başlatıyor. Bu nazik bir ağrı da değil. Zach'in bende, bedenimde yarattığı hiçbir şey nazik değildir.

Başımı salladım. "Hayır, yapmadın."

Ama sonra aklıma bir şey geldi. Daha doğrusu göğsüme çarptı, neredeyse nefesim kesilecekti.

"Senden istedim," diyorum çabucak. "Onları durdurmanı istedim. Bu yüzden ben..."

Nasıl söyleyeceğimi bile bilmediğim için susma sırası bende. Söylemek üzere olduğum kelimeleri nasıl

söyleyeceğimi. "Bu yüzden mi ne?"

"Bu yüzden her zaman..." Kendimi hazırlamak için durakladım.

"Hep sana baktım. Bana ne zaman kötü bir şey söyleseler ya da yapsalar,
her zaman

sana bakıyorum."

Bana yardım etmeyeceğini, onları durduramayacağını defalarca kanıtlamışken ve bunu biliyorken neden ona bakayım ki? Neden en mutsuz anlarımda gözlerim onu buluyordu?

"Bu aptalca, değil mi? Sana bakmam ve bana yardım etmeni beklemem? Tüm bu şakaların arkasında senin olduğunu bildiğim halde."

Yüzündeki o ifade yine titriyor ve ne olduğunu bir türlü çözemiyorum.

"Aptalca, evet," diyor çenesini sıkarak.

Garip bir şekilde, o çeneye dokunmak ve nasıl hissettirdiğini görmek istiyorum.

"Ama şimdi bu doğru değil, değil mi? O gece beni savundun. Ashley'i sen gönderdin," diye nefes alıyorum.

Yüz hatları geriliyor. Sırtımdaki o eller de geriliyor ve biliyorum - sadece *biliyorum* - bunu kabul etmeyeceğini biliyorum.

Beni savunduğunu ya da kurtarmaya geldiğini kabul etmedi.

"Başka birini mi buldun?" Konuları atlıyorum ve soruyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Başka birini nerede bulacaksın?"

"New York'ta mı?" Kaşları çatıldı ve ben de açıkladım: "Sırrının her yere yayılmasını istemiyorsan bir oda dolusu hizmetçiye ağzından kaçırmamalıydın. Ayrıca, Oxford'da olmadığını zaten biliyordum. Ne aptalca bir yalan. Sanki Oxford'a gidecekmişsin gibi. Hem de okumak için."

Bununla ilgili bir şey vücudunu eritiyor ve onu gülümsetiyor. Avuç içleri sırtımda geziniyor. Başlığımı geri çekip saçlarımı serbest bırakıyor ve parmakları saç tellerimin etrafında kıvrılıp onlarla oynuyor. Bu hareket o kadar sıcak ki göğsümde bir şey sıkışıyor.

"Ee? New York'ta başka birini mi buldun?"

"Ne yapmak için?"

Utancımdan neredeyse çimleri koparacaktım ama bir şekilde bunu bilmem şarttı. "Dalga geçmek için mi? Benimle uğraştığın gibi mi?"

Belki delice ama bilmek zorundayım.

Cevap olarak, Zach'in eli boynumun üzerinde geziniyor. Nazikçe. Onunki kadar sert parmaklarla nasıl nazik olunacağını sadece o biliyor.

Diğer elini saç tellerimde gezdirirken "Hayır," diye mırıldanıyor.

"Gözüme çarpacak kadar şanssız sadece bir mavi tonu var."

Dudaklarımdan kaçan iç çekişi bile durduramıyorum ve ağırlaşıyorum. O kadar ağırlaşıyorum ki göğsüm kendi isteğiyle iniyor. Şimdiye kadar, bizim

Üst bedenler dokunma mesafesinde yüzüyordu. Ama iç çekmem beni onunla aynı hizaya getirdi.

Göğüslerim göğsüne çarpıyor.

Zach inliyor, çok sert ve muhtaç. Bu... erotik.

O kadar erotik ki, göğüslerimi onun sert göğsünde kaydırıp sürüklemekten bile utanmıyorum.

Yüzünü yana çevirip saçlarıma bakarak soruyor: "Ee, rengi ne? Okuldakinden farklı."

Öyle.

Üç yıl önce daha yumuşak bir mavi tonum vardı. Bu daha gürültülü, daha çok göze çarpıyor. Bana da daha çok yakışıyor.

"Kötü Çocuk Mavi."

Parmaklarını karıştırmayı bıraktı ve bana baktı. "Yok artık." Başımı salladım. "Hayır."

O gittikten hemen sonra renk değiştirdim. Mağazaya gittim ve etiketi görür görmez satın aldım.

"Sikeyim beni," diye mırıldanıyor kendi kendine. "Kötü çocuk mavi, ha? Bana kafayı takmışsın."

"Rüyanda görürsün."

"Diğerinin adı neydi?"

Gözlerimi ona dikiyorum çünkü bu işin nereye varacağına güvenmiyorum. "Voodoo Blue."

Gülüyor.

Ve sesi pratik değil ama o kadar özgür ve hafif ki dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Gülmeyeceğim ya da gülümsemeyeceğim.

"Sakin bana bunu emo olayı patladıktan sonra aldığını söyleme."

Yani, evet. Dokuzuncu sınıftayken, şeytana taptığıma dair bir ay kadar süren bir söylenti vardı. St. Patrick'teki tek emo ya da gotik kız bendim.

Tabii ki, yardakçıları bununla eğlendi.

Yan tarafına sertçe dirsek atıyorum ve yüzünü buruşturarak sarsılıyor. "Tamam. Sana söylemeyeceğim. Üzerinde adın yazan bir voodoo bebeğim olduğunu da söylemeyeceğim. Ona iğneler batırırdım."

Gülümsemesi tembelliğine geri dönüyor. "Evet, kesinlikle bana takıntılısın."

Ona tekrar dirsek atıp vücudundan sıyrılıyorum ve beni durduramayacak kadar gevşiyor. Ama görünüşe göre, hala peşimden geliyor.

Sarhoş olsa bile refleksleri benim beceriksizce geri çekilmemden daha iyi ve kolunu belime dolayarak bizi yerde yuvarlıyor, ta ki üzerime çıkana ve vücudu iki yana açılmış kalçalarımın arasına yerleşene kadar.

"Seni yakalayıp sırt üstü yatıracağımı söylemiştim," diye mırıldanıyor, aslında heceler kalın ve birbirine karışıyor ve ben onun altında titriyorum.

"Ne? Anlaşmıştık." Çimleri yumrukladım. "Ben kendimi senin üzerine atmadım. Sen *beni aşağı çektin*."

"Eh. Her neyse."

Şimdi pozisyonlar değişti, sanki büyü bir şekilde bozuldu. Nerede olduğumu hatırlıyorum. Ne olduğumu hatırlıyorum. Bir hizmetçiyim ve o benim patronum.

Etrafa bakıyorum. Kulübeler hâlâ karanlık. Bayan S'nin kulübesi, bizim birbirimize sarılmış bir şekilde yerde yattığımız yerin tam karşısında. Pencereden dışarı baksa bizi görürdü.

"Zach, ben ciddiylim. Bırak beni gideyim. Ya biri bizi görürse?"

"Herkes uyuyor."

"Ya uyanırlarsa?" "O zaman ne olacak?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bizi görecekler. Bayan S'nin bu konuda çok katı kuralları var, tamam mı?"

"Hangi kurallar?"

"Personel... aileyle veya misafirleriyle arkadaşlık edemez."

Zach bacaklarımın arasına kayıyor ve alt bedenini benimkinin üzerine yerleştiriyor, leğen kemiği uyluklarımın birleştiği yerde kilitleniyor. Sert karnı yumuşak göbeğime baskı yapıyor.

"Ve bu arkadaşlık gibi mi görünüyor?"

"Evet." Zor nefes alıyorum. "İşimi kaybedemem. Bu işe ihtiyacım var.

I

evimi geri *istiyorum*."

Beni inceliyor. Nefes alış verişlerimi, kızarmış yüzümü inceliyor. Üst dudağımdaki teri, kaşlarımı çatmamı. Şu anda çıldırıyorum, biliyorum.

Evimi kaybedersem, her şeyimi kaybederim.

Ama aynı zamanda, bunun bitmesini de istemiyorum. Bu her neyse. Çok kafa karıştırıcı.

Üzerimde, Zach hareket ediyor. Bir şekilde kendini daha büyük, daha geniş gösteriyor. Kollarını iki yanıma açıyor ve sırtını geriyor. Vücudumu yukarı kaydırıyor ve gövdesini benimkiyle hizalıyor.

"Ne yapıyorsun?" Gömleğini yumruklayarak soruyorum. "Seni saklıyorum."

"Ne?"

Ciddi ve yoğun gözlerle bana bakıyor. "Kimse altımda kimin olduğunu göremez. Bakarlarsa sadece sırtımı g r rl r, baŗka bir Şey göremezler. Yani iŗini ya da evini kaybetmeyeceksin."

Onun saŗma mantığına g lmek istiyorum. Adam sarhoŗ. Belli oluyor. Ama bunu benim iŗin yapması da çok tatlı. Bu da beni ona tutunup asla bırakmamaya itiyor.

Sonsuza dek onun bedeninin altında saklanmak istiyorum. "Teŗekk r ederim," diye fısıldıyorum.

Gözleri ayrılmıŗ dudaklarıma iniyor ve ben de aynısını yapıyorum. Kendi dudaklarını yalayıŗını izliyorum. Tanrım, çok yumuŗak görünüyorlar, çok esmer ve kalınlar.

Hiç d ŗ nmeden altına uzanıyorum, g vdelerimizi birbirine s rt yorum ve gözleri benimkilere dikiliyor.

"Değilsin, değil mi?" Ben soruyorum. "Ne değilim?"

"Bakire yani."

Bunun  zerine bana yakıcı bir bakıŗ fırlatıyor ve sırtım gökyüzüne doğru yükseliyor.

Ona doğru.

"Ne d ŗ n yorsun?"

Sanırım soruma verdiği cevap bu.

"Ne zaman?" Kalçalarımla yanlarını sıkarak fısıldıyorum.

Zach kap ŗonumun altından bir parmağını sokuyor ve belimin çıplak tenine dokunuyor. Sinirlerimi tıngırdatır, onları harekete geçirir gibi parmağını oynatıyor. "On dört."

Vücudumun verdiği tepkiye bakılırsa öyle de olabilir. Meme u larımla boncuk boncuk, mermi gibi. Ağrılı ve kaŗıntılı. "Kim?"

"Bir  ğretmen."

"Ne?"

"O sıkıcıydı. Ben de sıkıldım. Ben de onu susturdum." "Ne yaptın?"

Alay ediyor. "Tekrar. Ne d ŗ n yorsun?"

Kalçalarımla ritmik sıkıŗmalarını durdurmuyor ve sırtım aŗađı inmiyor. Amım ağrıyor, *ağrıyor*, çok kötü *acıyor*. Ve onun aletinin tam orada, klitorisimin tam karŗısında olduğunu fark ediyorum ve belki biraz hareket edersem, bu baskının bir kısmını hafifletebilirim.

"Onu  pt n m ?" Sanırım.

Başını bir kez sallar.

Bununla ilgili bir şey ve belimdeki parmağının tenimi tıngırdatmaktan neredeyse tırmalamaya ve etimi kazmaya kadar tırmanması, ona karşı dalgalanmamı ve neden bahsettiğini anlamamı sağlıyor.

Bunu fark ettiğimde nefesim kesiliyor ve o da hafifçe sırtıyor.

Aleti. Demek istediği buydu, değil mi? Onunla onu susturdu

Dick

Ve bana sıkıca bastırıldığını hissediyorum, o büyük, sıcak şeyi.

Ben daha bir şey diyemeden Zach göğsünü üzerime indiriyor. Benim Gözlerini açıp onun gözlerine odaklanmadan önce çırpınarak kapandı.

"Gözlerindeki mavi ne?" diye sorarak tüm sorularımı susturuyor.

Parmakları saç tellerimde kıvrılıyor. "Saçından farklı."

Tüm kafa derim karıncalanıyor. "T-turkuaz." "Okyanus gibi."

"Evet."

"Gördüğüm ilk şey buydu. Buradan çıktıktan sonra. Okyanus," diyor bana, neredeyse hüzünlü bir sesle. "Bana senin gözlerini hatırlattı. Bana ilk kez özgür olduğumu hatırlattı."

"Neyden özgür?"

"Bu yerden. Onlardan."

Evet, daha önce dikkat etmemiştim, okuldayken. Zach yalnızdı. Çok, çok yalnızdı.

Tıpkı benim olduğum gibi. O okulda.

Elimi tişörtünün etrafından çözüyorum ve yavaşça, dikkatlice yukarı uzanıyorum. Saç tellerini bir kenara süpürüyorum ve tırnaklarımı kafa derisinde gezdiriyorum.

"Orada, delikte ne kadar kaldın?" diye sordum.

"Bütün gece."

Dehşete kapılmış bir halde bakışlarım ona kaydı. Sanırım Art bir saat boyunca oradaydı ve o altmış dakikayı her düşündüğümde titriyorum.

Şu anda donmuş durumdayım. Nefes bile alamıyorum.

Düşünemiyorum bile. Tek yapabildiğim sıkıcı bir panik içinde ona bakmak.

"Ama senin için geldiler? Değil mi? Seni dışarı çıkardılar."

"Nora beni buldu. Ama hayır, hiç gelmediler."

Onlar.

Ailesi. Hiç gelmediler.

"Çocuğu kıskanıyordum, inanabiliyor musun?" Esprili bir şekilde kıkırdıyor. "Herkesin onun için gelmesini kıskanıyordum. Ne zaman..."

Kimse *onun* için gelmedi.

"Nasıl gelmezler?"

Dudakları soğuk ama aynı zamanda kendini küçümseyen bir gülümsemeye dönüşüyor. "Çünkü ben harcanabilirdim. Sonradan düşünülen biri."

Göğsümde bir sıcaklık patlaması hissediyorum. Bunun öfke olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Onun adına. Ona duyduğum öfkeden daha farklı bir tadı var.

Diğer öfke türlerinden biraz daha güçlü, daha patlayıcı. Birisi için nasıl sonradan düşünülebilir ki?

Yıllardır ilk düşüncem, son düşüncem, *tek* düşüncem o oldu.

Yıllardır tek yaptığım onun etrafında dönmek.

Dönüyor, dönüyor, dönüyor.

"Sen pek çok şeysin Zach, ama sonradan düşünülen bir şey değilsin. *Asla* sonradan düşünülen biri olamazsın," diyorum ona şiddetle, dürüstçe.

O her zaman benim her şeyimin çekirdeği oldu. Ona bakıyorum, yüzüne, arkasındaki gökyüzüne.

Evet, pek çok şey olabilir ama sonradan akla gelen biri değil.

Bir saniye sonra bileğimi sıkıca kavradı. Sıkılmış bir çene ve benimkileri delip geçen acımasız gözlerle elimi yüzünden çekip alıyor.

Ayağa kalktığında ne olduğunu anlayamadım. Her şey o kadar ani oldu ki tekrar yere çakıldım ve aklım başımdan gitti.

Zach tökezleyerek benden bir adım uzaklaşıyor ve ben doğrulmayı başarıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Buradan çıkıyorum," diyor kaba bir ses tonuyla, yine tökezleyerek.

Ayağa kalkıyorum ve onu sabitlemek için kolundan tutuyorum.

Tutuşumdan kurtuluyor ve tekrar yürümeye başlıyor.

"Zach," diye sesleniyorum, onu takip ediyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Yürüyemiyorsun bile. Bırak sana yardım edeyim." "Beni rahat bırak."

İki adım sonra bir kez daha tökezliyor ve ben onu tekrar tutmak zorunda kalıyorum.

"Tanrım, ne?" diye tersliyor.

"Hey, sana yardım etmeye çalışıyorum. Düşüp ölmek mi istiyorsun?" "Böyle bir şey olursa beni kurtarmak istediğini mi söylüyorsun?"

İkimiz de isyan içinde birbirimize bakıyoruz. Buraya nasıl geldiğimize dair hiçbir fikrim yok. Bir saniye önce iyiydi, sadece

uyuşuktu, ve şimdi, o kadar kötü

ayık olduğu zaman.

"Senin gibi bencil ve zalim olmadığımı söylüyorum. Sen bana hiç yardım etmedin ama ben edeceğim çünkü ben iyi bir insanım." Tartışmak için ağzını açtığından eminim ama onu durdurmak için elimi dudaklarına koyuyorum. "Odana gitmene ne kadar çabuk yardım edersem, ben de o kadar çabuk uykuma dönebilirim."

Üç nefes.

Çenesini sıkıp razı olması bu kadar sürer.

Hepsini avucumda hissediyorum. Havayı üfleliğini, kemiklerinin o sert kısıkcını, kaba gece sakalını. Ve hepsi avucumdan karnıma iniyor, karnımı çekiyor ve ağrıtıyor.

Konağın servis girişine geri dönmemiz birkaç dakikamızı alıyor. Giriş için kodu giriyorum.

Gece lambaları boş koridorları aydınlatıyor. Tehlikeye davetiye çıkardığımı biliyorum ama onu orada öylece bırakamazdım.

Uyuyan personel için Tanrı'ya şükürler olsun.

Zach, merdivenleri çıkma zamanı geldiğinde tek eliyle trabzanı tutacak kadar akli başında.

Sonunda Zach'in kapısındaız. İçeri girer girmez tüm enerjisini kaybediyor ve yüzüstü yere kapaklanıyor. Homurdanarak onu yatağına doğru itiyorum, böylece düşmek isterse şilte onu kırmak için orada olacak. Yere düşüp yatağına çakıldığında rahat bir nefes alıyorum ve sırtımı geriyorum.

Onu battaniyesiyle örtüyorum ve sonra gidip tozlu, çimen lekeli botlarını da çıkarıyorum.

Onları yatağının yanına koyduğumda, kitabının da onun gibi yayılmış, sayfaları açık ve uçları katlanmış bir şekilde yattığını fark ettim.

Elime aldım ve düzelttim. Kitabın sadece birkaç santim uzağında kırık bir kalem parçası var. Onları da alıp avucumun içinde yuvarlıyorum.

Bu kırık parçalar çok garip.

Zach mi kırdı? Neden kırsın ki? Neden herhangi biri?

Tam kitabı kapatıp harap olmuş kalemi bir kenara koymak üzereyken bir şey görüyorum.

Onun adı. Ön sayfada.

Kitabı son gördüğümde orada değildi. Yani, yakın zamanda yazmış olmalı. Muhtemelen birkaç gün önce.

Ama neden yıllar önce ve onun tarafından değil de çok çok daha genç biri tarafından yazılmış gibi görünüyor?

Aslında, hayır.

Yanılıyorum. Hem de çok yanılıyorum. Yaşın bununla bir ilgisi yok.

Büyük ve küçük harfleri karıştıran biri tarafından yazılmış. Bitişik eğik yazı kullanmak isteyen ama birkaç harf sonra fikrini değiştirip yazı yazmaya başlayan biri.

Yazmakta zorlanan biri tarafından yazılmış. Onun tarafından yazılmış.

Şu anda uyuyan ama sarhoş bir şekilde kulübeme gelen ve penceresinin altından yıldızları izleyen adam.

Chapter 16

The Dark Prince

Rüya görüyorum.

Genellikle rüyalarımda bisikletimi ve bu cehennem çukurundan uzaklaşırken uçsuz bucaksız yolları görüyorum.

Ama bu gece, şeker kokusu alıyorum ve mavi görüyorum. Hem rengi hem de onu. Üstümde ve kıvrıcık, bulut gibi saçları her yanıma sarmış,

bir perde yapıyorum. Sonra yuvarlanıp onu bedenimin altına hapsediyorum. Onu dünyadan saklıyorum.

Artık kaçamaz ve kimse de onu göremez. O güvende. İşi güvende.

Ama sonra beni yatağıma yatırıyor ve battaniyemle üzerimi örtüyor, benimle *ilgileniyor*.

Ne oluyor lan?

Ayakkabılarımı çıkardığını hissediyorum. Ona benden uzak durmasını ve beni rahat bırakmasını söylemek istiyorum ama enerjim yok.

Asla bu kadar içmemeliydim. Artık içmiyorum bile. Belki ara sıra ama eskisi gibi değil. Ne düşünüyordum bilmiyorum.

Tanrım.

Eğer içki içmek bana onu ve bu *güzel, sıcak şeyleri* hayal ettiriyorsa, o zaman yarın bırakıyorum.

Sikeyim.

Bir sigaraya ihtiyacım var.

Neden sigara içmiyorum? Kolay yolu seçebilecekken neden baş ağrıları ve yoğun isteklerle acı çekiyorum?

Doğru ya. Onun yüzünden.

Acı çekmemi istiyor. Uyumamamı, yoksunluk çekmemi istiyor.

Bu gezegendeki onca insan varken, bir kıza karşı pislik gibi davranmak *zorunda* kaldım. Beni yalnız bırakmayan.

Mükemmel, Zach.

Şu anda bile parmakları saçlarımda.

Saç tellerimin arasından geçip alnımı okşayarak çeneme kadar iniyorlar. Yüzümdeki her şey nabız gibi atıyor. Çenem, yanaklarım, dişlerim, hatta.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama... Özür dilerim," diyor. "Yani, ben

"Özür dilerim, Zach."

Ona ne için üzgün olduğunu sormadan her şey kararıyor.

Chapter 17

Her şeyin nasıl başladığını biliyorum.

Sefalet ve nefret dolu yıllar.

Ya da en azından ben biliyorum. Bir teorim var. Ve eğer doğruysa, hayatım boyunca inandığım her şeyin yalan olduğu ortaya çıkacak.

Tamam, bu biraz fazla dramatik olabilir. Ama yine de. Çıldırarak üzereyim.

Zach'in sarhoş halini, ardından üzerinde adı yazan kitabını ve kırık kalemini görelili yirmi dört saat oldu.

O zamandan beri, anılarımın selini durduramıyorum. Zachariah Benjamin Prince.

İsminde o kadar güçlü bir şey var ki, içime gömdüğüm şeyler tekrar yüzeye çıkmaya başladı. Hepsi Aziz Patrick'le ilgili.

Ama ilk defa Zach ve yordakçılarının hayatımı nasıl çekilmez hale getirdiğini düşünmüyorum. Onların şakalarını düşünmüyorum. Misillemelerimi düşünüyorum. Yaptığım şeyleri. Söylediğim şeyleri.

İlk buluşmamızı düşünüyorum.

Dün gece boyunca bunu düşündüm, anılarımı araştırdım, ilk tanıştığımız anla ilgili hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamaya çalıştım.

Sabah olduğunda kafamda bir şey netleşmişti. O kadar, o kadar netti ki, en başta nasıl unuttuğuma şaşırdım.

Onun on iki yaşındaki el yazısı ve benim on yaşındaki tepkim.

Şimdi onu gördüğümü hatırlıyorum.

Cezada replik yapmamız gerekiyordu ve defterinde yaptığı repliklere bir göz attım. Ve bana karşı tam bir pislik olduğu için onunla bu konuda alay ettim. O kadar sinirlendim ki o anda aklıma gelen ilk şeyi düşüncesizce söyledim.

Sayfanızın her yerinde karıncalar geziniyor gibi. İğrenç. El yazın şimdiye kadar gördüğüm en iğrenç şey.

Sesimi kafamın içinde duyabiliyorum ve kulağa kötü geliyor. İncitici geliyor.

Ertesi gün öğle yemeğinden sonra okul koridorunda defterlerimi yırtılmış ve parçalanmış halde buldum. Sonra sırtarak bana doğru yürüdü ve beni okul çizmelerinin altında ezmek istemiş gibi baktı. Misillemelerimden biri olarak yüzüne bir yumruk attım.

Yıllar boyunca, çetesi bana isimler taktığında, ben de onlara isimler taktım. Zach'e embesil dedim. Cahil, amaçsız, babasının banka hesabını sonsuza dek emecek bir sülük. Ona toplum için bir yük, bir yer israfı dedim.

Ödevimi sakladıklarında onlara gülümsedim ve en azından beni seçtikleri için Tanrı'ya şükretmeleri gerektiğini söyledim. Eğer Zach gibi birini seçmiş olsalardı, saklayacak ödevleri bile olmazdı. Çünkü herkes onun okula başladığından beri tek bir proje bile teslim etmediğini biliyordu.

Okumayı biliyor mu? Oldukça şüpheli. Bahse girerim hiç öğrenmemiştir.

Ve bu sadece bir örnek.

Yıllarca Zach'in zekasıyla ve okula odaklanamamasıyla alay ettim. Hem yüzüne karşı hem de özel olarak.

Ya her şey benim yaptığım küçük bir yorumla başladıysa? Ya o tek şeyi söylememiş olsaydım, yıllar süren kan davası ve nefret önlenebilseydi?

Tüm bunların benim hatam olduğunu söyleyip kendimi kurban edecek değilim. Ama her zaman Zach'i suçladım ve belki, sadece *belki*, ben de tamamen suçsuz değilim.

"Mavi! Bak!"

Art'ın sesi beni düşüncelerimden uyandırdı. Mutfak adasındayım, akşam yemeğini hazırlıyorum, o içeri girdiğinde.

Geçen hafta başına gelenleri atlattığı için çok mutluyum. Bugünlerde onu izliyorsam, önümden başka bir yere gidemiyor.

Bahçede. Dün gece Zach'in üzerine fırlatıldığım yer.

"Bak!" diye tekrarlıyor, kollarını iki yana açıp sırtarak.

Dün geceye dair tüm düşüncelerden sıyrılarak adanın etrafını dolanıyorum ve ona yaslanıyorum. "Aman Tanrım!" diye haykırdım. "Şu haline bak, ahbap. Bütün bunları nereden buldun?"

Her zamanki kot pantolonunu ve siyah Batman tişörtünü giyiyor ama üzerinde bir motosiklet ceketini ve bir güneş gözlüğü var. Ceketinin kolları küçük alev topraklarıyla süslenmiş ve tanrım, tam bir baş belası gibi görünüyor.

"Onları bana Zach verdi," diye ciyaklıyor.

Onun adı beni hareketsiz bırakıyor ve onu kapıda bulmak için başımı kaldırıyorum. Tam eşikte. Aynı deri ceketini giyiyor ama güneş gözlüğü ve alev topu yok. Sanırım onlara ihtiyacı yok.

Bronz teni, sert kirli sakalı ve yoğun bakışlarıyla şimdiden yanıyor gibi.

Gözlerimi Zach'ten alamıyorum ve denemeyeceğim bile. Bütün gün onu ilk kez görüyorum. Bu sabah ne spor yapıyordu ne de her zamanki gibi mutfakta Maggie'nin üzerine titriyordu. Akşamdan kalmalığını uyuyarak atlattığını düşündüm.

Dün gece tanıştığımızı hatırlıyor mu?

Ben hâlâ Zach'e bakarken Art, "Okula giderken giyebileceğimi söyledi," diyor.

"Öyle mi?"

"Evet! Bunun içinde çok havalı görüneceğimi söylüyor. Kimse benimle uğraşamazmış.

Ben."

Art bir yumruk atıp hırılıyor ve ben de kırık bir kahkaha atıyorum.

Uzanıyorum

ve ineğini okşuyorum. Ama konuşurken Zach'e bakıyorum. "Zach haklı. Kimse seninle uğraşmaya cesaret edemez. Herkese ne kadar belalı olduğunu göstereceksin."

Ben her zaman harcanabilirdim. Sonradan düşünülen biri.

Sözleri kafamın içinde yankılanırken gözlerim sulanıyor. Ancak onun gözleri sertleşiyor, donuklaşıyor ve donuklaşıyor.

Hiçbir şey en son ne olduğunu hatırladığını göstermiyor.

Gece.

Bir saniye sonra, bakışmayı keser ve bir adım geri çekilir.

Sanki gidiyormuş gibi.

"Bekle," diye seslendim.

Durdu ve bana bir bakış fırlattı.

"Gidiyor musun?"

"Öyle görünüyor."

"Yapma." Açıklamak için acele ediyorum, "Yani, sadece akşam yemeği yiyeceğiz. Art ve ben. Tina burada değil. Sonra da Doris vardiyasından dönene kadar takılacağız. Yani, istersen kalabilirsin."

Onu burada görenin de canı cehenneme. Yanlış bir şey yapmıyoruz. Sadece masum bir akşam yemeği.

Kaşlarını çatması kasların kırıışmasından çok gök gürültüsüne benziyor ama bundan korkmuyorum. Art da korkmuyor. Zach'e doğru koşuyor, elini tutuyor ve onu içeri çekiyor.

"Evet! Eğlenceli olacak. Blue krep yapıyor. Akşam yemeği için kahvaltı günü."

"Öyle. Pazartesi hüznünü iyileştirmek için." Başımı sallayıp Zach'e bakıyorum.

Art, Zach'i ona yaklaştıırken, "Gelmiş geçmiş en iyi krepleri o yapar," diyor.

"Bu doğru. Ben biliyorum. Babam öğretti."

Babamdan bahsedince Zach'in yüzünde kasvetli bir ifade beliriyor. Ailem hakkında asla konuşmamaya özen gösterirken ondan bu kadar rahat bahsettiğime inanamıyorum. Eğer onlar hakkında konuşmazsam, onları özlemiyorum demektir.

Ama sanırım Zach ile onlar hakkında konuşabilirim.

Adım adım yaklaşıyor ve düşünme yeteneğim tek bir şeye indirgeniyor: Hatırlıyor mu?

Dün geceyi hatırlıyor mu? İlk tanıştığımızda ona ne dediğimi hatırlıyor mu?

Benden birkaç adım ötede duruyor, hala heyecanla konuşan Art tarafından tutuluyor. Ayaklarının üzerinde zıpladığını görebiliyorum ama ne söylediğini tam olarak anlayamıyorum.

Tezgâhın kenarına tutunuyorum ve Zach'ten yayılan taze yaban mersinli turta kokusunu içime çekiyorum.

Zach'in gözleri dudaklarıma kayıyor. "Ben onları ekstra tatlı severim." Kendimi başımı sallarken buluyorum. "Evet. Tamam. Tamam. Şurubum var." Yukarı bakıyor. "Var."

"Evet. Her çeşitten. Çikolatalı, akçaağaçlı ve çilekli. Ne istersen alabilirsin."

Biraz hızlı ve nefes nefese konuştuğumu fark ediyorum, sanki gözleriyle beni emdiği için yeterince hava alamıyormuşum gibi.

"Ne istersem, ha?"

Ayrıca yanlışlıkla odasına gizlice girdiğim gece söylediğim şeyin aynısını söyledim.

Ancak bu kez cevabım farklı olacak.

Çarpan kalbime rağmen tekrar başımı sallıyorum. "Evet. Sen ne istersen."

Zach gözlerimi yüz hatlarımda gezdiriyor, muhtemelen hislerimi ölçmeye çalışıyor ve ona küçük bir gülümseme veriyorum.

O tepki veremedi Art onu çeker.

Ondan sonra işe koyuluyorum. Krep hamurunu karıştırıyorum, ekstra tatlı olması için çikolata parçaları ekliyorum. Pek iyi bir aşçı değilim ama bu Zach'in tattığı en güzel yemek olacak. Bundan emin olacağım.

Arka planda konuştuklarını duyuyorum. Çoğunlukla önemsiz ama sonra Zach'in alçak sesini duyuyorum ve onu daha net duyabilmek için mutfağın kenarına yaklaşıyorum.

Art kanepede oturuyor, bacakları sallanıyor ve Zach onun önünde yere diz çöküyor.

"Zorbaların ne olduğunu biliyor musun?" Zach diyor ki. "Onlar korkaktır. Her şeyden korkarlar. Kendilerinden korkarlar. Sizden korkarlar."

"Benden korkmuyorlar."

"Dalga mı geçiyorsun? Senden çok *korkuyorlar*. Muhtemelen rüyalarına giriyorsundur, dostum."

Art kıkırdıyor. "Hayır, yok."

"Evet, öyle." Zach devam ederken yüzündeki tüm eğlence izleri kayboluyor: "Bu yüzden sana sataşıyorlar Art. İçten içe bunun o an olduğunu biliyorlar. Bu hayatlarının en güzel zamanı ve bittiğinde *onlar* da bitmiş olacak. Eğer uzunlarsa, bunun böyle olduğunu bilirler. Olacakları tek şey budur ve bu yüzden kendilerinden kısa olanlara sataşırlar."

"Ne zaman boyum uzayacak?" Art mırıldanıyor.

Kıkırdıyor. "Boyun uzayacak. Daha da uzayacaksın. Zorbalıkla ilgili bir şey bu, Art. Zorbalığa uğrayanlar değişeceklerini bilirler. Her şeyin onlar için daha iyi olacağını bilirler. Senin zorbaların da bunu biliyor. Senden korkuyorlar çünkü senin zamanının geldiğini biliyorlar. Bir gün onlardan daha uzun olacaksın ve buna ihtiyacın bile kalmayacak." Zach büyük elini Art'ın yumruğuna doluyor. "Yumruklarına, ceketine, hiçbir şeye ihtiyacın olmayacak. Ve başka ne var biliyor musun?"

"Ne?"

"Daha uzun olduğunuzda, sizin için hiçbir şey ifade etmeyecekler. Hiçbir şey ifade etmeyecekler. Hiçten de az. Onları hatırlamayacaksın bile."

"Emin misin?"

"Evet. Zorbalar için tüm hayatları sizinle ilgilidir. Tüm hayatları sizin etrafınızda döner, sizi aşağılamakla ilgilidir. Bu şekilde kendilerini daha iyi hissederler. Ama sizin için onlar yoklar bile. Önemleri bile yok. Sen onları unutup yoluna devam edeceksin ama onlar seni asla unutmayacak. İşte senin gücün bu."

"Yani benim süper gücüm gibi mi?" "Evet, süper gücün."

Art yine kıkırdıyor. "Bunu söylememen gerekiyordu." Sonra Zach'e doğru eğilir. "Mavi kötü kelimeleri sevmez."

"Öyle değil, ha?"

"Hayır. Bir keresinde Tina yemekte S'li kelimeyi söyledi ve Blue **ç ı l d ı r d ı** . Benim bir çocuk olduğumu ve kötü şeylerin etrafında olmamam gerektiğini düşünüyor."

Zach orantısız bir gülümseme fırlatır. "Öyle mi? Çok kolay çıldırıyor, değil mi?"

Art heyecanla başını sallıyor. "Ama beni korkutmuyor. Bir keresinde bana en sevdiği kişi olduğumu söylemişti." "Hadi canım."

"Evet. Sanırım ona evlenme teklif edeceğim."

Şimdiye kadar çok sessizdim. Süper-duper sessiz. Göğsüme baskı yapan bir ağırlık olmasına rağmen. Gözyaşlarım burnumu, boğazımı tıkıyor. Nefesimi tıkıyorlar.

Ama fark edilmemeyi başardım.

Art'ın sözleri üzerine zevkle homurdanıyorum ve Zach başını kaldırıp bakıyor.

Gözleri sıvı gibi, benimkiler gibi değil ama. Benimkiler şu anda berbat durumda olmalı. Muhtemelen kırmızı ve şiş. Onunkiler her zamanki gibi karanlık ama oldukça yoğun duyguların akıntıları var.

O hep zorba oldu, ben de zorbalığa uğrayan. Ama belki ben de biraz kabadayıyım.

Benim gibi olma.

Ne olursam olayım, hayatım onun etrafında dönüyor. Hep öyle oldu.

Zach, Art'ın daha önce söylediği ve kalbimi eriten şirin ifadeye "O konuda iyi şanslar," diye cevap veriyor. "Maviyi yakalamak oldukça zordur."

Koşmazsam olmaz.

Keşke o gece kaçmasaydım - randevu hakkında onunla yüzleşmek için odasına gittiğim gece. Keşke kalsaydım ve onu öpseydim. Keşke ona biraz daha dokunsaydım.

Gözlerine, siyah saçlarına, yüzünün kesimine, dudaklarına bakıyorum. Yere diz çökmüş, Art'a karşı şefkatli ama bir o kadar da güçlü görünüyor, tanıdığım en uzun adam.

Bilmeden yıllarca canını yakmış olabileceğim adam. "Yemek on dakika içinde hazır olacak," diyorum boğazımı temizleyerek.

Hazır olduğunda, ben her birine kocaman bir krep yığının servis ederken onlara gidip ellerini yıkamalarını söylüyorum. Buzdolabında bulabildiğim tüm şuruplarla birlikte.

İkisi de itaatkâr bir şekilde bar taburelerine oturuyor ve yemeğe yumuluyor. En azından Art öyle yapıyor ve Zach yemeğe bakmadan çatalını alıp dikkatini bana verdiğinde arkamı dönüyorum.

Bakışlarından kaçınarak temizlemeye başladım. Onlarla yemek yiyemem.

Gerçek şu ki, Zach için ilk kez uzaktan yakından iyi bir şey yapıyorum. Ona hiç gülümsemedim bile. Ve yıllar önceki kendi sesimi her duyduğumda, her şey çok fazla geliyor.

Art nefis sesler çıkarıyor ama Zach sessiz. Yemeği sevip sevmediğinden emin değilim ve sevmesini istiyorum. Sevmesini istiyorum. Çok, çok kötü bir şekilde.

Yemekten sonra bulaşıkları lavaboda yıkıyorum ama daha bulaşık makinesine koyamadan elimden kapılıyor.

Bu Zach. Onları avucunun içine aldı ve ben itiraz etmek üzereydim ama hepsini rafa yerleştirdi, kapıyı kapattı ve sihirli aleti çalıştırmak için marşa bastı.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum ona.

Omuz silkiyor, çenesi kenetlenmiş. "Önemli bir şey değil."

"Art'la konuştuğunuz için teşekkürler," diye başlıyorum. "Her şey hakkında. Ben sadece... Ona kendim birkaç şey öğretmeye çalıştım. Doris de öğretmenlerle zorbalık hakkında konuştu ve bir süre için sorun olmadı. Ama kimse bu çocukları 7/24 izleyemez. Eminim bunu takdir ediyordur."

Bakışlarıyla yüzümde izler bırakıyor ve bir an için ayrılmış dudaklarımda duruyor. Gözlerini kaldırarak, "Çocuğun öğrenmeye ihtiyacı varsa, doğrudan kaynağa gitmeli, değil mi?" dedi.

Bir şey söyleyecek oluyorum ama Zach beklemiyor. Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşıyor ve adanın yanında duruveriyor.

Bana profilini göstererek, "Sen de bir şeyler yemelisin" dedi.

Yine onaylamamı beklemedi. Kalkıp gidiyor ama ben henüz gitmesine hazır değilim, bu yüzden mutfaktan çıkarken onu takip ediyorum.

Ama Art beni yeniyor ve Zach'in bizimle film izlemek için biraz daha kalması konusunda ısrar ediyor. Tanrım, bu küçük adamı seviyorum.

Yalan söyleyip ekranda ne olduğunu bildiğimi bile söylemeyeceğim. Bilmiyorum. Ben daha çok Art'ın her geçen sahnede nasıl Zach'e doğru eğildiği ve Zach'in, Art heyecanla devrilirse onu yakalamak için orada olduğunu hatırlatmak istercesine kolunu kanepenin arkasına nasıl attığı ile ilgileniyorum.

Doris mesaj atarak her zamankinden biraz daha geç geleceğini ve Art'ı uyutursam minnettar olacağını söylüyor. İşten sonra gelip onu alacak.

Katılıyorum. Art daha önce de benim odamda kalmıştı, o yüzden sorun değil.

Hem de hiç.

Art'ı yatağına yatırırken, "Zach bana hikayeyi okuyabilir mi? bu gece?"

Donup kaldım.

Sanki içimde çalkalanan, genişleyen ve balonlaşan tüm bu hisler aniden durdu ve acı verici bir şekilde göğsüme baskı yaptı.

"Lütfen?" Art tekrar yan dönüp ellerini yanağının altında birleştiriyor. "Çok eğlenceli olurdu."

O kadar sarsıldım ki ne diyeceğimi bilemiyorum. Ya da nasıl söyleyeceğimi.

Zach'in yine eşikte durduğunu hissedebiliyorum. Sanki burası onunkinden farklı bir dünyaymış ve girmesine izin verilmiyormuş gibi.

Art'ın üzerini battaniyeyle örtüyorum ve bir bahane uydurmaya karar veriyorum. "Biliyor musun Art, Zach -"

"Bu gece olmaz, dostum." Zach'in sesi sözümü kesti.

"Neden olmasın?" Art'ın yüzü buruşmak üzere ve göğsümdeki acı daha da artıyor.

Zach için.

"Çünkü gitmem gerek."

"Oh." Sonra uykulu gözlerle Zach'e bakıyor. "Bir dahaki sefere, belki?" "Evet." Zach boğazını temizler. "Bir dahaki sefere."

Yalan söylüyor; bunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Aslında, bence çok uzun zamandır bu şeyden kaçıyor, yalan söylüyor, kaçınıyor.

Muhtemelen tüm hayatı boyunca.

Bir saniye sonra, gittiğini duyuyorum. Bu akşam üçüncü kez ve tek düşünebildiğim *henüz değil*. Henüz gidemez.

"Hemen döneceğim, tamam mı?" Zach'in aniden gidişine şaşırılmış görünen Art'a "Hemen dönerim, tamam mı?" diyorum.

Hemen şifonyere koşuyorum, gördüğüm ilk kitabı alıyorum ve Art'a fırlatıyorum. "Ben gelene kadar bunu oku."

Odadan koşarak çıktım ve Zach'i kapıda buldum.

"Bekle!" Zach yavaşça arkasını dönüp bana bakmadan önce durdu.

O böyle görünürken ona söylemek istediğim şeyleri söylemek biraz korkutucu. Her zamanki halinden bahsediyorum. Kibirli, zalim ve sanki beni çıplak elleriyle ezmek istiyor.

"Oh!" Yerimde zıplıyorum. "Senin için bir şeyim var."

Mutfağa koşuyorum ve titreyen ellerimle çekmecelerden birini açıp ona vermek istediğim şeyi alıyorum. Arkamı döndüğümde, tam oradaydı.

Kişisel alanıma girmiş, beni tezgahla arasına hapsetmişti.

Bu gece bana en çok bu kadar yaklaştı. Ama yeterince yakın değil.

Dün geceki gibi değil.

Kolumu ona doğru uzatıyorum. "Al. Bunu senin için aldım."

Ona ne teklif ettiğime bakmıyor bile. "Benim için bir şey almışsın."

"Evet."

"Ne zaman?"

"Birkaç gün

önce." "Birkaç

gün önce."

"Evet."

"Ne oldu?"

Elime bakıyorum. "Kendin bakabilirsin." "Bana söylemeni istiyorum."

Başımı eğerek ikramımı tezgâhın üzerine koydum ve ellerimi önümde birleştirdim. "Çiğneme tabletleri." Çıplak ayaklarıma ve onun çizmeli ayaklarına bakıyorum.

"Çiğneme tabletleri."

Botları büyük, kocaman. Ayak parmaklarımı oynatıyorum. Onun kaya büyüklüğündeki ayakkabılarına karşı küçük ve savunmasız hissediyorum.

Kendimi küçük ve savunmasız hissediyorum.

"Evet. Tütün çiğneme tabletleri. Paketinizi çaldım ve yerine yenisini koymak istedim. Ama sonra sigaraya karşı olduğumu hatırladım. Ben de bunları aldım. Aşermene yardımcı olması gerekiyor."

Hâlâ yere bakıyorum, omzu açık, bol tişörtümün eteğiyle oynuyorum, saçımın tellerini kulağımın arkasına sıkıştırıyorum.

"Bunları bana hayatımı kolaylaştırmak istediğin için mi aldığını söylüyorsun?"

Başımı salladım. Çok şiddetli baş ağrıları çektiğini duydum ve ona yardım etmek istedim.

Ama a z önce gitmesini engellememin nedeni bu değildi tabii ki.
Tamam, Cleo, soruyu sor. Hatırlayıp hatırlamadığını sor. Boşa harcamayı bırak.

Zaman.

Cesaretimi toplamayı neredeyse bitirdim.

Dün gecedен beri kafamı kurcalayan bir soru, ellerini belimde hissettiğimde: çıplak bel ve başımı yukarı kaldırıyorum.

Sonra ayaklarım yerden kesiliyor ve beni tezgâhın üzerine oturtuyor.

"Beni hırpalamayı bırakmalısın," diye nefes alıyorum ama içimde hiç sıcaklık yok.

kelimeler.

Zach ellerini olduğu yerde tutuyor, gömleğimin altında, çıplak ve kalçalarını iki yana açılmış kalçalarımın arasına sıkıştırıyor.

"Konuşmaya başla," diye homurdanıyor ve bu homurtu doğrudan karnımın alt kısmına gidiyor.

Dünkü pozisyonumuzun aynısını alıyoruz. Onun elleri belimde, benimkiler onun omuzlarında. Kalçalarım onun kalçalarının etrafında ve göğüslerimiz her nefeste birbirini yumrukluyor. Sadece biz yataydık ve o sarhoştı ve bugün ikimizin de akli başındaydı.

"Ne hakkında?"

Çenesi titriyor. "Bana gülümsüyorsun. Sonra beni yemeğe davet ediyorsun. Yemeği yedim. Çok lezzetliydi, ben de biraz daha yedim. Bu arada sen kızarıyorsun. Bana bakamıyorsun. Ama ne zaman gitmeye çalışsam beni durduruyorsun. O yüzden sana soruyorum, neden kurtulamadığım kötü bir isilik gibi davranıyorsun?"

Yemekleri severdi.

Gülümsemek istiyorum ama durmak için yanağımın içini ısıırıyorum. Onun yerine parmaklarım boynuna pençe gibi saplanıyor. "Bu inanılmaz derecede kaba ve saldırgan."

"İnanılmaz derecede kaba ve saldırganım. Her zaman öyleydim." "Ben -"

Parmak uçlarını etime batırıyor. "Konuşmaya başla, Mavi." "İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Ayak bileklerim yine sırtında çapraz duruyor ve kaşlarını çatığında onları sıkıyorum. "Ne olmuş ona?"

Parmaklarım hareket etmeye başlıyor ve boynundaki yumuşak saç tellerini kıvırıyorum. Burun delikleri açılıyor ve ağzım kuruyor.

Boğazımı temizliyorum. "Her şeyi hatırlamanı beklemiyorum elbette. Uzun zaman önceydi ama St. Patrick'teki ilk günümde tanışmıştık. İkimiz de cezalıydık. Öğretmen bizden replik yapmamızı istemişti sanırım. Ne yazmamız gerektiğini hatırlamıyorum. Her neyse, iki koltuk ötede falan oturuyorduk çünkü senin -"

"Bir."

"Ne?"

"Bir koltuk

ötede." "Oh."

"Evet. *Ve kötü olduğum için özür dilerim yazmamız gerekiyordu.* yaklaşık yüz kez. Lanet Bayan Pennyweather." Doğru.

Çok eski moda ve modası geçmiş. Ama şimdi hatırlıyorum da bize atanan öğretmen Bayan Pennyweather topraktan daha yaşlıydı. Ve onunla her karşılaştığımızda bize replik söyletirdi.

Vücudumu daha da yaklaşıtıyorum, kalçalarım ve ayak bileklerim onun etrafında kenetleniyor.

"Başka ne hatırlıyorsun?" Fısıldıyorum.

Zach, göğüslerim göğsüne yapışana kadar beni kaldırıp öne doğru itiyor. "Her şeyi."

Ona karşı ürperiyorum. "Her şeyi hatırlıyor musun?" "Neden sadede gelmiyorsun?"

Mesele

bu.

Tamam.

Tüm cesaretimi toplayarak gözlerinin içine bakıyorum. "Dün geceye kadar hatırlamıyordum ve ben..." Ağzımdan kaçırmadan önce dudağımı ısırdım: "Zach, okuldaki onca insan arasından neden beni seçtiğini hep merak etmişimdir. Şehrin diğer ucundan geldiğim ve yeni olduğum için, ortak hiçbir şeyimiz olmadığı ve size ait olmadığım için olduğunu düşündüm. Ve çünkü sizin gibi insanlar, bilirsiniz, zengin ve para içinde yüzen insanlar, istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünürler. Ama şimdi... Başka bir şeyi merak ediyorum."

Nefes aldığını hissedemiyorum. Göğsü hareket etmiyor ve havasızlık başımı döndürüyor. Sanki onun organları bile benimkilere bağlıymış gibi. Onun ciğerleri nefes almadığı için benimkiler de almıyor.

"Zach?"

"Dün gece ne oldu?" diye soruyor, beni daha sıkı kavırıyor.

Bel.

"Ha?"

"Hatırlamadığını söylemiştin ama şimdi hatırlıyorsun. Ne oldu? hatırlamanı sağlar mı?"

Ona daha fazla sarılmam mümkün değil ama cevap vermeye çalışıyorum: "Hatırlamıyorsun, değil mi? Dün geceyi?"

"Anlat bana."

"Bir şey gördüm."

"Ne?"

"Gidiyordum... Bana senden uzak durmamı söylediğini biliyorum ama yine de odana gidiyordum. Çünkü ben..." Yutkunuyorum. "Yapmak zorundaydım. Ama sonra seni penceremin dışında gördüm. Sarhoştun ve düştün. Yanına koştum ve konuştuk. Sonra odana çıkmaya yardım ettim. Seni yatırırken kitabını gördüm."

Beni tutuşu cezalandırıcı ve daha sonra aynaya baktığımda ellerinin kırmızı izlerini bulacağımı biliyorum. O parmak izlerine kendi parmak izlerimle dokunacağımı da biliyorum.

"Ve?"

Sözlerinde bir cüret var.

Bunu söylemem için beni kışkırtıyor.

"Neden hikâyeyi okumayı reddettin, Zach?" Fısıldıyorum, boynunu kavırıyorum, elektrikle çatırdayan gergin damarına dokunuyorum. "Neden bu konuda yalan söyledin?"

Sessiz kaldı. Bir şey söylemesini beklediğimden değil. Ama sessizliği yeterli bir cevap.

Zach disleksik.

Ve gördüğüm kadarıyla disgrafisi de var. Yani okuma ve yazmada zorluk çekiyor. Disleksisi olan insanların yazı yazarken de zorlanmaları oldukça yaygındır.

Bu konuda çok az şey biliyorum ama annem eskiden bu sorundan muzdarip birkaç çocuğa özel ders verirdi. Öğrenme güçlüğünden muzdarip olmanın neredeyse her zaman belirli bir tür damgalanmayla birlikte geldiğini söylerdi. Belli bir tür utanç.

Böyle çocukların her zaman diğerlerinden daha hassas olduğunu söylerdi. Çok çalışsalar ve okuma yazma öğrenseler bile, içlerinde her zaman kendilerinden şüphe duymalarına neden olan küçük bir parça vardır. Bunu her zaman göstermeyebilirler ama her küçük başarısızlık onları derinden yaralar.

Eğer bu doğruysa, Zach'i kestim, yaraladım, onun bana yaptığı kadar kanını akıttım. Hepsi bilmeden.

"Yıllardır ben... ben sana bütün o şeyleri söylüyordum. Tüm o iğneleyici ve aşağılayıcı yorumlardan haberim yokmuş," diyorum, sesim suçluluk duygusuyla yüklü, parmaklarım çenesindeki koyu renkli kirli sakalı okşuyor. "Kendi sesimi duymadan duramıyorum. Ağzımdan çıkan her şeyi. Tüm o nefret ve her zaman senin bunu hak ettiğini ve bunun senin hatan olduğunu düşündüm. Ama belki de sandığım kadar saf ve iyi biri değildim. Ben de sana karşı zalimdim. Ve tüm bunlar önlenebilir miydi diye merak ediyordum -"

Başparmakları göbek deliğine takılınca sözlerim bir solukta kesildi. Parmaklarının baskısı bazen onun için hissettiklerimin aynısı.

Aşağıya, karnımın alt kısmına, göbeğime, kalçalarıma yayılıyor ve ben tamamen şarj oluyorum. Sadece bir dokunuşuyla.

"Hiçbir şey," diye tekrar homurdanıyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Bu seninle benim aramda oldu. Önlenebilirdi. Tek bir şey bile. Çünkü *ben* seni seçtim. Ve seni seçtim çünkü sen farklıydın. Farklıydın. Benim için farklıydın. Ve seni izlemeyi bırakamadım. Tek bir saniye bile. Çılgın mavi saçlarına dönüşen çılgın at kuyruklarını. Dizlerine kadar uzanan çorapların. Kirli, lekeli üniforman, tıpkı benimki gibi. Öğretmenlere cevap verdiğin için aldığın cezalar. Küçük patlamaların, küçük misillemelerin. Ve seni kurtarmaya hiç ama *hiç* gelmediğim halde, o mavi gözlerinle bana bakmaya devam ettin. Eskiden Zach'in bir şeyler yapabileceğine dair küçük bir umut ışığı vardı. Zach'in bu sefer daha iyi olacağına dair. Seni kurtaracaktı."

Başını bir kez sallayarak belimdeki tutuşunu esnetiyor. "Eskiden beni deli ederdi. Eskiden kendimi sana karşı *korumacı* hissederdim. Sanki etrafındaki zararlı her şeyi ezmek istiyormuşum gibi. Ve bunu yapmadığım zaman da kendimi kötü hissederdim."

Alay ediyor. "Zalimlik hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Zalimlik, sırf değişmek istememe neden olduğun için sana yaptığım şeydir. Çünkü daha iyi olmamı istedin. Ve ben daha iyi olmak istemedim. Değişmek istemedim. Farklı bir insan olmak istemedim. Birini kurtaracak bir insan. Doğru olanı savunan bir insan. Ben öyle biri değilim. I

olmayı reddediyorum. Dünya umurumda değil. Kimse umurumda değil. Sen de umurumda değilsin. Yani seninle benim aramda olan hiçbir şey önlenemezdi. Seni bulur, incitir ve incinmene izin verirdim."

Sözleri kemiklerime işliyor. İliklerime kadar, ve ben onlarla yanıyorum. Onun yanıcı, kışkırtıcı ses tonuyla.

Pirokinetik bakışlarıyla.

Ona bunun doğru olmadığını söylemek için yanıp tutuşuyorum.

Art'ı kurtardı, değil mi? "Ve başka bir şey daha biliyor musun?"

diye devam ediyor.

Başımı sallıyorum ya da en azından öyle sanıyorum. Şu anda ondan başka hiçbir şeyin farkında değilim. Söylediği şeyler hakkında.

"Burnunu ait olmadığı yere sokmaktan vazgeçmezsen sana yapacağım şey zalimlik olacak," diye fısıldıyor tehditkâr bir şekilde. "*Sonunda* anladın mı?"

Benden istediği gibi başımı sallamadığımda, başparmaklarının göbek deliğindeki baskısı artıyor ve *yemin* ederim, *yemin* ederim, düz bir çizgide göbeğime kadar hissediyorum. Bu basınç.

Belki de göbeğimin arkasından amıma doğru inen bir sinir vardır ve o bunu bakmadan bulmuştur.

"Yap. Sen. Anladın mı?"

Sanki ben onu duymuyormuşum gibi her bir kelimeyi ifade ediyor. Ben duyuyorum. Sadece hiçbir şey anlamıyorum.

Yine de başımı salladım.

Tepkisi çenesini sıkmak ve beni bırakmak oldu. Geri çekilip kapalı kalçalarımın uzaklaştı ve ben hayatımda hiç ama *hiç* şu anda hissettiğim kadar soğuk hissetmemiştim.

Sanki tüm sıcaklığı da beraberinde götürmüş gibi. Tezgâhtan aşağı kayıyorum ve gidişini izliyorum.

Kapıya doğru hızlı adımlarla ilerliyor ama eli kapı kolunda duruyor. Dönüp bana bakma zahmetine katlanamıyormuş gibi profilini gösteriyor ve ben de sert, köşeli çenesini ve yüksek elmacık kemiklerini görüyorum.

Baştan aşağı bir prens. "Ve lanet yemeğini ye."

Chapter 18

Bu akşam bir akşam yemeği partisinde çalışıyorum. Ancak daha çok bir trajedi gibi geliyor.

Sadece bir avuç insanın katıldığı samimi bir davet: Bay ve Bayan Prince; Bay ve Bayan Howard, Ashley'nin ailesi; ve tabii ki Zach. Ashley burada değil; üniversitede.

Tanrı'ya şükür.

şimdi trajediye gelelim. Bunu kimsenin fark ettiğini sanmıyorum ama ben fark ettim. Hepsi antika görünümlü, kenarları süslü telkari işlemleri ve alttan kavisli ayakları olan bir yemek masasının etrafına oturmuşlar.

Trajedi bu değil. Asıl trajedi, Bay ve Bayan Prince'in, Ashley'nin anne ve babasıyla birlikte, sanki bir araya toplanmış gibi oturuyor olmaları. Smokin giymiş erkekler ve tasarım elbiseler giymiş kadınlardan oluşan hoş bir grup gibi görünüyorlar.

Ve Zach, masanın diğer ucunda oturuyor.

Onunla ailesi ve onların arkadaşları arasında bir çizgi varmış gibi hissediyor. Bu grupta üzerinde şık kıyafetler olmayan tek kişi olduğundan bahsetmiyorum bile. Koyu renk, yırtık pırtık tişörtü ve dikenli saçlarıyla onlardan çok bize, yani personele benziyor.

şarap servis ediyorum ve onlar için görünmez olmaya çalışıyorum. şimdiye kadar başarılı oldu. Zach hariç hepsi kendi içlerine kapanmış durumdalar.

Zach *gözlerini* dikmiş annesinin elinin üstündeki babasının eline bakıyor. Evet, el ele tutuşuyorlar - Bay Prince'in parmakları Bayan Prince'in bileğine dolanmış - ve bedava olanlardan içeceklerini yudumluyorlar.

Her şey çok aşk dolu ama nedense öyle hissettirmiyor. Bay Prince'in neredeyse tüm ellerine hükmetmesinde bir yanlışlık varmış gibi geliyor.

"Ee, Zach, ne kadarlığına buradasın?" Bay Howard soruyor.

İlk kez biri onu konuşmaya dahil ediyor. Bay Prince'in gözleri oğluna kayıyor ve gözlerinde bir şey çatırdıyor. Kızgınlığa çok yakın bir şey.

Zach, anne ve babasının birbirine dolanmış ellerinden uzaklaşıp Bay Howard'a odaklanır.

"Ne kadar sürerse," diye mırıldanıyor ve annesine bakıyor.

Kirpiklerini indiren Bayan Prince dudaklarını peçeteyle siler ve hafifçe gülümseyerek boğazını temizler. Bay Prince'in onun elini tutuşu artıyor. Kadehine şarap doldururken parmak eklemlerinin beyazlaştığını görebiliyorum.

"Ne yapmak için?" Bayan Howard bifteğinden bir ısırık alarak soruyor.

Zach şarap kadehinin sapıyla oynuyor. Yemeğinden bir yudum ya da bir ısırık bile almadı. Tek yaptığı ailesini öfkeyle izlemek.

"Burayı unutmak için."

Yerde sürüklenen bir sandalyenin gıcirtısı duyuluyor ve bu Bay Prince. Ayağa kalkacak ya da bir şey söyleyecek gibi görünüyor, bilmiyorum ama Zach'in sonraki sözleri onu durduruyor.

"Çünkü ben yokken onları çok özlüyorum." Babasına bakıyor. "Kasabamızın sığağından sonra İngiltere yaşamak için soğuk bir yer."

Ashley'nin anne ve babası sanki bu en komik şakaymış gibi gülüyorlar. Bayan Prince'ten bir kıkırdama ve Bay Prince'ten Zach'inkiyle çok güzel ve ürkütücü bir şekilde eşleşen soğuk bir gülümseme var.

"Çok gurur duyuyor olmalısın Ben," diyor Bay Howard, Bay Prince'e. "Evet, çok gururluyum."

Bay Prince'in sesi kırbaç gibi. Neredeyse havayı ikiye bölüyor, mümkünse.

Zach'in çenesi sıkıştı.

Bay Howard hiçbir sorun yokmuş gibi devam ediyor. "Zach'in okuldayken ne kadar baş belası olduğunu hepimiz hatırlıyoruz. Kesinlikle uykusuz geceler geçirirdiniz."

Bu, yıllardır tek kelime etmeyen Bayan Prince'e hitaben yazılmış. Boğazını temizliyor ve ben Bay Howard'ın bardağını doldururken bileğinin Bay Prince'in tutuşu altında büküldüğünü görüyorum.

"Evet. Ama bilirsiniz, çocuklar. Ayrıca, o artık Oxford'da ve bence her şey yolunda gitti." Kocasına doğru eğiliyor ve onu yanaklarından öpüyor. "Hepsi Ben'in eseri idi."

Zach'in yanına gidip bardağını doldurmak için masanın etrafından dolanıyorum. Gerçi dolduracak bir şey yoktu. İçki içmiyordu; sadece ona yakın olmaya ihtiyacım vardı.

Şarap kadehinin sapının etrafındaki parmak eklemleri babasının kilerle hemen hemen aynı renkte. Süzölmüş ve beyaz. Kansız.

Bana bir bakış bile atmıyor. Keşke baksaydı. Çünkü benim gözlerimden de onun bakışlarındaki öfke damları. Herkes onun etrafında sanki o yokmuş gibi konuşuyor.

Bayan Howard'ın havalı kahkahasını duyuyorum. "Okuldayken herkes baş belasıdır, George. O sadece bir çocuktur."

Bay Prens şarabından bir yudum alır. "Baş belası olsun ya da olmasın, Zach bir Prens. Ve her Prens belli bir takım özelliklerle, belli bir zekâyla, belli bir akılla doğar. Oxford'a gitmek bunun sadece bir parçası. Ben gittim. Babam gitti. Babamın babası gitti. Ve eğer Zach gitmeseydi, bizden biri olamazdı."

Ardından, gözleri oğlunda sabitlenmiş halde masanın geneline gülömsüyor. "Ve bu benim için kabul edilemez bir şeydi. Ve karım için de." Bayan Prince'e döner ve elinin tersini öper.

Masada daha fazla kıkırdama olur.

Şerefsizler.

Her birini.

Zach'i n babasının disleksisini desteklemediğine bahse girebilirim. Bu çok adaletsiz ve arkaik.

Öğrenme bozukluğu olması Zach'in suçu değil. Kolayca tedavi edilebildiğinden bahsetmiyorum bile. Yirmi birinci yüzyıldayız, millet.

Zach haklıydı.

O harcanabilir. Sonradan akla gelen biri. En azından babası için.

Çünkü babasına göre o bir Prens değil. O kusurlu. Reddedilmiş.

Zorbalara sana böyle demiyor mu? Çok şişmansın. Çok kısasın.

Sen bir ineksin. Eziksin. Çok yiyorsun. Çok az yiyorsun.

Zach değil. Babası. Zorba olan o.

Zach'e bu aileye ait olmadığına inanması için zorbalık yaptığını neredeyse görebiliyorum. Mükemmeliyetçi ve mimar bir aile.

malikaneler ve saray benzeri konaklar ve boş zamanlarında kasaba kurucuları.

Zach'i cam pencereleli bir kuleye hapsolmuş, yıldızları görebilen ama onlara asla dokunamayan küçük bir çocuk olarak hayal edebiliyorum.

Çünkü yapamayacağına inandırılmıştı.

Yemekten sonra onu gördüm.

Zach, kulübeleri doğrudan kesen ve ormanın kenarı boyunca uzanan dolambaçlı patikadan aşağı doğru yürüyor.

Mutfaktayım, temizlik yapıyorum. Ama onu görünce ellerimi yıkadım ve vedalaştım. Ve peşinden koşuyorum.

Döndüğünden beri, neredeyse her gece bisikletiyle gittiğini duyuyorum. Nereye gittiğini bilmiyorum. Belki sadece sürüyor, rüzgarı yüzünde hissediyor ama bu gece olanlardan sonra yalnız kalmasını istemiyorum.

Yine de koşma kabiliyetim biraz engelleniyor çünkü en iyi arkadaşlarım olan deri savaş botlarım yerine iki inç topuklu Mary Janeler giyiyorum.

Ama yine de onu takip ediyorum.

Adını haykırmak istiyorum ama bir şey beni engelliyor. Muhtemelen duruşundaki gerginlik. Yumruk yaptığı elleri ve adını söyleyip yalnız kalmaması için yanında olmama izin vermesini istediğimde bundan hoşlanmayacağını bildiğim gerçeği.

Aslında, işine burnumu sokarsam bundan nefret edeceğinden eminim.

Burnunu ait olmadığı yere sokmaktan vazgeçmezsen sana yapacağım şey zalimlik.

Her neyse.

Onun işine burnumu sokuyorum ve o beni durduramıyor.

Ama sonra, bir sonraki düşüncem beni durma noktasına getirdi. Hedefinin ne olduğunu anladım.

Lanet olsun.

Bunu daha önce düşünmeliydim. Garaja giriyor, Pleiades'in ana garajına. Personelin de ana garajın tam karşısında bir garajı var ama daha küçük. Oraya bir kez girdim ve bu deneyimi tekrarlamaya hiç niyetim yok.

Zach kendi garajının şifresini giriyor ve aptal kapı vızıldayarak açılıyor.

Tamam, şimdi onun adını çağırma zamanı. Eğer onu durdurmak istiyorsam, şimdi tam zamanı. Çünkü bisikletine binerse, tüm iyi niyetlerim boşa gidecek.

Ama o an bir anda geçti ve ben orada dikilip midemin bulandığını hissettim.

Belki de geri dönmeliyim. Onu arabamla takip edemem. Ben gitmiyorum.

İç

n. Hayır.

Henüz sorunlarımla ilgilenmedim, tamam mı? Zamanım olmadı. Ben meşguldüm ve yapamam... yapamam.

Ama ben yapmazsam kim yapacak?

Kesinlikle onun zorba ailesi değil.

Daha planımı düşünemedim harekete geçtim. Garaj kapısına koşuyorum, altı ay önce bana verdikleri zaman hatırladığım kodumu giriyorum.

Benzin ve deri koltuk kokusu mekânın her santimini istila etmiş durumda ve eğer dikkat edersem kusacağım.

O yüzden yapmıyorum.

Bir SUV ile bir kamyonun arasına park edilmiş küçük mavi arabam dışında hiçbir şeye dikkat etmiyorum. Evimin anahtarları cebimde ve arabamın anahtarları da onlara takılı. Onları atmayı milyonlarca kez düşündüm ama hep vazgeçtim. Hep bir gün evime kavuştuğumda korkumla başa çıkacağımı düşünüyorum.

Sanırım bugün o gün.

Korkumla yüzleşiyorum.

Zach için.

Bip sesiyle arabayı açıyorum ve koltuğa kayıyorum. Kalçalarım ve tüm vücudum nemli ve sanki deriye yapışmışım ve asla çıkamayacakmışım gibi hissediyorum. Bu düşünce başımı öyle döndürüyor ki, tam dışarı çıkmak üzereyken motorunun kükremesini duyuyorum.

Siktir et.

Midemi bulandıracak zamanım yok. Kapıyı kapattım ve arabayı çalıştırdım. Daha sonra bunun olmama ihtimali olduğu aklıma geldi.

Otomatik garaj kapısını çalıştırdım ve dışarı çıktım.

Onu.

Her şey klostrofobik ve aynı zamanda tanıdık geliyor. O kadar tanıdık ki, yaklaşık bir yıldır ara vermek yerine daha dün araba kullanıyormuşum gibi hissediyorum.

Tam yolun virajından dönüp otoyola karıştığı sırada ona yetişiyorum. Bu yola girmeyeli uzun zaman olmuştu. Kasabamıza paralel uzanıyor ve tüm camlar kapalı bir şekilde yol boyunca ilerlediğim gecelerim oldu.

Bazı geceler Zach'i de ata binerken bulurdum. Her zaman onun görüş alanından uzak durmaya özen gösterirdim ama yüzündeki rüzgarı, açık havada olmanın verdiği özgürlüğü kıskandığımı hatırlıyorum. Bunun heyecanını. Uçuyormuş gibi hissederdim.

Kısa süre sonra otoyoldan ayrılıp komşu bir kasabanın çıkışına giriyoruz. Sanırım yaklaşık otuz dakikadır yoldayız, birkaç depo ve tel örgülerle çevrili, aşağı yukarı terk edilmiş bir alana geldiğimizde.

Biraz ürkütücü ama burada durmuyoruz. Binalar yıkılıp ağaçlar ortaya çıkana kadar ilerlemeye devam ediyoruz. Ormandan geçiyoruz ve bir açıklığa geliyoruz.

Işıklarla, müzikle ve insanlarla dolu büyük, geniş bir açıklık.

Tanrım, ne kadar çok insan, araba, bisiklet ve kamyon var. Hepsi gelişigüzel park etmiş, hiçbir sistem yok.

Arabayı tarlanın kenarında durduruyorum ve önümdeki manzarayı seyreliyorum.

İnsanlar bağılıyor, dans ediyor ve kıvranıyor. Ama çoğunlukla, derin ama devasa bir şeyin etrafında toplanmışlar.

Yerde bir delik.

Ama burası bir çukur değil, daha çok bir kanyon ve Yüce Tanrım, şu anda bir bisiklet oraya doğru koşuyor.

İnsanların gürültüsünden daha yüksek olan o bilinmeyen motorun kükremesini duyarken direksiyonu sıkıca kavriyorum. Tam ona doğru savruluyor, zemin yok olana kadar hız kazanıyor ve sonra boşluğun üzerinden yay çiziyor. Yemin ederim bir saniye boyunca kimse konuşmuyor, kimse ses çıkarmıyor ve her şey ölü sessizliğinde.

Aman Tanrım, ölecek.

Ama motosiklet bir şekilde karşıya geçmeyi ve yere geri basmayı başarıyor. Ama sanırım bu yumuşak bir iniş değil çünkü adam kayıyor ve üzerinde oturduğu ölüm makinesinin kontrolünü kaybediyor.

Motordan fırlıyor ve motor ondan uzaklaşıyor.

Arabayı süren adam için daha çok endişelenmem gerektiğini biliyorum. Ama etrafında toplanan bir grup insan var ve benim daha büyük bir sorunum var.

Daha büyük, daha kötü bir sorun. Yani, Zach.

O meçhul motorcunun kendini öldürmeye çalışmasını izlerken, onun izini tamamen kaybettim. Vücudumdaki her hücre bana Zach'in bunu yapacağını söylüyordu. Yerdeki çukurun üzerinden atlayacak.

Tüm bu ironiye gülebilseydim gülerdim. Çocukken bir çukura düşmüş, şimdi de gecelerini bir çukurun üzerinden atlayarak geçiriyor. Lanet olası bisikletiyle.

Arabamı olduğu yerde bıraktım ve sendeleyerek dışarı çıktım. Yere düşmeden önce kapıyı kapatacak zamanım bile olmadı. Kuru ve sıcak çakılların üzerinde dizlerimin üzerine düşüyorum. Avuçlarımın topukları kayıyor ve derim sıyrılıyor.

"Siktir!"

Hafifçe kanıyorlar ve kendimi çok güçsüz hissediyorum. Bırakın ayağa kalkmayı, oturacak gücüm olduğunu bile sanmıyorum.

Ama yapmak zorundayım.

Buraya kadar geldim. Artık geri dönemem.

Onu kurtardıktan sonra öldüreceğim. Dikkat etse iyi olur.

Bir şekilde kendimi sürükleyerek ayağa kalktım ve arabamın kapısını kapattım. Midemi yatıştırmak için çok az işe yarayan birkaç derin nefes alıyorum ama en azından yürüyebiliyorum.

Bir yandan Zach'i ararken bir yandan da insanların toplandığı yere doğru ilerliyorum. Çoğu sarhoş ya da kafayı *bulmuş* ya da *bulmaya* çalışıyor. Yarıları motorcuya benziyor ve hepsi bana suçlu gibi görünüyor.

Hey, yargılamıyorum. Sadece buranın ne olduğu ve nasıl olup da polislerle dolu olmadığı konusunda çok korkuyorum. Bunların hiçbiri uzaktan bile güvenli ya da yasal görünmüyor.

Ama sonra, yasal yansımaları düşünecek zamanım olmuyor çünkü başka bir motorun devir sesini duyuyorum ve alkışlar bu sefer beni kesinlikle sağır etti.

Bisikletli adam Zach değil ve hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım. Nerede lan o?

Bu kadar yakından, bisikletin tekerleklerinin çakılları çalkaladığını görebiliyorum.

Gaz, deri ve ter kokusunu bile alabiliyorum.

Bu motorcu da bir öncekiyle aynı şeyi yapıyor. Kanyona şarj ediyor ve düşüp aptal boynunu kıracağını düşündüğümde

havaya fırlar, büyük bir hamle yapar ve diğer tarafa iner.

Yine, iniş düzgün değil. Aslında, diğer adamınkinden daha kötü. Bisikleti ondan uzaklaşırken kendi içine kıvrılıp ayağını tuttuğunda insanlar nefes nefese kalıyor ve bağılıyor.

Tamam, yeter.

Zach'i bulmalıyım.

Ve görüyorum. Döndüğüm anda onu gördüm.

Bisikletinin üzerinde, motorunu çalıştırıyor ve atlayış yapması gereken yerin tam karşısında, ormanın içinde.

Ay ışığının altında, kanyona tek bir noktaya odaklanmış bir şekilde baktığını görebiliyorum. Gece kadar siyah gözleri kanyona sabitlenmiş, tıpkı benim gözlerimin ona sabitlendiği gibi. Donmuş, sert gövdesine. Bisikletine biniyor ama nedense onu hiç bu kadar uzun ya da geniş görmemiştim.

Sonra da kaskını takıp el tutamacıyla dönüş hareketini yapıyor, motosikleti gazlıyor ve deliğe doğru savruluyor.

Sarhoş kalabalık dağılıyor ve ben ona yaklaştırmaya çalışıyorum. İnsanların arasından yolumu kesiyorum, onları itip kakıyorum, kenara yaklaşmak için onlara çarpıyorum.

"Zach!" Adını sesleniyorum ama saç tellerini yüzüme savurarak yanımdan geçip gidiyor.

Kanyona yakınlaşmasını izlerken nefes nefese kalıyorum ve motoru havaya kaldırdığında çığlık atmamak için yumruğumu ağzıma sokuyorum.

Havadayken vücudunu havaya kaldırıyor ve ayak dayama zımbırtısının üzerinde duruyor ve kalabalıktaki kızlar çığına dönüyor.

Siktiğimin gösterişçisi.

Bu gece onu öldüreceğini düşündüğüm büyük, geniş deliğin kenarına doğru koşmaktan kendimi alamıyorum.

Yüce İsa.

Derin ve siyah. Ne kadar derine indiğini bile bilmiyorum. Belki de dünyanın merkezine, tüm ateşin olduğu yere, depremlerin geldiği ve yeri salladığı yere.

Herkes onun havada süzülüşünü bir yıldız kayması gibi izliyor. Tüm oksijenimi emen ve kalbimin çarpmasına ve hatta belki de kanamasına neden olan siyah, karanlık bir yıldız.

Tek bildiğim, eğer bu aptalca şeyi yaparken ölürse, onu bir şekilde dirilteceğim, onu öpeceğim - evet, onu öpeceğim, ısıracağım ve yiyip bitireceğim, sonra da onu kendim öldüreceğim.

Karanlık yıldızımın inme vakti geldiğinde yumruklarımı sıkıyorum. Ve iniyor da.

Zach aşağı doğru inerken bisikletine tekrar oturuyor ve öne doğru eğiliyor. Bunları fark etmem için çok uzakta olmasına rağmen, omuzlarındaki ve sırtındaki kasları, hatta pazularının şiştiğini hissediyorum.

Kaslarımda cevap veren bir gerginlik var.

Gözlerimi kapamak istiyorum ama yapamıyorum. Bunu görmek zorundayım. Onun inişini görmeliyim.

Tekerlekleri yere değdiği anda dudağımı ısırdım. Sertçe. Kanın sızdığını hissedene kadar.

Toz her yöne uçuyor ve sanki ağır çekimdeymiş gibi, lastiklerin çarpma ile birlikte zıpladığını görüyorum.

Her an düşebilir. İşte bu kadar.

Gözlerim suyla doluyor ve başım titremeye başlıyor.

Ama Zach hâlâ motosikletinin üzerinde, hızla ilerliyor. Ayağını yere koyduğunu ve motosikleti döndürüp aniden durana kadar toprağı kazdığını görüyorum.

Kalabalık alkışlarla patlıyor ama ben kıpırdıyamayacak kadar şaşkınım.

Yumruğumu ya da bedenimi gevşetemeyecek kadar şaşkınım. Hâlâ gerginlik ve korkudan oluşan sıkı bir kütleyim.

Zach bir çeşit prens gibi bisikletinin üzerinde oturuyor. *Karanlık,*

karanlık
Prens siyah deri ceketi ve kocaman botlarıyla yere dikilmişti.

Bisikletini kenara park ettiğinde çözüldüm. Birkaç kişi etrafını sarıyor, sırtına vuruyor, elini sıkıyor. Kaskını çıkarıp boynunu kıvrıyor, parmaklarını saç tellerinde gezdiriyor ve ben de havalanıyorum. Geniş boşluğun etrafından koşuyorum, Mary Jan ayakkabılarım

Kır.

"Zach!" Diğer tarafa ulaştığımda adını seslendim ve o karşımda, hâlâ bir grup insanın arasında duruyordu.

Bu sefer sesimi duyuyor ve gözlerini bana dikeyyor.

Şaşırmış gibi görünüyor, ama yavaşça akıp gidiyor ve geriye sadece kaşları çatık ve çenesinde bir titreşim kalıyor.

Oh lütfen.

Ben de ona kızgınım ve hiçbir yere gitmiyorum.

Orada durmuş, az önce atladığı deliğin genişliği boyunca birbirimize bakıyoruz. Spot ışığı parlıyor ve terden sıırıslam olmuş tişörtünü görebiliyorum.

Ceketi yok -muhtemelen benim koşarak karşıya geçmemle geçen birkaç dakika içinde çıkardı- ve boynundan aşağı ter damlıyor.

Zach bana doğru ilerlemeye başladığında nefesim kesiliyor. Adımlarını hızlandırıyor, güçlü kalçaları kot pantolonunun içinde kabarıyor ve uzun bacakları aradaki mesafeyi kapatıyor.

Arkasında, atlayış yapan başka bir motorcu görüyorum ve insanlar etrafımızda tezahürat yapıyor. Ama bunun bir önemi yok.

Benim için değil, kesinlikle onun için de değil.

Gözünü bile kırpmıyor ya da kalabalığın ortasında olduğumuzu bildiğine dair herhangi bir işaret vermiyor.

Zach'in bana ulaşması gerek.

Bunu, buradan başka bir yerde olamayacağımı bildiğim gibi biliyorum, bu anda. O arabayı tekrar sürer, dizlerimi kırar ve avuç içlerimi sıyırırdım.

Sırf onun kara gözleriyle bakılabilmek, aynı derecede kara niyetleri tarafından takip edilebilmek için her şeyi tekrar yapardım.

Bana ulaştığında, keskin ve çarpıcı yüzüne bakmak için boynumu eğiyorum. Ağzından nefes alıyor, toz kaplı tişörtünün altında göğsü kabarıyor.

Ve ağızından çıkan ilk şey, "Seni aptal." oldu.

Chapter 19

Zach sözlerim karşısında çenesini sıktı.

Beni böyle korkuttuğu için ona dünya tarihindeki tüm kaba isimleri takmak istiyorum ama daha ağzımı açamadan beni susturuyor.

Eğildi ve beni kollarının arasına aldı.

Bir şekilde, bunu yapacağını biliyordum. Biliyordum. Beni hırpalamak onun en sevdiği eğlencedir. Buna kızdığımdan değil.

Sanırım benim de ona dokunmam gerekiyor.

Ben de kalçalarımı onun kalçalarına doladım, ellerimi boynuna doladım ve nemli saçlarını avuçladım.

Ona sıkıca sarıldım, o da bana sarıldı.

Ve sonra konuşmadan duramıyorum. Hissettiğim her şeyin ortaya çıkması gerekiyor. Adrenalinden sanırım.

"Aklından ne geçiyordu? Neyin var senin?" Yüzümü boynuna gömdüğümde ve o bir şeye doğru yürürken kelimelerimi gıcırdatıyorum - ne olduğu ya da nerede olduğu umurumda bile değil.

"Sen delisin, bunu biliyor musun? Kendini bu duruma soktuğuna inanamıyorum. Disleksili insanların çok iyi oldukları başka şeyler de olduğunu biliyorum; internette araştırdım. Ama bu ne lan? Ölebilirdin. Boynunu kırabilirdin. Kendini felç edebilirdin. Bütün o insanları gördün mü? İniş yapamadılar. Yapamadılar..."

Yere düzgün bir şekilde inmek için yaptığım tüm başarısız girişimleri düşününce nefesim kesiliyor ve ona daha sıkı sarılıyorum. Dudaklarımı onunkilere sürüyorum.

Nabzını, teninin tadını, terinin tuzunu. Bu beni rahatlatıyor. Hayatta olduğuna ve beni kendisiyle birlikte bir yerlere götürdüğüne inanmamı sağlıyor.

"Ne kadar korktuğum hakkında bir fikrin var mı? Herhangi bir fikrin var mı?" Saçlarını çekiştirerek, ayak bileklerimi sırtında çaprazlayarak devam ediyorum. "Seni havada uçarken izlerken aklımı kaçıırıyordum. Flaş haber, Zach: Bu bir bisiklet. Lanet bir uçak değil. Peki bu yasal mı? Hiç sanmıyorum. Hiç sanmıyorum. Sikeyim. Sanmıyorum."

Nabzını hafifçe ısııyorum; tadı, kokusu dilimde patlıyor ve beni tutuşu daha da sıkılaşıyor.

"Neredeyse her gece gittiğin yerin burası olduğuna inanamıyorum. Ya yakalanırsan? Ya polisler gelip seni tutuklarsa? Hapse mi girmek istiyorsun, Zach? Planın bu mu? Bu mu -"

Sırtım bir şeye çarptığında konuşmayı kesiyorum - paslı, beyaz bir kamyonun kapısı - Zach beni kapının önüne yatırıyor ve birbirimizden ayrılıyor.

Kalabalıktan ve uçan motorların gürültüsünden uzaktayız ve duyabildiğim tek şey sertleşen nefeslerimiz.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdanıyor ve bana doğru eğiliyor.

Elleri popoma iniyor ve eteğimin üzerinden etimi sıkıyor, ben de zaten yırtılmış dudağımı bu baskı karşısında ısııyorum.

"Seni takip ettim." "Ne?"

"O yemekten sonra... Yalnız kalmanı istemedim. Ben -" Kıçımı bir kez daha sıktı. "Sana eşlik etmek istediğimi kim söyledi?" Tanrım, çok kaba.

Ve büyük ve kötü.

O değişmedi. Hala St. Petersburg'da olduğu gibi.

Patrick's.

Ancak ben değiştim. Ona bakış açımı değiştirdim. Kabalığı beni rahatsız etmiyor. Sadece... uyuyor. Ona zırh gibi uyuyor.

Muhtemelen o cam kulede yaşarken girdiği tüm savaşlar için buna ihtiyacı vardı.

Saçlarını eşit bir baskıyla çekiştiriyorum. "*Ben*. Arkadaşlığımı istediğini söyledim, işte buradayım."

Burun delikleri alevlendi. "Benden uzak durman için yasaklama emri mi çıkarmam gerekecek?"

"Dene beni. Sana meydan okuyorum."

Zach vücudunu bana doğru daha da eğiyor. Sanki bulutlar ayın önünü kapatmış ve dünya kararmış gibi.

Sorun değil.

Karanlığa sarılmış durumdayım; ondan korkmuyorum.

"Çizgiyi unutma, Mavi. Aptalların tarafında olmaya çok yakınsın" diye uyarıyor.

Saçlarının telleri alnımı sıyrıyor ve burnum onunkine çarpıyor. Bu en ufak dokunuş bile sırtımı kamburlaştırmaya ve tırnaklarımı ensesine geçirmeye yetiyor.

"Sen de aptalsın," diye fısıldıyorum bileğindeki dövmeyle düşünerek. "Ne yaptığına bir bak. Kanyonların üzerinden atlıyorsun. Her ne kadar... ufacak, minicik bir muhteşemlik olsa da."

Öyleydi.

Artık korkudan aklımı kaçırmadığıma göre, onun gerçekten çok seksi ve yenilmez görüldüğünü kabul edebilirim. Bir gözüpek.

Zach'in gözleri yüzümde geziniyor. "Bana kafayı takmışsın." "Hayır." İrkildim, sonra, "Biraz."

Vücutuyla beni kamyonun içine doğru itiyor. Gövdesi karnıma bastırıyor ve göğsü ağır, zonklayan göğüslerimi düzleştiriyor. Ağırlığı beni eziyor olmalı ama tek hissedebildiğim özgürlük duygusu.

Yaşam duygusu.

O kadar çok hayat var ki bundan ölebilirim.

"Annen sana zorbandan uzak durman gerektiğini öğretmedi mi?" rasps.

İlk tanıştığımızda bana söylediği şeyleri anımsatıyor. nefesimi toplamam bir saniye sürüyor.

O anda, onun on iki yaşında, öfkeli ve kibirli, benimse on yaşında, öfkeli ve sinirli olduğumu hayal ediyorum. Eğer o bu kadar berbat olmasaydı ve o gün kavga etmeseydik neler olabileceğini hayal ediyorum.

Belki arkadaş olabilirdik. Ve belki bir gün, daha fazlası olurduk.

Bir nefret hikayesi yerine, hikayemiz bir sevgi hikayesi olurdu.

Sert yanağını okşarken gözlerinin içine bakıyorum. Kirli sakalı parmaklarımın altında pürüzlü, teni sıcak ve o ifade - koridorda beni köşeye sıkıştırdığında gördüğümünden beri peşinden koştuğum ifade.

Pişmanlık.

Bunu anlamamın bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum.
Pişman.

Muhtemelen bana yaptığı ve yaşattığı onca şey yüzünden.

"Eğer sen benim zorbamsan, o zaman ben de zorbalığa uğrayanım, değil mi?" Başlıyorum. "Ben yoluma devam ediyorum. Güç bende. Bu yüzden unutmayı seçiyorum. Bana zorbalık eden adamı hatırlamıyorum. Durup durup aşağılanmamı izleyen adamı. Hakaretler yağdırdığım adamı. Onun yerine, o ilk gece partide avucumu kestiğimde beni kurtarmaya gelen adamı hatırlıyorum. Acı çekmesini istediğim için sigarayı bırakan adamı hatırlıyorum. Ve neyin peşinde olduğumu bildiği halde o muhallebiyi yiyen adamı. Ashley'i gönderip beni savunan adamı hatırlıyorum. Beş yaşındaki bir çocuğu bir delikten çıkaran ve o çocuğun durumu hakkında daha iyi hissetmesini sağlayan adamı hatırlıyorum. Zorbamın yerine, beni korumak istediğini söyleyen ve bunu yapmadığında kendisinden her gün biraz daha nefret eden adamı hatırlıyorum."

Bu benim katharsis'im.

Tina haklıydı. Eski öfkeyi, geçmişi, adaletsizlik duygusunu bırakmalıyım ve bırakıyorum.

Sadece böyle olacağını bilmiyordum, beni inciten adama sarılmıştım.

Ama sanırım bu mantıklı. O benim evrenimin merkeziydi.

Bu adımı atarken neden yanımda olmasın ki?

"Sorunuza cevap verecek olursam, annem bana zorbadan uzak durmamı öğretti ama aynı zamanda birinin zorbalığa uğramasına asla seyirci kalmamam gerektiğini de öğretti."

Zach'in nefesleri sert ve kesik kesik ve ben onları iliklerime kadar hissedebiliyorum. Acısını, öfkesini, öfkesini ve işkencesini, *her şeyi* hissedebiliyorum.

Belki de telepati dedikleri şey budur.

Bu, tam burada, aşkınlık.

"Özür dilerim ama..." Kalçalarımla yanlarını sıkıyorum. "Ailen berbat durumda. Yani, gerçekten berbat. Baban mı?" Başımı sallıyorum ve tişörtünü yumrukluyorum. "O bir zorba. Anlıyor musun? Prens olmak için Oxford'a falan gitmene gerek yok. Bunların hepsi saçmalık. Sana ait olmadığını söylemesine izin verme. Senin hakkındaki tüm saçmalıklara inanmanı sağlamasına izin verme, Zach. Bunu hak etmiyorsun. Sen -"

Zach kalçalarını içime doğru itiyor ve göbeğime sürtünerek beni susturuyor.

"Öyle mi? Ben neyi hak ediyorum?" diye soruyor kabaca, nefes kesen bir yoğunlukla bana bakarak.

Tanrım, çok yaklaştı.

Ve sert, ve ben ona utanmadan sarılıyorum.

Ama dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim. Babasının bir pislik olduğunu bilmesi gerekiyor. Kendi hatası olmayan bir şey yüzünden böyle muamele görmeyi hak etmediğini.

"Ciddiyim," diyorum ona.

"Ben de." Kalçalarını benimkilere doğru yuvarlıyor ve beni ürpertiyor. "Bana neyi hak ettiğimi söyle, Blue."

"Bu olmaz. Kimse bu şekilde muamele görmeyi hak etmiyor."

Çenesini sıkarak elimi gömleğinden çözdü ve elimi kavradı.

Avuç içi.

Ortasında keskin bir acı parlıyor ve bana bir gün önce düştüğümü hatırlatıyor.

Arabadan indiğim anda. Zach'in başparmağı yaranın üzerine bastırıyor. Geri geldiği gece kestiğim avucumun aynısı, sol avucum.

Kaşlarını çatarak yere bakıyor. "Ne oldu?"

"Düştüm. Çünkü başım dönüyordu. Arabadan indiğimde... arabadan indiğimde."

Dizlerimdeki sıyrıklar da nabız gibi atıyor. Sanki arabadan bahsetmek tüm yaralarımın alevlenmesine neden oluyor.

Hâlâ elimi tutuyor, yukarı bakıyor. Yüzünde birkaç saniyelik bir şaşkınlık var ama sonra geçiyor.

"Beni arabanla takip ettin."

"Evet."

Başını bir kez sallar. "Seni eve bırakacağım."

Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum.

"Hayı

r." "Ne?"

"Gitmek istemiyorum. Henüz gitmek istemiyorum. İstiyorum..." "Ne istiyorsun?"

Gözleri yoğun. Karanlıkta parlıyorlar. Fener gibi. Ancak, bir güvenli olması gerekiyor, ama gözleri boğulma tehlikesiyle birlikte geliyor.

"Beni öpmeni istiyorum."

Tanrım, bunu gerçekten söyledim mi?

Keskin nefesi evet diyor. Bunu söyledim ve o şaşırdı.

Neden olmasın ki? Geçen sefer bana bir şeyler hissettirdiğinde ondan kaçmışım.

Ama sanırım o zaman yalan söylüyordum. Kendime ve ona.

Sanırım yıllardır beni öpmesini istiyordum. Sadece kabadayıyken bile.

Belki de acınası bir durumdur ve ben korku filmlerinde bodrumu kontrol etmekten kendini alamadığı için filmin hemen başında ölen kızımıdır.

Öyle olsun.

Ben o kızım.

Tarihe, kalp kırıklığı yaratan ve dolayısıyla trajediyi hak eden kız olarak geçeceğim.

"Seni kanatıyorum," diye mırıldanıyor Zach alçak bir ses tonuyla, başparmağını dudaklarımın kenarına sürterek. Pişmanlık dolu bir ses tonu.

"Evet."

Başparmağı dudağımın ortasındaki yırtık deride geziniyor. "Ben de seni ağlatıyorum."

Gözümü kırıyorum ve bir damla gözyaşı süzülüyor; kenarda asılı durduğunu bile bilmiyordum. "Evet."

Gözyaşlarımı silerken fısıldıyor, "Durmayacağım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Duracak. Onu durduracağım.

Babasıyla başlayan bu zorbalık döngüsü. Bizimle bitiyor.

Hikayemizi değiştireceğim.

Eğer o sahte bir prensse, ben de onun sokak Külkedisi'yim. Yıldızlarımızı değiştirmek için candan ayakkabılara ya da güzel bir elbiseye ihtiyacım yok. Sessiz deri çizmelerim ve gri üniformamla bunu yapabilirim.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum.

Cevabımla burun delikleri alevleniyor, garip bir sahiplenmeyle beni izliyor. Karanlık, korkutucu ve heyecan verici. Ona daha da sıkı sarılmamı sağlıyor.

Ama uzuvlarımdan kolayca kurtuluyor ve geri adım atıyor.

Birdenbire sürükleniyorum ve bacaklarım yere iniyor, omurgam kamyonun metal kapısı boyunca kayıyor. Titrek ve uyuşmuşlardı ve ayaklarım çıplaktı. Mary Janelerim uzun zaman önce düşmüş ve kendi başıma nasıl ayakta duracağımı tamamen unutmuşum.

"Zach?"

Ve beni şaşırtarak dizlerinin üzerine çöküyor - neredeyse düşüyor - ve beni sabit tutmak için kalçalarımı kavıyor. Yüzü göğüslerimin dibine kadar uzanıyor ve burnunu vadiye gömüyor. Giysilerle örtülü olmaları önemli değil, Zach'in aramızdaki tüm engelleri yok etmek gibi bir alışkanlığı var.

Ellerimi ona dolayarak fısıldıyorum, "Ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Beyaz gömleğimdeki kir lekelerini, düğmelerimin ne kadar bükülmüş ve gerilmiş olduğunu, kabaran göğüslerimi zorladığını fark ediyorum.

Zach bana cevap vermiyor. Ta ki kamburunun üzerine oturup sağ bacağını kaldırarak omzuna atana kadar.

"Seni öpüyorum," diyor

basitçe. "Ne?"

"Beni duydun," diyor eteğimin kenarını yukarı çekerek.

Onu durduruyorum ve aşağı itmeye çalışıyorum. "Zach."

"Ne?" diye ısırdı.

"Eğer öpmek istiyorsan dudaklarıma daha yakın olman gerekmiyor mu?"

Ben mi?"

Tek ayağımın üzerinde dengede durabilmem bir mucize çünkü o Tutsak tuttuğunu bırakıyor ve eteğimi de bırakmıyor, bu yüzden uyluğumun ortası bantlı.

Zach yavaşça sırtıyor. "Olmaya çalışıyorum." "Ne olmaya çalışıyorsun?"

"Dudaklarına yaklaşmaya çalışıyorum."

Saçını yumrukladım. "Ne... Ben... Bu kimin kamyonu?" Şu anda aklıma gelen tek soru bu. Omuz silkiyor, sanki umurunda değilmiş gibi. "Bildiğim kadarıyla."

Etrafıma bakıyorum; arkamızda büyük bir kalabalık olmasına rağmen her yer ıssız. "Ya biri gelirse?"

Zach kıkırdıyor.

Elleri benimkilerden çok daha büyük ve bunu kendi avantajına kullanıyor ve eteği yukarı ve yukarı iterek külotumu ortaya çıkarıyor.

"Her zaman ilk endişen bu, değil mi?"

"Şey, evet. Kimsenin bizi görmesini, beni yarı çıplak görmesini istemiyorum."

Basit pamuklu erkek şortuma bakıyor ve **d i k i ş i n i** parmaklayarak beni ürpertiyor. "Biliyor musun, geçen gün rüya gördüğümü sandım.

Gece. Üzerime yayıldığı zaman. O gece de seni öpmemi istedin, değil mi?"

"Beni aşağı çektiğin için yayılmıştım ve evet. Ama." Titrek bir nefes verdim. "Bunun nasıl öpüşme olduğunu bilmiyorum."

Gülümsüyor ve sonra başparmağı külotumun içine girip göbeğimin dış kenarına temas ederek beni sarsıyor.

Başparmağının küt ucu amıma dokunduğunda adını haykırıyorum. Çok sıradan bir şeymiş gibi, amımın kenarına dokunuyor.

"Bu öpüşmek çünkü dudaklarımı dudaklarına koyacağım."

Bunun üzerine başparmağı külotumun içine daha da giriyor ve göbeğimin ortasını okşuyor. Sonunda ne demek istediğini anlıyorum ve etrafımızdaki havanın tüm sıcaklığını emmişim gibi kızarıyorum.

"O tür bir öpüşmeyi kastetmemiştim."

Zach'in gülümsemesi hâlâ yerinde, orantısız, azgın bir gülümseme. "Benim sorunum değil. Ben böyle öpüşürüm Blue, ne zaman..." Kendini tutamayıp eğiliyor. Kapalı göbeğimi koklamaktan kendini alamıyor.

Bu onu inletiyor ve başım başka bir iniltiyle geriye düşüyor.

"Ne zaman?" Bir şekilde sormayı başarıyorum.

Dudakları tam orada, tam klitorisimin üzerinde, sadece pamuklu iç çamaşırıyla ayrılmış. "Aletim sinirlendiğinde."

Yüzünün yan tarafını tutarak aşağı bakıyorum. "Sikin mi?"

"Uh-huh." Başını sallıyor, burnunu amımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.

Kirli sakalı şu anda parmaklarımın altında daha da kaşınıyor. Aslında, vücuduma dokunduğunda her şey daha kaşıntıverici geliyor. Yumuşak tişörtü, kadife saçları, etrafımdaki hava.

"Neden?" Tek ayağımın üzerinde huzursuzca kayarak nefes veriyorum.

Hâlâ başparmağıyla göbeğimin ortasını ovuyor, kokumu kokluyor.

"Senin yüzünden."

"Ben mi?"

"Evet. Sikimi kızdırıyorsun, Blue. Günlerdir sinirlerimi bozuyorsun. O dar üniformanın içinde hareket edişin. Etrafta koşuşturman, mavi örgünün arkanda sallanması. Belaya davetiye çıkarıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Hayır mı? Yürürken göğüslerin zıplıyor bebeğim." Sanki hayatı boyunca bunu söylemeyi bekliyormuş gibi, gelişigüzel söylediği sevgi sözcükleri karşısında ürperiyorum. "Sen de mi

Bunu biliyor muydun?"

"İstemiyorum." Kalçalarımı kıvrıp ağzına yaklaştırmaya çalışıyorum.

"Bunu bilerek yapmıyorum."

Kıkırdıyor ve bir şekilde tam klitorisimden vuruyor. Kayganlığıma, *kaygan* klitoris.

Tanrım, sanırım onun önünde donuma krem sürüyorum. Sanırım bunu görebiliyor. Amımın onun için nasıl salya akıttığını görebiliyor.

"Bilmiyorsun, ha?"

"Hayır."

Gözlerimi kırıştırıp tüm şehvet ve hormonların saldırısına karşı gözlerimi açık tutmaya çalışırken başı görüş alanıma girip çıkıyor.

Zach dudaklarını karnımın alt kısmında gezdiriyor ve ona karşı her zaman hissettiğim acı alevleniyor. Sanki onu tanıyormuş gibi içimi yumrukluyor. Varlığının kaynağının yakınlarda, tam orada olduğunu, onunla konuştuğunu, benimle konuştuğunu biliyor.

"Sadece çok büyükler, değil mi? Göğüslerin. O kadar büyükler ki benim için iyi bir hizmetçi olmaktan kendini alamıyorsun," diyerek kaba sözlerini etime boyuyor.

"Evet."

Göğüslerim kabarıyor. Meme uçlarım mermi gibi. Ona ihtiyaçları var. Elleri ihtiyaçları var ve Zach başparmağını külotumun içinden çıkarıyor, iki eliyle yukarı uzanıyor ve onları avuçluyor.

Gözlerini bana dikerek etimi yoğuruyor. "Şu anda benim için iyi bir hizmetçi mi oluyorsun?"

Başımı salladım, aklımı kaçırarak kadar tahrik olmuşum. Sanırım iç kaslarımın çırpınışıyla ben de biraz orgazm oldum.

"Kızgın sikimi yatıştıracak mısın bebeğim?"

Tekrar başımı sallıyorum, bu sefer inleyerek.

"Öyle mi? Bakire amcığını Fransız öpücüğüyle öpmeme izin verecek misin, biri yanıma gelip ağzıma girdiğini görse bile?"

Nefeslerim hıçkırıklara, hıçkırıklara dönüşüyor ve tırnaklarım boynunun yan tarafını tırmalıyor. "Evet."

Kalın kirpiklerinin gizemli bir görünüm verdiği bakışlarıyla beni sabitliyor. "Sorun yok. Hiçbir şey görmelerine izin vermeyeceğim. Seni saklayacağım. Seni her zaman meraklı gözlerden uzak tutacağım. Görülmeye değer her şey, Blue, ağzımda olacak."

Bacağımı bırakmadan önce meme uçlarımı sertçe çimdiklediğinde, bu sözlerinin sistemime gönderdiği akımı bile atlatamadım.

Git. K lotumla hızlıca ilgileniyor, muhtaç, bıçaklı parmaklarıyla aşağı çekiyor ve i   ama ırımı cebe indiriyor.

Ve sonra,  p  mekten başka yapacak bir şey kalmıyor.

O zaman yıllardır tıra  olmadığım için utanmam gerektiğı aklıma geldi. Her ne kadar sorumsuz ve asi bir genç olsam da, normal bir gençken orayı düzenli olarak tıra  ederdim. Ancak ailemin ölümünden sonra, alt katla ilgili bir şey yapmak aklıma bile gelmedi.

Zach'in umurunda değıl. Eğer inlemesi bir şey ifade ediyorsa, hoşuna gidiyor. Beni ağızıyla sarmadan önce evcille memi  buklelerimden hızlıca bir nefes alıyor.

Haklıydı; boşuna endi eleniyordum. Görmeye değer her şey onun kötü, emici ağızında olacak.

Kal amı omzuna atıp içeri giriyor. Bir eliyle dudaklarımı ayırıyor ve bir meyvenin sulu kısmını yalar gibi ortamı yalıyor.

"Zach," diye inleyerek diğer bacağımanın ayak parmaklarını toprağı a gömüyorum.

 akıl ta ları canımı yakıyor ama ağız bana cam kırıkları arasında yürümeye katlanacak kadar zevk veriyor.

Amcığıma küfrediyor ve *sikini* göğsümde hissediyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Kelebeklerden bahsetme bile. Her yerdeler. Geniş omzundan sarkan baldırımında bile vızıldıyorlar.

Göbeğimin sularını yalamasının, dar, el değımemi  deliğimin etrafında dönmesinin beni bitireceğini düşündüm. Bunu be  saniye daha yaparsa patlayacağımı düşündüm. Parmaklarım saçlarında bükülecek ve orgazmımı gökyüzüne haykıracaktım.

Ama sonra, dudaklarının tepedeki küçük klitorisimin üzerine kapanacağını bilmiyordum. Ve eğer vücuduma yayılan elektrik herhangi bir gösterge ise, onun için azmı tı. Ağızının uzun emi leri, dişlerinin sıyrıkları ve homurtuları için.

Tanrım. Homurtuları.

Ruhumun tüm boş alanlarını kaplıyorlar. Öleceğim güne kadar onları duyacağım. Onlarla uyuyacağım. Onlarla uyanacağım. Her gün onları hayal edeceğim.

Bu ve onun dalgalanan omuzları ve titreyen sırtı.

Şu ana kadar gözlerim kapalıydı; ne zaman kapattığımı bilmiyorum. Onları açtım ve aşağı baktım.

Yaptığımız müstehcen resme bakıyorum. Parmaklarım saçlarına gömülmüş, ağzı amıma gömülmüş, bir o yana bir bu yana, bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Bacaklarım açık ve omuzları bacaklarımın arasına sıkışmış. Eteğim belimin etrafında bir yerde ve bluzum kırıışmış ve şekilden şekle girmiş.

Ama en şok edici şey bu değil.

Şok edici olan şey, Zach'in, beni yiyen adamın, havayı pompalaması. Kalçaları hareket ediyor ve aletini yoğuruyor.

Kızgın aleti.

Bir eliyle çekiştirirken diğer eliyle amımı açık tutuyor. Her şey pantolonunun içinde oluyor. Onu çıkarmadı bile, ama yine de kötüye kullanıyor.

Amcığımın tadı ona kötü davranmasına neden oluyor. "Z-Zach... Ben..."

Adını dudaklarımda duyduğumda en yüksek sesle homurdandığımda ve eli hareket ettiğinde duraksıyorum. Kukumdan uzaklaşıyor ve ısıtılmış metale yapışmış çıplak kıcıımı yoğuruyor ve ben bunu fark etmemiştim bile.

Sanırım birçok şeyin farkına varmamışım.

Böyle ayakta dururken bir bacağını üzerine atıp diğerini hafifçe bükmesi gibi şeyler başka bir şeyi açıyor.

Birinin dokunabileceğini milyon yıl düşünsem aklıma getirmeyeceğim bir şey. Diğer delik, kıvrımlı ve karanlık.

Zach kıcıımın bir kısmını yoğurduktan sonra parmaklarını dikiş boyunca aşağıya doğru sürüklüyor, sonra da o keşfedilmemiş yerimi sıyrıyor.

Parmakları orada ve ağzı klitorisimde, titreşen kanalımı soppy yapıyor, beni boşaltır.

Kalçalarım arabadan fırlıyor ama Zach vücuduyla ve hala klitorisimi emen ağzıyla beni dengede tutuyor ve içimdeki tüm suları yalayıp yutuyor. Parmakları hala dikiş yerime gömülü, sıkmayı bırakmayan karanlık deliğime bastırıyor.

"Tanrım..."

İnliyorum, boynunu tırmalıyorum ve adını tekrar tekrar söylüyorum. Hiçbir şey kalmayana kadar tüm vücudum sıkılıp bırakılıyor.

Arka planda onun da titrediğinin farkındayım. Zach hareket ediyor, yer değiştiriyor ve homurtuları uzun, erkeksi bir inlemeye dönüşüyor.

Gülümsemek istiyorum.

Keşke gülümseyebilseydim. Ama tüm enerjim tükendi. Yarı onun üzerine çökmüş, yarı kamyonu yaslanmış durumdayım ve yere yığılmak istiyorum.

Sonra kolların belime dolandığını hissediyorum ve gözlerimi açıyorum. Zach'in gözleri tembelleşmiş, dudakları ve çenesi benimle kaplanmıştı.

Kollarından sarkıyorum, gevşek ve doygun. "Sanırım öldüm."

Diğer eliyle uzanıp beni dudaklarından sildi. "Öyle mi?

O zaman nasıl hala konuşuyorsun?"

Uykulu bir şekilde kıkırdıyorum. "Beni öldürdün."

Gözlerinin kenarları keyifle kırışıyor. "Uh-huh." "Sen de geldin, değil mi?"

Bunun üzerine gözlerini benden kaçırdı. Benden hiçbir yardım almadan kıyafetlerimi düzeltiyor. Ben sadece onun yüzüne bakmaya devam ediyorum, o güzel keskin yüzüne.

"Ne? Geldiğin için utanıyor musun? Sorun değil. Ben de geldim.

Lanet bir tren gibi."

İşini bitirdiğinde gözlerini bana kaldırdı. "Biliyorum. Ağzımı doldurdun."

Dudağımı ısııyorum, deli gibi gülümsüyorum.

"Orgazmdan sonra hep sarhoş mu olursun?"

Kollarımı boynuna dolayarak tüm ağırlığımı almasına izin veriyorum ve çenesini öpmek için uzanıyorum. "Belki." Gözlerim kocaman oldu. "Oooh! Bir fikrim var."

"Neden bir kez olsun bunu kendine saklamayı denemiyorsun?"

Saçını çekiştiriyorum. "Bana bir orgazm daha yaşatmaya ne dersin, o zaman öğrenebiliriz."

Hafifçe kıkırdayarak, uçuşan saç tellerimi kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Şu anda seni eve götürüyoruz. Arabanı geri götürmesi için birini bulacağım."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Zach teşekkürümü kabul etmeden eğildi ve beni bu gece ikinci kez kollarına aldı. Gerçi bu seferki gelin tarzı.

"Oh, beni taşımak zorunda değilsin." Yürümeye başladığında sessizdi.

Yaka kemiğine sokuluyorum. "Ben ağırım."

"Eğer bunu bir kez daha söylersen, seni burada bırakıp giderim.
Eve dönüş yolunu kendin bulabilirsin."

Neden bilmiyorum ama bu gece gülümsememi durduramıyorum.
Belki de orgazmlar beni sarhoş ediyordur. Ya da belki onun verdiği
orgazmlardır.

"Yapmazsın," diye mırıldanıyorum.

Hırlayarak kollarını sıkıyor ve böylece beni göğsüne bastırıyor. Hâlâ
heyecanlı ve gürültülü kalabalığın arasından geçerken ona sarılıyorum.
Zach birkaç kişinin yanında duruyor ve birine arabamı geri götürmesini
söylüyor.

Sonra bisikletine doğru yürüdü ve beni üzerine oturttu. Çıplak
ayaklarımla ısınan metale dokunduğumda, Mary Janelerimi kamyonun
arkasında bir yerde bıraktığımı fark ediyorum.

Fark etmez. Prensım var, ayakkabıya ihtiyacım yok.

Zach kaskını kafama geçirip kapatıyor ve önüme geçiyor. "Dur -"

"Biliyorum."

Kollarımı beline doluyorum ve yanağımı sırtına yapıştırıp ona
tutunuyorum.

"Bu beşinci aşama yapışkanlık, bunu biliyorsun,

değil mi?" Gözlerimi kapatarak cevap veriyorum,

"Her neyse. Hoşuna gitti."

Motosikletini çalıştırıp ellerini kollarıma koyarak beni sıkıca
kavradığında kısa bir kahkaha patlaması hissediyorum. Motosiklet altımda
canlanıyor, doygun göbeğimde titreşiyor.

Gecenin karanlığında özgürlüğün havasını solurken, ne düşünürse
düşünsün ya da ne derse desin onu kurtaracağıma karar veriyorum.

Onu cam kulesinden kurtaracağım ve hayatındaki tüm zalim
insanlardan kurtaracağım.

Ve onu kurtarırken, aynı zamanda onu öpeceğim.

Dudaklarından.

Chapter 20

The Dark Prince

Bana teŖhis koyduklarında altı yaşındaydım.

DEHB ile başladı ve disleksi olduğumu anlamalarına yol açtı.

Babam mutlu değildi ama sanırım bunu kabullendi. Ekstra derslerin, özel eğitimin beni kısa sũrede eskisi kadar iyi yapacağını dũřũnũyordu.

Ama yedi yaşıma geldiğimde bende de disgrafi olduğunu Ȕğrendiler. Sanırım bu onu kızdırdı.

Ama emin olamıyorum.

Tek hatırladığım benim çok çalıştığım ve babamın bundan mutlu olmadığı.

Hatalar bulduğunu hatırlıyorum. Kitabımın sayfalarını yırttığını. Her gece odama gelir ve ona kitap okumamı isterdi. Kelimeleri hecelemekte zorlandığımda, sinirli bir şekilde giderdi. Herkese dışarı çıkmama ya da oyun oynamama izin vermemelerini sȔylledi.

İşlerini yapmadıklarını düşündüğünde öğretmenleri sağa sola kovardı.
Sonra onlara o lanet kartı yaptım. İşte o zaman anladım ki babamın tüm öfkesi ve saldırganlığı da disleksik olmasından kaynaklanıyordu.

"Yazmayı öğrenmem o kadar uzun sürmedi." O
gece anneme söylediği buydu.

Nora'ya sordum, o da bana anlattı.

Babam Benjamin Prince'in kendisi de disleksikti. Belki de tüm hayal kırıklığı oğlunun da kendisi gibi kusurlu olmasından kaynaklanıyordu. Belki de ona çocukluk günlerini hatırlatıyordum. Belki de ona çok benzediğim için benden nefret ediyordu.

Berbat bir psikolojiden bahsediyoruz. Eminim bir psikiyatrist onu ve benlik imajını çözmeye bayılırdı.

Onu anlamayı uzun zaman önce bıraktım.

Tek umursadığım onu da beni hayatım boyunca mutsuz ettiği kadar mutsuz ve sefil etmek. Eğer bu asla normal bir insan gibi okuma yazma öğrenmemek ya da öğrendiğim her şeyi unutmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Blue, kendimle ilgili tüm saçmalıklara inanmam için zorbalığa maruz kaldığımı düşünüyor.

Daha fazla yanılıyor olamazdı.

Mesele şu ki, beni neye inandırdıkları umurumda değil. Tek umursadığım intikamım.

Bana hayat veren adama olan nefretim.

Kabadayıma.

Chapter 21

Zach'in odasındayım.

Yasadışı bir şey değil. Sadece temizlik için buradayım. Aslında bunu Grace'in yapması gerekiyordu ama onunla yer değiştirdim.

Bana biraz gülümsedi ama bunun dışında hiçbir şey söylemedi.

Sorun değil. Sır saklamakta iyidir. Burada gizli bir şey olduğundan değil. Ben sadece işimi yapıyorum.

Diğer şeylerin yanı sıra.

Tek şüpheli şey kapının kilitli olmasıydı ve kapıyı çaldıktan sonra bile açmadı. Ama yine de bir saç tokasıyla içeri girdim; evde olduğuna dair iyi bir otoriteye sahiptim.

Ve öyle.

O banyoda, duş alıyor ve ben dışarıda onun Yatak.

Suyun hafif uğultusunda onu hayal etmemeye çalışarak Çıplak olarak yastıklarını düzeltiyor, yatak takımlarını doğru şekilde yerleştiriyor ve etrafa saçılmış kıyafetlerini topluyorum. Buna rağmen, sanırım temizlediğim en temiz oda onunki oldu.

Kitabı hiçbir yerde görünmüyor ve onunla ne yaptığını merak ediyorum. Acaba hala onda mı?

Sonra duş kapanıyor ve odaya bir gölge düşüyor - ne kadar çılgınca gelse de - ve onun dışarıda olduğunu anlıyorum.

Banyonun eşğinde duruyor, ince ama kaslı kalçalarına bir havlu sarmış, ıslak, aşırı ıslak saçlarını

Bir tane daha.

Gözleri üzerimde ama beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor. Orada dokunuşumu kaybediyor olabilirim.

Ayrıca aklımı ve tüm duyularımı kaybediyor olabilirim çünkü şu anda tek yapabildiğim ona bakmak. Onun muhteşem vücuduna bakmak.

İyi bir fizik için çıldıran kızlardan değilim. Hayır, değilim. Yani, hoşuma gidiyor ama duvar kağıdım yapmıyorum. Ama *onu* duvar kağıdım yapardım ve bundan utanmazdım bile.

Mesela boynunu ele alalım. Çok masum ve sıradan bir şey, ama onda değil. Onda boyun başka bir anlam kazanıyor. Uzun, zarif, tendonlar dalgalanıyor, damarlar gergin duruyor.

Damlalar aşağı kayıyor ve ben hepsini yalıyorum, belirgin, güzelce yontulmuş köprücük kemiklerinden, göğsünden aşağıya doğru yılan gibi kıvrılıyor.

Tanrım, bir tanesi sıkı, koyu renkli meme ucuna gidiyor.

Ve karın kaslarının çıkıntıları. Altı. Aptal gibi saydım. Altılı karnı ve V'si var. Şimdi herkesin V'ye neden bu kadar deli olduğunu anlıyorum.

Anladım.

Her şey V'nin nereye gittiğiyle ilgili. Mesele...

"Yüzüm burada."

Bakışlarımı kaçırıyorum, her tarafım kızarmış gibi hissediyorum. "Biliyorum." Alnımdaki bir bukleyi sopayla sıyrıyorum. "Yakın zamanda bir şeyler giymeyi düşünüyor musun?"

Karanlık bir eğlenceyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve üniformamın göğsümde daha da sıkılaşmasına neden oluyor. *Göğüslerim* . "Pek sayılmaz."

Yutkunuyorum. "Yapın. Çevre için iyi olur."

Odayı ateşe veriyor.

"Çevreyi pek önemsedığimi söyleyemem." Sırıtarak göğsüme son bir kez bakıyor. "Ama ne kadar kızarmış göründüğünü önemsiyorum. Ve meme uçlarının durumu. Üniformanı delmeye çalışıyorlar."

Bununla birlikte, yere bırakıp uzaklaşmadan önce saçlarını havluyla son bir kez ovuyor.

"Seni pislik."

Şifonyerine gitti, sırtı dalgalanıyordu ve yemin ederim onu duydum Gülümse.

"Anladığım kadarıyla bir şey için buradasınız," diyor bir çift kot pantolonunu çıkarır ve sonra havluyu rahatça belinden indirir.

Ciyaklamayı durdurmak için elimi ağzıma götürüyorum. Kıç. Aman Tanrım.

Uzman değilim ama lanet olsun, bence tüm kıçlar böyle olmalı. Sıkı ve sert ve sıkı ve yuvarlak ve *aman Tanrım*, o kısmı nasıl geri kalanı gibi bronzlaştırdığını bilmiyorum ama evet. Bronzlaşmış, baştan çıkarıcı ve kaslarla dolu.

Ağzım açık, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarak kot pantolonunu giymesini izliyorum.

Yine de arkasını döner dönmez, kapanması için zorluyorum. Çabucak, ben de ondan uzağa bakıyorum. Vücudunu dikizlediğimi ona fazla belli edemem. Yine de kot pantolonunun düğmelerini iliklemediğini fark ediyorum. Kalçalarında hiçbir şey yokmuş gibi duruyordu.

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Buradayım..." Banyonun yanındaki bir numaralı havluya yaklaşıp onu elime alıyorum. "Temizlemek için." Sonra onun durduğu yere doğru ilerliyorum ve diz çöküp ayaklarının dibindeki iki numaralı havluyu alıyorum.

Gözlerimiz çarpışıyor, ben yerdeyim ve o üzerimde Gökyüzü.

Nefesim kesiliyor, bu yüzden kalkıp önünde duruyorum. "Benim iş, hatırladın mı? Bu işi ciddiye alıyorum." "Ciddiye alıyor musun?"

"Evet."

"İyi bir küçük hizmetçi, ha?" diye mırıldanırken gözleri alev alev yanıyor.

Kalçalarım sıkıştı. Onun alçak ses tonuyla kelimenin tam anlamıyla kasılıyorlar. Aralarındaki yer bir yara gibi zonkluyor ve nabız gibi atıyor. Diline, dişlerine ve uzun sert emişlerine ihtiyaç duyan bir yara.

Dudaklarımı yalıyorum ve tekrar boğazımı temizliyorum. "Bu bana başka bir şey için de burada olduğumu hatırlattı."

Zach kaşlarını çatıyor ve kollarını kavuşturarak göğsünü ve pazularını esnetiyor. "Peki bu başka bir şey mi?"

Derin bir nefes alıyorum ve nemli havlularını karnıma sarıyorum. "Gitmeni istemiyorum." Kaşları daha da çatılıyor ve ben de açıklıyorum: "Bütün o bisikletlerin ve yerdeki aptal boşluğun olduğu yere."

"Gitmemi istemiyorsun."

Yüz hatlarımı sert bir ifadeye büründürüyorum. "Evet. Bu tehlikeli ve yasadışı. Yani, çok seksi görünüyorsun. Buna şüphe yok ama ölmeni ya da tutuklanmanı istemiyorum."

Zach başını yana eğiyor ve çenesini kaşıyor. Sakallı ve pürüzlü görünüyor ve ben de kaşımak, parmaklarımı üzerinde gezdirmek istiyorum.

"Yanılıyorsam düzeltin. Sen bir saniye önce hizmetçi değil miydin? Kim öldü de seni patron yaptı?"

Sert sözlerini duymazdan geliyorum. "Gitmene izin vermeyeceğim." "Pardon?"

"Gitmeni engelleyeceğim."

Kollarını yavaşça açıp bana doğru bir adım atarken bir sonraki nefesi uzun. Şu anda biraz cesur olmam gerektiğini biliyorum, beni boğazlamak ister gibi bana bakıyor ve kasları da bu iş için hazır görünüyor.

Ama bir tavuk gibi geri adım atıyorum.

"Gitmeme engel olacaksın," diye tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum ve onun çıplak ayaklarının benim deri çizmelerimle kaplı ayaklarımın üzerinde ilerleyişini izliyorum. Bu bana bir heyecan veriyor. Tam olarak korkmuyorum, ya da *sadece* korkmuyorum. Heyecan ve tahrikten çatlayacak gibiyim.

"Peki bunu nasıl yapacaksın?"

Gözlerinin içine bakıyorum ve tıpkı geçen gece odasına zorla girdiğimde yaptığı gibi onu tehdit ediyorum. "Seni polise ihbar edeceğim."

Çenesi titriyor. Bunun öfke ve o gecenin anısı olduğunu biliyorum. "Beni polise şikayet edeceksin."

"Evet." Kurumuş dudaklarımı yalıyorum ve dağınık, dikenli saçlarından sıyrılan bir damlanın göğsünün sol tarafına doğru süzülüşünü izliyorum. Tam olarak kalbinin olduğu yere. "Onlara senin yasadışı bir işe karıştığını söyleyeceğim. Seni hapse atacaklar ve -"

"Bana nerede yaşadığımızı söyle," diye mırıldanarak sözümü kesti. "Ne?"

"Bana yaşadığımız kasabanın adını söyle, Mavi."

İkimiz de durduk.

"P-Princeton."

Zach soğuk bir şekilde gülümser. "Evet. Prensler bu kasabanın sahibi. Polisler hiçbirimize dokunmayacak. Bana bile. Kötü biri olsam bile, yine de bir Prens'im."

O haklı.

Kasabamızın adı Princeton. Cehennem sıcakıyla, yerdeki deliklerle, çizgilerle, kuzey ve güney tarafıyla, Pleiades'le dolu bir kasaba.

Burası kabadayılarla dolu.

Benim ve Zach'in doğum yeri.

İçimi çektim ve geri yürümeye devam ettim. "O zaman bisikletinin içine edeceğim." O da beni kovalamaya devam ediyor. "Bisikletimin içine edeceksin."

"Evet. Fren zımbırtısını kesip saç tokamla çizeceğim. Aslında anahtarlarımla. Sanırım bu daha etkili olur. Ben de gaz kelebeğiyle falan oynarım."

Zach'in ağzında bir seğirme belirtisi var ve onun şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam olduğu gerçeğine bir kez daha çarpılıyorum.

Hem de *hiç*.

"Bisikletler hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır. Ama öğrenebilirim. YouTube'da her şey var. Kilit açmayı oradan öğrendim."

Bu seğirme, orantısız bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beşinci aşama yapışkan." "Ne dersen de. Oraya gitmeyeceksin. *Asla*." "O zaman nasıl para kazanmamı önerirsin?"

Bu beni biraz tökezletti. Az önce para mı dedi? "Ne dedi?"

"Para, Mavi. İşimi yapmazsam nasıl kazanmamı öneriyorsun?"

Asla."

"Bu senin *işin* mi?"

Omuz silkiyor. "Dün gece öyle değildi. Ama evet, bana bunun için para ödüyorlar. Yani

Bu benim işim. Bilirsiniz, sorumluluk sahibi insanların yaptığı şey."

Geri döndüğü ilk gece ona söylediklerimi hatırlayınca sertçe yutkunuyorum.

Nedense hiç aklıma gelmemişti. Onu hep zengin, sıkılmış, her şeyi eline tutuşturulmuş bir adam olarak gördüm.

Ama hayır. Ondan çok uzakta.

"Bu senin New York'taki işin miydi?" "Evet."

"Ama bu tehlikeli." "Ben

bu işte iyiyim."

Buna hiç şüphe yok. Ama yine de onun için korkuyorum. "Bunu yapmayı nasıl öğrendin?"

"İnsanlar bana öğretti." Belirsiz cevabına kaşlarımı çattığımda, "Birkaç yıl önce personelden bir adam vardı. Onun bisikletiyle başladım. Bana o öğretti. Bazen beni deliğe götürürdü. İş bıraktı ve

New York'a gitti. Durup dururken kapısına gittiğimde beni birileriyle tanıştırdı."

Şu anda, Zach bana çok dünyevi görünüyor. Çok deneyimli, cüretkâr ve cesur.

"Senin için korkuyorum," diye fısıldıyorum söyleyecek başka bir şeyim olmadığında

Onu.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diye cevap veriyor boş bir bakışla. Ama ben endişeliyim.

"Hepsi bu mu?" diye sorar, sertçe.

Bir süredir birbirimizin etrafında dans ediyoruz ve

Sırtım duvara çarptığında, bittiğini anlıyorum. Bu dans.

Ziyaretimin diğer ve daha büyük nedenini açıklamam gerekiyor.

Omurgamı duvara yapıştırarak boynumu yukarı kaldırıyorum. "Ve benim kulübeme gelmeni istiyorum. Yarın."

"Ne?"

"Evet. Tina evde olmayacak. Tina evde olmayacak; gece vardiyasında çalışıyor ve ben de Art'a bakmıyorum. Yani boş olacağım."

"Neyi yapmakta özgürsün?"

Çok yakın ve gözleri çok yakıcı. Alev alev. Başka tarafa bakmak istiyorum ama bakışlarımızı ayıramıyorum. Bu soruyu sorarken bir korkak gibi davranıp onu yalnız bırakamam. "Kitabın nerede? Hani sende olan. Yıldızlar hakkında olan."

Boynundaki tendonlar tedirginlikle hareket ediyor. "Onu attım."

"Neden?"

"Okumayı sevmiyorum."

"Yine de bu, mükemmel bir kitabı çöpe atmak için bir neden değil."

"Benim için öyle."

Dudaklarımı yalıyorum ve gözleri bu hareketi takip ediyor. "Peki, yarın. Benim kulübemde. Kitap okuyacağız."

Kaşlarını çattı. "Affedersiniz?"

Onu daha önce hiç bu kadar ölümcül ve öfkeli gördüğümü sanmıyorum.

Ve onu birçok kez kızgın gördüm.

"Evet. Çünkü Zach, küçük bir çocuğa ona bir hikaye okuyacağına söz verdin. Ve yemin ederim, ona bir tane okuyacaksın."

Eğildi, avuçlarını duvara dayadı, beni içine hapsetti. "Öyle mi?"

"Evet." Ses tonumdaki tüm cesaret kırıntılarını enjekte ediyorum.

"Disleksi bir öğrenme güçlüğüdür. Yani, okumayı zorlaştırır. İmkânsız değil.

Birçok insanda var. Ve bunun uygun olmadığının ve bununla ilgili zorlukları asla tam olarak kavrayamayacağımın farkındayım, ama kahretsin, Zach. Okuyacaksın. Başından beri okuyor olmalıydın. Ailenin hiç çaba göstermediğine inanamıyorum. O kadar eski ve arkaik ki, ben bile -"

"Çaba gösterdiler." "Ne?"

"Özel öğretmenlerim vardı. Onlar bana öğretti. Ya da öğretmeye çalıştılar."

Tamam. Bu iyi, değil mi? Yani, el yazısına bakılırsa hiç yardım almadığını sanıyordum. "Ve?"

"Öğrenmek istemedim."

"Ne? Neden istemedin?"

Şu anda çok sinirli ve kafam karışık. Neden öğrenmek istemesin ki?

"Nedir bu? Yirmi soru mu?" Gah.

Çok kızgınım. Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorunda? Ona bunu yapabileceğini göstermeye çalışıyorum. Okuyabileceğini ve babasının ona söylediği ve kendisi hakkında inandırdığı saçmalıkları aşabileceğini.

Ama mücadele etmek *zorunda*.

"Art'ın ailesi olmadığını biliyor musun?" Onun yerine ben başladım. "Ailesi o iki yaşındayken öldü. Benimkiler gibi bir araba kazasında. Belki de bu yüzden kendimi ona bu kadar bağlı hissediyorum. Okulda zorbalığa uğradığından bahsetmiyorum bile. Benim tatlı oğlumun sen ve benden başka arkadaşı yok. Ve büyükannesi yaşılanıyor. Her şeyin ötesinde, bir kaza geçirdi. Ne kadar yalnız olduğunu biliyor musun? Sen biliyor musun? Nasıl olur da ona yardım etmezsin? Kendinle nasıl yaşayabiliyorsun, Zach? O sarı saçlı, yeşil gözlü çok tatlı bir çocuk ve sana tapıyor. Onu hayal kırıklığına mı uğratacaksın?"

"Acıklı hikâyeni bitirdin mi?" Ona ters ters baktım.

Sonra uzun uzun iç çekerek, "Beni ne zaman orada istiyorsun?" diye sorar.

"Ne?"

"Kendimi tekrar etmeyeceğim."

"Yedi," diye geveliyorum rahatlamış bir nefesle.

"Peki ya biri beni kulübenize girerken görürse?
Küçük işine ne olacak?"

Dudağımı ısııyorum çünkü lanet olsun, o haklı. İnsanlar onu kulübeme girip çıkarken görürlerse konuşabilirler. Yani, bir kere sorun olmadı. Art bizimle birlikteydi ama beni ziyaret etmeye devam ederse insanlar konuşur. Dedikodular da böyle başlar.

"Bunu düşünmedin, değil mi?"

Suçlulukla başımı sallıyorum.

Bir iç çekiş daha. "Ormana açılan bir arka kapınız var,
Evet?"

"Evet."

"Orada olacağım."

Bu beni gülümsetiyor. Tüm vücudumu gülümsetiyor. Onu benimle böyle ilgileniyorsun.

Uzaklaşmaya başladı. "Şimdi, kaybol."

"Bekle. Bir şey daha var."

"Ne?"

Vücudunda gerginlik var. Omuzları sıkı görünüyor ve karnı sert bir kaya parçasına benziyor. Tümsekleri olan bir kaya.

Onu üzdüm. Onu tedirgin ettim.

Ama şimdi onun pürüzlerini düzeltmek istiyorum.

Yakıcı bakışları altında, tuttuğum havluları yanımdaki yatağa bırakıyorum ve ona dokunabilmek için bir adım daha yaklaşıyorum.

Göğsümle.

Göğüslerim onun kaburgalarına baskı yapıyor ve içimden rahat bir nefes geçiyor.

Üniformamın önü havlulara tutunduğum için biraz nemli olsa da, göğsünün ıslaklığı hala kumaşın içine sızıyor ve meme uçlarımı boncuk boncuk yapıyor. Düşünün kalıntıları ve bu şehrin sıcaklığı. Birlikte olmamızın sıcaklığı.

Göğüs kasları uzun bir nefesle hareket ediyor ve ben de onunla birlikte nefes alıyorum.

Ellerim omuzlarının sert topuzlarına yerleşiyor. "Dün gece bana istediğimi vermedin."

Gergin yüzüne bakıyorum; şehvetten kararmış ve elmacık kemikleri çıkık.

"Boşaldın. Amcığın ağzımda spazm geçirirken, dilimi yakalamaya çalışırken lanet bir kasırğa gibi. Bunu istemedin mi?"

Kızarıyorum ve dudaklarım kesik kesik bir nefesle aralanıyor. Parmak uçlarımda ilerlerken göğüslerimi vücudunda gezdiriyorum, sürtünmeden dolayı gözlerim kapanıyor.

"Beni öpmeni istedim," diyorum dudaklarına.

Mükemmel ve kalın, ortasından bir aşk tanrısı fiyonkuyla ikiye ayrılmış. Onlar benim. Onları bugün alıyorum.

"Ve yaptım."

Şehvetle yüzen gözlerine bakıyorum. "Dudaklarımdan." "Ben dudaktan öpüşmem."

"Neden olmasın?"

"Başka şekilde ifade edeyim: *Seni* dudağından öpmem."

Bir hafta önce olsa, bu beni rahatsız ederdi. Keskin sözlerle ve hatta belki bir şakayla karşılık verirdim.

Ama şimdi tek görebildiğim, Zach'in benimkini izlerken dilini dışarı çıkardığı ve alt dudağını izlediği. Sanki beni öpmeyi hayal ediyor ama nedense bunu yapmıyor.

Bu yüzden benim misillemem biraz farklı olacak. Yani, bu:

Parmak uçlarıma kadar itiyorum, meme uçlarım göğsüne sürtünüyor ve dudaklarına yaklaşıyorum. "Kötü şans, Zach. Çünkü şu anda *seni* dudaklarından öpmek istiyorum."

Ve sonra,
yapıyorum. Onu
öptüm.

Dudaklarımı büzüyorum ve kuru bir dudakla başlıyorum. Bir tanesi ağzının tam ortasına. İkincisi bir köşesine, üçüncüsü de diğer köşesine.

Ellerim yavaşça ıslak saçlarına uzanıyor ve onu öpmeye devam ederken saç tellerini avuçluyorum, küçük gagalar atıyorum.

Tam dilimle tenini tatmak için yeterli cesareti topladığımda, elleri belimdeki üniformayı kavırıyor. Beni kendine doğru çekiyor, ön taraflarımızı birbirine çarpıştırıyor ve ağzımı kendi ağzıyla açmaya zorluyor.

O benim gibi değil. Utangaç değil. Bana kuru kuru Pecks.

Hayır. Ağzımı kendi ağzıymış gibi diliyle işgal ediyor. Tanrı vergisi bir hak. Sanki ağzım onun için yaratılmıştı. Dilinin istila etmesi, taciz etmesi ve sevişmesi için. Ve alt dudağım onun emmesi için yaratılmıştı.

Ama bir saniye sonra örgümü yumrukladı ve ağzımızı ayırdı. Ve tek yapabildiğim boynuna sarılmak, bana geri dönmesi için ona sürtünmek.

"Boku yedin, Blue," diye hırlıyor ağzımdan. "Ne?"

Nefes nefese kaldım.

"Şimdi sıçtın bebeğim." Yüzümü tarıyor. Ezberliyor gibi görünüyor. Beni hafızasına alıyor.

"Neden?"

Siyah, tehditkâr ve çok güzel gözleri benimkilere bakıyor. "O ağzı ne kadar uzun zamandır, ne kadar uzun zamandır öpmek istediğimi *biliyor* musun?"

Başımı sallıyorum.

"Bin yıl." Ayrılmış, mavi boyalı dudaklarımı inceliyor. "Ya da en azından öyle hissettiriyor. Sekizinci sınıfta rujunu ilk sürdüğünden beri onu öpmek istiyorum."

Oh, bunu hatırlıyorum.

Ben de röfle yaptırdım. Koyu renk saçlarımda küçük lacivert şeritler ve ışıltılı koyu mavi bir ruj.

"Dudaklarını tattığım an onlar için bir şeytan olacağımı biliyordum. Ve şimdi sıçtın batırdın," diye hırlamaya devam ediyor, kalp atışlarımı hızlandırarak. "Çünkü artık benimsin, Blue. *Benimsin*. Ve sana ne yapacağım hakkında hiçbir fikrin yok."

Sözleri bir doz elektrik gibi. Bir kadeh votka. Ve hatta belki bir miktar kokain. Vücudumdaki her şey vızıldıyor, titreşiyor ve kenetleniyor.

Ruhumu bile.

"Ben de seni öpmek istemiştim," diye itiraf ediyorum. "Belki de senin kadar var."

Titreyerek kıcımlı tutuyor ve beni vücuduna doğru sürüklüyor.

Sarıyorum

Beni kollarına alıp yatağa düşerken kalçalarını beline doluyor.

Birdenbire onunla dolup taşım. Üzerimdeki sıcak, sert vücudu, yeni çarşaf giymiş olmama rağmen çarşaflardaki kokusu ve ağzı üzerimde.

Beni tekrar tekrar öpüyor.

Aslında, diliyle ağzımı açmaya zorlamadan önce bir bütün olarak ağzımı emdiği uzun bir öpücük. Dilini dişlerimin üzerinde gezdiriyor, dilime doluyor ve tadıma bakıyor.

O gece beni aynen böyle koklamıştı.

Kokumu yiyordu, şimdi de ağzımı yiyor. İlk öpücüğümüzü yiyor.
Bu düşünceyle göğsümde bir şeyler gevşiyor. Bu
bizim ilk öpücüğümüz.

Onu dokuz yıldır tanıyorum ve ağzını ilk kez duyuyorum. Bu bir
trajedi. Bu bir rezalet. Rezalet.

Tanıştığımız ilk anda öpüşüyor olmalıydık. Yıllarca, asırlarca,
çağlarca öpüşmeliydik.

O ve ben öpüşmek için yaratılmışız.

Elleri vücudumun her yerinde dolaşüyor, üniformamın kumaşını
yukarı ve yukarı sürüklüyor, kalçalarım tamamen çıplak ve açık olana kadar
ve eti yoğurabilir.

Kendi ellerim ona dokunmadan duramıyor, omuzlarını, sırtını
hissediyor, kışını kavıyor. Botlarımın küt topukları kot pantolonuna
sürtünüyor, ben de onu öperken yatakta kayıyor.

Ağzıyla bana yapmamı söylediği şeyi yapıyorum. Açıyorum. Onu
içeri alıyorum. Dilimle oynamasına izin veriyorum. Beni tatmasına izin
verdim.

Ve tüm bunların içinde, onun tadına bakıyorum. Onun yaban
mersinli turta tadı, sadece ve geri dönülmez bir şekilde ona ait olan bir şeye
karışıyor. Ağzını süpürüyorum, emiyorum ve çekiyorum. Ve inliyorum.

Çok ama *çok* sert inliyorum. Titreşimlerin uzuvlarımda aşağı yukarı
hareket ettiğini hissedebiliyorum. İnemelerimin kanalımı ıslattığını
hissedebiliyorum. Onun aletini de hissedebiliyorum çünkü sert ve göbeğime
sürtünüyor.

Yatakta kıvranıyoruz, birbirimize sürtünüyoruz, birbirimizin
ağzından sesler çıkarıyoruz.

Böyle gelebileceğimi hissediyorum. Bir havai fişek gibi
patlayabilirim, dün gecedен bile daha iyi.

Ama Zach dünyamı tekrar değiştirdi.

Kollarını belime doluyor ve beni yukarı çekiyor. Pozisyon
değiştirirken dişlerimiz birbirine çarpıyor ve öpüşmemiz kesiliyor.

Uyluklarını açıp vücuduma manevralar yaptırarak beni üzerine
oturturken ağzının içinde nefes nefese kalıyorum.

Üniformam belime dolandı ve mavi külotum ortaya çıktı.
Orada beni ereksiyonuna karşı dalgalandıran karanlık bir nokta var.

Pantolonunun açık fermuarından dışarı fırlayan ereksiyonu.

Gözlerimi ondan alamıyorum, geniş kafasından, mor renginden.
Sikinin kızgın rengi. Koyu, gizemli buklelerle çevrili. I

Onlara dokunmak istiyorum, aletinin başından bir damla ön sperm sızıyor.

"Bana göğüslerini göster."

Hırıltılı sözleri beni ereksiyonundan uzağa bakmaya zorladı ve

Onu.

O da ağır nefes alıyor. Sanırım kendi gözetimini yapıyordu.

Ben onun sikini süzerken, o da göğsüme bakıyordu. Bir düğme açılmış, gri kumaş müstehcen bir şekilde üzerine gerilmişti.

Yutkunarak, "Artık senin olduğuma göre bana ne yapacaksın?" diye sordum.

Belki de bunu odasına girmeden ve onu küstahça öpmeden *önce* sormalıydım. Evet, yapılacak en akıllıca şey bu olurdu.

Ama o gemi çoktan kalktı.

Zach elleriyle yanaklarımı kavrayıp masaj yapmadan önce kığım ortaya çıkana kadar elbisemi biraz daha yukarı itiyor. Onları birbirine itmeden önce ayırıyor ve bunu her yaptığında klitorisim aletine sürtünüyor.

"Korkuyor musun?" diye soruyor aşınmış

bir sesle. "Hayır. Belki biraz."

Eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve kalbimi eritiyor. "Seni kullanacağım."

"Ne?"

Başını sallıyor, burnu benimkine sürtünüyor. "Evet. Neden yapmayayım ki? Buradan nefret ediyorum. Burada olduğum her günün her saniyesinden nefret ediyorum. Bunu hak ediyorum. İyi bir şeyi hak ediyorum, değil mi?"

Çenesini kavriyorum ve içimden gelen her şeyi söyleyerek,

"İstiyorsun." diyorum. "Senin o olduğuna karar verdim. Hak ettiğim şey sensin."

"Ben mi?"

"Uh-huh." Beni tekrar öpüyor, yumuşak bir şekilde, söylediği tüm o sert, sahiplenici şeylerin aksine. "Yani burada olduğum sürece seni kullanacağım. Seni öpeceğim, ısıracağım, memelerini emeceğim, amınla oynayacağım. İsteddiğim kadar. *Ne zaman* istersem. Sen benim ödülüksün, Blue. Tüm bu acılar için benim ödülüksün."

Ödül.

Ben onun ödülüüyüm.

Sözlerinin telaşı dün geceki orgazmdan daha tatlı geliyor. *Bu yüzden* çok daha tatlı.

Ben hiç kimse için bir ödöl olmadım. Kimse beni bir ödöl olarak, çektiğim onca acıya, onca sefaletle karşılık bir ödöl olarak istemedi.

Evet, onun ödölü olacağım.

Ona sürtünüyorum ve beni oradan öpebilmesi için boynumu açıyorum. O da

yapar

"Ne yapacağım? Ödölün olarak," diye fısıldıyorum.

Köprücük kemiğime bir nefes üflüyor. Sanki rahatlamış gibi. Nefesi tenime batıyor ve beni inletiyor.

"Senden istediğimde bana o muhteşem göğüslerini göster."

Yutkunuyorum ve düğmelerimi ilikliyorum, şehvet her santimetrekareme işliyor.

Deri. Parmaklarım titriyor ama Zach bana yardım ediyor. Benim için düğmeleri açmadan önce eliyle onları kapatıyor.

Mavi, pamuklu, sade bir sütyenle sarılmış göğüslerim görüldüğünde şehvetle inliyor. "Tanrım. Sanırım bu sefer beni öldürdün."

Kıkırdıyorum. "O zaman nasıl hala konuşuyorsun?"

Zach üzerime eğilmiş, karın kasları sanki tapınıyormuş gibi esneyip kıvrılıyor, açık ağzını, burnunu ve tüm yüzünü göğüs dekolteme sürtüyor. Kendimi... güzel, hoş ve aşırı iri ve ağır değilmişim gibi hissettiriyor.

Ben onun ödölüyüm.

"Tanrım," diye inliyor tekrar sütyenimi indirip emerken

Meme ucu.

Kucağında sarsılıyorum ve onu kendime çekiyorum. Eğer bu onun Acı çekiyorsa, ona her fırsatta memelerimi gösteririm.

"Her sorduğumda üniformanı çıkaracaksın, değil mi?

Sen?"

Ona karşı tekrar sallanıyorum çünkü aklımı okudu. "Evet."

İnleyerek göğsümü bırakmadan önce uzun ve sıkı bir şekilde emiyor.

"Evet, yapacaksın. Göğüslerini benim için açacaksın. Her gün. Günde birkaç kez. Ne zaman sertleşirsem. Odama geleceksin ve yatağımı yapacaksın. Sonra seni yatağa atacağım, elbiselerini yırtacağım, memelerini çıkarıp emeceğim. Benim için kıvranacaksın, değil mi?"

Başımı salladım, neredeyse inliyordum.

"Yapacaksın. Onu emmeye devam edeceğim ve sen de yatağı kirleteceksin. Çarşaflarımı kremleyeceksin. Islak bir nokta bırakacaksın, tamam mı?"

"Evet. Senin

için." Onun için

her şeyi yaparım.

Zach'in elleri kıcımda hem çaresiz hem de saygılı bir şekilde sertleşti. Şimdi ona karşı aktif olarak kamburlaşıyorum. Kendime engel olamıyorum. Aletine karşı sallanıyorum. Ön spermi aşağı kayıyor, kendi kremimle karışıyor.

İkimiz de birbirimizi mahvediyoruz.

"Evet, öpeceksin." O beni öpmeden duramıyor, ben de onu öpmeden duramıyorum. "Bazen seni dizlerinin üzerine çöktüreceğim, Blue. Kıcını havaya kaldıracam ve eteğini çevireceğim. Seni arkadan yiyeceğim ve göğüslerin yasak meyveler gibi sallanacak."

"Zach..."

Bana söylediği her şey karşısında gözlerim kapanıyor. Tüm grafik, erotik, pis şeyler.

"Evet, bu zor olacak. Önce nereye gideceğimi bilemeyeceğim. Tatlı amına mı yoksa yaramaz memelerine mi? O zaman seni cezalandıracam. Beni böyle baştan çıkardığın için. Bana seçim yaptırdığın için."

"Nasıl?"

Alt dudakımı ısırıyor. "Kıcınla oynayacağım. Hoşuna gitti, değil mi?"

Zorlukla nefesimi tutarak başımı salladım. Bedenim şehvet ve onun sözleriyle o kadar dolmuş ki nefes alacak yer kalmamış.

"Bir dahaki sefere parmağımı sokacağım. Am suyunu kullanarak güzelce yağlayacağım. Ve seni öperken, dilimi boğazından aşağı sokarken, kıcını parmaklayacağım, Blue. Sen yatağımın her yerine boşalana kadar parmaklayacağım. Çarşaflarımın her yerine."

Hareketlerimiz çılgınca. Neredeyse onun üzerinde zıplayıp duruyorum, göğüslerimi zıplatıyorum. Zach'in gözleri dudaklarımdan gözlerime, oradan da göğüslerime kayıyor.

Hiçbir şey, ama hiçbir şey beni bu kadar çekici hissettirmemişti. "Ama sonra... Çarşaflarını değiştirmem gerekecek."

Kıkırdayarak bir damla terimi yalamak için boynuma doğru ilerliyor. "Bunu başaracaksın. Sana güveniyorum. Seninle işim biter bitmez kalkacaksın ve yatağımı tekrar yapacaksın. Elbiseni düzelteceksin, saçlarını yeniden öreceksin ve buradan çıkıp gideceksin ve kimse bir şey bilmeyecek, tamam mı?"

Çok yaklaştım. O kadar yakınım ki konuşmayı kesmiyor ve ona karşı hareket etmeye devam edip evet demekten başka ne yapacağımı bilmiyorum.

"Evet, öyle olacak. Bu utanç verici, değil mi?" "Neden?"

"Kimsenin senin ne kadar iyi bir hizmetçi olduğunu bilmeyecek olması çok yazık. Kendini işine ne kadar adanmış. Bana nasıl hizmet ettiğini. Acımı nasıl dindirdiğini. Acımı. Bunu kimse bilmeyecek."

"Sorun yok."

"Hayır, senin için iyi şeyler söyleyeceğim bebeğim." Zach kıcımlı sertçe kavırıyor ve bana doğru geri itiyor ve boşalıyorum.

Kulaklarımda gürleyen sözleri ve klitorisime bastıran sikiyle kucağında titriyorum. Rüzgârdaki bir yaprak gibi titriyorum. Ya da belki bir deprem sırasında yer gibi.

Ve sonra, Zach'in sırası.

Bir iniltiyle geliyor, alnı benimkine değiyor, nefesleri beni terli, sisli bir filmle kaplıyor.

Bana karşı titriyor ve karnına, kot pantolonuna, külotuma dökülen döl damllarını fark ediyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Hâlâ nefes nefese ve terli, beni yatağa indiriyor, yarı giyinik ve uygunsuz bir halde. Bu açıdan güneş bana doğru parlıyor ama Zach onu engelliyor. büyük vücuduyla.

Elini boynuma doladı ve hırladı, "Kimsin sen?"

Çok az enerjim kalmasına rağmen yine de sırtımı kamburlaştırıyorum. Sanki sesi efendimin çağrısıymış gibi.

"Ödülünüz."

Parmakları boğazımı sıkıca kavırıyor ve dudaklarıma sert bir öpücük kondurmak için eğiliyor. "Ben burada olduğum sürece."

Gülümserdim, çünkü gerçekten mutluyum ve değer verildiğimi hissediyorum. Yalnız daha önce tamamen göz ardı ettiğim bir şey var.

Ben onun ödülüym, en sevdiği varlığını ama sadece şimdilik. Sadece o burada olduğu sürece.

Chapter 22

The Dark Prince

Benimkin

i.

Benim

ödülüm.

O benim ödülüm.

O. O. *Benim*

ödülüm.

Chapter 23

Ben onun ödölüyüm.

Ben *birinin* ödölüyüm. Onun.

Dün beni o kadar muhteşem bir şekilde boşalttıktan sonra bunu söylediğinden beri gülümsemeyi bırakmadım. Sonra elbisemi düzeltti ve ben de onun banyosunda yıkandım, saçlarımı yeniden yaptım ve odasından çıkmadan önce elbisemin kırıışıklıklarını düzelttim.

Aynen bana söylediğı gibi.

Her an burada olabilir. Koridorun sonundaki arka kapıyı izliyorum, sanki kendiliğinden açılacak ve uzun boylu ve yakışıklı bir şekilde ortaya çıkacak.

Birinin onu girip çıkarken görmesini düşünmemiş olmam bile beni korkutmalı. Düşünmeliydim.

Tüm kural tanımazlığıma rağmen, bu iş benim için önemli. Evimi bana geri getirecek tek şey bu. Ailemin anılarıyla dolu bir yer. Onları oturma odasında, mutfaktaki adada, merdivenlerde, arka bahçede hayal edebiliyorum.

O evde onlar yaşıyor ve ben yetim değilim.

Yani evet, onu davet etmeden önce tüm detayları düşünmeliydim. Ama bunları düşünmesini çok tatlı *bulmam* delilik mi? Beni korumak istemesi?

Saat yedide kapı çalınır. Geldi.

Kapıyı çalmasından anlayabiliyorum. Gürültülü ve kısa. Daha çok bir pound gibi. Kapıya koştum ve açtım.

Zach'in yüzü eğik ama gözlerini kaldırıp bana bakıyor. Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyorum.

"Sen geldin."

Beni kontrol etmek için birkaç saniye ayırıyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor, gözleri aşağı yukarı hareket ediyor. Onun için giyinmişim. Çılgınca bir şey değil. Sadece göğüslerimi ortaya çıkaran formda bir üst ve minik bir şort.

"Beni polis çağırmakla tehdit ettin," diyerek gözlerini tekrar benimkilere dikti. "Ve bisikletimi mahvettin. Ve kimse bisikletime dokunamaz. İşte buradayım."

Kıkırdıyorum. "Gerçekten mi? Bisiklet için mi? Sence de onu biraz fazla sevmiyor musun?"

Neredeyse onu tanıdığımdan beri bisikleti var. Birçok kez, sırf onunla uğraşmak için ona ciddi bir şey yapmayı hayal ettim. Hatta birkaç kez çok yaklaştım.

"Sanırım *onu* yeterince seviyorum."

Neyse ki kapının kenarına tutunmuştum yoksa devrilebilirdim. Yemin ederim *sevgisi* dizlerime kadar inip onları güçsüzleştirdi. Bu ve geldiğinden beri beni izlemesi.

Sanki bana doyamıyormuş gibi.

"Bütün gün burada dikilecek miyiz yoksa beni içeri davet edecek misin?" diye soruyor ben bir şey söylemeyince.

Başımı sallıyorum ve kenara çekiliyorum. "Evet. İçeri gel."

Botları eşikten geçerken tıkırdıyor ve bunda beni kızartan bir şey var. Aynı zamanda beni huzursuz ve konuşkan yapıyor.

"Demek sen de o adamlardan birisin."

Ben kapıyı kapatırken Zach dönüp bana bakıyor. "Ne var çocuklar?"

"Ulaşım araçlarına kız diyenler." Bu gece kullanacağımız tüm kitapları ve eşyaları yerleştirdiğim mutfığa doğru yürürken bir yandan da gevezelik etmeye devam ediyorum, "Biraz çılgınca, sanırım. Sadece bir bisiklet. Yani, benim bir arabam var. Şu anda ondan biraz korkuyor olsam da o arabayı seviyorum. Ama ben ona erkek demiyorum. Sadece "*o*" diyorum. Ya arabalarına isim verenler? Ugh. Bunu yapmak için ne kadar zavallı olman gerekiyor? Değil mi? Sanki -"

"Bisikletime bir isim buldum."

Gözlerim neredeyse yerinden fırlayacak ve dudaklarımı birbirine bastırarak yüzümü buruşturuyorum. Neden onun yanında sürekli yanlış şeyler söylüyorum?

Arkamı dönüyorum ve onu neredeyse tam arkamda buluyorum.

"Öyle mi?" "Evet."

"Ne oldu?"

Bana doğru bir adım atıyor ve ben de adanın kenarına dayanıyorum.

"Mavi."

"Ne?"

"Ben ona Mavi diyorum."

Zach şimdi beni sıkıştırıyor. İri, uzun vücudu benimkinin şekline göre eğilmiş. Uyluklarının hafifçe açık olan kalçalarımın bastırıldığını hissediyorum ve kulaklarımda kendi nabzımı duyuyorum. Yarışıyor, *yarışıyor* ve kükrüyor.

"Bisikletine Mavi mi diyorsun?" "Uh-huh."

"Ama siyah."

"Yani?"

"I..." Kaşlarımı çatıyorum ve nedense bunu komik buluyor. Bunu eğilip mavi saçlarımı usulca öpmek için bir neden olarak görüyor.

Gözlerim bir iç çekişle kapanıyor.

"Sonunda nutkum tutuldu," diye fısıldıyor saçlarıma. "Ve tek gereken basit bir gerçektir."

Gözlerimi kısarak bir elimi karnına koyuyorum - dün bir nevi bindiğim karnına - ve onu itiyorum.

Arkasına yaslandı ve ben de dedim ki, "Çok komik. *Bana* seslendiğin bir isimle neden bisikletine sesleniyorsun? Hazır konu açılmışken, bana neden Mavi dediğini de konuşalım."

Zach saçlarıma bir bakış atıyor ve omuz silkiyor. "Evet, bu bir gizem." "Sekizinci sınıfa kadar saçlarım mavi değildi. Bana hep

İlk günden beri
mavi."

"Ne demek
istiyorsun?"

"Neden bana hiç Cleo demiyorsun?" Aklımda olduğunu bile bilmediğim bir soruyla patladım.

Hep içimdeydi.

Birdenbire, adımı söylemesi için *büyük* bir istek duydum. Bana verdiği ismi sevmediğimden değil. Seviyorum. Kabul etmediğim zamanlarda bile hep sevmişimdir.

Ama adımın onun dilinde nasıl tınlayacağını duymak istiyorum.

Bana özel ismiyle seslenirken aklından neler geçtiğini bilmek istiyorum. Neden bisikletine benim adımımı verdi?

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. *Her küçük şeyi.* "Ama bu senin adın da değil."

"Ne?"

Zach eğildi ve dudaklarıma fısıldadı, "Kleopatra. Senin adın bu, değil mi?"

Duygularımın saldırısına karşı yutkunuyorum. Karnımdaki kelebeklerin vahşi çırpınışlarını hissediyorum ve bunu ona da hissettirmek için karnımı ona doğru bastırıyorum. İçimdeki tüm bu çılgın, yoğun duyguları ona da hissettirmek için.

"Ama neredeyse hiç kimse beni böyle çağırıyor."

Başparmağıyla yanağımda iz bırakırken orantısız bir gülümseme. "Kleopatra'nın bir Mısır kraliçesi olduğunu biliyor muydun?"

Başımı salladım. "Evet. Annem bana onun zamanının en güzel kadını olduğunu söylediler."

"İnsanlar deli, değil mi?"

Koyu renk tişörtünü belinden kavıyorum. "Neden?"

"Neden bahsettiklerini bilmiyorlar. Sana bir baksalar tacını elinden alır ve ayaklarının dibine sererlerdi."

İçimden geçen ürperti şimdiye kadarki en büyük ürperti.

Bana güzel dedi.

Çok güzel.

Ona göz kırpıyorum. "Bana iyi davranıyorsun."

Hafifçe gülümsüyor ve homurdanarak ifademi onaylıyor.

Çenesine bir öpücük konduruyorum.

"Yani, bu kadar mı?"

Çenesini adaya saçılmış kitaplara doğru eğiyor ve ben de başımı sallıyorum. "Evet. Art bazen hikaye kitaplarını buraya bırakıyor ama ben hepsini Doris'ten ödünç aldım. Yani çok fazla okuma materyalimiz var."

Kafa sallaması kısa, zar zor.

İsteksizliğini hissedebiliyorum. Burada olmayı ne kadar istemediğini. Okumak istemiyor. Bunu yapmak istemiyor.

Eminim babası ve onun zorbalığıyla ilgilidir.

Zach'i beslemesi gereken adam, onu okumak gibi temel bir şeyden sakınır hale getiren adamdır.

Bu ne kadar boktan bir durum?

"Otur," diye fısıldadım ona.

Sert bir şekilde de olsa oturuyor.

Onun yanındaki sandalyeye oturdum ve kitapları kapattım. "Art'ın en sevdiği hikâyeyle başlamamız gerektiğini düşündüm. Senin de okumanı istiyorum, böylece ne kadar ilerlediğini görebiliriz."

Dişlerini gıcırdattığını duyabiliyorum ama tek kelime etmiyor.

Kitabı açıp onun yanına doğru itiyorum. Birkaç saniye boyunca kitaba uzanmak için hiçbir hareket yapmıyor. Onu burada oturmuş, kızgın ve kaybolmuş bir halde izlerken gözlerim doluyor.

Onun büyümesini izledim. Onu bir çocuk olarak, sınıfta, odasında, öğretmenleriyle aynı şeyi yaparken çok kolay hayal edebiliyorum.

Belki babasının önünde bile.

Belki de bu kötü bir fikirdi. Onun için kötü anıları canlandırmak istemiyorum. Sadece kendini iyi hissetmesini istiyorum.

Kitabın kenarını patlayıcı bir nesneymiş gibi tuttuğunda bu şeyi iptal etmek üzereydim.

Sonra okumaya başlar.

Bir saattir okuması üzerinde çalışıyoruz.

Babasının ona verdiği zararın seviyesini ölçebilmek için ondan birkaç sayfa okumasını istedim.

Çok fazla olduğu ortaya çıktı.

Çünkü Zach kötü biri değil. Hiç de kötü değil.

Evet, yavaş ve duraklıyor. Bazı büyük kelimeleri söyleyemiyor. Hemen değil. Onları okuması, hesaplaması zaman alıyor. Birkaç kez ona yardım etmek zorunda kaldım, parmağımı kelimenin altına koydum ve harfleri telaffuz ettim.

Ama bu onu okumaktan alıkoyacak kadar korkunç bir şey değil.

Zorbalık da böyle bir şey, değil mi?

Tek bir anla sınırlı değildir. Hayır. Zorbalığın sonuçları vardır. Yıllarca sürececek dalgalar yaratır. Bazen bütün bir hayat boyunca.

Size şişman derler ve siz de yemeyi bırakırsınız. Ölene kadar ne yediğine dikkat edersin.

Size inek derler ve siz de toplum içinde kitap okumayı bırakırsınız. Bir park bankında kitap okurken hala omzunuzun üzerinden bakıyorsunuz.

Sizi, sizin hayati bir parçanızı yok eder. Aklınızla, kalbinizle, hatta ruhunuzla oynar. İnançlarınızı, yaşam tarzınızı değiştirir. Sizi endişelendirir. Paniğe neden olur. Uyumanıza izin vermez.

Ama yine de, zorbalığa uğrayanlar güçlüdür, değil mi?

Dirençliyiz. Güçlüyüz. Biz lanet olası bir gücüz.

Zach lanet olası bir güç. Ne isterse yapabilir. Ve ona kendini daha az hissettirdiği için babasını boğabilirim. Bunu daha önce göremediğim için kendimi boğabilirim.

Alnında bir çatlaklık var ve ben onu izlerken, dövmeli sağ eli sayfanın üzerinde hareket ederken, "Bu dövmeyi ne zaman yaptırdın?" diye soruyorum.

Okumayı bırakır ve gözlerini kaldırır.

Bu işe başladığımızdan beri *gerçekten* çok iyiydi. Bir kez bile sıradan bir yorum yapmadı ya da alaycı bir ifade kullanmadı. Ona bir kitap verdim ve okumasını söyledim, o da okudu.

"Taşındığım ilk yıl." "Bu ne anlama geliyor?"

Bir dudak seğirmesi. "Çizgiyi aşabilirim."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet. Ama tam olarak hangi çizgi?" "Normal ile benim aramdaki çizgi."

Bir çatlak hissediyorum. Tam kalbimin attığı yerin ortasında.

"Başardın, Zach," diyorum ona şiddetle. "Aslında bir çizgi bile yoktu. Seni kimseden ayıran bir şey yok. Tek bir şey bile. Bence aldığın tüm o dersler? O öğretmenler? İnanılmazlardı. *Sen* de harikası. Ben uzman değilim tabii ki. Annem birkaç çocuğa özel ders verirdi, ama bence yeterince pratik yaparsan ve bir profesyonelden yardım alabilirsek, altın olacaksın. Üniversiteye gidebilirsin. İnanabiliyor musunuz? Avukat, doktor ya da ne bileyim, mühendis olabilirsin. Ne istersen onu yapabilirsin. Yapabilirsin -"

Sözlerimi keserek oturduğu yerden ayağa kalktı.

Ne zaman olduğunu bilmiyorum ama tüm konuşmam boyunca bir ara karanlık bir auraya büründü. Çenesi sertleşti ve gözleri bana dikilmiş gibi parlıyordu.

Sadece iki kez oynamış olsak da, yine de ne olduğunu biliyorum. anlamı

na Demek ki tahrik olmuş. Kötü gelir. bir şekilde. "Zach -"

Eğildi, kelimelerimi ağzıyla yuttu.

Öpüşü dün yatağında olduğundan daha vahşi. Dişleri sürtünüyor ve dili ağzımın içinde acımasızca geziniyor.

Sonunda benden uzaklaştı. Dudaklarındaki lacivert ruju siliyor ve "Sen kimsin?" sorusunu mırıldanıyor.

Yüz hatlarındaki erotik saldırganlık karşısında neredeyse gevşeyecektim. "Senin ödül."

Sahiplenici, orantısız bir gülümseme. "Sanırım yüzüne biraz rötuş yapmalısın. ruj. Hepsini yedim."

Dudaklarımı yalarken kalçalarım geriliyor. "Yaptın mı?"

"Uh-huh." Doğruldu, beni yukarı çekti. "Bunu yapamayız, değil mi? Biz mi?"

Güçsüz, ağırlığımı ona veriyorum. "Hayır."

O benden uzaklaşıyor ve ben de bir şekilde kendimi tutmaya çalışıyorum. ayakta. "Yolu göster."

Tökezleyerek ve kafam tamamen karışmış bir halde banyoya doğru yürüyorum, o da beni takip ediyor. Küçücük alana girer girmez kapıyı kapatıyor. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

"Ne -"

"Ruj," diye emrediyor.

Aynadan ona bakıyorum; gözleri vücudumun üzerinde geziniyor. Göğüslerim bu dar bluzun içinde çok büyük ve şiş görünüyor ve şortum kıcımı zar zor örtüyor, azgın göbeğime çok yakın duruyor.

Titreyen ellerimle çekmeceyi açıp rujumu çıkarıyorum. Aynada ona tekrar bakıyorum, sanki sıradakinin ne olduğunu sorar gibi.

"Tak şunu," diye mırıldanıyor.

Kapalı klozet kapağına oturmadan önce birkaç adım geri atmasını izliyorum, sanki gösteri için yerleşmiş gibi. Ayak parmaklarımı tüylü halıya gömüyorum ve kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Sonra rujun kapağını açıyorum; roll-on ve sürmeden önce aynaya yaklaşmak için öne doğru eğiliyorum.

Aynada ona bakmaktan kaçınıyorum. Bakamıyorum. Bu çok... samimi. Bir şekilde, süper günahkar bir şey.

Bunu her gün yapıyorum, öne eğilip dudaklarımı boyuyorum ama bu tamamen yeni bir anlam kazandı.

Şimdi, kıcımın itişini ve uyluklarımın nasıl birbirine yapıştığını ve baldırlarımın düz ve gergin olduğunu düşünüyorum. Düşünüyorum.

Sırtımdaki kavisi ve ağzımdaki somurtmayı.

Orada oturmuş, aynada beni izlerken ne *düşündüğünü* düşünüyorum.

Bunu anlamak için çok beklememe gerek yok.

Tam işimi bitirmiş, lekeler var mı diye bakıyordum ki onu duydum. Fermuarının açıldığını duyuyorum ve rujum neredeyse lavaboya düşüyor. Tezgâhın kenarına tutunuyorum; nefeslerim çok ağır, çok hızlı.

"Şimdi, buraya gel," diye emrediyor.

Aynada ona bakıyorum. Klozet kapağına yayılmış, kalçalarını iyice açmış. Alan o kadar küçük ve kendisi o kadar büyük ki bir bacağı seramik küvete, diğer bacağı ise fayans kaplı beyaz duvara değiyor. Kot pantolonu açık, kesik belinin etrafında gevşekçe sallanıyor, tişörtü ise yukarı itilmiş, alt karnını ve V'sini ortaya çıkarıyor.

Gözleri üzerimde, aletini okşuyordu. "Neden?"

Ona sordum.

Onu reddedecek gücüm olduğundan değil. Bana nereye gitmemi söylerse oraya gideceğim ama bunu onun dudaklarından duymak istiyorum.

Benimle edepsizce konuştuğunu duymak istiyorum. Acısını dindirmek için yapmamı istediği şeyleri anlatsın.

Zach'in gözlerinde sanki oyunumun farkındaymış gibi bilmiş bir ışık var. "Çünkü kim bilir kaç saattir orada oturmuş senin emirlerini yerine getiriyorum, bir çocuğun hikâyesini okuyorum. Yorgunum, azgınlığım ve çok sinirliyim." Hâlâ okşadığı, bir aşağı bir yukarı hareket ettirdiği aletini işaret ediyor. "Onu görüyor musun? Sana ihtiyacı var. Mavi boyalı dudaklarını ona dolamana ve lanet olası bir lolipop gibi emmene ihtiyacı var."

Bacaklarımı birbirine bastırırken dizlerimi büküyorum. Sözleriyle bedenimde bir kargaşa yaratıyor.

"Ama ya ben..." *Mavi boyalı* dudaklarımı hafifçe yalıyorum. "Rujumu her tarafına mı sürüyorum?"

Parmakları sikinin etrafında sıkılaşılarak tepesini sıkıştırıyor.

"Sayıyorum
üzerinde."

Dudağımı ısıriyorum, mavi rujla kaplı boyunu hayal ediyorum. Birdenbire onu boyamak için sabırsızlanmaya başladım. Sikini dudaklarımla boyamak için sabırsızlanıyorum.

Arkamı döndüm ve şaşkınlıkla ona doğru yürüdüm. Ona ulaştığımda, açılmış kalçalarının arasına diz çöküyorum.

Beni tam karnımdan vuran ilk şey onun kokusu oluyor. Misk kokusu yaban mersinli turta kokusundan daha güçlü ve elinin uzunluğunun üzerinde yukarı aşağı gidişini izlerken dudaklarımı tekrar yalıyorum.

"Lolipop sever misin,
Blue?" "Evet."

Aletini izlemeye devam ediyorum. Bir çubuk gibi, sert ve ağır, tepesi yuvarlak. Büyük, tıpkı diğer her şeyi gibi. Onu ağzıma aldığımda biraz rahatsızlık verebileceğini bildiğim kadar kalın. Dişlerime dikkat etmem gerekecek, onu kesmediğimden emin olmalıyım. Onlara, hatta ağzımın çatısına bile çarpacak.

Dün olduğu gibi, pre-sümük aşağı sızıyor, onu yapış yapış yapıyor, elini de yapış yapış yapıyor. Ve ben bu yapışkanlığın tadına bakmayı çok istiyorum.

O kadar kötü ki, ona sakso çekmek için her şeyi, her şeyi yapmaya karar verdim.

"En sevdiğin lezzet nedir?" diye soruyor.

Sonunda yüzüne baktım. Ağzından zor nefes alıyor, gözleri uyuşmuş, kafası güzel ve biliyorum ki o da benim kadar bunun için ölüyor.

İkimiz de ölmek üzereyiz ve dudaklarımı onun sikine değdirmek bizi hayatta tutmanın tek yolu.

Canlı.

"Sen. Sen benim en sevdiğim lezzetsin," diye fısıldıyorum ve o inleyerek

kafasını duvara çarparak geriye attı.

Ellerimi uyluklarının üzerinde açıyorum ve ağzımı açarak şaftının tepesini öpüyorum.

Ve tam o anda eli düşüyor ve yumruk yaparak dizini yumrukluyor.

"Lanet olsun."

İlk öpücük her şeyi halleder.

Bağımlısı olmam için. Ona ve tadına bağımlı olmam için. Göğüslerimin ağırlaşması ve meme uçlarımda sertleşmesi için.

Sonra ağzımı açtım ve emdim.

Ve yine, o ilk emme, ona o kadar uyum sağlamam için gereken tek şey, dilimi hareket ettirdiğimde nefesindeki her küçük aksama, kafasının yuvarlaklığını, süngerimsi yapısını keşfetmem, içimde yankılanıyor.

"Siktir, Blue," diye inliyor Zach ve parmaklarını saçlarıma gömüyor. O *yapışkan, yapışkan*, tutkusuyla kaplı parmakları.

Bunun beni neden bu kadar tahrik ettiğini bilmiyorum, kendi suyumun içimden çıkıp külotuma sızdığını hissediyorum. Ama öyle.

Bir elimi kalçasından çekip aletin dibini kavıyorum ve başparmağımı alt tarafındaki damarın üzerinde gezdiriyorum. Daha sonra, rujumu sürmeyi ve kamyonun karşısında beni yediği gibi onu da yemeyi bitirdiğimde aramaya karar veriyorum.

Şimdilik dudaklarımı o et gövdesine sürüp onu maviye boyayacağım.

Rujumu onun en mahrem tenine sürerken, göğüslerim zıplıyor, dizlerim banyonun karo zemininde gıcırıyor. Dilimi, dölünün sızdığı iğne deliğinin üzerinde gezdiriyorum.

Nefes nefese ona sordum. "Nasıl görünüyor?"

Sorum üzerine gözlerini açıyor ve karın kasları esniyor. Aletine bakıyor -mavi lekeli- ve sonra bana. "Mükemmel."

Gülümseyerek, düşündüğüm o damarı yalıyorum ve kalçaları

Pisli

k. Tanrım, onun siki bir mucize, yemin ederim.

Kalın, uzun ve sağlam, ve ona geri dönmem gerekiyor. Ben de öyle yaptım. Tabanını kavrayıp, tepesini tekrar emiyorum, bir yandan da dilimi döndürüyorum.

Onu emdikçe amım daha çok kasılıyor, meme uçlarım daha da sertleşiyor. Göğüslerim bir işkence kaynağı haline geldi. Ağırlar ve sert zeminde neredeyse dört ayak üzerinde diz çöktüğümde, onu her daha derine aldığım da çekiliyor, sallanıyor ve sallanırlar.

Şu anda uzunluğunun yaklaşık yarısı içimde ve ben onun tamamını yutmak için bir görevdeyim.

Kalçalarının küçük sarsıntılarından, saçlarımdaki yumruğundan ve sürekli söylediği "*sikeyim*" sloganlarından Zach buna bayılırdı.

Tam onu denemek üzereyken beni kendimden uzaklaştırıyor. Saçımı çekiştiriyor ve boynumu yukarı kaldırıp yüzüme bakıyor.

Bakışları dudaklarımın üzerinde gezinirken ve başparmağı dudaklarımın köşelerinde gezinirken kabaca, "Her şeyi berbat ettin, Mavi," diyor.

"Bunu sen istedin," diye fısıldadım. "Ben istedim."

"Ama daha işim bitmedi."

"Hayır mı?"

"Sanırım birkaç noktayı atladım. Daha dikkatli olmalıyım," diye nefes alıyorum. "Ayrıca, ben hâlâ açım. Hâlâ emmem, emmem ve emmem gerekiyor."

Aradığım şeyi bulacağım."

Uzanıp saçının birkaç telini terden boncuk boncuk olmuş alnından uzaklaştırıyorum.

Neredeyse yumuşak dokunuşuma doğru eğiliyor ve kalbim sıkışıyor. Ama bir saniye sonra o sert ve acımasız ses tonuyla geri dönüyor. "Neymiş o?"

Çenesini usulca öpüyorum ve fısıldıyorum, "Lolipopunun kremi merkezi."

Bu kadar edepsiz bir şey söylediğim için yüzüm kızarıyor ve o da homurdanıyor.

Hâlâ homurdanarak ağzıma sert - şimdiye kadarki en sert - bir öpücük konduruyor. "Yatak odası."

Ses tonu içimde karanlık bir heyecan yaratıyor.

"Şimdi," diye emrediyor, ona bakmaya devam ettiğimde ve onun hoşuna gidecek kadar hızlı hareket etmediğimde.

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum ve Zach beni tekrar öpüyor. Hala öpüşüyoruz, yatak odama doğru gidiyoruz.

Bir şekilde yatağıma düştük.

Zach şortuma saldırıyor, düğmelerini açıyor ve külotumla birlikte bacaklarımdan aşağı itiyor. O kadar çılgınca ve çaresiz ki ona niyetini sormayı bile düşünmüyorum. Onları tekmeleyerek çıkarıyorum ve beni üzerine çekiyor.

Yatağına uzanmış, ağzım sikinde, siki de sırlıklam ve çıplak göbeğimde olana kadar beni döndürüyor.

Sonunda kelimeler ağzımdan dökülür. "Ne yapıyorsun?"

"Beni emerken yüzümde amına ihtiyacım var," diye mırıldanıyor.

Sadece sözleri bile bende mini bir orgazm yaratıyor ve dirseklerimin üzerinde yatağına düşüyorum, vahşi mavi saçlarım dudaklarımın ve onun sikinin etrafında bir perde oluşturuyor.

Birbiri için yaratılmış iki şey.

Sonra amımı uzun, açgözlü bir şekilde yalıyor ve aklımı kaybediyorum.

Yanıyorum ve bunu yatıştırmanın tek yolu çıplak dudaklarımı tekrar onun sikinin etrafına sarmak.

Tanrım, bu altmış dokuz, değil mi?

Neden aynı anda hem bu kadar pis hem de tahrik olmuş hissediyorum? Zaman mı?

Parmaklarının ıslak yarığıma süründüğünü hissettiğimde emmelerim kekeliyor.

Ben ona kafa atarken o küt parmakların benimle oynaması beni inletiyor. Tırnaklarım kalçalarına batıyor ve göğüslerim esneyen karnına bastırıyor, onu tekrar ağzıma almadan önce hava almaya çıkıyorum, onu daha da içeri almaya çalışıyorum.

"Çok ıslaksın bebeğim," diye inliyor üzerimde. "Ve benim için tıraş oldun, değil mi?"

Cevabım şaftının etrafında inlemek oldu çünkü evet, yaptım. Dar bir tişört ve kısa bir şort giymenin yanı sıra, orayı tıraş ettim.

Belki de bunun olmasını ben istedim. Beni yalamasını ve üzerine böyle yayılmışken beni parmaklamasını istiyordum.

Kalçaları hafifçe hareket ediyor. Çok fazla değil ama ağzımı gevşetmemi ve istediğini yapmasına izin vermemi sağlayacak kadar. Parmaklarını kığımın üzerinde hissettiğimde sarsılıyorum.

"Bir dahaki sefere parmağımı sokacağımı söylemiştim, unuttun mu?" Tekrar inliyorum ve kığımı havada kıvrarak onu davet ediyorum.

Kıkırdaması acı veriyor. "Ama yalan söyledim." Bu yorumu için onu hafifçe ısıırıyorum.

Tekrar kıkırdar. "Sadece kığın parmaklamayacağım, Blue. Amına da sokacağım."

Nefesim kesildi ve neredeyse sikini dudaklarımdan çıkaracaktım.

Tüm kontrolünü kaybediyormuş gibi kelimeleri geveliyor ve duraksıyor. Kalçaları sıkıca kenetlenmiş ve sanırım boşalacak.

Ve sanırım söz verdiği şeyi yaparsa, ben de onunla geleceğim.

Kendimi istilaya hazırlıyorum ama sanırım o kadar ıslağım ki başparmağını amıma soktuğunda acı verici etkiyi hissetmiyorum. Biraz hareket ettirdiğinde hafif bir baskı ve biraz gerilme hissediyorum ama fena değil.

Hiç de değil.

Bu çok iyi.

O ıslak, yağlanmış başparmağını kığımın kıvrımından geçirip kıvrımlı deliğimin etrafında dolaştırdığı an, sikinin dilimin üzerine ön sperm fişkırttığını hissediyorum.

İçimde yankılanan uzun bir homurtu çıkardı.
toes.

Tam nefes almak için ayağa kalktığımda, Zach başparmağını kığımın içine soktu ve ben sikinin başında inliyor. Dilimin üzerinde sarsılıyor ve ona yapışıp işimmış gibi emiyorum.

Tuhaf, yeni ve acı verici bir şekilde erotik hissettiriyor, başparmağı
kıcımda.

Ama orada durmuyor. Uzun bir parmağını amımın içine kaydırıyor, görünüşe göre oldukça kolay giriyor ve neredeyse aletini yutuyorum, üzerine hıçkırarak ağlıyorum.

"Siktir, siktir, siktir. Lanet olsun, Blue."

Parmaklarını içimde, her iki deliğimin içinde hareket ettirdiğini hissediyorum ve basınç artmaya başlıyor. Yaklaştığını biliyorum. Onun da yakın olduğunu biliyorum.

"Hissedebiliyorum bebeğim," diye pantolonunu indiriyor. "Kirazını hissedebiliyorum. İşte orada. Çok küçük ve geçmeme izin vermiyor. Benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum."

Konuşmasının son kısmı daha az kelime ve daha çok homurtudan oluşuyor.

O zaman onu kırmalısın. Yırtarak aç ki içeri girebilesin.

Tam bu düşünce zihnimde bir yıldız gibi parlak ve ışıltılı bir şekilde parlarken, ben geliyorum.

Parmaklarının etrafında kasılıyorum ve bu da aletin ağzımın içinde sarsılmasına neden oluyor. Başını bırakıyorum ve dilimi dışarı çıkarıyorum, böylece benim parmaklarına boşaldığım gibi o da boşalabiliyor.

Vücudunun gerginliği ve kasılmaları benimkiyle eşleşiyor. Seslerimiz de öyle. Muhtemelen kalp atışlarımız da eşleşiyor, şu anda.

O beni sağarken ben de onu içiyorum. Tadı tam da hayal ettiğim gibi. Miskli, baharatlı ve o.

Lanet olsun *ona*.

Lanet olası Zach.

Ait olduğum adam. Benim onun ödülü olduğumu düşünen adam.

Her nasılsa, o da her şeyimi vermem gereken kişi gibi geliyor. Bekaretimi bile.

Chapter 24

Ben ölüyorum.

Ya da en azından öyle hissediyorum. Ağrı o kadar şiddetli ve o kadar ani oldu ki nefes alamıyorum.

Mutfağın eşiğindeyim, Zach'e bir göz atmaya çalışıyorum çünkü sabahları antrenmandan hemen sonra kahvaltı için geldiğini biliyorum.

Bu şekilde birkaç yemeği paylaştık. Onun tek yaptığı bana bakmak, benim tek yaptığım ise Maggie ile fırtına gibi konuşmak ve kızarmamaya çalışmak.

Ama bu sabah yalnız değil.

Saçları terli ve nefis, üzerinde yelek tipi bir tişört var ve önünde bir kase tatlı bir şey var. Leslie'yle birlikte ona bakmakla meşgul olduğum için ne olabileceğini kontrol edecek zamanım yok.

Zach'in Art'a yardım ettikten sonra herkesin gözdesi olduğu bir sır değil. Aşçılar ona hizmet etmek için sabırsızlanıyor. Kızlar ona bakmaktan, kıkırdamaktan ve vücudunun muhteşemliği, yüzü, sırtışı ve ne kadar güçlü olduğu hakkında dedikodu yapmaktan kendilerini alamıyorlar. Havuz başında yaptığı antrenmanlar da oldukça ünlü.

Leslie personeldeki diğer tüm kızların yaptığını yapıyor. Kıkırdıyor ve kalçasını dışarı çıkararak ona doğru eğiliyor. Maggie de kıkırdıyor, tezgahın yanında duruyor, sohbeta dahil olacak kadar yakın.

Ya Zach?

Ona sırtıyor.

Konuştukları şeye kendini o kadar kaptırmış ki yemeğine dokunmamış bile. Leslie'ye, onun gülümsemesine ve sarı saç örgüsüyle oynayışına dalmış durumda. Aralarında bir şey varmış gibi görünüyor. Sanki birbirlerini tanıyorlar.

Sanki onun tüm sırlarını ve mücadelelerini biliyormuş gibi. Okumasını biliyor. Ne kadar çok okursa o kadar iyi olduğunu biliyor ve bunu ona söylediğinde yüzü kapanıyor.

Bunu anlayamadım. Neden kaydettiği ilerlemeyi görmekten mutlu olmasın ki? Neden bir cümleyi harfleri karıştırmadan doğru okuduğunda ona iltifat etmemi ve zevkten yüzünün kızarmasını istemesin?

Bazen bunun utanç olduğunu düşünüyorum. İlerleme kaydettiği için utanıyor ve kızıyor. Bu o kadar garip ki, belki de hayal görüyorum diye düşünüyorum.

Ve ne zaman yüz ifadesi çekingenleşse, bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum. Öpücükleri ve elleri.

Tanrım, elleri her zaman çok çaresiz ve azgın, çıplak tenime ulaşabilmek için kıyafetlerimi yırtmanın eşiğinde. Göğüslerime, kalçalarım, amıma. Sanki havaya ihtiyacı varmış gibi her şeye ihtiyacı var. Sanki beni boşaltmaya ihtiyacı varmış ve ben kollarında kasılırken kendisi de boşalmalıymış gibi. Ve tek yapabildiğim ona teslim olmak.

Neden yapmayayım

ki? Ben onun

ödülüyüm, değil

mi?

Belki de bunlar sadece kelimelerdir.

Belki herkese söylüyordur. Belki de Leslie'ye, kulübeme bir hırsız gibi gizlice girerken açıkça flört ettiği kıza söylemiştir.

Çılgınca, biliyorum. Tüm bu gizliliği isteyen bendim, planlamayı unutmuş olsam bile. O sadece benim isteklerime uyuyor.

Koridorda yanımızdan geçerken birbirimize hiç bakmamak. Kahvaltı yaparken konuşmamak. Eğer tesadüfen ona havuz kenarında rastlarsam ve o da dışarıda egzersiz yapıyor ya da yüzüyorsa birbirimize tek kelime etmemek.

Benim yüzümden. Kuralları ben koydum ve Zach beni ve bu *aptal* işi korumak için çok dikkatli davrandı.

Bundan hoşlanmadığımı fark ettim.

Gerekli gizlilikten ve başka birine dokunmasından hoşlanmıyorum.
Beni fark edemeyecek kadar ona dalmış olmasından hoşlanmıyorum.

Boğazımdan bir ses yükseliyor, bir soluk alma ve belki de bir hıçkırık karışımı.

Hüzünlü, kıskanç bir hıçkırık ve bir şekilde ona ulaşıyor.

Zach gözlerini kaldırıyor ve doğrudan bana bakıyor. Dudakları ayrılıyor ve benimkiler

Çanta.

Leslie artık onun dikkatini çekemediğini fark eder.

Arkasını döndü ve beni orada bulunca gülümsedi.

Gülümsemesi o kadar coşkulu ki, istediğim şeye yakın olduğu için ondan nefret bile edemiyorum.

"Hey, Cleo. İçeri gel," diye cıvıldıyor.

"Ah, sonunda buradasın. Gel, yine İngiliz muhallebisi yaptım."

Maggie Zach'e sevgiyle gülümsüyor. "Zach Usta'nın favorisidir."

İngiliz muhallebisi.

Zach'e dönmeden önce ikisine de hafifçe gülümsüyorum. Orada kaskatı oturuyor, çenesi o kızgın ve acımasız haliyle sıkılmış.

Kızacak neyi var ki? İhanete uğramış hissedenden benim.

"Sorun değil," diyorum, gözlerimi ondan ayırmadan. "Eğer bu... Bay Prince'in favorisiyse, o zaman hepsi onda kalmalı."

Bununla birlikte, arkamı dönüp oradan çıkıyorum.

O kadar acelem var ki koridorun sonunda birine çarpıyorum. Bu Ryan'dı.

Ellerini omuzlarıma koyarak beni sabitliyor. "İyi misin?"

Nazik sesi ağlamak istememe neden oluyor ama dayanıyorum. "Evet. Özür dilerim. Sana bunu yapmayı bırakmalıyım."

Kıkırdayarak, "Sorun değil." diyor.

"Nasılsın?" Yakışıklı yüzünü inceleyerek soruyorum. Beni her zaman güvende hissettirmiştir. *Her zaman.*

Ve şimdi ona baktığımda, belki de güvenli olmak için yaratılmadığımı fark ediyorum. Güvenli olmak bana bir şey katmıyor. Nazik parmaklar ve yumuşak dokunuşlarla idare edilmek için yaratılmadım.

Belki de sert vuruşlar, çekiştiren eller ve sert bakışlar için yaratılmıştım. "Güzel. Sen?" Kaşlarını çattı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım. "Uh-huh. Ben sadece, bilirsin?"

Zor bir gün." "Daha başlamadı bile."

Hüzünle kıkırdıyorum. "Biliyorum. Sadece o günlerden biri olacak."

Başını sallayarak, "Dinle, ben, uh, sana söylemek istedim. Sanırım zaten biliyorsun, çünkü Tina senin arkadaşın ve -"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Sorun yok. Biliyorum. Tina bana Cumartesi günü çıkacağınızı söyledi ve bu harika bir şey. Gerçekten."

Tina tavsiyemi dinledi ve Ryan'a çıkma teklif etti. Sanırım şok oldu. Ona bakmaya devam ederken yaklaşık on saniye boyunca hiçbir şey söylemediğini söyledi.

Eminim ona yeni gözlerle baktığı içindir.

"Emin misin? Kendimi, ne bileyim, bir oyuncu gibi hissediyorum."

Buna yüksek sesle gülüyorum ve omzumu göğsüne çarpıyorum. "Sen bir oyuncu değilsin. Hem de hiç. Tanıdığım en düzgün adamlardan birisin Ryan. Hatta tanıdığım en iyi adam sensin. Yani hayır, hiç de öyle düşünmüyorum. Umarım iyi vakit geçirirsiniz."

Gülümsüyor; aslında sırıtıyor. "Tamam."

Bunu dört gözle beklediğini gözlerinden anlayabiliyorum. En az Tina kadar.

"Tamam." Başımı salladım ve kucağımdan geri çekildim.

Ryan eğildi ve beni alımdan öptü. Kardeşçe bir öpücük. Hiç çıkmak istediğimize inanamıyorum. Belki de bu yüzden bilinçaltımızda sürekli erteliyorduk. Meşgul olmamız ve zaman bulamamamız ilk etapta bir işaret olabilirdi.

Tam ayrılırken ensemden bir karıncalanma hissediyorum. Daha arkamı dönmeden kim olduğunu anladım.

Zach mutfak eşiğinde duruyor ve suçlayıcı gözlerle bana bakıyor.

Annemin geceliğini giydiğim bir gece gibi hissediyorum.

Mahvolduktan sonra Maggie benim için temizlemeye çalıştı. Kısmen başarılı oldu. Lekeler silikleşti ama hala göğsümde, dantelin hemen altındaki kocaman hatlarını seçebiliyorum. Daha fazla zarar görmemesi için düzgünce katlayıp saklamaya karar verdim.

Ama bu gece yalnız ve üzgünüm ve yanımda beni rahatlatacak bir şey istiyorum.

Zach bu akşamki toplantımıza gelmedi ve ben çok kızgınım.

Çok kıskandım.

Onu Leslie ile görmeye devam ediyorum ve içim bir sürü mantıksız duyguyla doluyor. Sadece onun bende uyandırabileceği duygular.

Tanrım, bu adam her zaman akıl sağlığımı elimden aldı ve beni bir çılgınlık ve tutku yığını olarak bıraktı.

Onunla birlikte olduğunu düşünmek bile hâlâ lisedeymişim gibi ağlama isteği uyandırıyor. İşten çıkıp kapıdan içeri girdiğimden beri ağlıyorum ve bu yüzden biraz dondurma bulmaya karar veriyorum. Tina ve ben dondurma stoklarız.

Buzluktan çıkarıyorum, çekmecedeki bir kaşık buluyorum ve odama gidiyorum. Ama içeri girer girmez pencerenin dışında birini görüyorum.

Dondurma kutusunu bir kenara bırakıp ona doğru koşuyorum ve aynı dirseğin, kalçanın ve omuzun parıltılarını görüyorum.

Zach. Köşeyi dönüyor, muhtemelen kulübenin arka kapısına doğru gidiyor.

Sertçe iç çekerek pencereden uzaklaşıyorum, ayaklarımı deri çizmelerimin içine sokuyorum ve kapıya koşuyorum, o gelmeden kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

Beni görünce durdu.

Ondan birkaç metre uzakta olmama rağmen sert nefes alışlarını duyabiliyorum. Tedirgin ve göğsünün sonsuz kat daha büyük ve geniş görünmesine neden oluyorlar.

Karanlık bakışları altında ona doğru yürüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Beni içine alıyor, gözleri nefesleri kadar hızlı hareket ediyor ve şimdi kalbim de öyle. Yüz hatlarımda bulduğu şey onu mutlu etmiyor. Aslında, bu onu düpedüz kızdırıyor.

"Sana söylemiştim," diye

homurdanıyor. "Ne?"

"Seni ağlatacağımı söylemiştim. Bunu yapmaya devam edeceğimi söylemiştim."

Öfke içimde bir dalga gibi yükseliyor. Bütün akşam bu dangalak için ağladım ve bana söyleyeceği şey bu mu?

"Yani?"

"Yani bunun için beni suçlayamazsın. Bu konuda surat asmana gerek yok," diye ısıırıyor.

"Surat asmak mı?" Tırnaklarım avuç içlerimi kazıyor. "Siktir git Zach, tamam mı? Siktir git. Seni. Evet, bana söylemiştin. Bana yapacağını söyledin

ağladım ve bir aptal gibi dinlemedim. Ama sonunda dinliyorum. Şimdi mutlu musun? Kendinle gurur duyuyor musun? Evine git."

Zach bana yaklaşıyor ve kokusu burnuma çarptığında kalbim bir kez daha çarpıyor. Gece her zamanki gibi sıcak ama onun sıkı vücudundan yayılan sıcaklık bir cehennem gibi ve sadece onun yakınlığı bile gözeneklerimi terletiyor.

Uzun bir nefes çeker, burun delikleri açılır. "Sana hiç yalan söylemedim. Sana hiçbir şey için söz vermedim. Beni en kötü halimle gördün, Blue. Sana en kötü halimi gösterdim. Ve seni öpmem için bana yalvardığında, *sana* benim olduğunu *söyledim*. Ama yine de sana dokunmasına izin verdin. Ağzını sana sürmesine izin verdin."

Öfkesi de vücudu kadar güçlü ve bu öfke yüzünden hafifçe sallanıyorum. Bu beni suçlu hissettiriyor ve aynı zamanda midemdeki kelebeklerin uyanmasına neden oluyor.

Lanet olsun.

Bunu nasıl hep yapıyor? Benimle ilgili her şeyi nasıl kontrol ediyor?

"O benim arkadaşım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Bir şey yapmasına *izin* vermedim. İyi davranıyordu. Ve sen de konuşmayı seven birisin. Bu sabah Leslie'yle flört etmeden duramadın. Lanet olası muhallebine dokunmadın bile."

Ugh.

Huysuz ve çocuksu olduğumu duyabiliyorum ama kendimi durduramıyorum. Bu kıskançlığı durduramıyorum.

Bir adım daha yaklaşıncı neredeyse burun buruna geliyoruz. Ya da benden çok daha uzun olduğu için benim yüzüm onun göğsüne daha çok benziyor.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim?"

"Kaçmanı istiyorum."

Ses tonundaki, yüzündeki kaba çizgilerdeki bir şey yutkunmama neden oluyor. "Ne?"

"Arkanı dönmeni ve koşmanı istiyorum. Olabildiğince hızlı." Bir nefes daha almak için duraklıyor. "Şu anda hissettiklerim. İki büküm olmuş durumdayım. Ben..."

Aramızda neredeyse hiç boşluk yok ama yine de ona yaklaşıyorum. Onu hiç böyle görmemiştim. Tedirgin ve endişeyle dolu. Her nefesi, ağzından çıkan her kelime o kadar acı verici, o kadar yüklü ki

Sahip olduğum tüm içgüdüler onu rahatlatmak istememe neden oluyor.

Benim de canımı yakıyor olsa da onun acısını dindirmek.

"Ne yapmıyorsun?"

Zach'in gözleri yırtıcı bir parıltıyla dönüyor. "Canımı yakmak sen." istemiyorum

Aman Tanrım.

"*Bana zarar vermeyeceksin*" bile diyemiyorum. Çünkü yapabileceğini biliyorum. Yapamaz.

Fiziksel olarak, hayır. Duygusal olarak, evet.

Bana zarar verebilir. Bu sabah canımı yaktı.

Şimdi onu izlerken, beni yok etme konusunda ne kadar yetenekli olduğunu fark ediyorum.

Zorbalıktan ya da geçmişten bahsetmiyorum.

Şu andan bahsediyorum.

Onun için hissettiklerimden bahsediyorum. İşimin kurallarını hiçe saymamdan, kitap okuduğunda beni gururlandırmasından, Sanat'la birlikteyken kalbimin kabarmasından, dokunduğunda tenime şarkı söyletmesinden.

Belki de hissettiklerim hiç de çocukça değildir.

Belki de insan olarak hissedebileceğimiz en derin duygudur.

Tanrım, o ne zaman bu kadar güçlü oldu ve ben ne zaman bu kadar güçsüz oldum?

"I -"

"Kaç," diye homurdanıyor, bu sefer daha yüksek sesle.

Ve bunu düşünmek için durmuyorum bile. Dediğini

yapıyorum: Koşuyorum. Ormana doğru gidiyorum.

Koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum.

Zorbamdan kaçmıyorum. Kaçıyorum çünkü o uzun zamandır benim zorbam değil. O artık benim için başka bir şey.

Daha fazlası.

Ayın ışığı ağaçların yapraklı dalları arasından bana vuruyor. Nedense yıldızlar bile daha parlak.

Botlarımın altında yapraklar çıtırdıyor. Nefes alış verişimin sesi dışında tek ses bu. Ama sonra, başka bir ses katılıyor.

Peşimden koşuyor. Beni kovalıyor.

Kovalayacağını biliyordum.

Orion gibi.

Bu düşünce beni durduruyor ve nefes nefese ona dönüyorum. Tam orada, birkaç adım ötede.

"Durdun."

Geriye doğru yürüyorum. "Daha fazla koşmak istemedim." İleri, bana doğru yürüyor. "Neden?"

Çünkü o benim için, kırılğan şeyler için keskin nesneler neyse odur. Bir pervane için alev neyse.

Kader.

Biz kaderiz, Zach ve ben. Biz yıldızız, değil mi?

Kaderden kaçamazsın. Kaderden kaçamazsınız. Bir pervanenin alevler içinde yok olmasını engelleyemezsiniz ve keskin bir nesnenin kırılğan bir şeyi kanatmasını durduramazsınız.

"Çünkü artık oyun oynamak istemiyorum."

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bu bir oyun değil." Korkmadan geriye doğru yürümeye devam ediyorum çünkü bir şey olursa beni kurtarmak için öne atılacak. "Ben kimim?"

Kaşlarını çatıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "Benim ödülüm."

Sırtım bir ağaca çarpıyor ve omurgamı eğerek ellerimi ağacın gövdesine doluyorum. "O zaman bana sahip çıkmalısın. Ama bir şeyi de bilmelisin."

"Ne şeyi?"

"Bu ödül size ait ama *siz* de en az bu ödül kadar bu ödüle aitsiniz."

Zach sonunda bana ulaşıyor ve avuçlarını ağacın sert kabuğuna koymak için öne doğru eğiliyor. "Öyle mi?"

Çenemi kaldırıyorum. "Evet."

"O lanet muhallebiyi neden yemediğimi biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü seni bekliyordum. Çünkü her gün geleceğini ve birlikte..."

"Birlikte

yiyeceğiz."

Sonunda

gölümsedim.

Ellerini hareket ettirip gevşek saçlarıma gömüyor ve boynumu yukarı kaldırıyor. "Bana ait olmanın ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Ne?"

Alnı benimkine düşüyor. "Bu dünyada kendimi sorumlu hissettiğim tek şey sensin demek." Kaşlarını çatışı o kadar derin ki bunu tenimde hissediyorum. "Sen bana ait olan ilk şeysin. İlk şey ve ben... ben seni incitmek istemiyorum."

Kalbim gitti. Onu duymuyorum.

Yavaş yavaş bedenimden düşüyor ve ruhuma kadar biliyorum ki eğer onu durdurmazsam sonsuza dek gidecek. Ölecek.

Zach içime giriyor ve onu karnımda hissediyorum. Onun kalın, sert horoz.

Bana karşı sarsılıyor ve cevap olarak göbeğim sıkılıyor.

Ve tekrarladığı sözlerle ne demek istediğini biliyorum.

Bana zarar vermek için. Benden neden

kaçmamı istediğini biliyorum. "Seks

yapacağız, değil mi?" "Sen bakırsın."

Tişörtüne tutunuyorum. "Ve sen çok büyüksün."

İnleyerek alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Çok küçüksün, inciteceğim

Sen."

Bir damla dölün beni terk ettiğini ve külotuma sızdığını hissediyorum.

Bu

Bana bakire olup olmadığını sorduğu o geceyi anımsattı. "Evet. Beni uzatacaksın."

Ereksiyonunu bana sürüyor ve ben inleyerek göğüslerimi göğsüne bastırıyorum. "Ne kadar dikkatli olursam olayım."

Sorun değil.

Bırak kalbim ölsün. Onun yerine, yeni bir tane yapacağım. Sadece önümdeki bu *yalnız* çocuk için atan bir kalp.

"Ve bana ait olmanın ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Fısıldıyorum. Zach gözlerimin içine bakıyor. "Ne?"

Ben de yalnızım. Ailem gitti. Evimi elimden aldılar.

Bu dünyada bana ait olan hiçbir şey yok.

O hariç.

"Bu sana güvendiğim anlamına geliyor. Dikkatli olacağını biliyorum demek.

Bu da kirazımı vermek istediğim tek kişinin sen olduğun anlamına geliyor." Eğildim ve yumuşak dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Ama Zach bunu derinleştiriyor. Bir elini başımın arkasına bastırıyor ve diliyle ağzımı açmaya çalışıyor.

Sonra beni kaldırıyor, ben de kollarımı onun vücuduna doluyorum ve geldiğimiz yere geri dönüyoruz.

Yazlığım.

Chapter 25

Zach beni, onu karşılamak için dışarı çıktığımda açık bıraktığım arka kapıdan kulübeye taşıyor.

Yatak odamda ayaklarımı yere indiriyor ve diz çökerek botlarımı çıkarıyor.

Işık kapalı ama pencere açık ve ay güçlü. Yukarıda bir yerlerde, bu gece Orion'un Ülker'i yakaladığına inanıyorum. En azından bu gece dinleniyor.

Zach işini bitirdiğinde ayağa kalkıyor ve üzerimde yükseliyor. Havada o kadar çok gerilim ve şehvet var ki nefesim kesiliyor.

Utangaçlaşıyorum.

"Bu akşamki dersini kaçırdın," diyorum ona, sırf bir şey söylemek için.

Gümüş ay ışığında orantısız gülümsemesini görüyorum. "Ders mi?"

"Uh-huh." Ben de gülümseyerek başımı sallıyorum. "Ben senin inek öğretmeninin ve sen de sınavı geçmesi gereken yoksa takıma giremeyecek olan sporcusun."

Öne doğru uzanıyor ve elbisemin boynundaki dantelin izini sürüyor, sanki gelmiş geçmiş en güzel şeymiş gibi bakıyor. "Öyle mi? Ne çalayım?"

Titreyerek ona yukarıdan aşağıya bakıyorum. Uzun boylu, geniş ve sürekli kıyafetlerinden fırlayacakmış gibi görünüyor.

"Um, futbol?"

"İyi miyim?" diye soruyor, hâlâ dantele dokunmadan duramıyormuş gibi parmaklıyor.

"Evet. Sen en iyisisin. Sadece, sınıfta odaklanamıyorsun."

Parmaklarını boynumda gezdiriyor ve saçlarımın buklelerini tutup onlarla oynuyor. "Neden olmasın?"

"Belki de sürekli beni izlediğin içindir," diye fısıldıyorum, bana dokunduğu küçük küçük yollardan zevk alarak.

"Demek sen de benim sınıf arkadaşısın?"

"Öyleyim. Ayrıca çok zekiyim, yaşımın ötesindeyim ve bu yüzden sana özel ders vermemi istiyorlar."

Kıkırdıyor. "Peki neden seni izliyorum?"

Yutkunuyorum ve ona doğru yöneliyorum. "İlk başta bunun beni korkutmak için olduğunu düşündüm. Kendimi senden daha az hissetmemi sağlamak için. Çünkü sen üniversitenin prensisin ve ben sadece... mavi saçlı, tuhaf bir kızım."

Benimle oynarken kendini izlediği yerden başını kaldırıp baktı.

Saç.

Gözlerini benimkilere diken Zach, ipi bıraktı ve elini elini enseme gezdirdi. "Ama belki de duramadığım için seni izliyorumdur. Çünkü sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın. Ve mavi saçların bana gökyüzünü ve okyanusu hatırlattığı için. Özgürlüğü."

Kan derimin hemen altına hücum ediyor, her şeyi kıızıla boyuyor. Gecenin bir yarısı hiç bu kadar uyanık, bu kadar renkli ve kızarmış olmamıştım.

"Bu yüzden mi beni sürekli gözaltında izledin?"

Çoğu zaman cezalı olurdum ve Zach de hemen yanımda olurdu. Her nasılsa, her zaman ilk tanıştığımız gün oturduğumuz yerde otururduk. Ve tüm bu süre boyunca başımı eğip ondan uzak dururdum çünkü gözlerini üzerimde hissederdim.

"Evet," diye fısıldıyor, parmaklarını boynumda gezdirirken. "Ve seni kızartmak için."

Omzuna hafifçe vurdu. "Bu yaptığın çok kaba bir şeydi."

Kıkırdarak beni hafifçe öpüyor.

Bu sefer, derinleştiren benim. Ağzını işgal eden ve alt dudağını ısırarak inlemesine neden olan benim.

Bir saniye sonra, o devralıyor.

Elleri geceliğimi avuçluyor, sonra da yukarı çekip vücudumdan çıkarıyor. Bir anda neredeyse çıplak kaldım, mavi erkek şortumla orada duruyordum.

Kafamda, seks yapacağımızı biliyordum. Ama nasıl olduysa, bunun için çıplak olmam gerektiğini anlamamıştım.

Tanrım, çıplağım.

Çıplağım.

Bir adamın önünde. Onun önünde. Gelmiş geçmiş en mükemmel örnek.

O sert, yontulmuş kaslardan oluşuyor, evet, her gün bunun için çalıştığını biliyorum. Bense annem bakmıyorken mutfak dolabından çaldığım şekerlerden aldığım yastıksı, hamurumsu yağlardan oluşuyorum.

Ayaklarıma bakıyorum ve kendimi çıplak hayal etmeye çalışıyorum. Büyük göğüsler, yuvarlak bir karın ve geniş kalçalar ile çukurlu uyluklar. Oh, ve hepsi aydan daha beyaz.

Zach derin bir nefes alır ve gırtlaktan gelen bir ses tonuyla, "Seni kaç kez çıplak hayal ettiğimi biliyor musun?" der.

Kafamı kaldırdım ve beni öpmekle ilgili benzer bir şey söylediğini hatırladım. "Bin kere mi?"

Bir nefes çeker ve başını sallar.

Bakışları vücudumun bir bölümünden diğerine geçerken büyülenmiş gibi görünüyor. İlk nereye bakacağını bilemiyormuş gibi görünüyor. Gözleri biraz geniş ve ağzı açık.

Her yerim tüylerim diken diken oldu. Tenimdeki her şey kaba ve kaşıntıverici. Sırtımın küçük kısmına değen yumuşak saçlarım bile.

Zach elini göğsümün ortasına, kabarık göğüslerimin tam ortasına koyuyor. Avucunu iki yana açarak ikisine de aynı anda dokunuyor. "Tanrım. Göğüslerini hayal ederek kaç kez mastürbasyon yaptım. Sana anlatamam bile."

Başparmağıyla sol meme ucumun etrafında dönerek onu sert bir çakıl taşına dönüştürüyor. Onlarla oynamayı seviyor; bunu biliyorum. Onları uyandırmayı, parmaklarıyla endişelendirmeyi, ağzıyla emmeyi seviyor.

Eli aşağı iniyor ve ben istemeden omurgam dikleşiyor. Karnıma ulaşıyor ve başparmağını göbek deliğime sokuyor.

Bir şekilde yine o damara baskı yapıyor. Her yaklaştığında, onu her düşündüğümde şişen ve gerginleşen damara.

Zach devam ettikçe nefes alış veriş sertleşiyor. Eli aşağı iniyor, sert ve baştan çıkarıcı bir şekilde külotumun içine kayıyor. Sırılsıklam olmuş göbeğime dokunduğu an bacaklarım geriliyor ve topuklarım yerden kalkıyor.

Parmak uçlarımda duruyorum, kendimi zor dengeliyorum.

Bana doğru ilerliyor ve vücutlarımız buluşuyor, ben çıplak ve açıktayım ve o hala tişörtünü ve kot pantolonunu giyiyor, sürtünmeleriyle beni yakıyorlar.

Kolunu belime dolayarak dengemi korumama yardımcı olurken, diğer eliyle tüm amımı avuçluyor.

"Zach." Adını inliyorum ve o da bir nesneymiş gibi sıkıyor.

Şişmiş dudaklarımı birbirine bastırıyor, gömleğini yumruklamamı sağlıyor ve beni diken üstünde tutuyor. Neden bu kadar erotik olduğunu bilmiyorum ama öyle.

"Kimsin sen?" diye fısıldıyor.

"Ödülün."

Sanki bu sözler bir katalizörmüş gibi, Zach dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum, gömleğini arkadan yumrukluyorum, çekiştiriyorum, çekiştiriyorum. Sabırsızca. Tanrım, öpücükleri beni onun için, siki için çok sabırsızlandırdı.

İşareti alıyor ve elini külotumdan çekip aşağı itiyor, gömleğine gidip vücudundan çıkarmadan önce beni tamamen çıplak bırakıyor.

Kotunun fermuarını açmak istiyorum ama bana izin vermiyor. Beni öpmeye devam ediyor ve ben onun dudakları ve gezinen elleri dışında her şeyi unutuyorum.

Benim ellerim de hantal değil.

Omuzlarını, sırtındaki çıkıntıları, yan tarafındaki eğimi tarayıp duruyorlar. Neresine dokunacağımı, bu açlığı gidermek için ona *nasıl* dokunacağımı bilmiyorum. Sıcak, kesik ve kordonlu ve tırnaklarımı zamanın sonuna kadar kaslı plakalar boyunca tırmıklayabilirim.

Nefes almak için ara veriyoruz ama o zaman bile dudaklarımız birbirine bağlı. Zach beni geriye doğru götürüp yatağa yatırdıktan sonra üzerime abanırken birbirimizin havasını soluyoruz.

Oluyor, değil mi?

Yakında içimde olacak.

Sabırsızlanıyorum.

Elleri başımın iki yanında, yastıkta bir çukur oluşturuyor ve nefesleri o kadar fırtınalı ki alnımdaki uçuşan saçları karıştırıyor.

Uzanıp onu dudaklarından öpüyorum ve bacaklarımın arasında tüm iri bedeninin titremesine neden oluyorum.

"Acele et," diye fısıldıyorum, kalçalarımın yanlarına sarılıyorum, kalçalarını bana doğru bastırıyorum.

Pantolonunu indirip içime gireceği zamanın geldiğini düşünmüştüm. Ben hazırım zaten. Sanırım uzun zamandır hazırım.

Ama Zach vücudumda aşağı doğru hareket ediyor ve bir meme ucumu ağzına alıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum, başımı arkaya atarak ona doğru eğiliyorum.

Zach homurdanarak dirseklerine kadar iniyor ve göğsümü avuçlarının arasına alıyor. Ağzıyla meme ucumu okşuyor ve ben de huzursuz bir şekilde ona sürtünüyorum.

Alt bedenimi yukarı ve aşağı sürüklüyorum, karnının çıkıntılarında klitorisimi okşuyorum, muhtemelen üzerine yapışkan bir pislik yapıyorum.

Ama Zach aldırıyor. Bunu teşvik ediyor. Hareketlerim ne zaman biraz tembelleşse, göğüslerimi daha sert sıkıyor ve meme ucumu ısıtıyor, bana sürtünüyor, beni sallanmamı hızlandırmaya zorluyor.

Tam boşalmak üzere olduğumu düşünürken, karın kaslarının üzerinde tepinirken, Zach meme ucumu bırakıyor.

"Zach," diye nefes nefese kaldım, öfkeyle. "Şşş. Konuşma."

Homurdanıyorum ve gülümsemesini göğüslerimin arasında hissediyorum.

Dilini göbek deliğime ulaşana kadar aşağıya, daha aşağıya doğru gezdiriyor. Dilini gömerek onu yalıyor, ısıtıyor ve beni ısıtıyor.

İlk aşk ısıriklarım.

Karanlıkta hafifçe gülümsüyorum, karanlık kafasına, büzülmüş dudaklarına bakıyorum, vücudumda sıkı sıkıya çalışıyor.

Hareketlerim artık çılgınca. Çılgınca ve hızlı. Dalgalanıyorum, sallanıyorum, kıvranıyorum; ayaklarım yatakta kaymaya devam ediyor.

"Sanırım ben..."

Boşalmaya çok ama çok yakınım ve tam nefesini amımda ve parmağını kığımın dar deliğinde hissettiğimde tüm kontrolümü kaybedip boşalıyorum. Ağzıyla kıvrımlarıma yapışıyor ve orgazmımı boğazından aşağı boşaltıyorum, saçlarını çekiştiriyorum, kalçalarımınla yüzüne sarılıyorum.

Zach yataktan kalkıp kot pantolonunu çıkardığında ben hâlâ sersemlemiş, nefes nefese ve ter içinde tavana bakıyorum. Aleti havada sallanıyor, sert ve kalın. Çok kalın. Ağırlığını, tadını, ağzımı nasıl genişletmek zorunda olduğumu, onun için nasıl gerildiğimi biliyorum.

Ve şimdi, içimde olacak. Küçük deliğimin içinde.

Korkmalıyım.

Ama yatağa tırmanışını ve onun için açılan kalçalarımın arasında sürünüşünü, cüssesinin kalçalarımın arasına yerleşmesini izlerken, bunun için her şeyi yapabileceğimi fark ediyorum.

Bu adam için her şey üzerimde asılı, sıkılmış ve kararmış Şehvet içinde.

Aletin içeri girip bana sahip olması için *her şeyi* yapardım.

Bacaklarımı kalçalarına doluyorum ve ayak bileklerimi sırtında çaprazlıyorum, kendimi ona açtım, sözsüzce.

Zach başımın iki yanındaki çarşafı yumrukluyor, boynundan ter damlıyor. "Prezervatifim yok."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Hastalıklarla dolu olabilirim."

"Değilsin."

Kendini üzerime bırakıyor ve siki sıcak ve ağır bir şekilde karnıma yerleşiyor. Bu his beni onun altında döndürüyor.

"Yapmayacağım. Daha önce hiç prezervatifsiz yapmadım," diye beni temin ediyor. "Güzel." Elimi boynuna doluyorum ve onu daha da aşağı indiriyorum.

Bu yüzden tüm ağırlığını bana veriyor. "Ben senin ilkin olacağım."

Kıkırdayan ağzını bir öpücükle yakalıyorum ve ona karşı sallanıyorum. O da sallanıyor.

Geri.

Elini belime götürdü ve vücudumun dış kısmında gezdirdi.

Kalçamda durup daha da yukarı kaldırmadan önce. Ben de aynısını diğer uyluğumla yapıyorum ve alt bedenimi onunla kilitliyorum.

"Onları orada tut, tamam mı?" diye

talimat veriyor. Başımı salladım.

Diğer eliyle aşağı uzanıyor ve aletini yumrukluyor. Tembelce okşarken parmak eklemlerini karnımda hissedebiliyorum. Hatta ön sperminin tenime sıcak bir şekilde düştüğünü ve inlediğinde göğsünün titreştiğini bile hissediyorum.

Ereksiyonunu benimkiyle aynı hizaya getirdiğinde midem bulanıyor. Kedici.

Yüzüme bakıyor ve ben de gözlerimi onunkilere sabitliyorum.

Yüzümde çizgiler var.

Beni izlerken ağzının etrafındaki gerilim artıyor ve onun da benim kadar rahatlamaya ihtiyacı olduğunu hissederek çenesini kucaklıyorum.

Seni incitmek istemiyorum.

Sadece seksten bahsettiğini biliyorum ama onun işkence görmüş,

azgın yüzüne bakarken, belki de her yırtıcının, her keskin nesnenin bir

Ruh. Alev bir güveyi yakıp kül ettiğinde ve aslan bir kuzuyu dişleriyle kestiğinde feryat eden bir ruh.

Zach yarağıyla açıklığımda daireler çizerken yumuşak dokunuşumla gözleri hafifçe dalgalanıyor. Alt bedenim hem istekli hem de yaklaşan istilanın korkusuyla biraz sert.

Ve bu bir hamlede olur.

Gözlerimizi ayırmadan, Zach tek seferde vücuduma giriyor.

İnliyorum ve sırtım bunun üzerine yükseliyor. Şok edici bir nefes çekerken gözlerim kapanıyor. Acı var. Bir çimdik.

Her yerde var ama dayanılmaz değil.

Daha baskın ve ani olan şey ise doluluktur.

Leğen kemiğim gerilmiş ve ağzına kadar dolmuş gibi hissediyorum. Karnım şişmiş ve göğsüm patlamak üzere.

Patlamak üzereyim.

Zach'in başı omuzlarıma düşüyor ve orada onun hırıltılı nefeslerini hissediyorum, iniltileri gibi beni dövüyor.

Sanki ikimiz de bir dağa tırmanmışız ve şimdi kendimizi toplamak için bir saniyeye ihtiyacımız var.

O benim içimde.

En mahrem yerlerimiz birbirine dokunuyor. Birbirlerine kilitlenmişler. O bana bu kadar yakın olan ilk insan, *tek* insan.

Baskının arttığını hissederken sevinçle dudağımı ısırıyorum.

Çıkardığı her küçük ses beni daha da şehvetle dolduruyor. Göğsünün her hareketi ve sırtının her dalgalanması benim ona, onun da bana ait olduğunu gösteriyor.

Geçici olarak, altında hareket etmeye çalışıyorum, nabızı atan bu huzursuzluğu rahatlatıyorum. Sanki canlı, damarları ve kalbi varmış gibi.

Zach kafasını kaldırdı. "Dur."

"Ne?"

"Hareket edersen daha çok acıyacak," diyor sıkılmış dişleri ve biraz acı çeken ifadesiyle.

Terli omzunu avuçluyorum, hıçkırıklarla nefes alıyorum.

"Öyle değil." "Ne?"

Tekrar altına giriyorum, leğen kemiğine doğru sallanıyorum ve yemin ederim aletin içimde zıpladığını hissediyorum. "Acımıyor."

Zach şaşırdı ve ben de gülebilirdim. Ama şu anda çok huzursuzum. Belki de evren bedenlerimizin birbirleri için yaratıldığını biliyordu. Bu yüzden doğa tüm acıyı ortadan kaldırdı. Ama şu anda bunu ona açıklayamam. Çok muhtacım.

Tek söyleyebileceğim: "Lütfen, becer beni, Zach."

Altında çırpınışımlı, onu hareket ettirmeye çalışmamı, aşırı hassas klitorisimi pelvisine sürtmeye çalışmamı izliyor ama bana yardım etmeye gelmiyor. Beni kurtarmıyor ve ben tırnaklarımı pazularına, yanlarına, sırtına geçiriyorum.

"Lütfen, Zach," diye tekrar yalvarıyorum.

Sonra da kalçalarını gıcırdatıyor. "İstediğin bu mu Blue?"

Başımı sallıyorum, rahatlayarak iç çekiyorum. Ama bu iç çekiş bile tam değil. Hareketleri ihtiyacımı daha da artırıyor. Arzum bitmiyor.

Olmayacağını biliyorum. Ben gelene ve o da benimle gelene kadar olmaz. İçinde

Ben.

Bunu hissetmek için ölüyorum. O sıçrama, onun dölünün o sıçraması daha önce birçok kez tattım. En sevdiğim dondurma çeşidi.

Zach hareket etmeye başlıyor. Vuruşları yavaş ama uzun. Tekrar içeri girmeden önce beni boş bırakarak tamamen dışarı çıkıyor.

Adını inliyorum ve vuruşları bıçak gibi oluyor. Kısa, itici ve daha hızlı. Dudağımı ısırarak kalçalarımı beline sıkıştırıyorum.

"Yalan söylediğini sanıyordum," dedi Zach, gözlerini yüzüme dikerek.

"Ne hakkında?" Onun itişlerine geri itmeye başladığımda nefes nefese kaldım.

"Sikimi o kadar çok istediğini sanıyordum ki acı."

"İstiyorum..."

Pompaları artık daha sert ve kanalım daha kaygan. İnanamıyorum. Bunca zamandır bunu yapmadığımıza inanamıyorum. O beni sikiyle bu kadar güzel öldürürken ben nasıl yaşam ülkesine geri döneceğim?

"Kukunun seni yalancı yaptığını sanıyordum Mavi," diye geveliyor, dudaklarını üzerimde gezdiriyor; dilim onu tatmak için dışarı çıkıyor. "Ama sanırım seni sadece benim için azgın bir sürtük yaptı."

Bu kelimeyi duyunca midem sıkışıyor ve içimden bir *uh* sesi çıkıyor. Sanki onaylar gibi.

Bu doğru, değil mi?

Ben onun için bir fahişeyim. Onun için azdım. Yıllardır onun için azıyorum. Hatta yüzyıllardır.

"Öylesin, değil mi?"

"Evet."

"Evet, öylesin. Ben de senin için bir hayvanım, bebeğim."

Utanmadan, onun altına giriyorum, kilosunu dişlerime ve ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Kalçaları benimkilere çarpıyor ve taşakları kıcıma vuruyor. Zach içime girdikçe bacaklarım onun yanlarında aşağı yukarı sallanıyor. Boynuna tutunup sabit kalmaya çalışıyorum ama nafiye.

Tüm yatak sallanıyor, duvara çarpıyor ve bu sikiş tarihindeki en gürültülü sikiş oluyor.

Ve çok da sıcak.

Birbirimize karşı terliyoruz, sıcak hava soluyoruz. O ve ben.

Birbirlerine ait olan ve başka kimseye ait olmayan iki yalnız insan.

Kireçli çenesini okşuyorum ve artık kendini tutamıyormuş gibi yüzünü boynuma gömüyor ve ben de kendimi bırakarak ona sarılıyorum.

Uçurumun kenarından düşerken nefesim kesiliyor.

Bu orgazm şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi. Farklı bir şey. Karnımdan başlıyor ve vücudumun her köşesine yayılıyor. Çok da şiddetli. Titriyor, bükülüyor, eğiliyor ve Zach'in adını tekrar tekrar söylüyorum.

Sanki vücudum hormonları kontrol edemiyor. İçimdeki çığ gibi büyüyen kimyasal reaksiyonları kontrol edemiyor.

Tekrar aşağı indiğimde, Zach kendini bedenimden yukarı itiyor.

Hâlâ içimdeyken, açık bacaklarımın arasına diz çöküyor ve beni yukarı çekerek kıcımlı kalçalarının üzerine oturtuyor. Bu şekilde, önünde uzanan her yerimi görebiliyor.

Utanç verici olmalı ama değil.

Aslında, bunun tam tersi. Heyecan verici. Çünkü adam azgın küçük sürtüğünü izliyor ve kadın onun amının içinde şiştiğini hissediyor.

Onun için eğiliyorum ve göğüslerimi birbirine bastırıyorum. İnleyerek, o sürüşüne devam ederken onlarla oynuyorum.

İçime girerken ve ahududu rengi meme uçlarımı çimdiklememi izlerken yüzü sıkı ve güzel çizgilerden oluşuyor. Orgazmımdan sonra aşırı hassaslaştılar ve onları her çimdiklediğimde spazm geçiriyorum.

Üst dudağı aşağı çekilmiş, dişlerinin üzerine kıvrılmış ve her vuruşta hırlıyor. Hiç bu kadar vahşi ve karanlık görünmemişti. Daha çok bir hayvan gibi.

Ve hiç bu kadar ahlaksız ve utanmaz hissetmemiştim.

Nefes alış veriş değişti, çaresizleşti ve ter göğsünden ve karın kaslarından aşağı kayıyor. Boşalmaya yakın; bunu biliyorum. İşaretleri biliyorum.

Tam zıplayan bir göğsünü yoğurup diğer elimle göbek deliğindeki ter damlasını yakaladığım anda geriliyor. Sarsıntıları düzensizleşiyor ve siyah gözleri kapanıyor.

Adımı tavana doğru haykırıp içime boşalırken omurgası kavisler çiziyor, gövdesinin çıkıntıları belirginleşiyor.

Yavaş yavaş ölmekte olan kalbimde hissediyorum, o iniltiyi, aletin o sarsıntısını.

Doğruluyorum ve kollarımı ona dolayarak ikimizi de yatağa yatırıyorum. İnleyerek üzerime düştü.

Sırtını yatıştırıyorum, kanalım onun orgazmını emerken ellerimle aşağı yukarı gezdiriyorum.

Ve sonunda, onun kalp atışlarını dinlerken bedenim gevşiyor.

O benim.

Bu düşünce kafamda uçuşuyor.

Rahatlamam gerekirdi. Benim olduğunu bilirsem mutlu olacağımı düşündüm.

Ben memnun olurdum.

Ama artık onun benim olduğunu bildiğim için, ne kadar süreyle benim olacağını düşünmeden edemiyorum.

Chapter 26

The Dark Prince

Kimse beni görmesin diye şafak vakti odasından gizlice çıkıyorum.
Yan yatmış, yanağını yastığa bastırmış. Mavi saçları her tarafa
dağılmış ve birkaç tutamı öylece duruyor.

Ürkütücü bir şekilde onları alıp parmağıma doluyorum ve gitmeden
önce alnından öpüyorum.

Ormandan geçerek malikaneye geri dönüyorum.

Odamda, birkaç gün önce kendim için aldığım bir defteri çıkarıyorum.
Ani bir satın almaydı; bununla gurur duymuyorum.

Hatta bazen elimde olması beni düpedüz öfkeliendiriyor. Uyuşturucu
paketliyormuşum gibi gözlerden uzakta, saklı tutuyorum.

Sadece huzursuz hissettiğimde çıkarıyorum. Onu özlediğimde.

Masaya oturuyorum, yıllardır kullanmadığım ama son zamanlarda sıkça
kullandığım bir masaya.

Kelimeleri bilgisayarda yazmanın, tuş takımındaki harfleri tanımanın, kendiniz yapmaya çalışmaktan daha kolay olduğunu söylüyorlar. Çünkü disgrafi buna engel oluyor.

Ama bunu yapmıyorum çünkü yazdıklarımla ilgileniyorum.
Daha iyi.

Bunu yapıyorum çünkü kendimi durduramıyorum. Çünkü o benim kafamın içinde.

Bugünlerde hep öyle.

Ben de elime bir kalem aldım. Yeni bir sayfa açıp yazarken saçının bir teli hâlâ sağ elimin parmağına dolanıyor:

Cleopatra Marie Paige.

Chapter 27

En kötü günümü
geçiriyorum. Her şeyden
önce, uyuyakalmışım.

Akıllara durgunluk veren seksin ardından gecenin bir vakti Zach ve ben uykuya daldık. Tüm gece boyunca uyudum, ancak onun bisikletinin sesiyle uyandım.

Meğer rüyalarımıdaymış, ama yine de.

Beni gerçekten çok korkuttu. Hepsini hatırlamıyorum ama Zach'in bu kasabayı temelli terk ettiğine dair bulanık bir resim var aklımda. Ve ertesi sabah uyanıp tüm dedikoduları duyana kadar bunu öğrenemedim bile. Aynen üç yıl önce olduğu gibi.

Çalkalanan bir mideyle geç kaldığım işe vardım. Yani Bayan S geç kalmamdan memnun değildi ve üstüne üstlük Zach ile kahvaltıyı kaçırdım.

Sonra, sabahtan beri kimsenin onu görmediğini duydum. Kahvaltı için aşağı inmemiş ve kızlardan biri temizlik için yukarı çıktığında odası kilitliymiş.

Şüphe uyandırma tehlikesi olmadan daha fazlasını soramazdım, bu yüzden sessiz kaldım ve özel olarak korktum.

Bu arada nefret ettiğim bir şeydi.

Uyandığımda yanımda olmamasından nefret ediyordum. Geri dönerken biriyle karşılaşmamak için muhtemelen gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkmak zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Bunu beni ve işimi korumak için yapıyordu; bunu biliyorum ama sevdi

m. Her geçen gün daha fazla nefret etmeye başlıyorum.
Her neyse, öğle yemeği vakti geldi ve iştahım yerinde değil.
Endişeli ve gerginim ve tek istediğim Zach'i görmek. Onun için Geri gel.

Tanrım, lütfen onu geri getir.

Grace, Leslie ve Tina ile mutfaktayım. Hepsi Maggie'yle bu sabah gelen yeni misafirler hakkında sohbet ediyor. Görünüşe göre, buraya daha önce de gelmişler ve en son kaldıklarında çalınan porselenlerle ilgili büyük bir skandal yaşanmış.

Dikkatimi bile vermiyorum. Hatta tam ortasında ayrılmaya karar veriyorum çünkü yerimde duramıyorum. Neyse ki hepsi benim çıkışımı fark edemeyecek kadar dalgın.

Neredesin, Zach?

Belki de deliriyorum. Belki de bekaretimi kaybetmek beni duygusal ve kız gibi yaptı. Bu yüzden bugün izin alıp yastığımda ağlamak istiyorum.

Her şeyi o kadar çok düşünüyorum ki nereye gittiğime dikkat etmiyorum ve biriyle çarpışıyorum.

Yine mi?

Ama bu sefer Zach. "Sen,"
diyorum kocaman gözlerle.

Karanlık bakışları yoğun bir şekilde beni
izliyor. "Beni." "Ben..."

Geri döndüğü için rahatlamalıyım. Temelli gitmediği için. Ama birden kendimi huzursuz hissettim. Hatta nefesim kesildi. Kalçalarım sıkıştı ve bacaklarımın arasında bir ağrı var. Dün gece olduğu yerde.

"Ne yapıyordun?"

Sert ve ağır ses tonu ayak parmaklarımın botlarımın içinde kıvrılmasına neden oluyor. "Bütün sabah seni aradım."

"Gezmeye çıktım."

Rüzgârda savrulan saçlarını fark ediyorum sonra. Yanaklarındaki hafif kızarıklık ve kendi tatlı, lezzetli kokusuna karışan açık hava kokusu. Yeni dönmüş olmalı.

"Neden?"

"Kafamı boşaltmak istedim."

"Neyin?" Dudaklarını izlerken dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum. "Senden."

Gözlerimi ona dikiyorum ve son birkaç saniye içinde onun da nefes alış verişinin benimki gibi hızlandığını fark ediyorum. Bir şeylerin eşiğinde görünüyor ve muhtemelen ben de öyle görünüyorum. Kendimi ona atmanın, ona dokunmanın, vücuduna tırmanmanın, gerçekten burada olduğuna dair kendimi rahatlatmanın eşiğindeyim.

Dün gece gerçekten seks yaptığımızı. "Benimle mi?"

"Evet." Gözleri benimkilere dikildi. "Ama yapamadım." Tanrım, vızıldıyorum.

Nefeslerim ciğerlerimi sarsıyor ve ciğerlerimin altında bir çatırtı var.

Cilt.

İstemiyorum ama bakışmamızı kesip arkama bakıyorum. Mutfak koridor boş ve ana koridor da öyle. Personel odasında insanların sohbet ettiğini duyabiliyorum ama kimse ayakta değil. Bu çok nadir görülen bir durum ve bu şekilde kalmayacağını biliyorum. Acil bir durum için koştururan birileri mutlaka gelecektir.

Elini tutup onu koridorun ağzından uzaklaştırıyorum. "Hadi gidelim."

Sanki o da benim kadar benimle yalnız kalmak istiyormuş gibi sessizce onu mutfağın hemen yanındaki dolaba sürüklememe izin verdi.

Geri geldiği ilk gece kendimi sakladığım dolabın aynısı. Onu henüz görmemiştim bile ama hala vücudumda hareket ettiğini hissedebiliyordum.

O benim derimin altında. Hep öyleydi.

Kapıyı kapattım ve ışığı açtım, yüzümü ona döndüm.

Aramızda neredeyse hiç boşluk yok. Dolap zaten küçüktü ama o içerideyken nefes almamıza yetecek kadar hava yokmuş gibi hissediyorum.

Ve sonra, Zach vücuduma bastırarak o minimum alanı tüketiyor. Omurgam kapıya yapıştı ve önüm onunkiyle aynı hizada.

"Kan vardı. Çarşaflarda. Çıkarken gördüm," diye geveliyor ve kaburgalarımın hemen altında zonklayan sikini hissediyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Biliyorum. Ben de gördüm."

Yüz hatlarında acı belirliyor. Acı ve pişmanlık. Muhtemelen beni kanattığı için.

"Ben..."

"Hoşuma gidiyor," diye fısıldıyorum o susunca, dudaklarına yaklaşmak için boynumu yukarı kaldırıyorum. "Ben seninim ve sen de benimsin demek."

Yüzümü tararken yutkunuyor. "İyi hissediyor musun?"

Bunun üzerine nefesim kesiliyor ve hemen şimdi, şu anda gidecekmiş gibi kollarımı boynuna doluyorum. Sabahtan beri kendimi iyi hissetmiyordum.

"Mavi mi?"

Dudağımı ısırarak başımı bir kez sallıyorum.

İfadesi tetikte ve vücudu da öyle. Sıkı ve büyük ve benimkinin yumuşaklığıyla çarpışıyor.

"Canın acıyor mu?"

"Ben, uh, o değil."

Elleri belimi kavıyor. "O zaman, ne oldu?"

Başparmağımla kirli çenesini okşuyorum, alt dudağının kenarını sıyrıyorum. Çok yumuşak ve dolgun. "Sen... New York'ta nerede yaşıyorsun?"

Pürüzsüz alnını bir kaş çatması ikiye bölüyor ve diğer başparmağımla onu okşamaya gidiyorum. "Ne?"

Daha aşağıya iniyorum ve güçlü kaşlarının kavisini izliyorum. "Sana hiç sormadım. Bir dairen falan var mı?"

Beni izlerken cevap vermesi birkaç dakika alıyor. "Birkaç kişiyle paylaşıyorum."

Hafifçe gülümseyerek elmacık kemiğinin tepe noktasını okşuyorum.

"Arkadaşların mı?" Parmaklarının ucu belime giriyor. "Sayılır. Sadece bazı insanlar

Scoot, daha önce burada çalışan adam, bana birini ayarladı."

"Senin gibi mi sürüyorlar?"

"İçlerinden biri yapıyor. Gösterilerde falan sahne alıyoruz. Ben pek evde değilim."

Onu yerdeki boşluktan atlarken gördüğüm geceyi hala hatırlıyorum. Korkutucuydu, çok korkutucuydu. Ama o da muhteşemdi. Cesur ve bir yıldız gibi parlıyordu.

"Bu işte gerçekten iyisin, değil mi?"

Gözlerinde bir duygu hareket ediyor, onları sıvı hale getiriyor ve iki elimle yüzünü kavıyorum. "Evet. İyi olduğum bir şeyi bulmam uzun zamanımı aldı. Başkalarının da iyi olduğumu düşündüğü bir şey."

Zach'in bu kasabanın dışında bambaşka bir hayatı var.

Yani, bunu zaten biliyordum. Ama bu ona somut bir resim veriyor. Arkadaşlarıyla paylaştığı bir daire. İyi olduğu bir iş. Bahse girerim herkes

onu izlerken aynı şekilde düşünüyor. Zeki ve nefes kesici olduğunu.

Sonra gözleri mesafeli bir bakışa bürünüyor. "Her babanın çocuğuna bu şekilde davranmadığını anlamam çok daha uzun sürdü. Uzun süre bunun böyle olması gerektiğini düşündüm. Bir babanın kaba ve öfkeli olması ve benim de bunu kabullenip ondan nefret etmem gerekiyordu. Ondan o kadar çok nefret etmeliyim ki onun gibi olmalıyım." Sonunda bana odaklandı. "Bir zorba."

"Zach, sen..." Kararlı ve sert bir ses tonuyla başlıyorum. "Uzun zamandır zorbalık yapmıyorsun."

"Bunu fark etmemi sağlayan sendin, biliyorsun değil mi?" "Ben mi?"

Bana öyle bir şefkatle bakıyor ki içim içime sığmıyor. Çok huzursuz ve muhtacım.

Bu zor adam için çok açım.

"Evet. Balo gecesi bana söylediklerin. Seni nasıl değiştirdiğimi ve daha kötü bir insan haline getirdiğimi. İşte o zaman babamın bana yaptığını benim de sana yaptığımı fark ettim. Seni kendime dönüştürüyordum, öfkeli ve intikamcı."

Benim gibi olma.

Uzun zaman önce söylediği sözler şimdi bana anlamlı geliyor. Ne demek istediğini anlıyorum. Kendince bana hayatıma devam etmemi, onu unutmamı ve hayatımı yaşamamı söylüyordu. Bana daha büyük bir insan, ondan daha iyi bir insan olmamı söylüyordu.

Boynunun arkasını tutup alnımızı birbirine bastırıyorum. "Sen baban gibi değilsin. Sen ondan daha iyisin. Çok daha iyisin ve harikasın ve -"

Zach elini belimden çekip yüzümü kavırıyor ve boynumu yukarı kaldırıyor. "Bu yirmi soru da neyin nesi?"

Kaba ses tonu karnımda bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor. Heyecan verici ve lezzetli bir şey. Parmaklarımı dövmeli bileğine doluyorum. Nedense ona dokunmak içime bir akım gönderiyor.

"Neden bu kasabaya geri döndün?" diye sordum.

Tavrı karanlık bir hal alıyor, gizemli bir hal. "Neden?"

Döndüğünden beri onu Bay ve Bayan Prince'in yaşadığı birinci kuleden çıkarken görüyorum. Bu malikanedeki tek yer orası.

genç personele izin verilmiyor. Bunun nedeni hakkında pek çok söylenti var, ancak kimse kesin olarak bilmiyor ve *kimse* bu konuda fısıltıların ötesinde konuşmaya cesaret edemiyor. Bayan S. bu konuda çok katı.

Ne zaman onu oradan çıkarken görsem, kızgın ve tedirgin görünüyor. Nedenini bilmiyorum. Ama bunun babasıyla bir ilgisi olduğunu biliyorum.

Tanrım, o adamdan çok nefret ediyorum.

"Özgürdün, Zach." Yüzümü kavrayışının baskısı artarken ve boynum daha da gerilirken güçlkle yutkunuyorum. "Bu yerden. Babandan. Neden geri dönmeyi seçtin?"

Sahiplenici tutuşunun getirdiği küçük acı sancıları, içimin uyarılmayla kasılmasına neden oluyor. Açlıkla ve şiddetle. Göğüslerim zonkluyor ve midem vahşi kelebeklerin telaşıyla titriyor.

"Neden?" diye tekrar soruyor, kapüşonlu gözlerle bana bakıyor.

Bana neler olduğunu söyle ki yardım edebileyim.

"Burası senin için iyi değil, Zach. Burayı sevmiyorsun. Burada olmamalısın."

Ne dediğimi bilmiyorum çünkü gitmesini istemiyorum. Henüz istemiyorum. Aslında, bu istediğim son şey.

Ama bunu söylemezsem, muhtemelen ondan kalmasını isteyeceğim. Burada kalması için ona *yalvaracağım*. Benimle kalması için.

Ve bunu asla yapmayacağım.

Hayatının ilk on sekiz yılında burası onun Aziz Patrick'iydi. Burada sıkışıp kalmayı hak etmiyor.

"Neden?" diye hırlıyor, çenemi çimdikliyor. "Ben gidince ne yapacaksın Mavi, ha? Birini mi bulacaksın? Bir erkek mi? Ryan'la mı çıkacaksın?"

O gittiğinde, ben hala burada olacağım.

Zach'in aksine, ben burada sıkışıp kaldım. Bu kasabada.

Sadece evimi geri almakla bitmeyecek, değil mi?

Bunu korumak için çalışmam gerekecek, bu da daha fazla ipotek ödemesi demek. Bunun için de burada, Pleiades'te çalışmam gerekecek. Büyüdüğü, zorbalığa uğradığı ve daha fazlası olduğumuz yerde.

Başımı salladım. "Hayır."

"Hayır mı?"

Tırnaklarımı bileklerine geçiriyorum. "Hayır. Diğer erkekler umurumda değil."

İçinden mizahsız bir kıkırdama geçiyor. "Bu onları durdurmayacak, değil mi? Aç köpekler gibi etrafını koklamalarını. Yaptığın şey bu, Blue.

Sana bir bakan adam en basit haline indirgeniyor." Onun sert ses tonuyla içimde mutluluk çiçekleri açıyor.

Az önce bahsettiği diğer adamlar yüzünden değil, kendisi yüzünden. Çünkü o benim yanımda en basit haline indirgenen adam.

Zach bana kendimi güzel hissettiriyor. Beni büyüleyici hissettiriyor.

"Peki ya sen?" Tişörtünü yumruklayarak nefes nefese kaldım. "Çıkacak başka bir kız bulacak mısın?"

Gülümsemesi soğuk. "Ben kimseyle çıkmam."

Onun sözleriyle içimde bir şeyler parçalanıyor. Bir çeşit baraj ve duygularla dolup taşıyorum. Çok fazla vahşi, vahşi, *sahiplenici* duygular.

O benim. Benden sonra hangi kızın geleceği umurumda değil, o her zaman benim olacak.

Benim.

Aleti vücutlarımızın arasına gömülmüştü ve ben ona sürtünüyordum, Fısıldayarak, "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Zach beni şüpheyle izlerken bile geri sallanıyor. "Bu da ne?" Sanki hastayım.

Ben ele geçirildim. İçimde bir şeytan var. Onu öptüğüm gün yuttum.

"Beni becermeni istiyorum."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Tam burada, bu dolapta mı? Herkesin bizi duyabileceği bir yerde."

Ellerimi omuzlarına koydum ve ereksiyonuna doğru bücktüm. "Döndüğün gece kendimi bu dolaba kapattım. Çünkü beni görmeni istemedim."

"Benden saklanıyordun."

"Evet. Beni bu dolapta becermeni istiyorum, Zach. Göster bana." "Neyi göstereyim?"

"Senden asla saklayamayacağımı. Bunu yaptığım için aptal olduğumu."

Yanağında bir kas zıplıyor. "Döndüğümde beri yaptığın en akıllıca şey bu."

Ve sonra, sanki bu dünyadaki son öpücüğümüzmüş gibi eğilip beni öpüyor. Sanki bir sona yaklaşıyor muyuz ve o da bunun böyle olmasını istiyormuş gibi öpüyor beni.

Bizi böyle bulmalarını istiyor, cansız bedenlerimiz birbirine dolanmış ve dudaklarımız mühürlenmiş halde.

Ben de onu aynı hararetle öpüyorum. İçimdeki tüm bu kaosla.

Kalbim buna ayak uyduramıyor. Her şey çözülmüş, gevşemiş ve birbirine çarpıyor. Tüm organlarım, kemiklerim.

Ruhum.

Zach öpüşmemize ara verip boynuma doğru ilerliyor ve ben de tenimin altındaki telaşa karşı dudağımı ısıırıyorum. Parmaklarım saçlarına gömülüyor ve kalçalarımın temposu artıyor.

Göğsüme uzanıyor ve üniformamın içinden meme ucumu ısıırıyor, nefesim kesiliyor. Onu emiyor, ağzıyla sevişiyor ve ben bunu hissediyorum, üniformamın ve sütyenimin pamuğunun arasından dilinin kırbacını hissediyorum.

Diğer göğsüme geçtiğinde, elbisemde bıraktığı ıslak lekeyi görüyorum ve vücuduma yaptığı pis, erotik şey yüzünden neredeyse boşalıyorum.

"Zach, lütfen..." Ona karşı huzursuzca hareket ederek yalvarıyorum.

Elleri elbisemin beyaz eteğinin altına giriyor ve meme ucumu emmeye devam ederken kıcıımı kavırıyor, sanki ondan içiyormuş gibi. Sanki şehvetimi ve hormonlarımı içiyormuş gibi.

Şu anda parçalanıyorum. Bütün vücudum kuruyor.

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda Zach benden uzaklaşıyor, dudakları ıslak ve parlak, beni kendi etrafımda döndürüyor.

Avuçlarım kapıya çarpıyor ve ses o kadar yüksek ki göğsümün içinde yankılanıyor.

Nefes nefese, arkama bakıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Zach de ele geçirilmiş gibi görünüyor. Beni, kemerli omurgamı ve dışarı çıkmış kıcıımı izlerken trans halinde. Kalçalarımı kavırıyor ve sıkıyor, çılgınca nefes alan göğsünü sırtıma bastırmadan önce gözlerimin uyarılma ve ağırlıkla çırpınmasına neden oluyor.

"Dolapta sikilmek ister misin bebeğim?" diye fısıldıyor kulağıma. Başımı salladım.

"Dolapta işte böyle sikilirsin. Arkadan. Sanki birbirimiz için o kadar çaresiz ve çılgın iki hayvanmışız ki en yakın yatay yüzeyi bulmaya bile zahmet edemiyoruz."

Sözleri hayatımda duyduğum her şeyden daha iğrenç. Çarpan kalbimden ve damarlarımda akan kandan daha erotik, daha yüklü ve daha hayat verici.

Ve karşılığında ona vermem gereken tek şey sürtükçe inlemem ve sırtımı daha keskin bir şekilde kavislendirerek ona kıcıımı sunmam.

"Bunu mu istiyorsun? Seni böyle becermemi mi istiyorsun?" diye söyleniyor.

"Evet. Senin fahişenmişim ve bana doyamıyormuşsun gibi sık beni."

Gülümsemesini kıvrılmış ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Uzaklaşmadan önce yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve elbisemi kığımın üzerinden yukarı kaldırıyor. Parmakları sert ve aceleci bir şekilde külotumun bandına dolanıyor ve aşağı doğru itiyor.

Nefes nefese kaldım. Göğüslerim kapıya bastırıyor ve avuçlarım terden kayıyor.

Her an bedenime girebileceğini hayal ediyorum. Bunu bekliyorum, bir sonraki nefesim gibi bunun için ölüyorum.

Ama ben tamamen farklı bir şey hissediyorum.

Zach kalçalarının üzerine çöküyor ve yüzünü bacaklarımın arasına bastırarak ayaklarımın üzerinde sallanmama neden oluyor.

Dilinin düz kısmıyla göbeğimi okşarken arkamı dönüyorum. Aldığım tat onu inletiyor ve ellerimden biri geriye uzanıp kadifemsi saç tellerini kavırıyor.

Kukumun içinde mırıldanıyor ve kukumu sıkıyor. "Tanrım, amının tadı şimdi daha da güzel."

"Öyle mi?"

"Evet." Bir kez daha tadına bakıyor, elleri kığımı yoğurup ayırıyor. "Çünkü o artık benim ve bunu biliyor." Dudaklarımı uzun, derin bir şekilde emiyor. "Dün gece onu kimin kanattığını biliyor." Sonra diliyle klitorisimi oynatıyor, tırnaklarımla kafa derisini tırmıklamamı ve ağzına doğru eğilmemi sağlıyor. "Bana kızgın olmalı, Blue. Onu kıpkırmızı ve kabarık yaptım. Ama kızmadı." Ağzını tekrar dudaklarımın üzerine kapatıyor ve başparmağıyla kanalıma giriyor. "Buna bayılıyor."

"Öyle," diyorum nefes nefese, ağzının içine doğru sallanarak. Çok, çok fazla.

Zach parmağıyla deliğimi delerken beni yiyor, dili klitorisimde hafifçe hareket ediyor. Boşalmam çok uzun sürmüyor çünkü bu sabah kalktığımdan beri onu arzuluyorum, onu arzuluyorum.

Ayağa kalktığını, kaba kot pantolonunun çıplak kığımın sıyırdığını hissettiğimde uçurumdan aşağı iniyorum. Fermuarının sesini duyuyorum ve kızışmış eğitilmiş bir orospu gibi amımın ağzı sulanıyor. Dağınık, ıslak kalçalarımın titrediğini hissedebiliyorum.

"Seni kıcımdan becerdiğimde bu kadar azgın olacak mısın merak ediyorum," diye fısıldıyor ve beni gökyüzüne, tamamen başka bir stratosfere uçuruyor.

Bütün düğmelerimi nereden *biliyor*?

Yavaşça, acı verici bir dikkatle, Zach aletini içeri kaydırıyor. Onun istilasıyla inliyorum. İnliyorum ve neredeyse çıldırıyorum.

Kot pantolonu çıplak kıcıma temas ediyor ve parmak uçlarıma kalkıp kapıyı tırmalıyorum. Muhtemelen ereksiyonunu serbest bırakmak ve amıma ulaşmak için onları yeterince aşağı itti. Çaresiz bir hayvan gibi.

Bu düşünce ayaklarımın üzerinde duramama neden oluyor, sarhoşum ve onunla ve onun yavaş ama kapsamlı vuruşlarıyla uçuyorum.

Zach örgümü bileğine doluyor ve bedenimi kendine çekiyor. "Acıyor mu?"

Bir şekilde aklımı başıma toplayıp gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Aletin içimde yavaşça kayışını izliyorum.

Amımın açıldığını ve sikiğin etrafında böyle kapandığını görebileceği düşüncesi beni ateş gibi yakıyor. Keşke ben de görebilseydim.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Beni tok hissettiriyor. Dün geceden daha dolu. Çok derinsin."

Gözleri önce bana, sonra da sarkan göğüslerime takılıyor. Üniformam kaşındırıyor ama düğmelerini açmak için yeterli enerjim yok.

"Öyleyim, değil mi?"

"Uh-huh."

"Hoşuna gitti

mi?" "Evet.

Bayıldım."

Sanki bir kilisedeymişiz gibi fısıldaşıyoruz ve bir şekilde bu beni onun için daha da çaresiz kılıyor.

"Bu seni azdırıyor mu?" diye mırıldanıyor usulca, gözleri memelerime yapışmış.

Onlara bakıyorum ve doğru olanı yoğurduğumu görüyorum. Bunu hissetmediğime inanamıyorum. Parmaklarım meme ucunu çekiyor ve dudağımı ısııyorum, ona göz kırpiyorum ve inliyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu gösteriyorum.

"Ve de sürtük," diye fısıldıyorum.

Çenesi kenetleniyor ve karnı sıkışıyor. O dibe vururken kığım ona çarptığında bunu hissediyorum. Yine de yavaşça, tembelce girip çıkıyor, sanki dünya kadar vaktimiz varmış ve şehvetimiz bizi deliliğin sınırına sürüklemiyormuş gibi.

"Tanrım, Zach, daha hızlı git," diye yalvarıyorum ona, kalçalarımı geri itmeye çalışarak.

Ama bedenimi öyle bir ele geçirmiş ki, o istemezse hareket edemiyorum. O da istemiyor. "Hayır, sana zarar verebilecekken olmaz."

"Olmayacak."

"Kapa çeneni, Mavi."

Ben içime girmesini isterken o yavaş ve uzun pompalarıyla bana işkence etmeye devam ediyor. Koca sikini küçücük, şişmiş deliğime sokmasını istiyorum ki sonsuza dek hissedebileyim.

Böylece o gittiğinde ve ben yatağımda uzanıp onun için ağladığımda beni becerdiğini hissedebiliyorum.

Çünkü ağlayacağımı biliyorum. Özleyeceğim.

Ömrümün sonuna kadar onu rüyamda göreceğim.

Sinirle iç kaslarımı sıkıyor, onu daha sıkı kavramaya çalışıyor, bu küçük acıyı umursamadığımı söylüyorum.

Tek umursadığım o ve siki.

Mükemmel ritmi teklerken Zach suçlayıcı bir ifadeyle bana bakıyor. "Mavi," diye uyarıyor kıcımı tokatlayarak.

Kötü bir kızmışım gibi.

Belki de öyleyimdir. Ben kötü bir tohumum. Sahiplenici, çılgın ve umutsuz

Onu.

Ben de tekrar yapıyorum. Aslında, ona daha iyisini yapıyorum.

Son gücümle kendimi yukarı çekiyorum ve

Kapı. Omurgamı eğiyorum ve kollarımı boynuna dolamadan önce omuzlarımı göğsüne yapıştırıyorum.

Aleti bu şekilde daha da derin görünüyor, ben ayaktayken ve o arkadan içine girmişken. Kıcım leğen kemiğine bastırıyor ve kalçalarımı gıcırdatıyorum, o da kendine rağmen homurdanarak geri gıcırdatıyor.

Yüzümü çevirip ona, "Bana bu şekilde işkence edemezsin, biliyorsun. Söz vermiştin."

"Ne sözü?"

"Beni fahişenmişim gibi becereceğini."

Zach iki eliyle göğüslerimi kavırıyor ve onları öyle sert sıkıyor ki, içimden çıkan inilti şimdiye kadarki en yüksek ses oluyor. "Öyle mi? Herkesin senin de benim fahişem olduğunu düşünmesini mi istiyorsun? Çünkü seni böyle becerirsem Blue, çılgık çılgına bağırırsın. Benim için ne yaptığını bilen tek kişi senin Bayan S. olmayacak. Bana nasıl hizmet ettiğini."

Bu beni neden bu kadar heyecanlandırıyor?

Sonuçlarını bildiğim halde neden beni bağırtmasını istiyorum?

Beynim eriyor, vücudum da öyle. Ve şu anda bunu analiz edecek kadar umursamıyorum.

Tek istediğim sikilmek.

"Umurumda değil." Nefes verirken başımı iki yana sallıyorum, "Çığlık attığımda ağzımı kapatacağını biliyorum. Beni güvende tutacağını biliyorum."

Keskin bir nefes verdiğini duyuyorum, göğsü sırtımda şişiyor. Bir saniye sonra, ellerinin gazabını hissediyorum.

Üniformamın düğmelerini kopararak göğsümün üzerine geriyor. Öfkeli parmaklarıyla sütyenimi aşağı çekiyor, askıları omuzlarımın üzerine geriyor ve göğüslerimi kaparak yarı açık elbisemin üzerine döküyor.

Meme ucunu öfkeyle ve erotik bir şekilde çimdikliyor.

"Bunu sen istedin." Ve ondan sonra, konuşmak yok.

O da ben de tek kelime etmiyoruz. İstesem de söyleyemem.

için.

İtişleri hızlı ve cezalandırıcı, beni ona karşı zıplatıyor.

Kalçaları ve karnı kıcıma çarpıyor ve eğer bir kolunu belime dolayıp diğerini göğsüme bastırarak beni esir tutmasaydı, şu anda yerde yatıyor olurum.

Ve bundan zevk alıyorum.

Onun tutkusundan, çaresizliğinden zevk alıyorum. Vücutlarımızın birbirine çarpmasının acısını seviyorum. Kabarık kanalımdaki hafif yanmayı seviyorum. Meme uçlarımı büküp parmaklarının arasında gezdirdiğinde kendimden geçiyorum.

Tüm bunlar olurken beni sikmeyi bırakmadı. Aslında, dizlerini büktü ve beni daha derinden delebilmek için gergin, kaslı kalçalarından bir tur yaptı.

Birden göğsümdeki eli çekiliyor ve sarsılarak gözlerimi açıyorum. Kulağımda nefes alışlarını ve hırıltılarını duyuyorum, yanağımın kenarını buğulandırırken elinin aşağıya indiğini, amımı kavradığını, dudaklarımı çimdiklediğini hissediyorum, büyük, *kocaman* sikiyle dövdüğü dudaklarımı.

Tanrım, çok büyük. Çok kalın.

Ve klitorisimi çimdiklediğinde, boşalıyorum.

Boğazımın dibinde yüksek bir çığlık yükseliyor ve onu dışarı atabilirdim. Eğer onun eli olmasaydı, aylardır uğruna çalıştığım her şeyi mahvedebilirdim.

Tahmin ettiğim gibi, büyük, güçlü eliyle ağzımı kapatıyor ve avucuyla çığlığımı emiyor.

Zach klitorisimi çimdikleyen diğer eliyle kalçamı tutuyor, böylece ona karşı kasılırken ayaklarımın üzerinde sabit kalıyorum.

Boşaldığında yüzünü boynuma gömüyor, içime fişkırıyor.

Sikinin her zonklayışı ve dölünün her kırbağı beni sarsıyor ve kıvranmama neden oluyor. Beni o kadar çok kremasıyla dolduruyor ki, bir kısmı kalçamdan aşağı kayıyor.

Yüksekten aşağı inerken, çökmeye başlıyorum. Hayal kırıklığına uğramaya başlıyorum. Hatta üzüliyorum.

Yanıldığımı kanıtlamasını istedim. Çılgılık atmama izin vermesini istedim. Tüm dünya birbirimiz için ne olduğumuzu öğrenene kadar çılgılık çılgılığa bağırarak.

Ve nedenini merak ediyorum.

Chapter 28

Bir karnavaldayız.

Evet, bir karnaval.

Biz derken, ben, Zach ve Art'ı kastediyorum. Bir geziye çıkma ihtimali en düşük üç kişi.

Aslında, hayır.

En beklenmedik olan değil. Aslında üçümüzün de pek çok ortak noktası var. Üçümüz de hayatımız boyunca zorbalığa maruz kaldık. Üçümüzün de ailesi yok. Zach'lerin hayatta olduğunu biliyorum ama gerçekten bir işe yarıyorlar mı?

Dahası, Zach şu anda Art'ın en sevdiği kişi.

Özellikle de Art'a hikâyeyi okuduğundan beri. O akşam inanılmazdı.

Zach biraz duraksasa da çok zekiydi. Birkaç kelimedede durakladı ama önemli bir şey söylemedi. Art tüm konuşma boyunca gözlerindeki ışıltıyı ve dudaklarındaki sırıtmayı engelleyemedi. Tuvalete gidip biraz ağlamak için kendime izin vermek zorunda kaldım.

Çok gurur duydum. Zach'e hayranlık duyuyordum.

O gece bana geldiğinde ona ne kadar çok olduğunu gösterdim.

Bu bir şekilde aramızdaki şeylerden biri haline geldi: geceleri bana gelmesi. Ama her gece değil. Sadece Tina'nın gece vardiyasında olduğu ve kulübenin ben ve o dışında boş olduğu zamanlarda.

New York'taki hayatını sorduktan ve güpegündüz, yakalanabileceğimiz yere çok yakın bir yerde beni dolapta becerdikten sonra Zach dikkatli davranmaya başladı.

O kadar dikkatli olun ki, ben ve o, Pleiades'in en iyi saklanan sırrıyız.

Havuz kenarında egzersiz yaptığı ve mutfakta kahvaltı ettiği zamanlar dışında onu gün içinde hiç görmüyorum.

Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce ilk geldiğinde beni kovduracağını düşündüğüm adam, beni her şeyden korumak *onun* lanet olası işiymiş gibi işimi koruyor.

Günler geçtikçe daha da huzursuz oluyorum. Her an, her saniye ortadan kaybolabilirmiş gibi hissediyorum. Ve dilek dilemeyi çok sevdiğim o kayan yıldızlardan biri gibi gidene kadar bunun farkında bile olmayacağım.

Belki Zach de aynı şekilde hissediyordur. Kesin bir şey söyleyemem.

Ama kulübemin arka kapısını her çaldığında ve ben onun arkasındaki siyah geceyi ve sessiz ormanı gördüğümde, o çok aç görünüyor. Çok tutkulu, nefes nefese ve iri cüsseli bir karışım.

Bir ayı gibi hırlayarak dudaklarıma yapışıyor, beni yatak odama itiyor ve benimle birlikte yatağa tırmanıyor. Tek kelime etmeden kıyafetlerimi yırtıyor. Parmakları her yerde iz bırakıyor. Dişleri göğüslerimde, kalçalarımnda çürükler bırakıyor, amıma o kadar yakın ki sanki beni gerçekten yiyormuş gibi hissediyorum.

Ben de öyleyim.

Çaresizliğim, şiddetli ihtiyacım onunkiyle eşleşiyor. Tırnaklarımla derisini parçalıyorum. Sırtını, kışını, kalçalarını tırmalıyorum.

Bana öyle bir ihtiyaçla biniyor ki, her zaman boşalmak için çaresizim ama yine de isteksizim çünkü orgazmın buna bir son vereceğini düşünüyorum.

Ve hiç bitmesini istemiyorum.

Sonsuza dek onun tarafından becerilmek istiyorum.

Ama bitiyor ve sonunda ikimiz de terli, kaygan bir karmaşa içindeyiz.

Ve sonra ikinci şeyimiz geliyor. Ona okudum.

Kitap okumayı hiç sevmediğim bir sır değil. Ama sevdiğimi fark etmeye başladım. Belki de daha önce okula gitmekten nefret ettiğim için görmezden geliyordum. Öğrencilerden, öğretmenlerden nefret ediyordum ve okumamak benim isyan etme biçimimdi.

Ama şimdi okuyorum çünkü Zach istiyor.

Sanırım o da kitapları seviyor. Ama nedense kendisi okumak istemiyor. Ve bunun nedeni disleksinin okumayı onun için yorucu hale getirmesi değil.

Bu başka bir şey.

Ona iltifat ettiğimde ya da bu konuda soru sorduğumda geri çekilmesine neden olan bir şey. Sadece Art istediğinde kitap okuyor. Ve o zaman bile, vücudunun her çizgisinde isteksizliği görebiliyorum.

Şu anda çok yorgunuz. Üçümüz de.

Cumartesi olduğu için bir gün izin aldım. Buraya gelmek için otobüse bindik ve tüm öğleden sonrayı karnavalda geçirdik.

Çocukken bunlara giderdim ama uzun zamandır gitmedim. Her şeyi denedik. Gezintiler, oyunlar. Pamuk şeker.

Mavi bir tane istedim. Ama Zach ve Art reddetti. Art, "Saçını yiyormuşsun gibi hissettiriyor, Mavi," diye açıkladı.

"Evet, Mavi," diye yankılandı

Zach. "İğrenç," diye devam etti

Art. "Tamamen iğrenç," dedi

Zach.

"Her neyse, dostlar. Umurumda değil. Ben yiyeceğim."

Onlara göstermek için tüylü şekerden kocaman bir ısırık aldım ve inledim. Art *iğrendi* ama Zach genelde gecelere sakladığı bir açlıkla beni izledi.

Her neyse, güneş batıyor ve gökyüzü morarıyor ve sanırım yola çıkma vakti geldi.

Art ayaklarını sürüyünce Zach onu kucağına alıyor ve omuzlarına oturtuyor. Şimdiye kadar tanıdığım en güzel adamın omuzlarında en sevimli küçük çocuğu görünce adımlarım bir an için dengesizleşiyor.

İki oğlum.

Çıkışa doğru ilerlerken Art dev bir timsah görüyor ve onu *almak zorunda* olduğunu yoksa burada bayılacağını söylüyor. Bir oyunda kazanılacak ve Zach tezgâha yaklaşıyor.

İç çekerek takip etmeye başlıyorum ama gözlerim farklı bir standı takılıyor. Yanındaki kara tahtada "*Yıldızlara Yazılmış*" yazıyor. Ve orada bir dağ, bir göl ve parıldayan yıldızlarla bir ay çizimi var.

Çadırın her tarafı lacivert ve kirli beyaz yıldızlarla kaplı ve kumaş tavandan rüzgar çanları sarkıyor.

Bu bir falcı.

Hiçbir zaman büyük bir inanan olmadım ama bir şey beni ona yaklaştırıyor.

Tezgâhta bir bayan oturuyor ve beni fark edince gülümsüyor.

Normal görünüyor, benden biraz daha yaşlı.

Yani, geleceği görebildiğini gösteren zincirler, boncuklar ya da milyonlarca yüzük yok. Yine de bir panço giyiyor ve kızıl saçında mor bir bant var.

"Merhaba," diye selamlıyor beni.

"Hey," dedim, kendimi biraz aptal hissederek.

"Ben..." "İnanmıyor musun?"

Zach'in Art için bir şişenin etrafına halka atarak kazandığı dev oyuncak ayıya sarılıyorum. "Öyle mi?"

Sandalyesine geri oturuyor, hala gülümsüyor. "Buradayım, değil mi?" "Sizin sadece insan okuyucu olduğunuzu duymuştum."

"Evet. Ama kader böyle bir şey, değil mi?" "Kader ne?"

Omuz silkiyor. "İnsanlar hakkında. Büyülü bir şey değil. Gerçi biraz sihir var. Ama çoğunlukla bizimle, ne istediğimizle ilgili."

"Gerçekten mi?"

Gülümseyerek başını sallar. "Evet. Gerçekten de öyle. Kaderin onlara karşı kaba ve acımasız olduğunu söylüyorlar. Ama belki de kader sadece onların istediği şeyi yapıyordur."

Alay ederek gözlerimi deviriyorum. "İnsanların başlarına acımasız şeyler gelmesini istediklerini mi söylüyorsun?"

"Hayır. Ama bazen acımasız şeyler olur çünkü harika bir şeye doğru yol alırsınız."

Doğru.

Bu bir hataydı. Ben aptalım.

"Evet, hiç sanmıyorum." Gitmeye hazırım ama içimden bir ses "Annemle babam geçen yıl öldü. *Bundan* harika ne çıkabilir ki?"

Başını kasvetli bir şekilde sallıyor. "Ölüm acımasızdır. Bunun başka yolu yok. Ama ölümle birlikte hayat da gelir. Belki bir gün hayat bulursun. Yani yolun sonunda."

Hayat.

İçimde acı bir şeyler yükseliyor. Gurur duymuyorum ama orada. Görmezden gelemiyorum.

Gerçek şu ki, son birkaç gündür işime kızmaya başladım. Tutkuyla bağlı olduğum hedefime kızmaya başladım.

Ve bu beni korkutuyor.

Bu hedefim yoksa elimde ne var? Bu beni topraklayan tek şeydi, tüm üzüntüyü uzak tutan tek şeydi.

"Hayat mı? Bu da ne demek oluyor?"

Gülümsemeye geri döndü. "Çok fazla kalp atışı ve çok fazla nefesle titreşen bir şey anlamına gelir. Kırmızı sıcak ve tutkulu bir şey."

Ağzım *kırmızı sıcak ve tutkulu bir şekilde* parçalanıyor.

Bana böyle hissettiren tek bir kişi var. Bana *her zaman* böyle hissettiren. Ve şu anda, beş yaşındaki bir çocuk için dev bir timsah kazanmaya çalışıyor.

"Görünüşe göre sende zaten var."

Kıza odaklandım. "Şimdi yüzümü gördün ve beni okudun."

Omuz silkiyor ve dirseklerini kristal kürelerle dolu masanın üzerine koyuyor. "Suçluyum. Ama aslında seni onunla gördüm."

"Kiminle?"

"Şuradaki adam. Siyah tişörtlü, omzunda çocuk olan."

Yandaki kabini işaret ediyor ve gözlerim onu takip ediyor. Zach'in bakışları da aynı anda dönüyor ve gözleri sıcak. Alev alev,

Hatta

Gözleri hipnotize edici.

Bir şekilde ona el sallayıp kıza dönmeyi başarıyorum.

Sırıttıyor. "Sana söylemiştim. Gözlerini ondan alamıyorsun. Gördüm. siz geçerken." Sonra sesini alçaltıyor ve müşterilerinin avuç içlerini okurken hayal ettiğim gibi çıkıyor. "Onu seviyorsun."

Tahmin ya da gözlem, her neyse, göğsüme çarpıyor. Hatta itilmiş gibi yarım adım geri çekiliyorum.

Belki de evrenin görünmez elleri tarafından.

Ne kadar hayali bir düşünce ama yine de içimi dolduruyor... hayat. Çok fazla kalp atışı, çok fazla hava, kırmızı sıcak tutku.

Onun yerine başımı sallıyorum. "Yapamam... Yapamam..." Derin bir nefes. "Onu sevemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o, uh." Uçuşan birkaç saç telini alnımdan süpürüyorum.

"Çünkü onun için çalışıyorum. Ailesi için."

"Yani?"

"Yani bu kurallara aykırı."

"Aşk kuralları umursamaz."

Başımı salladım. "Sadece ziyarete geldi. Nedenini bile bilmiyorum. Yakında gidecek."

"Bu çok talihsiz bir durum."

Rahatlayarak iç çektim. Şimdi anlıyor. Onu sevemeyeceğimi anlıyor. Ne kadar adaletsiz olurdu.

"Ama bu yine de onu sevemeyeceğin anlamına gelmez."

Panik bir an için beni ele geçirdi. Bu ve öfkeyle ağzımdan "Sevilmek istemiyor." cümlesi döküldü.

Bu doğru, değil mi?

Aşktan nefret eder. Bahsedilmesinden bile nefret ediyor. Aşktan nefret edip etmediğini bile bilmiyorum. sevebilir.

Size aşk hakkında bir şey söyleyeyim: Acıtır.

Onu sevemem. Buna iznim yok.

"Artık bu ona bağlı değil, değil mi?"

"Pardon?"

Kızın yüzünde şefkatli bir ifade var. "O senin kalbinin sahibi. Onu avucunun içinde bile tutuyor olabilir. Bir gün o avucunu kapatıp onu ezebilir. Ama yapamayacağı şey, onu kendisi için atmamaya zorlamaktır. Böyle bir gücü yok. Belki sizin de yoktur. Bir kalp gerçek bir baş belası olabilir. Sadakatinin nerede yattığını asla bilemezsiniz. Kalplerin kendi kralları ve kraliçeleri vardır. Özür dilerim. Kalbin onu seviyorsa, seviyordur. Bu konuda bir şey yapamazsın. O da *kesinlikle* bir şey yapamaz. Siz sadece sineye çekmek zorundasınız."

Kırık bir kahkaha

attım. Onu

seviyorum.

Zach'i seviyorum.

Her şey bununla ilgiliydi, değil mi? Tüm bu hayal kırıklığı ve huzursuzluk.

Bizim bir sır olduğumuz gerçeği. Yeni hayatına başlamak için beni geride bırakacağı ve benim farklı bir hedefim olduğu için onunla gidemeyeceğim gerçeği. Bu dünyadaki her şeyden daha çok kızmaya başladığım bir amaç.

"Al bakalım." Mor gökyüzüne bakıyorum. "Bundan hoşlanmayacak." "Önemli değil. Ayrıca, o da gözlerini senden alamıyor. Bu yüzden biliyorum. Bence çok şaşıracaksın." Bu umuda tutunmak istiyorum. Benim var.

Ama ben gerçeği biliyorum.

Aşıktan nefret eden adamı seviyorum. Bundan daha trajik bir şey olamaz. "Ah, tamam. Ben gidiyorum ama benimle konuştuğun için teşekkürler." "Bir şey değil."

"Oh, peki ne kadardı?"

Elini sallıyor. "Gerek yok. Sana geleceğini okumadım. Sadece biraz gözlemledim. Bunun için ücret talep etmiyorum."

Kıkırdıyorum. "Tamam. Teşekkürler. Ben Cleo, bu arada." Bana elini uzattı. "Ben de Dove."

Sallıyorum. "Yani, kuş gibi mi?" "Evet, tıpkı kuş gibi."

Arkamı döndüğümde, Zach'in Pleiades hakkında bana söylediklerini hatırlıyorum.

Zeus'un yedi kız kardeşi nasıl güvercine dönüştürdüğünü ve onların Orion'dan kaçmak için nasıl uçtuklarını. Ve Orion'un umudunu hiç kaybetmeyip hala onların peşinden nasıl koştuğunu.

Ne çılgın bir tesadüftür ki, Dove adında bir kız, Pleiades'in hikayesinin şimdiye kadar duyduğu en acıklı aşk hikayesi olduğunu düşünen bir adamı sevdiğimi fark etmemi sağladı.

Uyuyamıyorum.

Çok heyecanlıyım. Zach'e ihtiyacım var.

Karnavalдан sonra otobüse geri bindik ve kapıların hemen dışında yollarımızı ayırdık. Tek kelime etmedim ve Zach bana bakışlar atmaya devam etti. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyordum. Bu yüzden boşverdim.

Tina döndüğümde beni günüm hakkında sorguya çekmek istedi ama ona başımın ağrıdığını söyledim ve kendimi odaya kapattım. Yeni bir şey değildi. Ona çok yalan söyledim, Zach ile olan ilişkiyi sır olarak sakladım.

O zamandan beri ağlıyorum. Yastığımı ıslatıyor ve hıçkırıklarımı bastırmak için kullanıyordum.

Gece yarısı, gizli mod kıyafetlerimi giydim ve botlarımı giydim. Mavi buklelerimi örtmek için kapüşonu yukarı kaldırarak gecenin karanlığında yola koyuldum.

Tehlikeli, bunu biliyorum.

Ama mesele şu ki, umurumda değil. Şu anda Zach'e gitmekten ve ondan bu acıyı dindirmesini istemekten başka hiçbir şey umurumda değil.

Her an ortadan kaybolabilecek bir adama aşık olamam. Aşktan bu kadar nefret ederken onu sevemem.

Çok acı verici. Çok adaletsiz.

Ana evin neredeyse yarısına gelmiştim, havuzun yanından geçerken bir su sıçraması duydum. Sürekli bir sıçrama.

Direk ışığının altında Zach'i görüyorum. Kollarıyla geniş, uzun vuruşlar yapıyor.

Yönümü değiştirip yanına gidiyorum. Sessiz olmaya ya da ona sinsice yaklaşmaya çalışmıyorum ama henüz beni fark etmedi. Ya da fark ettiyse bile herhangi bir belirti vermedi. Sanki sudaki bir şeyden kaçmaya çalışıyormuş gibi okşamaya, havuzun etrafında gezinmeye devam ediyor.

Onu izlemeye devam ediyorum, parlayan, sıkı vücudunu, kol darbelerini noktalayan karanlık başını izliyorum.

Onu seviyorum.

Seni seviyorum.

Burada durup bacakları yerine yüzgeçleri varmış gibi yüzmesini izlerken, onu ilk gördüğüm andan beri sevdiğimden hiç şüphem yok.

Gözaltı odasının penceresinden dışarı bakıp su fiskiyesini izleyen bir çocuk gördüm. Onu gömleğinin düğmelerini çözmüş, saçları dağınık, kravatı gevşek ve omuzlarının üzerinde savrulmuş bir halde gördüm.

Ve düşündüm ki: *o* .

Arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm.

Ama onun iğrenç, kaba bir pislik olduğunu öğrendiğimde incindim.

Kendim için seçtiğim adamın böyle bir pislik olması beni incitmişti. Bana iyi davranmadığı için. O beni reddederek incitti, ben de onu incittim ve devam ettik.

Şimdiye kadar.

Belki de nefret, dikenli tellere sarılmış bir sevgidir. Ya da en azından benimki öyleydi.

Seni seviyorum, Zach.

Aniden, sanki beni duymuş gibi sırtı bana dönük bir şekilde havuzun ortasında durdu.

"Bütün gece bana mı bakacaksın?" diye soruyor, parmaklarını ıslak, kaygan saçlarında gezdirirken.

Çarpan, kanayan bir kalple kenara doğru yürüyorum.
"Uyumuyorsun."

Zach dönüp bana bakıyor. Su kirpiklerinden aşağı akıyor, yüzünün sert hatlarından süzülüyor ve bir eliyle yüzünü ovalıyor.

"Sen de öyle."

Gergin ve tedirgin görünüyor, belirgin göğüs kaslarına su vuruyor. Muhtemelen benim gibi ama nedenini bilmiyorum. Aşık değil, değil mi?

"Peki sana ne söyledi?" diye soruyor.

"Kime?"

"Falci." Oh.

Dudaklarımı yalıyorum. "Bana her şeyin bir nedeni olduğunu söyledi. Ve bana bir şey olacak."

Zach kaşlarını çatıyor ve yaklaşıyor. "Ne gibi bir şey?"

Sualtı ışıklarıyla aydınlatılan havuz, huzur veren bir mavi gibi görünüyor. Cazip bir mavi. Bir gün içine dalmak istediğim bir mavi. Bu gece, belki.

Birkaç adım geri atıyorum ve Zach her hareketimi takip ediyor. Kapüşonu çıkarıp fermuarını açıyorum. "Hayat gibi bir şey."

"Ne?"

"Çok fazla kalp atışı ve çok fazla hava olan bir şey. Kırmızı sıcak ve tutkulu bir şey."

Kapüşonumu silkiyor ve botlarımı çıkarıyorum.

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama sözünü kesiyorum. "Zach?"

"Evet."

"Korkuyorum."

Kaşları daha da çatılıyor. "Neyin?"

Senden.

Tişörtümün eteklerini tutup vücudumdan çıkarıyorum ve üzerimde lacivert bir sütyen kalıyor. "Sudan."

"Neden?"

Çünkü kalbimi kanatıyorsun.

Ellerim şortumun düğmelerine gidiyor. "Çünkü yüzmeyi bilmiyorum. Hiç öğrenmedim. Çocukken babam bana öğretmeye çalıştı ama ben çok korktum. Boğulacağımı sandım. Ağlamamı durduramadım, o da beni eve geri getirdi."

Zach şimdi tamamen uyanık. Havuzdan çıkacakmış gibi görünüyor. "Mavi. Her ne boktan, çılgınca bir şey düşünüyorsan kes şunu."

Eğilip şortumu indiriyorum ve içinden çıkıyorum. Gözleri zar zor soyunan vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken, "Babam öldü, Zach. Annem de öyle." Bunun üzerine duraklıyor ve beni dikkatle izliyor. "Artık burada değiller. Hayatımda başvurabileceğim kimse yok."

"Mavi -"

"Eğer bu suya atlarsam, gelip beni kurtarmazlar. Kurtaramazlar. Çünkü ben yalnızım."

Muhtemelen ona deli gibi
görünüyordur. İntihara meyilli. Ben
değilim.

Ben sadece ona aşığım. Ve biliyorum ki bunu ona söylersem benden ayrılacak. Muhtemelen bana zavallı falan diyecek ve bu gizli ilişki sona erecek.

Bunu aptal kalbimle biliyorum.

"Suya atlamayacaksın. Yemin ederim Mavi -" Yine sözünü kestim. "Beni kurtaracak mısın?"

"Yapma -"

"Söyle bana. Suya atlarsam beni kurtaracak mısın?"

Eğer sana aşık olursam, beni yakalar mısın?

Yine, soru sormak için biraz geç değil mi?

Ben çoktan düştüm.

Omuzları sarsıntılı nefeslerle aşağı yukarı hareket ediyor. Gözleri yanıyor, yoğunluğu ve dikkatiyle bedenimi kavuruyor. Ne sorduğumu biliyormuş gibi hissediyorum. Gerçek soruyu. Az önce uydurduğum saçma soruyu değil.

Hayır diyecekmiş gibi geliyor.

"Evet."

Rahatlama uzuvlarıma yayılıyor. Bunu yapabileceğimin rahatlığı. Atlayabilirim ve o bana bir şey olmasına izin vermez.

Belki de bu benim aşık olma şeklimdir. Gerçek anlamda. Belki de bu benim ona söyleme şeklimdir. Ve ondan beni kurtarmasını isteyerek, *ben de seni seviyorum* diyecekmiş gibi davranıyorum.

Adımı tekrar söylüyor ama aldırmiyorum.

Sadece koşup zıplıyorum.

Yankılanan su sesi sanki bir tünelin içinden geliyor. Su tam göğsüme çarpıyor ve güçlü kolları beni sarmadan önce bir an panik hissediyorum. Büyük, güçlü, hayat kurtaran vücudu benimkiyle çarpışıyor ve nefes nefese ona tutunuyorum.

İki saniyeden fazla su altında kaldığımı sanmıyorum. Yine de ciğerlerim suyla dolmuş ve aklıktan ölüyormuş gibi hissediyorum.

Zach bana sarılıyor, beni eziyor, kolları sıkı çelik bantlar gibi etrafımı sarıyor. Aslında onun sarılması nefes almamı havuza atladığımda hissettiğimden daha da zorlaştırıyor.

"Nefes... alamıyorum," diye soluyorum, örümcek bir maymun gibi ona tutunuyorum.

Mırıltılı isteğim üzerine elini gevşetiyor ama sonra eli ıslak saçlarıma dolanıyor ve başımı geriye çekiyor.

Bana bakarken öfkesinden yanıyorum. "Delirdin mi sen? Ne yapıyorsun lan sen?"

Hırıltılı sözcükleri kalbimin yakınına yerleşiyor ve aşk acısı çeken organımın etrafındaki parmaklar gibi kıvrılıyor.

"Öğrenmek istedim."

Neredeyse saçımdan tutup başımı sallayacak. "Neyi öğreneceksin?" "Nasıl bir his olduğunu. Yani düşmenin."

Cevabım onu memnun etmedi. Hem de hiç. Belimi sertçe sıkıyor. "Bunu bir daha asla -asla- yapmayacaksın. Anladın mı?"

Ona bir kez daha dalarsam bunu nasıl bileceğini sormak istiyorum. Yakında gidiyor.

Ama ben o kadar zalim değilim.

Dudaklarımı yalıyorum, ona yapışmış olmama rağmen suyun içinde sallanıyorum. "Söz veriyorum." Sonra bir damla gözyaşı akıyor ve fısıldıyorum: "Sadece annemi ve babamı çok özlüyorum."

Acı yüz hatlarını kaplıyor ve bana tekrar sarılıyor. Yüzümü onun tuzlu ama tatlı kokan boynuna gömüp ağlıyorum.

Tek ihtiyacım olan bu.

Ağlayacak bir omuz. Basmakalıp sözlere ya da sahte tesellilere ihtiyacım yok. Sadece o ve onun güçlü göğsü.

Burnumu çekerek yüzümü çeviriyorum ve boynundaki damara doğru konuşuyorum. "Evimi biliyor musun? Hani şu geri almaya çalıştığım?"

Mırıldanarak beni dinlediğini söylüyor.

"Onu doğru nedenlerle geri istediğimi sanmıyorum." Devam ederken köprücük kemiğindeki damlacıkları parmaklıyorum: "Sanırım ona sahip olamazsam ailemden kalan tüm izlerin yok olacağından korkuyorum."

Zach beni tekrar kendine doğru çekiyor ve alnımdan öpüyor. "Ve sanırım başka bir şey daha var," diye devam ediyorum.

"Ne?"

"Sanırım geri istemiyorsam, burada kalmak için bir nedenim yok," diye itiraf ediyorum. "Ailem ölmeden önce şehri terk etmek ve mavi arabamla ülke çapında bir yolculuğa çıkmak istiyordum. Ama zaman yaklaştıkça paniklemeye başladım. Sanki buradan ayrılırsam, tüm dünyada kimse benim kim olduğumu bilmeyecekmiş gibi hissediyordum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Bu dünyadaki hiç kimse adımın ne olduğunu bilmeyecekti. Çok, çok yalnız olurdum. Sonra onlar öldü ve ben de "Şimdi gidemem." dedim. Bana bir şey olursa kimi arayacaklarını bilemezlerdi."

Kendi sözlerimi onaylarcasına başımı sallıyorum. "Evet, işte bu kadar. Maggie işi bırakıp gitmemi söyledi. Tina bile. Ama ben bunu burada saklanmak için bir bahane olarak kullanıyordum çünkü gidersem bu kasabanın dışında kimse adımlı bilmeyecekti."

Adem elması yutkunurken sallanıyor. Bunu izliyorum ve nedense bu beni çok etkiliyor. O kadar büyüleyici ki su serin ama vücudunun ısısı o kadar yoğun ki onunla birlikte terliyorum.

"Ben bilirdim," diyor huysuzca.

"Ne?"

"Adını bilirdim. Dışarıda olurdum ve kim olduğunu bilirdim."

Bir damla gözyaşı daha aksa da gülümsüyorum. Ve beynimde bir şey yanıp sönüyor.

Bir düşünce.

Ne kadar hayali bir düşünce: Ya birlikte olursak? O ve ben? Ya o gittiğinde, ben de onunla gidersem?

Ya beni bisikletin arkasına bindirip gün batımına doğru yola çıkarsak?

Göğsünden uzaklaşıyorum ve ona bakıyorum. Gözleri yoğun ve hüzünlüydü ve bunun benim için olduğunu fark ettim. Benim için üzüyor.

Milyonlarca yıldızla süslü gece göğünün altında birbirimize bakarken dudakları aralanıyor.

"Biri seni benimle görebilir," diye mırıldanıyor.

"Umurumda değil."

"Daha dikkatli olmalısın," diye ısrar ediyor.

"İstemiyorum. Sen yanımdayken olmaz. Sen beni korursun," diye cevap veriyorum kendimden emin bir şekilde. "Bunca zamandır beni koruyordun, değil mi? Bizi bir sır olarak saklıyordun. İnsanların benim hakkımda konuşmasını istemiyorsun. Beni bir sürtük olarak resmetmelerini istemiyorsun, değil mi?"

Sessiz ama çenesi esniyor.

"Bu da yaptığın şeyi telafi etme yöntemlerinden biri. St. Patrick'te. O zaman beni kurtarmaya gelmemiştin, şimdi bunu telafi ediyorsun."

"Çok konuşuyorsun," diyor kabaca.

Onu nasıl sevmem? En tatlı ve en şefkatli şekilde pişmanlık duyan bu adamı.

Acaba beni de götürmesini isteyebilir miyim?

"Gittiğinde seni özleyeceğim," diye fısıldıyorum.

Bana karşı sertleşiyor. "Özlemini istemiyorum."

"Bu sana bağlı değil."

Cevabı çenesini sertçe sıkmak oluyor.

"Beni özleyecek misin?"

Zach bana şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlasını istediğine dair hiçbir işaret vermedi. Bizim her zaman bir son kullanma tarihimiz vardı.

Ama bundan da öte, yeni hayatına katılmak için ayrılırken eski hayatından bir şey götürmek isteyip istemeyeceğini merak ediyorum.

O şey ne olursa olsun. O şey ben olsam da fark etmez.

"İstemiyorum."

İnkârının - ve bu sözleri söylemeden çok önce bunun bir inkâr olacağını biliyordum - bir patlama gibi hissedeceğimi düşündüm.

Ama belki de bazı ruhlar sessizlik içinde paramparça olur. Ne bir ses çıkarırlar ne de bir çingirak. Sessizce ölürler. Sessizce.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," diyorum tekrar.

Bana kaçmamı söylediği gece benimle konuştukları ve bir gün sonra sırrımızı öğrenmesini istediğim için onları kullandım.

"Ne?"

Vücudunun etrafındaki tutuşumu esnetiyorum. Suda olmak garip. Bağlanmamış hissediyorum. Aynı anda hem daha hafif hem daha ağır. Esnediğimde, o da beni sıkıca kavıyor.

"Beni öpmeni istiyorum." Hafifçe gülümsüyorum. "Tam burada, suyun içinde.

Gökyüzündeki tüm yıldızların altında."

Eğilip beni öpmeden önce başparmağı bir süre yanağımı okşuyor.

İlk başta çok sertti. Ağzını benimkine zorla bastırıyor ve sonra dudaklarını oynatmaya başlıyor. Ve öpücük canlanıyor.

Islak, sıcak ve yakıcı.

Arka planda Zach'in hareket ettiğini hissediyorum. Öpücüğünde boğulurken vücuduna yapışıyorum. Suyun üzerinde sürükleniyoruz ve sonra kıcımda bir şey hissediyorum. Bir çimento basamağı.

Zach bizi havuzun sonuna kadar yüzdürdü ve beni suyun içine doğru uzanan gümüş bir parmaklıkla çevrili basamaklardan birine güvenli bir şekilde oturttu.

Artık yere sağlam bastığım için Zach öpüşmeyi kesip bana bakıyor. Tüm ışığı engelliyor, iri vücudunun şekliyle üzerime bir gölge düşürüyor. "Bir daha asla böyle bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Söz veriyorum."

Ona istediği cevabı veriyorum ama yine de yüzündeki endişe geçmiyor. Beni tekrar öpmek için eğildiğinde yüzündeki endişe sızıyor.

Daha önce olduğu kadar dikkatli ya da yavaş değil. Ağzını benimkinin üzerine kapattı ve ben de onun altında açıldım. Hem dudaklarım hem de bacaklarım içeri girmesine izin verdi.

Suyun üstünde çıplaklığımı hissedebiliyorum. Ben de onun çıplaklığını hissedebiliyorum.

O siyah mayo giyiyor, ben ise sadece sütyen ve külotla.

Sert ve ıslak kasları mükemmel bir kombinasyon gibi geliyor. Dolaşan ellerimin altında kayıyor ve toplanıyor, ona olan ihtiyacımı körüklüyorlar.

Öpüşüyoruz ve öpüşüyoruz, ta ki daha fazla öpüşemeyene kadar. Daha fazlasına ihtiyacımız olana kadar.

Zach kıyafetlerimizi çabucak çıkarıyor, göğüslerime ulaşmak için sütyenimi indiriyor ve deliğini ortaya çıkarmak için külotumu kenara itiyor. Şortunu çıkarmasına yardım ediyorum ve bir anda içime giriyor. Meme uçlarımı emerken ve göğsümün her tarafına emici, gürültülü öpücükler yerleştirirken içeri ve dışarı dalıyor.

Omuzlarını, sırtını, pazularını, ona karşı sallanırken ulaşabildiğim her şeyi kaşıyorum, kalbimdeki tüm bu duygularla onu beceriyorum.

Ona karşı hissettiklerimin aşk olarak adlandırılmayacak kadar yoğun, tutkulu, yürek parçalayıcı ve üzücü olduğunu fark ediyorum.

Belki bir trajedidir. Ya da belki hüzündür.

Hüzünlüyüm ve bu yüzden ağlamadan duramıyorum.

Zach başını kaldırdığında gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü ve yüz hatlarının acı içinde olduğunu görüyor. Gözyaşlarımı diliyle yaladığında daha çok ağlıyorum.

Suyun etrafımızda sıçradığını duyduğumda ve vücutlarımız yüzer gibi olduğunda bile ağlamayı bırakmıyorum. Her zamankinden daha fazla zıplıyor ve sıçırıyorlar, bu da her şeyi iki kat erotik hale getiriyor.

Ve boşaldığımda, o zaman da ağlıyorum, üzüntümü Zach'in diline ve doruk noktamı onun sikine döküyorum.

Evet, blues.

Çünkü onun gibi bir adamı seviyorum.

Chapter 29

Birinci kuleye doğru yürüyor.

Bu asla olmaz. *Asla olmaz.*

Geçtiğimiz ay boyunca, Zach'i hep merdivenlerden inerken yakaladım ama hiç *yukarı* çıkmazken.

Aman Tanrım, bu benim şansım. Neler olduğunu öğrenmek için bir şans üzerinde.

Bir daha düşündüm de, bu beni ilgilendirmez. O asla açıklamadı bana hiçbir şey söylemedi. Yani, eğer bilmemi isteseydi bana söylerdi.

Ama sonra, üçüncü kez düşününce, belki de bu bir işarettir.

Belki de orada ona olanlar o kadar korkunçtur ki bu konuda konuşamıyordur ve bu da benim bunu öğrenme şansımdır. Bahse girerim her ne ise, babası kesinlikle bu işin içinde.

Ve eğer haklıysam, onu mahvedeceğim ve şaka bile yapmıyorum.

Zach'in bunca yıldır kendini reddedilmiş hissetmesinin nedeni o. Zach'in bu kadar kızgınlık ve öfkeyle dolu olmasının nedeni o.

Bay Prince bir zorba ve ona karşı Zach'i savunmak benim görevim değil mi? Doğru olanı savunmak?

Daha düşüncemi tamamlamadan bacaklarım hareket etmeye başladı.

Üçüncü kuleye gidip konuklarla ilgilenmem gerekiyordu ama Tina şu anda orada ve bensiz kaleyi biraz daha idare edebilir.

Biri geçip de işimi mahvetmesin diye hızla merdivenlerden çıkıyorum. Plan.

Etrafı çevrili odaların bulunduğu koridor diğer kulelerle hemen hemen aynı görünüyor. Yine de çok beyaz olduğunu söyleyebilirim. Ve tepedeki ışıklar? Göz kamaştırıcı.

Sert bir koridor. Hemen hoşlanmadım.

Tüm odalar arasında sağdaki ikinci odanın kapısı aralıktı ve ona doğru yürüdüm.

Bir açıklığın içinden birini görüyorum. Bir kadın.

O küçük. Zayıf ve çelimsiz. Üzerinde şeftali rengi bir elbise var ve başı bej rengi bir eşarpı sarılmış. Yatağa uzanmış, battaniyeler vücudunun alt kısmını örtüyor.

Onda çok tanıdık bir şey var ve nefes alıp hafifçe gülümseyip öksürmeye başlayana kadar ne olduğunu anlamıyorum.

Bayan Prince, Zach'in annesi.

Hafif bir öksürükle başlar, yastığından kalkıp bir peçeteye öksürmek zorunda kalana kadar daha sert ve şiddetli hale gelir.

Zach'in ona verdiği bir peçete.

Şokla neredeyse kapıya düşüyordum ama neyse ki kendimi tuttum. Yine de net görebilmek için boşluğu genişletmek amacıyla hafifçe itiyorum.

Zach onun üzerine eğilmiş, elini sırtına koymuş, daireler çizerek ovuyor, onu yatıştırıyor ve annesinin parmakları destek için diğer bileğinin üzerinde pençeleşiyor. Birkaç saniye sonra öksürük nöbeti geçiyor ve tekrar yatıyor.

Rahatlamaya çalışırken gürültülü nefes alışını duyabiliyorum.

Zach, elinde bir bardak suyla yatağa dönmeden önce peçeteyi görünmeyen bir çöp kutusuna atıyor. Annesi itaatkâr bir şekilde alıyor ama yine de tutmaya devam ediyor. Belki de annesinin bunu kaldıramayacağını düşündüğü içindir. Ve görünüşe bakılırsa, yapamıyor.

Hala gördüklerime inanamıyorum.

Birkaç hafta önce Howard'larla akşam yemeğinde onu makyajlı ve *sağlıklı* görmemiş miydim?

Şu anda bitkin görünüyor. Hâlâ güzel ama yanakları çökmüş. Cildinde koyu lekeler var. Dudakları çatlamış ve tavrılarında kemikli, hastalıklı bir kalite var.

"İyi misin?"

Bu Zach.

Aynı alçak sesle bana aynı soruyu soruyor. Endişe.

"Evet."

Bardağı kaldırıyor ve yatağın yanına bir sandalye çekip oturuyor.

"Babam nerede?"

Ve bir anda endişesi kaybolup yerini sertliğe bırakıyor. "Toplantı," diye yanıtıyor annesi.

"Tabii ki." Komodinden televizyonun kumandasını aldı ve kurcalamaya başladı. "Bir film, tamam mı?"

Annesi başını sallıyor.

"Doktor geldiğinde burada mıydı?" diye devam ediyor ama gözleri televizyonda. Dikkatle bakıyor ama ekranda olanlardan hiçbir şey anlamadığını hissediyorum.

"Başlama, Zach."

"Burada değildi, değil mi?" Dişlerini alt dudağının üzerinde gezdirerek başını sallıyor. "Lanet olası tipik."

"Zach."

Bir şekilde, sesi güçleniyor ve o da daha güçlü görünüyor. Işığın bir oyunu gibi. Ama belki de herkesi böyle kandırıyordur. Durum gerektirdiğinde yüzünü değiştirebilecek türden bir kadın.

"Ne?"

"Boş ver gitsin. Babanın başka görevleri var. Yönetmesi gereken bir şirketi var."

"Evet, onun lanet şirketi. Onsuz her şey dağılacak, değil mi? Karısının ne kadar ömrü kaldığını öğrenmek için bile evde kalamaz."

Annesi ona ters ters bakar. "Bu kadar nankör olmayı bırak. Ve benim yanımda kötü konuşmayı kes. Nerede senin terbiyen?"

Alay ediyor.

"Baban bu aile için her şeyi yaptı. Senin için her şeyi yaptı. Her zaman senin için en iyisini istedi."

"Sadece ben attım."

Başını salladı. "Aynen öyle. Bunun onu ne kadar incittiğini biliyor musun? Nasıl bir evlat olduğunu. Nankör ve baş belası. Ama böyle şeylerin üzerinde durmayalım." Çenesini kaldırdı ve kolunu okşadı. "Bu filmi sevdim. Bana babanın onunla ilk evlendiğim zamanki halini hatırlatıyor."

Oynayan film her neyse onu izlerken yüzünde hafif bir gülümseme var. Ama Zach'in çenesi titriyor.

"Baban eskiden çok yakışıklı bir adamdı. Ona çekmişsin, biliyorsun," diyor Zach'e sevgiyle. "Sen doğduğunda baban çok mutluydu. Çok mutluydu. Bana kraliçesiymişim gibi baktı. O bakışı asla unutamam."

Birkaç saniyelik sessizlik.

Sonra, "Senin kusurlu olduğunu öğrendiği gün gözlerindeki bakışı da unutamıyorum. Benden nefret ettiğini sanmıştım. Onun için çok kötü anıları canlandırdın, biliyorsun. Kendi çocukluğuna dair."

Zach'in kumandayı tutuşu o kadar sıkı ki, beyaz parmak eklemlerini buradan görebiliyorum. Korkarım derisinden fırlayacaklar.

Birkaç dakika geçer ve Zach'in ona yardım ettiği bir öksürük nöbeti daha geçirir. Ona tekrar su veriyor. Ve yine onun için tutuyor.

İşi bittiğinde, "Bileğin nasıl?" diye sorar. "İyi.

Sıyrık dışında bir şey yok."

"Doktora ne söyledin?"

Tekrar sertleşiyor. "Anlatacak bir şey yoktu." "Yine kapı tokmağına mı çarptın?"

Annesi iç geçirir. "Cidden, Zach. Bu sabah içini kemiren ne? Neden peşini bırakamıyorsun? Sadece sert bir tutuştu. Bazen kontrolünü kaybediyor. Stresli. O bir -"

"Yönetilmesi gereken bir şirket, biliyorum."

Ofluyor. "Evet, ve hasta bir eş. Ve onu umursamayan bir oğul." Onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Neden güzel kıyafetler giymiyorsun? En azından partilerde giy. Baban böyle yırtık pırtık giysilerle dolaşımdan nefret ediyor. Çalışanlardan biri gibi görünüyorsun."

"*Babamın* ne istediği umurumda değil *anne*," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

Annesi öfkeyle ona bakar. "Tanrı aşkına Zachariah, velet gibi davranmayı bırak. Kalman için babana baskı yaptığımı inanamıyorum. Özellikle de ona yaptıklarından sonra. Özellikle de yıllar boyunca *beni* hayal kırıklığına uğrattığın onca zamandan sonra. Kalmana izin verdiğime pişman etme beni."

Zach sertçe kıkırdıyor. "Kalmamı sen istedin anne, çünkü artık güzel ve parlak olmadığın için kocanın senin yanında kalmayacağını biliyordun. Artık hasta olduğun ve onun küçük partileri için seni mükemmel hale getirmek bir ordu gerektirdiği için babam seni istemiyor.

artık. Eve bile gelmiyor çünkü senin ne hale geldiğini görmek istemiyor. Sevdiğin adam seni istemiyor, tamam mı? Bu yüzden her şeyi saklamıyor muyuz? Sanki kanser bir çeşit suçmuş gibi. Yani her şeye rağmen kalmamı istedin çünkü yalnız ölmek istemiyorsun."

Annesi ona titreyen bir çene ve o kadar büyük bir nefret ve kalp kırıklığıyla bakıyor ki gözlerim doluyor.

"Ama böyle şeylerin üzerinde durmayalım," diye tekrarlıyor Zach, alaycı bir tavırla. "Sanırım ben de bu filmi sevdim."

Ve bir anda tüm konuşma biter.

Yıllarca burada dursam bile, artık konuşmayacaklarını biliyorum. Birbirlerine söyleyebilecekleri her şeyi zaten söylediler.

İşte bu kadar.

Zach'in aşktan nefret etmesinin tek nedeni bu, değil mi? Asla kimseyi sevemeyecek olmasının sebebi bu.

Oğlu zorbalığa maruz kaldığında muhtemelen bunu umursamayan bencil bir anne. Onu desteklemesi gereken ama bunun yerine dövmeyi seçen nefret dolu bir baba.

Zach böyle şeyler gördükten sonra nasıl aşk isteyebilir - ailevi ya da romantik her türlü aşkı -?

Aşkın acı verdiğini fark etmeden önce ailesinin onu kaç kez reddettiğini merak ediyorum. Denemeyi bırakıp alaycı biri olmadan önce.

Sevginin dünyadaki en güçlü şey olduğunu söylerler.

Ama yeterince ezdiğinizde aşk bile ölür. Bu kadar zehirli ve işlevsiz bir şeyle yaşayabileceğini sanmıyorum.

Bu kadar şiddetli bir şey.

Gözlerim yine Bayan Prince'in bileğine gidiyor, Zach'in sorduğu bileğe.

Bu, Bay Prince'in Howard'larla yemek yediği gece elinde tuttuğunun aynısı.

Zach'in ailesinin ne kadar boktan olduğunu öğrendiğim gece.

Chapter 30

Onu odasında bekliyorum.

Bayan S'den bu gece beni gece vardiyasına almasını istedim ve diğer kızlardan biri bunu yapamayacağı için aldı. Yani gerçekten haneye tecavüz sayılmaz. Gerçi odasının kilidini açmak için bir saç tokası kullandım.

Yatağında uzanmış yıldızları izliyordum, hâlâ Orion'u arıyordum ki kapı açıldı.

Zach içeri giriyor ve ben annemin geceliğini giyerek doğruluyorum. Boynunda güzel bir danteli olan.

Tüm sertliğine rağmen, kadınsı şeylerden hoşlanıyor. Kıvrıcık saçlarım, güzel kokum, yumuşak karnım ve iri göğüslerim. Geceliğimin boynundaki dantel.

Kapıyı kapatırken gözleri benimkileri buluyor. "Merhaba," diye fısıldıyorum.

İçeri girerken beyaz kulaklığını yavaşça çıkarıyor. Vücuduna yapışmış, kaslarının kıvrımlarına yapışan terli, yelek benzeri bir tişört giyiyor.

"Koşuyor muydun?" diye sordum.

Başını sallıyor ve cep telefonunu şifonyerin üzerine bırakıyor. "Uzun zamandır mı bekliyorsun?"

Ayağa kalktım ve başımı salladım. "Evet."

Yıllardır onu bekliyorum. Ama bu, bana asla gelmeyeceğini bilsem bile onu bekleyeceğim onca yılın yanında hiçbir şey.

"Biri -"

"Kimse beni görmedi," diyerek sözünü kestim.

Odasının ortasında buluştuk. O aşağı bakıyor, ben yukarı bakıyorum ve içimde bir telaş var.

Bir titreme. Bir sarsıntı. Bir toprak kayması.

Elini tutup kaburgalarımın üzerine koyuyorum. "Bunu hissediyor musun?"

Zach gözlerimin içine bakıyor, sonra ellerimizin karnımda birleştiği yere bakıyor. Avucunu yumuşaklığıma bastırıyor, kendine engel olamıyormuş gibi tutuyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir bitkinin güneş ışığına tutunması gibi.

"Titriyorsun," diyor. "Evet.

Kelebekler yüzünden."

Kaşları çatıldı. "Kelebekler mi?"

"Uh-huh. Onları bana sen veriyorsun. Her zaman verdin." Yutkunuyorum, tüylerim diken diken oluyor. "İlk günden beri."

Zach parmaklarını hafifçe hareket ettiriyor. İçimdeki vahşi kelebekleri yatıştırmaya çalışır gibi karnımın üzerinde ileri geri gidip geliyor. Sert avuçlarının geceliğimin üzerindeki hışırtısını odasının sessizliğinde duyabiliyorum.

"Bilmiyordum," diye fısıldıyor, kaşlarından ter damlıyor.

Başparmağımla sildim. "Eskiden onlardan nefret ederdim ama artık etmiyorum."

Çenesi bükülür ve gözleri kararır. Daha yoğun.

Keşke onları, yani kelebekleri sevdiğimi söyleyebilseydim. Ama korkuyorum. Korkamam. Bu gece olmaz. Cesur olmalıyım.

İtiraf etmem gerek.

Ona olan sevgimden değil, bu sabah ne yaptığımdan. Mahremiyetini nasıl ihlal ettiğimi ve onu annesiyle nasıl izlediğimi.

Gülümsememi genişleterek tişörtünü tutuyorum ve çekiştiriyorum.

"Hadi, gidelim."

"Nereye gideceksin?"

"Tuvalete."

"Neden?"

"Böylece seni öldürebilir ve cesedini atabilirim. Kanı temizlemek daha kolay olur," diye kendi sözlerini ona tekrarlıyorum, gömleğini tekrar çekiştiriyorum.

Üzerinden atıp yere bırakıyor. "Evet, beni öldüreceğini sanmıyorum. Sikime çok ihtiyacın var."

Ve kalbini.

"Beni yakaladın." Onu banyoya doğru çektim. "Yani gerçekten sadece duş alacağız. Çünkü leş gibi kokuyorsun."

Arkamdan kıkırdadığını duyuyorum.

"Koktuğum için duş mu alacağız?"

Banyonun ortasında durup onunla yüzleşiyorum. "Evet. Planımız bu. Seni temizleyeceğim. Seni iyice sabunlayacağım."

"Öyle mi?"

Sesi karanlık ve şehvetli, tıpkı diğer özellikleri gibi. Vücudu tepedeki ışıkların altında parlıyor ve kaslarının her çıkıntısını ve çizgisini görebiliyorum.

"Evet."

Bir parmağını geceliğimin boynuna sokuyor, önce tenime sürüyor, sonra kumaşı çekştirip beni yaklaştırmak için kullanıyor.

Göğsümü onunkinin üzerine koyuyorum, ikimiz birlikte nefes alıyoruz ve boynumu yukarı kaldırıyorum.

"Bunun için çıplak olman gerekmiyor mu?" diye söyleniyor, dantelimle oynuyor.

Şimdi.

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum.

Zach geceliğimi göğsümden yumruklayıp başımın üzerinden çekerken ben

bir sonraki nefesimi bile alamıyor ve külotumu aşağı itiyor.

Her zamanki gibi, vücudumdan büyülenmiş gibi görünüyor. Köprücük kemiklerim, meme uçlarım, göbek deliğim. Kalçalarımın çıkıntısı. Bacaklarımın arasındaki o yarık. Ayak parmaklarım.

Vücudumdaki küçük, kıvrımlı ve yumuşak olan her şey onun en sevdiği şey.

görmek için.

Ve ona gösterdim.

Aslında ona, onun gergin ve tahrik olmuş bedenine yaklaşıyorum. I omuzlarına masaj yapıyor ve göğsünü ovuyordu. "Bu vücut için çok çalışıyorsun, değil mi? Her sabah," diye fısıldıyorum, köprücük kemiğinin etrafında dönüyor, meme uçlarını ovuyorum. "Şınavlar, barfiksler. Squat. Plank. Başka ne var bilmiyorum bile."

Şimdi kaburgalarındayım, bronzlaşmış ve güçlü. Başparmaklarımı içeri itiyorum, parmak eklemlerimi kabarık kasların üzerinde döndürüyorum. Kalçalarının itişini hissediyorum. Yavaşça, hafifçe, sadece bir fısıltı gibi, çıplak karnımı sıyrıyor.

"Terlersiniz, nefesiniz kesilir ve soluk soluğa kalırsınız. Vücudunuzdaki her kas titrer. Damarların ayağa kalkıyor. Hepsini fark

ediyorum. Aslında, işin bittiğinde nefes nefese kalıyorum. Bu vücuda yaşattıkların yüzünden nefesim kesiliyor."

Tüm oluklarıyla birlikte sıkı karnına doğru ilerlemeden önce yanlarını kavıyorum. "Homurdandığında bacaklarımın arasında hissediyorum, yemin ederim. Sadece seni izlerken şişiyorum ve azıyorum.

Ne kadar sıkı çalıştığımı izliyorum."

Parmaklarımı koyu kıvrıcık saçlarının arasından geçirerek aletine doğru ilerliyorum. O da şu anda eşofmanına karşı zorlanıyor.

Kapüşonlu, hafif vahşi gözlerine bakarak fısıldıyorum, muhtaç meme uçlarımı karın kaslarına sürüyorum, "Seni iyi hissettirebilir miyim? Lütfen? Seni iyi hissettirmek istiyorum, Zach. Bu kadar çalışkan olduğun için sana bir prens gibi davranmak istiyorum. Vücudunu ne kadar sevdiğimi göstermeme izin ver."

Seni ne kadar sevdiğimi göstermeme izin ver.

Sözlerim üzerine elini saçlarımda yumruk yapıp başımı geriye doğru çekiyor. Yanakları çıkık, çenesi sert ve kare şeklinde. Boynu şehvetle kızarmış.

Sabrının sonuna gelmiş, ipin ucunu kaçırmış bir adam.

"Kimsin sen?" diye hırlıyor.

Seni seven bir kız.

"Ödülün."

Diğer eli kalkıp boynuma dolanıyor ve hızla atan nabzımı hissediyor. Her zamankinden daha sert, daha ateşli, daha karanlık ve tamamen vahşi.

"Pantolonumu çıkar."

Ellerim eşofmanının kemerine gidiyor ve yutkunarak bunu yapıyorum. Muhtemelen avucunun altında hissediyordur, boğazımın sarsıntısını.

Onları uyluklarının üst kısmına kadar indirmeyi başarıyorum, bir silah gibi fırlayan ve karnına tokat atan sert horozunu ortaya çıkarıyorum. İşin geri kalanını Zach yapıyor, onları aşağı itiyor ve bacaklarından çıkarıyor.

Sonra beni geriye doğru yürütüyor, aleti karnımın üst kısmını sıyrıyor. Islaklığının tenime süründüğünü hissediyorum.

Boynumu ve saçlarımı bırakıp belimden kavıyor ve beni kaldırıp seramik küvetinin içine sokuyor, sonra kendisi girip duş perdesini tek seferde kapatıyor.

Şimdi o ve ben, hepimiz bu kiremitli alanın içine kapatılmış, köşeye sıkıştırılmış ve gizlenmiş durumdayız. Duvara bir gölge düşürüyor, beni tamamen kaplıyor ve iri bedeninin kıvrımları dışında bana yer bırakmıyor.

Zach orada öylece duruyor, yoğun gözlerle bana bakıyor ve o anda içim bir amaçla doluyor.

Benden hizmet etmemi istiyor ve ben de edeceğim.

Kalçalarımı sıkarak duş düğmesini bulmak için arkamdaki duvarı yokluyorum. Bulduğumda açıyorum ve üzerimize su yağıyor.

İçine giriyorum ve alnına dökülen saçlarını geriye itiyorum. Elini tutarak yerlerimizi değiştiriyorum ve onu suyun altına sokuyorum. Kaslarından aşağı süzülen ve onu muhteşem gösteren sudan gözümü ayırmak çok zor ama yapıyorum.

Sabun şişesini buluyorum, köpürtmeden önce avucuma sıkıyorum. Boynundan başlıyorum, omuzlarına ve göğsüne inmeden önce boynunun sütununda yukarı ve aşağı doğru ilerliyorum. Tenini kaygan ve sabunlu hale getiriyorum ve meme uçlarını kaşıyorum, ellerini iki yanına yumruk yapmasına neden oluyorum.

Eğilip gövdesini sabunladım. Şaşırtıcı derecede sert, sıkı ve belirgin.

Sonra dizlerimin üzerine çöküp sikini sabunluyorum. Vücudundaki en narin, en mahrem ve en güçlü şey. Uzun, kalın ve gururlu, ben okşadıkça ayakta duruyor. Parmaklarım sabunun içinde kayıyor ve başparmağımı yarıktaki gezdiriyorum.

İniltisini duyuyorum ve ben onu çalıştırırken kafasını suya geri attığını görmek için yukarı bakıyorum.

Tüm vücudum şehvetim ve ona olan aşkımla şişmiş gibi hissediyor. Bu yükselen karanlık prens.

Bir keresinde bana, eğer isterse beni kölesi yapabileceğini ve yere öyle hızlı düşeceğimi, dizlerimin kanayacağını söylemişti.

Sanırım bu kadar.

Artık onun kölesiyim, seramik küvetin üzerinde diz çökmüş, ona hizmet ediyorum. Dışında kan olmasa da içim onun aşkıyla kanıyor.

Sonra kesesini avuçlarımın içinde yuvarlayarak esnetiyorum.

Aleti sarsılıyor. Üstünden inci tanesi kadar bir damla sızıyor ve baharatlı kokulu sabunun baloncuklarına karışıyor.

Her ne kadar onunla oynamak, ihtiyaç duyduğu rahatlamayı sağlamak istesem de, daha alçaktan hareket ediyorum. Önce onu şımartmalıyım, doruğa ulaştırmadan önce onu şımartmalıyım.

Uyluklarını sabunluyorum, parmaklarım kılların arasında geziniyor. Yavaşça aşağı iniyorum ve baldırlarına çalışıyorum. Üzerlerindeki kaslar, Tanrım. Baldırların seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim ama öyleler.

Öyleler.

İşim bittiğinde ayağa kalkıyorum ve burun delikleri açılıyor. Gözleri taşlaşmış gibi. Karanlık ve sarhoş, tamamen sarhoş.

Ben onu çeviremeden ensemden tutup beni sabunlu vücuduna doğru çekiyor. "Bana ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, tahrik olmuş ve kızgın.

Sabun yüzünden göğüslerimiz birbirine değiyor ve ıslak tenimde tüylerim diken diken oluyor. "Prensime hizmet ediyorum."

Bu kelimeyi söylerken tutuşu kekeliyor ve bunun onun için bir anlamı olduğunu biliyorum.

Muhtemelen hiç kimse onunla ilgilenmezken ben onunla ilgileniyorum.

Ağzıma sert bir öpücük kondurduğunda, bunun şu anlama geldiğini biliyorum

Her şey.

Arkasını dönmesini sağlıyorum ve kolları kiremitli duvarda açılıyor, başı öne eğiliyor.

Şişeden biraz daha sabun alıp devam ediyorum, kürek kemiklerine ve omurgasına masaj yapıp köpürtüyorum. Parmaklarımı sırtının küçük kısmındaki çukurlara sokuyorum, kışının gergin yanaklarını sabunluyorum.

İşim bittiğinde onu geri döndürüp spreyin altına yerleştiriyorum. Tüm sabunu çıkarıyorum, parmak uçlarıma çıkıp kafa derisine masaj yapıyorum. Su temiz akana kadar kaslarını ovuyorum.

Zach gözlerini açıyor, yüzünden sular akıyor ve ıslıl ıslıl yıkanmış saçlarını geriye itiyor.

Gözlerinin içine bakarak bir kez daha dizlerimin üzerine çöküyorum.

Bana hakimiyet ve sahiplikle bakarken göğsü kabarıyor. Bu beni onun için çok azdırıyor. Onu rahatlatmak için çok açım.

Onu ağzıma alıyorum. Tüm bunlar boyunca sertleşti, sertleşti ve akıyor ve daha fazla dayanmasına izin veremem. Şaftı kızgın görünüyor ve onu yatıştırmam gerekiyor.

Ellerimi sert kalçalarının üzerinde dengeleyerek aletini emiyorum.

Onun temiz, misk kokulu tadı göz kapaklarımı kapatıp bunun tadını çıkarmak istememe neden oluyor ama temasımızı kaybetmek de istemiyorum. Bağlantı.

Ama yapabileceğim şey, titreşimleri hissedebilmesi için uzunluğunun üzerinde inlemek. Ve bunu yapıyorum.

İnliyorum, emiyorum ve muhtaç gözlerle ona bakıyorum. Neredeyse her santimini içime çekene kadar ağzımı geniş, geniş, daha geniş açıyorum.

Ve üzerimde, geriliyor. Karın kasları esniyor ve huzursuz bir şekilde ayaklarının üzerinde kayıyor. İnlemeleri sırtına çarpan sudan daha yüksek ve

küvette. Yumrukları saçlarımda ve omzumun üzerinde sıkılaşıyor.

Çok geçmeden ağzımın içine, amımın içine sokar gibi sokmaya başladı.

Ben ona zevk vermek yerine o benden zevk alıyor. Ve bu ona verebileceğim en yüksek zevk türü: benden almasına izin vermek.

Tırnaklarımı kalçalarından aşağı, titreyen karnına geçiriyorum. Geri dönüyorum ve tırnaklarımı sert kıkına batırıyorum, küreciklerin seğirmesini sağlıyorum.

Sonra, milyon yıl geçse de yapmayacağımı düşündüğüm bir şey yaptım.

Sert, kaslı yanaklarının arasındaki kıvrımı takip ederek o karanlık deliği buluyorum.

Zach üzerimde sertleşiyor, ağzıma yaptığı hamleler ritmini kaybediyor. Ama işi yine ben devralıyorum. Ağzımı hareket ettiriyorum, başparmağım onun dar, sıkışık deliğinde dolaşırken onu içeri ve dışarı alıyorum.

Diğer elimle taşaklarını tekrar avuçluyorum, sıkıyorum, çekiştiriyorum ve parmağımı narin perine bölgesine sürüyorum. Bu onun ayak parmaklarının üzerine kalkmasına ve sağ mememi avuçlamasına neden oluyor.

Kalbim, ona dokunuşumdaki yasadışı yollardan dolayı göğsümde çok sert atıyor. Sıkışmış, seğiriyor ve homurdanıyor.

Tanrım.

Bu şimdiye kadarki en ateşli şey.

Bu bana ıslak, kaygan başparmağımı onun içine, dar deliğine sokma cesareti verirken, uzun ve sert bir emişle sikini ağzımda vakumluyorum.

Ve vücudunun büyük bir sarsıntısıyla dilimin üzerine fişkırıyor.

Ama hızını benim belirlememe izin vereceğini düşündüysem yanlışmışım. Saçlarımı kavradı ve bir eliyle ağzımı çekerken diğer eliyle kasılmakta olan aletin tabanını kavradı.

Zach göğsüme nişan alıyor ve ben omurgamı eğip göğüslerimi onun boşalması için itiyorum. Eli sikinin etrafında dönüyor ve okşuyor, *okşuyor*, *okşuyor*, döllerini tüm göğüslerime döküyor.

Beyaz kremsi ipler beni kaplıyor ve yamaçtan aşağı kayarak meme uçlarımda üzerine düşüyor. Neyi izleyeceğimi bilemiyorum, vücudumdaki orgazmını mı yoksa nefes nefese ve titreşerek onu mu?

İşi bittiğinde, ağır kapaklarını açar.

Gözlerimiz tekrar birleşiyor, benimki itaatkâr ve aşık, onunki ise acımasız ve hükmedici.

Çenesini sıkarak beni kaldırıyor ve ayağa kalkmaya zorluyor. Nefes nefese onun sert yüzüne bakıyorum.

"Sana vermediğim bir şeye dokunabileceğini mi sanıyorsun?" diye hırlıyor.

Omuzlarına tutunuyorum. "Sadece seni iyi hissettirmek istedim."

Bir süre beni inceliyor ve ağzıma kısa, sert bir öpücük konduruyor.

"Öyle mi? O zaman umarım hazırsındır."

"Neye hazırım?"

"Bana hizmet etmenin ne anlama geldiğini gerçekten görmeye hazırım."

Zach pozisyonlarımızı değiştirmeden önce sözlerini anlamama fırsat vermiyor, sonra da beni döndürüyor.

Şimdi yüzüm fayanslı duvara dönük, düşün akıntısı sırtımdan aşağı akıyor. Ona bakmak için arkamı döndüğümde Zach kalçalarımın tutup beni geri çekiyor ve aletini kıkımın kıvrımına sürüyor.

"Bana ne yapacaksın?" Bir parça korku ve büyük bir heyecanla soruyorum.

Açık ağzını boynumun sütunu boyunca gezdiriyor. "Bence sen biliyorum."

Doruğa ulaştıktan sonra bile yumuşamayan sikine doğru eğildim.

"Beni becermek mi?"

"Evet. Orası kesin."

Bir şey beni ona "Nerede?" diye sormaya itti.

Elleri karnımın üzerinde geziniyor, göğsümü sıkmak için yukarı çıkmadan önce bir hamlede amımı avuçlamak için aşağı iniyor. "Kıçına."

Ona karşı ürperiyorum ve kollarımı yukarı kaldırıp geri çekerek sırlıklam saçlarını avuçluyorum. "Tamam."

"Tamam, ha? Bu yüzden mi bana o hareketi yaptın, Blue? Bana söyleme şeklin bu muydu? Götünden sikilmek istiyordun."

Kalçalarımı birbirine sürüyorum. "Bilmiyorum. Belki de."

Meme ucumu çimdikleyerek uyarıyor: "Ama bu artık seninle ilgili değil, değil mi? Bana hizmet etmek için buradasın. Benimle ilgilen."

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Evet. Seninle ilgili. Sen ne dersen o olur." "Öyle." Yanağıma hafif bir öpücük konduruyor. kıkımı okşuyor ve meme ucumu sıkıyordu. "Bu yüzden seni kıkımdan sikeceğimi söylüyorum. Ama aynı zamanda o daracık amımı da sikeceğim."

"Oh Tanrım..." O bu kelimeyi söylediğinde inliyorum.

O kirli, pis, iğrenç kelime. Kendimi onun sürtüğü, sadece ona ve onun temel ihtiyaçlarına hizmet etmek için tutulmuş bir hizmetçi gibi hissetmeme neden olan kelime.

Sanki bunun için bana para ödüyorlar. Şehvetini tatmin edecek bir vücudu olsun diye.

Hepsi aptal o zaman.

Bana ödeme yapmalarına gerek yok. Bedenim ve ruhumla onun olacağım, bedavaya ve sonsuza dek.

Zach kalçasını sert bir şekilde itiyor. "Bunun için hazır mısın? Bu gece bütün deliklerini sikmeme izin verecek misin, Blue? İkisini de."

Duş cildimi ıslatıyor ama yine de gözeneklerim kurumuş gibi hissediyorum.

"Evet. Ne istersen."

Sert bir nefes alıyor ve bir iniltiyle alnını boynumun kıvrımına bırakıyor. "Tanrım, beni delirtiyorsun bebeğim."

Yüzümü çeviriyorum ve saçlarını öpüyorum. "Sen de beni deli ediyorsun."

Sonra yukarı baktı, gözleri kapalıydı. Beni öptü, geri çekildi ve bedenimden uzaklaştı.

Gözlerimizi ayırmadan sabunu arıyor, buluyor ve avucuna fışkırtıyor. Çılgınca nefes alarak köpürtüyor. Ama benim aksime, tüm vücudumu yıkamıyor.

Hayır, kıcıma saldırıyor.

"Kıcını dışarı çıkar," diye emrediyor.

Gözlerimi onun yoğun bakışlarından kaçırarak yapıyorum. Sabunlu parmaklarını kırıklıklarında hissettiğimde fayanslı duvara bakıyorum.

Sıkışmış deliğime gidip parmaklarıyla daireler çizdiğinde nefesim kesiliyor. Daha iyi erişebilmek için yanaklarımı ayırdığını hissediyorum ve iniltimi zar zor bastırıyorum. Benden rahatlamamı istediğinde tırnaklarım duvarı tırmalıyor.

Hâlâ deliğimde çalışırken göğsünü sırtıma bastırıyor ve kulak mememi emiyor. İnliyorum, başımı geriye atıp ona yaslıyorum.

Belki de artık yeterince rahatlamışımdır çünkü parmağını içeri sokup döndürüyor.

"Zach, ben..."

"Şşş, sakın ol. Sana zarar vermeyeceğim. Sana asla zarar vermeyeceğim, tamam mı?" "Tamam."

"Geri itin."

Vücudumla değil, iç kaslarımla geri itmeyi kastettiğini anlamam bir saniye sürüyor.

Ona itaat ederken utançtan yanıyorum. Sanki sihirli bir değnek değmiş gibi, parmağı daha da içeri kayıyor.

Dolgunluk garip ama nefret etmiyorum.

Aslında, klitorisimi ovmak istememe neden oluyor. Çekirdeğimin derinliklerinde bir yerde bir ağrı başlatıyor.

Zach y a n a ğ ı m ı usulca öpüyor ve bir eliyle meme ucumla oynuyor. Bu beni daha da heyecanlandırıyor.

Amımın suyu akıyor ve ayaklarımın üzerinde kayarak uzun parmağını kıkımın daha da derinlerine sokuyorum.

"Hoşuna gitti mi?" "Uh-huh."

"Şükürler olsun," diye mırıldanıyor.

Böyle bir anda, parmağını kıkımda gezdirirken nasıl gülümseyebiliyorum bilmiyorum ama gülümsüyorum.

Bir ritim tutturuyor, girip çıkıyor, beni biraz gevşetiyor ve ben de ona karşı sallanıyorum. Bir saniye sonra basıncın iki katına çıktığını hissediyorum ve Zach'in bir parmağını daha sokmayı başardığını fark ediyorum. Onları içimde makaslıyor, beni horozu için uzatıyor.

Hiçbir şeyin beni onun kalın, uzun ereksiyonuna hazırlayabileceğini sanmıyorum ama onu denediği için seviyorum. Bana bunu sevdirdiği için.

Şehvetle elini göğsümün üzerine koyup bastırıyorum. Zach elini aşağı indiriyor ve beni tümseğimle oynamam için yalnız bırakıp klitorisime gidiyor. Tıngırdatarak beni inletiyor.

Orgazmım beni şaşırtıyor. Klitorisime dokunur dokunmaz çok hızlı, çok ani oluyor. Yine de patlayıcı değil. Ama alt bedenimdeki tüm kasları sıkmaya ve beni rahatlatmaya yetiyor.

Benden uzaklaştığında vücut ısını özlüyorum.

Ağır gözlerle aletini sabunladığını görüyorum ve bunun o an olduğunu biliyorum. Kıkıma gireceği an bu. Sadece rahatlamamı bekliyordu.

Zach bana bakarak beni daha da öne eğiyor ve aletini yerleştiriyor. "Rahatla, tamam mı? Ve geri it."

Başımı salladım. "Tamam."

Yüzünü kasvetli bir şey kaplıyor. Minnettarlığa benzeyen bir şey. "Sana zarar vermeyeceğim, Mavi."

Bunu bana daha önce de söylemişti ama bu kez iliklerime kadar hissediyorum. Şimdi demek istediğini biliyorum. Yavaş gideceğini söylüyor. Ama duygusal olarak ve sonsuza kadar demek istediğini varsayıyorum.

"Biliyorum," diye cevap veriyorum. "Şimdi içine koy." Bir dudak seğirmesi.

Ve sonra, baskıyı hissediyorum. Ondan uzaklaşmak ve alnımı duvara dayamak zorunda kalıyorum.

Belki de Zach'in içime girmeye çalıştığını hissettiğim için korkudan susuyorum ama henüz içime girmede. Öne çıktığını ve yine klitorisimle oynadığını hissediyorum. Ne kadar aşırı duyarlı olduğum için beni sarsıyor.

"Geri it, Mavi," diye fısıldıyor. "Bırak gireyim, bebeğim."

Sözlerindeki kandırıcı ton ve klitorisimdeki o hınzır parmak beni tekrar gevşetiyor ve aletin tepesini içeri sokmayı başarıyor.

"Tanrım," diye inliyorum, nefes nefese.

Zach alnımı omzuma koyuyor ve derimi ısıyor. "Lanet olsun..."

Kalçaları hareket ediyor, sadece kısa bir dokunuş ama ikimiz de inlemelerimizle bunu fazlasıyla hissediyoruz.

"Çok sıkısın. Çok, çok sıkı. Yapamıyorum..." diye mırıldanıyor.

Sesindeki ıstırabı duyuyorum. Bu bana bekâretimi aldığı geceyi hatırlatıyor ve beni incitmekten o kadar endişeleniyor ki uzanıp saçlarını okşuyorum.

Ve onu daha derine davet ederek daha fazla geri itiyorum.

Zach küfrediyor, kalçaları yavaşça, çok yavaşça içimde sallanıyor. İçeri ve dışarı. Ritim neredeyse hiç yok ama yine de dikişlerim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Böyle boşalabilirmişim gibi hissediyorum. Onun narin, dikkatli pompaları ve klitorisimdeki parmağıyla.

Ama sonra, kalçalarımı tutup beni sabit tutmak için klitorisimi bıraktı. O ana kadar sallanmakta olduğumu, bacaklarımın beni tutamayacak kadar güçsüz olduğunu fark etmemiştim.

Elleri kalçalarımda, Zach daha iyi bir ritim buluyor. Pompalamaları artık daha uzun, daha derin ama yine de nazik ve yavaş.

Hırıltılı nefeslerini duyabiliyorum. Bir yay gibi gergin. Bu zevk onun için çok fazla ama benim hatırım için kendini tutuyor.

Onu yıkamaya başladığımda hissettiğim o amaç içime doldu.

Tekrar.

Alnımı duvara yaslayarak kaygan mememle oynuyorum, kendimi onun için gevşetmeye çalışıyorum. Böylece daha derine, daha hızlı gidebilir. Böylece

İsteddiği gibi kıcımı siksin.

İşe yarıyor, sanırım.

Klitorisimle oynadıkça daha da gevşiyorum. Acı katlanılabilir oluyor. Gerginlik her an beni parçalayacakmış gibi hissettirmiyor ve içimdeki hareketleri daha kolay.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Onu bu şekilde götürdüğüme inanamıyorum ama bununla ilgili her şey doğru geliyor.

Çok, çok doğru.

Ben onun için yaratılmışım. Vücudumun her parçası ona ait. Zach içimde kazandığı her santimle ve muhtaçlığıyla inliyor, azgın sesler beni uçurumun kenarına itiyor.

Şu anda tüm dünyam ona odaklanmış durumda.

Nefeslerinde, seslerinde, kalçalarımın giren parmaklarında, kıcımın içindeki aletinde, vücudumun mümkün olduğunu hiç düşünmediğim kısımlarını açmaya zorluyordu.

Nefes nefese ve nazikçe içimde hareket ederek, "Bunu asla unutmayacağım, Mavi. Nasıl hissettirdiğini asla unutmayacağım..." Bir inilti çıkarmak için duraklıyor ve avucunu karnımın alt kısmına açıyor. "Kıcının içinde olmak nasıl bir his. Çok sıcak ve sıkı ve canını yakmasına rağmen beni içine alıyorsun." Başparmağı göbek deliğine giriyor ve yine o damarı buluyor, bizi bağlayan, şişmesine neden olan damarı. "Bunun hayalini kuracağım, Blue. Öldüğümde bunu özleyeceğim."

Tam sözleri biterken ben geldim.

Amım fışkırıyor çünkü özleyeceğini söyledi. İçimde olmayı özleyecekmiş. Bazıları için acınası olabilir ama benim için her şey demek.

Beni özleyecek. Sadece bedenim olsa bile, beni özleyecek.

O kadar sert ve şiddetli boşalıyorum ki Zach tamamen girdiğinde fark etmiyorum bile.

Ben onun etrafında kasılırken onun tüm aleti kıcıma gömüldü. Ve sanırım bu onun için çok fazla. Çünkü o da boşalıyor.

Ereksiyonu kıcımın içinde zonkluyor. Kendini içime boşaltırken her kırbacını, aletin her sarsıntısını hissediyorum.

İşi bittiğinde kollarını belime doluyor ve ıslak, nefes nefese göğsünü sırtıma yapıştırıyor.

İyi de oldu. Çünkü şu anda hiçbir şey için enerjim yok. Şimdi.

Zach yavaşça benden ayrılıyor ve beni kendine çeviriyor. Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum ve tam zamanında dudaklarının dudaklarıma yapıştığını fark ediyorum.

Düşün altında beni öpüyor.

Dudaklarım uyuşana ve uykum gelene kadar beni öpüyor.

Sonra benim onu yıkadığım gibi o da beni yıkıyor ve yatağa taşıyor.

Zach beni yere yatırdı, duştan sıırılsıklam olmuştum ve kalçalarımın arasına girdi.

Kollarımı açıyorum ve boynuna doluyorum.

"Seni y o r m a k istemiyorum," diyor, vücudumun üzerine yerleşiyor, aleti yine sert ve hazır, göbeğimi dürtüyor.

"Yapmayacaksın," diyorum ona, uykulu ama emin bir şekilde. "Mavi -"

Bir şekilde uzanıp onu öpüyorum. "Beni iki deliğimden de sikeceğini söylemiştin. Şimdi sözünden dönemezsin."

Zach başını bir kez sallayıp ıslak kanalıma girmeden önce bakışlarını yüzümde gezdiriyor.

Yavaş, terli bir sikiş.

Aslında, bu bir sikiş değil. Bu aşk.

Sevişiyoruz.

Yavaşça, nazikçe, iyice.

Yumuşak bir dalga gibi içimde sallanıyor ve her vuruşunda boğuluyorum.

Ona baktıkça, onunla ilgili her şeyin yürek parçalayacak kadar güzel olduğunu fark ediyorum. Yoğun gözleri, o güçlü alnı, inatçı çenesi. Üzerimde esneyip dalgalanan o erkeksi vücut. Sıcaklığı, kokusu.

Onu her yerde hissetmeden duramıyorum.

Amımda, karnımda. Rahmimde, kadınlığımda.

Ona bakmaya devam etmek istiyorum ama o kadar tembel ve uyuşukum ki göz kapaklarım kapanıyor.

Ve gülümsedim.

Onu çok seviyorum.

Hem de çok.

Ona söyleyebilmemin tek yolu buysa, sorun değil.

Bununla yaşayabilirim.

Seni seviyorum, Zach. Ama sana asla söylemeyeceğim.

Bu düşünce beni bir kez daha boşaltıyor. Bunun kaçınıcı orgazm olduğunu bile bilmiyorum. Saymayı unuttum.

Zach kendi orgazmıyla içimde titrerken, ona söylemek istediğim sırrı da kaybettiğimi fark ediyorum. Ne olduğunu hatırlayamıyorum.

Ama bir saniye sonra aklıma hiçbir şey gelmiyor.
Uyu.

Chapter 31

Uykuya daldığımı hatırlamasam da gecenin bir yarısı sarsılarak uyanıyorum.

Zach'in yatağındayım, çırılçıplak ve kendimi bir erişte gibi hissediyorum. Oda karanlık, tek ışık banyodan geliyor.

Üzerimde bir çarşaf var, sanırım Zach'in izniyle. Ama o yanımda değil.

Etrafıma bakındım ve onu büyük cam pencerenin yanındaki koltuğunda buldum.

Gece karanlık ve parlak yıldızlar var ve sanırım saat gece yarısını çoktan geçti.

"Hey," diye fısıldıyorum, doğrulup çarşafı göğüslerime doğru tutarak. Onu hâlâ bacaklarımın arasında hissedebiliyorum, onu ve vücudunu.

Zach de çıplak, kasları gümüş ay ışığında siluet gibi görünüyor. Kalçaları geniş ve bakışları üzerimdeyken dirseklerini kalçalarına dayamış.

Aslında, hayır.

Bakışları dinlenmiyor. İçinde bir t ü r b ü l a n s var, neredeyse karanlıkta daha da parlayan garip bir yoğunluk.

"Beni seviyorsun," diyor.

Durgun, sıcak, iyice sikilmiş bedenim onun sözleriyle üşüyor. Soğuk, ölü ve uyuşmuş.

"Ne?"

"Sen. Beni seviyorsun," diye tekrarlıyor. Sanki kelimeleri ağzında tatmaya, dişleri ve dili arasında yuvarlamaya çalışıyor.

Ortaya çıkan şey onun hoşuna gitmiyor.

Gövdesi daha da sinirleniyor. Dirsekleri kalçalarına daha da sert giriyor.

Beni izlerken kendimi bir suçlu gibi hissediyorum. Suç işlemiş biri.

Bu cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum ama çenemi kaldırıyorum ve göğsümdeki çarşafı yumruklayarak başımı sallıyorum. "Evet."

Yemin ederim dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyorum. Eziyetini duyabiliyorum. Kanının öfkeli akışını.

"Ne zamandan beri?"

Şu anda kalbim küt küt atıyor olmalıydı. Paniklemeliyim. Bunu kurtarmaya çalışıyor olmalıydım. Ama şokun ilk buzlu patlamasından sonra tek hissettiğim rahatlama.

Artık biliyor.

Ortaya çıktı. Korkunç sırrım ya da en azından bir tanesi sistemimden çıktı.

"Ezelden beri," diye cevap veriyorum. "Muhtemelen seni ilk gördüğüm günden beri."

Sözlerimin vücudundaki etkisini izliyorum. Derin bir nefes. Burun delikleri açılıyor. Damarlarının gerginliğini ve kaslarının sıkılaşmasını.

Beni daha fazla sorguya çekmeden önce, "Nereden biliyorsun?" diye sordum. "Bir şeyleri saklamakta pek iyi değilsin."

İşte o zaman bunu yüksek sesle söylemiş olabileceğimi fark ettim. Beni doruğa ulaştıran ve uykuya dalmamı sağlayan düşünce.

Tanrım, ben aptalım.

"Aslında saklanma konusunda oldukça iyiyim. Sadece senden saklanamıyorum." "Ve asıl trajedi de bu değil mi?"

Sinüslerim ağrıyor.

Evet, bu bir trajedi. Her zaman öyleydi. Yine de bunu bilmek yaşamayı kolaylaştırmıyor.

"Peki ya ikinci gün?" diye soruyor, sakın bir tavırla.

Ama hepsinin yalan olduğunu biliyorum. İçinde kaynıyor, patlamaya hazırlanıyor

Yu

kar

1.

"Neyin ikinci günü?"

"Defterini yok ettiğim zaman mı? O zaman da beni seviyor muydun?" "I -"

"Ya da üçüncü gün, arkadaşlarımdan birinden sana çelme takmasını istediğimde

sınıfa giderken mi? Ya da dördüncüye? Ya beşincide? Yıllarca sana

yaptığım şakalar ve aşağılamalar boyunca beni sevdin mi? Tek bir el hareketiyle seni kurtarabileceğim halde kurtarmadığım onca zaman. Ne kadar sevdin?

O zaman beni seviyor muydun? Peki ya balonu mahvettiğim zaman? O gece buraya gelip bana içini döktüğünde beni seviyor muydun? Benden ne kadar nefret ettiğini ve seni her geçen gün daha da kötüleştirdiğimi söylediğinde de mi seviyordun? Kendinin daha kötü bir versiyonu?"

Bundan etkilenmeyeceğimi düşünmüştüm. O beni sorgularken onurlu bir şekilde dışarı çıkabilir ve bir kez bile ağlamayabilirdim.

Ama şimdiden gözyaşı dökmeye başladım.

Sessiz ama sürekli akarak yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar ve Zach yüzünde hiçbir kıpırtı olmadan beni izliyor.

"Ben... yaptım." Cevap olarak başımı salladım. "Tüm bunlara rağmen seni sevdim. O zamanlar bilmiyordum ama seni seviyordum. Ne zaman sen ya da arkadaşların bana bir şey yapsanız, bu beni incitiyordu. Beni öfkeliendirirdi. Çok ağlardım. İntikam planları yapardım. Ve bunun senden nefret ettiğim için olduğunu sanırdım. Ama seni sevdiğim içinmiş ve sevdiğim adam beni sevmekten acızmış. Yani evet, tüm bunlara rağmen seni sevdim. Sana olan nefretim sadece öfkeli, yalnız ve yaralı bir sevgi türüydü."

İçimdeki tüm bu duyguları itiraf ettikten sonra ona bakmak çok zor. Yıllar boyunca kafamı karıştıran her şeyi. O etrafımdayken kendimi tedirgin hissetmeme neden olan şeyler.

Ama bir şekilde ona bakmaya devam ediyorum.

Onu izlemeye devam ediyorum ama sonra pişman oluyorum çünkü yüz hatlarında daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum. En azından benim bağlamımda.

İğrenme.

Zach benden iğreniyor.

"Yüce Tanrım." Başını sallarken alt dudağını yalıyor. "Seni tanıdıkça daha da acınası hale geliyorsun."

İrkildim.

Bunu söyleyeceğini biliyordum ama yine de irkildim.

"Seni inciten birini sevmenin ne kadar acınası olduğunu biliyor musun? Bunun seni ne kadar zayıf kıldığının farkında mısın? Ne kadar aptal?" Zach devam ediyor, sanki bir yabancıymışım, beni hiç tanıımıyormuş gibi bana bakıyor. "Sana hayrandım, Blue. Sana saygı duydum. Benden nefret etmene saygı duydum. Seni ezip geçmeme izin vermemene hayranlık duydum. Gücüne hayran kaldım."

Elini telaşla saçlarının arasında gezdiriyor. "Aşkını istemiyorum. Senin sevgini hak etmiyorum, bunu anlamıyor musun? Uzun zamandır kabadayınız olmasam da, bir zamanlar kabusunuzdum. Senin derdin ne lan? Senin derdin ne ki beni seviyorsun?"

Zorbana aşık olmak için ne kadar berbat ve zayıf olman gerekiyor?" Bir kez daha başını sallıyor. "Biliyor musun? Sana bakamıyorum bile. Çık dışarı."

Sersemlemiştim, hareket

etmedim. Yerime

yapıştım kaldım.

"Dışarı," diye tekrar emretti

Zach. "Hayır."

Kendi sesimi duyduğuma şaşırdım. Bir daha asla konuşamayacağımı sanmışım.

Tehlikeli bir şekilde kaşlarını çatıyor. Kirpiklerinin kalın saçakları gözlerini kapatarak onlara ölümcül bir görünüm kazandırıyor.

"Affedersiniz?"

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" Ben

soruyorum. "Zayıf mı?" "Ne?"

"Acınacak halde olduğunu mu düşünüyorsun, Zach? Berbat? Kendin hakkında böyle mi düşünüyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu gece odana geldim çünkü bir şey itiraf etmek istiyordum," diye başladım. "Bugün seni gördüm. Birinci kuleye çıkarken. Seni takip ettim. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yaptım. Ve seni annenle gördüm. Onunla ilgileniyordun. Annen hasta. Bu yüzden geri geldin, değil mi? Onunla birlikte olmak için? I -"

Zach bir anda üzerime geldiğinde ve tehditkâr parmakları çenemi sararak boynumu yukarı çektiğinde sözlerim kesiliyor.

Uzun, iri ve çıplak.

Nedense çıplaklığı onu daha da tehditkar yapıyor. Belki de öfkenin vücuduna ne yaptığını görebildiğim içindir. Etkileri kıyafetler tarafından gizlenmiyor. Her kası bir tuzak gibi gergin, açılıp beni ikiye bölmeye hazır.

"Eğer bu konuda ağzını açarsan -"

Başımı sallayarak onu susturuyorum. "Asla. Annenin sağlığı beni ilgilendirmez. Ama sen bu konuda endişelenmiyorsun, değil mi?"

Bileğini tuttum ve çenemden çektim. İyi bir önlem için ayağa kalktım. çok.

Eğer onunla bu tartışmayı yapacaksam, hem de çıplak olarak, o zaman Çarşafımı etrafıma toplayıp ayağa kalkacağım.

Daha kısa boylu olacağım ama en azından saygınlığımı geri kazanacağım.

Çünkü her şey mantıklı. Artık her şey kristal berraklığında.

Geri dönme nedenleri hakkında neden konuşmadığını biliyorum. Bunun annesinin hastalığıyla hiçbir ilgisi yok ama her şey onunla ilgili.

"Annen hakkında bir şey söylememden endişelenmiyorsun. Neden geri döndüğünü *bildiğim* için endişeleniyorsun. İnsanların ölmek üzere olan annene bakmak için geri döndüğünü öğrenmesinden endişeleniyorsun. Günlerini onunla geçirdiğini, odasına kapandığını, öksürük nöbetlerinde ona yardım ettiğini bilmelerini istemiyorsun. Ona arkadaşlık ediyorsun."

"Kapa çeneni."

Yüzünün daha öfkeli, daha gergin olduğuna tanık oluyorum ama durmuyorum. Duramıyorum. "Yaptığın şey bu, değil mi? Onunla oturup

Sırf yanında biri olsun diye akılsızca televizyon izliyor. Bunu neden yapıyorsun, Zach?"

Kara bir bulut gibi üzerime eğildi. "Eğer şimdi çeneni kapatmazsan, senin yerine ben kapatacağım. Ve bunu nasıl yaptığımdan hoşlanmayacaksın."

Tehditleri benim için bir şey ifade etmiyor.

Korkmuyorum. Belki de korkmalıyım ama onun hakkında bu kadar basit bir şey keşfetmişken korkamam.

"Bunu yapıyorsun çünkü anneni seviyorsun." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Ve bundan nefret ediyorsun. Seni hiçbir zaman ilk sıraya koymayan bir kadını sevmekten nefret ediyorsun. Seni hiç sevmemiş bir kadını. Bu doğru değil mi? Baban bir zorba. Gördüğüm kadarıyla annenin umurunda değil ve sen de onun için burada olmaktan *nefret* ediyorsun."

Ve şimdi tüm noktaları birleştirdiğime göre, konuşmadan duramıyorum.

"Bunca zaman senin aşk için fazla hasarlı olduğunu düşünüp durdum. Ne istemek için ne de vermek için. Büyüdüğün için bunu kaybettiğini düşündüm. Birine karşı açık ve savunmasız olma yeteneğini... Seni suçlayamazdım. Bektan bir çocukluk geçirdin. Ama bir şekilde, sorun bu değil. Değil mi, Zach? Sorun sevememen değil. Sorun sevebilmen. Sevebilirsin. Hasarlı değilsin. En azından bunu yapamayacak kadar değil.

"Bu yüzden neden burada olduğunu kimseye söylemiyorsun. Her şeye rağmen anneni nasıl hala sevdiğini kimsenin bilmesini istemiyorsun. Neden? Çünkü bunun seni zayıf gösterdiğini düşünüyorsun, değil mi? Seni acınacak hale getiriyor."

Onu yeni bir ışık altında gördüğümde başımı sallıyorum. Bunu daha önce anlamadığıma inanamıyorum. Hâlâ ne kadar kurban olduğunu fark etmemiştim.

"Tanrım, Zach. Senin dünyanın hala zorbanın etrafında dönüyor. Hâlâ

onların yaptıklarına o kadar takılı kalmışsın ki ilerleyemiyorsun.

Hâlâ çok kızgın ve nefret dolusun. Hayatına devam etmelisin, Zach. Onlar yüzünden hayatını mahvediyorsun. Yapamazsın -"

Zach hareket ettiğinde sözlerim cırtlak bir şekilde durdu.

Şifonyerine doğru yürüyor, hala çıplak ama bir şekilde çok güçlü, kasları dalgalanıyor. Bir şey çıkarıyor, etrafında dönüyor ve bana fırlatıyor. Hepsi sarsıntılı hareketlerle.

Bu bir tişört.

Hemen geri çekilip kolumu sertçe kavradığında şaşkınlığımı fark edecek zamanım bile olmuyor, gözleri manik ve nefesi vahşi.

"Zach -"

Kolumdan çekerek yürümeye başladı ve beni de peşinden sürükledi. "Zach, ne yapıyorsun?"

Tökezliyorum; ayaklarım çarşafa dolanıyor. Yukarı çekmek istiyorum ama elim, bana verdiği tişörtle birlikte yerinde dursun diye çarşafın etrafına dolanmış.

Bir saniye sonra, düşündüğüm şey bu değil, birbirine dolanmış çarşaf, çünkü kapıyı açıyor ve en sert çekişi yaparak beni odasından dışarı itiyor.

Az önce beni

kovdu mu?

Onu eşikte bulmak için etrafımda dönüyorum. "Üzerine bir şeyler giy ve dışarıda kal."

Kapıyı büyük bir gürültüyle kapatıyor, beni çarşafına sarılmış ve tişörtüne tutunmuş halde bırakıyor.

Panik boğazımı, midemi pençeliyor. Titriyorum. Çılgınca önce kendime sonra da boş, loş koridora bakıyorum.

Sanırım kusacağım.

Çok üşüyorum ve ellerimi ısıtan tek şey bana verdiği giysi.

Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum, titriyordum, kapısına bakıyordum, hala şoktaydım. Ruhuma kadar aşağılanmışım.

Sonra bir çarpma, bir patlama ve derin bir hırıltı duyuyorum. Bir şekilde beni uyandırıyor, harekete geçiriyor.

Tişörtünü göğsümde tutuyorum ve kas hafızam sayesinde birkaç kapı ötedeki tualeti buluyorum. İçeri girdim, çarşafı yere bıraktım ve gömleğini giydirdim.

Sağımda bir ayna var ama ona bakmaya korkuyorum. Zarar görmüş, tahrip edilmiş bedenimi görmek istemiyorum.

Eğilip çarşafı alıyorum ve omuzlarıma sarıyorum.

Sonra ayaklarıma bakarak yürümeye başlıyorum. Daha fazla çarpma sesi duyduğumda sığıyorum, bir cam kırılıyor.

Bedenimin içindeki kaosun sesleriyle eşleşiyorlar.

Merdivenlerden indiğimi ya da uykulu malikanede yürüdüğümü hatırlamıyorum, ta ki kendimi hizmetli kanadında bulana ve bir ışık yanana kadar.

Çok sert ve gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Cleo?"

Ben Maggie.

"Ne oldu? Sen iyi misin? Odanda değildin."

Hâlâ titriyorum, yaşlarla dolmuş gözlerle ona bakıyorum. "Onun içindeydin." Onun derken neyi kastettiğimi anlayınca gözleri irileşiyor. "Usta

Zach'in mi?"

Başımı salladım.

Omuzlarımı tutuyor. "O... o sana bir şey mi yaptı?" "Kalbimi kırdı."

Birden falcı Dove'un bana söylediklerini hatırladım. Kalbimi tutan avucunu kapatabilir ve parmaklarıyla onu boğabilir.

Sanırım az önce yaptı.

Kalbimi çıplak elleriyle öldürdü. "Ne?"

"Ama sanırım önce ben onun kurallarını çiğnedim."

"Ne? Ne kuralı? Sen neden bahsediyorsun?"

Maggie'ye baktım. "Ona aşık oldum."

Yüzü üzüntü ve acıma ile buruşuyor. "Seni aptal, aptal kız."

Sonra beni bu gece kalmam gereken nöbetçi odasına götürdü.

Her adımda, *aptal*, *aptal bir kız olduğumu* düşünüp duruyorum.

Chapter 32

The Dark Prince

Yatağın altına gömdüğüm, onun adını yazdığım defteri kaptığım gibi hırlayarak cam pencereye fırlatıyorum.

Gümbürtü tatmin edici değil.

Sonra sandalyeyi duvara fırlattım. Sonra da masayı.

Şifonyer, sırt çantam, yastıklar, çarşaflar, lamba. Anlamıyor, değil mi?

Eğer öfkem, intikamım, nefretim yoksa, o zaman neyim var? Bana yaptıkları onca şey için adalet nerede?

İşledikleri tüm suçların hem tanığı hem de kurbanıyım. Eğer hayatıma devam edersem, yaşadığım tüm o kötü şeyler bir anda yok olup gidecek.

O zaman beni mahvettikleri için suçsuzlar. Beni küçük, değersiz ve sefil hissettirdikleri için.

Değil
mi?

Yanlış.

Asla paçayı kurtaramayacaklar. Onları asla
affetmeyeceğim. Hayatıma devam etmeyi sikeyim.

Büyük insan olmayı siktir et.

Elime geçen her şeyi, geriye sadece yıkım kalana kadar fırlatıyorum.

Ve onun şeker kokusu.

Seni hep sevdim.

Sesi göğsümde bir ağrıya neden oluyor. O kadar şiddetli ki dizlerimin
üzerine çöküyorum.

Onun sevgisini

istemiyorum.

İstemiyorum.

O zaman neden bu kadar acıyor?

Chapter 33

Sigara içiyor.

Paketini çaldığımdan beri sigara içtiğini sanmıyorum. Sonunda onun için aldığım tütün çiğneme tabletlerini kabul etti. Yine de birkaç kereden fazla kullandığını görmedim.

Ben de Zach'i daha önce hiç takım elbiseyle görmemiştim. Şimdi bir tane giyiyor.

Pantolon ve ceket siyah ve net, altında beyaz bir gömlek var. Yakası açık ve muhtemelen birkaç üst düğmesi de var.

Buradan söylemek zor. Onunla arasında bir sürü insan var.

Ben.

Balo salonu tıklım tıklım.

Bu başka bir parti; Bay ve Bayan Prince'in yıldönümü. Gerçek bir Kırmızı güller ve kristal kalplerle süslenmiş bir aşk kutlaması.

Bu partiyi haftalardır planlıyorlardı. Bu yüzden sürpriz olmadı ama yine de bariz bir şekilde sergilenen sevgiden dolayı kendimi enayi yerine konmuş gibi hissediyorum.

Bir gecenin her şeyi değiştirmesi ne kadar komik.

Bir telefon görüşmesi ailenizin öldüğü anlamına gelebilir ve üç küçük kelime gecenin bir yarısı çırılçıplak bir odadan atılmanıza neden olabilir.

Uzakta Bayan Prince'i görüyorum, ağır bir şekilde dekore edilmiş bir grup bayanla sohbet ediyor. Ağır ve pahalı. Kendisi de yine aşkın rengi olan gül rengi bir elbise giymiş, bir milyon dolar gibi görünüyor.

Yeni, parlak ve en önemlisi sağlıklı görünmek.

Görünüşe göre makyaj pek çok şeyi gizleyebiliyor. Yine de ne kadar zayıf görüldüğünü gizleyemiyor. Ne kadar kemikli ve gülümsediğinde yapay makyajlı gözlerinin nasıl cam gibi görüldüğünü. Ama sanırım bu insanlar bakmıyor.

Burada kimse her olayda küçülen ve kaybolan bir kadınla ve gözleri insanlar için normal olandan biraz daha şiş görünen mavi saçlı bir kızla ilgilenmiyor.

Şansıma, sakın olmayı başardım ve istediğim gibi odanın ortasında yıkılmadım.

Bacaklarım beni taşıyacak güce sahip ve beynim uygun zamanlarda gülümseyip durmamı ve şampanya kadehleriyle dolu tepsiyi sunmamı sağlayacak kadar mantıklı.

Maggie hasta olduğumu söylememi istedi. Geçirdiğim geceden sonra biraz uyumamın ve dinlenmemin iyi olacağını söyledi. Dünyanın sonu gelmiş gibi hıçkırığa hıçkırığa ağladığım geceden sonra.

Belki de öyledir.

Belki de kıyamettir. Güneş dünyayı kavurdu ve benim gibi bazı şanssızlar dışında tüm yaşam öldü.

Hayatlarının aşkının eskiden olduğu gibi bir zorbaya dönüştüğünü görmek için yaşayanlar.

Tepsimi taşıyarak odada daireler çiziyordum ve şu ana kadar Zach'in yanına gitmekten kaçındım.

Çimenli araziye ve yıldızlı gökyüzüne açılan Fransız kapılarının yanında bir köşeye sıkışmış durumda.

Ve yalnız değil. Eski

çetesiyle birlikte.

Zach, tıpkı bir prens gibi, sırtını duvara dayamış bir şekilde çemberin ortasında duruyor. Arada bir Fransız kapılarından dışarı bakıyor, ciğerlerini tıttırıyor ve şampanya içiyor.

Ashley onun sağında, çok yakınında duruyor. O kadar yakın ki her nefes alışında göğüsleri koluna değiyor. Ona büyük göğüslere düşkün olduğunu söylemek istiyorum - basit ihtiyaçları olan tipik bir adam. Ama söylemeyeceğim. Zor yoldan öğrenmesine izin vereceğim.

Solunda Rob var. Eskiden grubun en çok ses çıkaranıydı ve St. Patrick'teki ikinci günümde bana çelme takan da oydu. Zach'in kimseye yakın olduğunu görmedim, ama eğer seçmem gerekirse, Rob'a en yakın olduğunu söyleyebilirim. Ya da en azından Rob bunu gördü çünkü onun yanından hiç ayrılmadı.

Sonra Chase, Alex ve Samantha var, bir çeşit yarım daire oluşturunyorlar. Açıkçası onları unutmıştım.

Samantha, Ashley'i takip ederdi. Chase kim ne derse desin tekrar eder, Alex de kıs kıs gülerdi.

Ve Zach sessiz oldu. Her şeyi izler ama hiçbir şey söylemezdi.

Şimdi onları bir arada, büyümüş ve milyon dolarlık giysiler içinde görünce, hepsi birbirinin kopyası gibi görünüyor. Uzun boylu, sarışın, güzel ve aynı zalimlik kumaşından yapılmışlar.

Zach karanlık olan tek kişi, doğuştan gelen bir karanlıkla dolu.

Dün gece tanıştığım karanlık.

Ya da belki o karanlıkla uzun zaman önce tanıştım. Ben sadece onun önemli.

Beni ödül olarak çağırdığında, en azından bana bir ödül vereceğini düşünmüştüm.

beni odasından kovmadan önce bir şeyler giyme nezaketini gösterdi.

Neyse, artık biliyorum.

Sonraki bir saat boyunca içki servisi yapmaya ve bu insanların etrafında zigzaglar çizmeye devam ediyor, Zach ve yetişkin yordakçılarından uzakta, çizginin bu tarafında kalmayı başarıyorum. Biri beni diğer tarafa çağırdığı an, zamanımın dolduğunu anlıyorum.

Onlarla yüzleşmek zorunda kalacağımı biliyorum. Beni onlarla *yüzleştirecekler*.

Mavi saçlarıma ve rujuma dudak büken bir grup yaşlı kadına içki servisi yaptıktan kısa bir süre sonra, Ashley'nin son derece nazik ve cıvıl cıvıl sesiyle adımın söylendiğini duyuyorum.

Derin bir nefes alıyorum, her şeyi bırakmadan önce yumruğumu sıkıyorum ve safrayı yutuyorum. Her şey yolunda. Bunu yapabilirim.

Bunu daha önce milyonlarca kez yaptım. Ama bunların hepsi başka bir hayatta olmuş gibi geliyor.

Arkamı dönüp onlara doğru yürüyorum.

Daha doğrusu ona doğru yürüyorum. Görebildiğim tek şey o.

Üzerinde dün gece olanlara dair hiçbir belirti yok. Aynı görünüyor, çarpıcı ve acımasız. Vücudunu bir eldiven ya da bir sevgilinin eli gibi saran takım elbisesi içinde biraz gösterişli bile. *Benim* elim.

Gece yarısı saçları yakasının üzerinden kıvrılıyor ve yer yer yukarı kalkarak ona tembel ve seksi bir görünüm kazandırıyor. Onu gelecekteki partilerde takım elbise giyerken, şampanya yudumlarken ve kalp kırarken hayal edebiliyorum.

Siyah gözleriyle beni gruplarına yaklaşırken izliyor.

Vücudum, aptal, *aptal* vücudum hiç yetişemedi. Hâlâ onun bakışlarıyla ısınıyor. Bütün akşam boyunca yaşadığım, onun da benim onun gibi nerede olduğumu bildiğini düşünmeme neden olan parlamalar.

Onlara ulaştığımda, gruplarının kenarında duruyorum.

"Hey, Cleo," diye araya giriyor Ashley, elini Zach'in koluna sıkıca sararak.

Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi.

Elinden uzaklaşıp yüzüne odaklanıyorum. "Selam."

"Bizden kaçıyor muydun?"

"Onun gibi bir şey."

"Hadi ama," diyor kaşlarını çatarak. "Biz eski dostuz." Grup buna kıkırdıyor. Ben de gülüyorum.

Bu çok bariz bir yalan.

"Evet, kesinlikle."

"Biz hafızanı tazelerken sen de bize hizmet etmeyecek misin?"

Ona bir bakış attım ama sonra bir adım öne çıkarak kendimi gruba dahil ettim. Sonra Ashley sanki onlarla daha önce hiç tanışmamışım gibi tanıştırmaya başlıyor.

"Bu Samantha. Ama sizin için Bayan Bridges, tabii ki."

Bayan Bridges bir bardak alır ve kıkırdar.

O tiz sesi kesmesi için dilini çıkarıp boğazına dolamak istiyorum ama tek yaptığım ona sıkı bir gülümseme atmak. Ashley beni aşağılamanın tatminini ne kadar çabuk yaşarsa, ben de buradan o kadar çabuk çıkabilirim.

Çünkü beni kızdıran şey onun hakaretleri değil. Onun hakaretleri.

Beni etkiliyor.

Orada karanlık, sessiz bir hayalet gibi duruyordu. Geçmişimden gelen bir hayalet. Ashley beni yıllar önce hayatımı cehenneme çeviren insan grubuyla yeniden tanıştırırken, onun sıcak bakışlarının üzerimde patladığını hissedebiliyorum, beni izliyor, tepkilerimi gözlüyor.

Ve hiçbir şey yapmıyor.

Bir el hareketiyle onları durdurabilirdim. Beni hâlâ seviyor musun?

Tüm bunlara rağmen beni sevdin mi?

Bu onun benim aşkıma verdiği cevap.

Onu sevdiğimi biliyor ve şimdi bunu öldürmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Ezmek için, üzerinde tepinmek için. Zorbalıkla kalbimden söküp atmak için.

Dik durmaktan başka ne seçeneğim var?

Sert durmak ve karşı koymak. Midem bulanıyor olsa da cesur olmak. Ona, aslında onu sevdiğimi söylemek. Onu sevdim ve her şeye rağmen seveceğim.

Soğukluğuna, zalimliğine, tacizlerine rağmen.

Beni bir kez daha kurtların önüne atmasına rağmen.

Ashley, Bay Simmons, Bay Brandt ve diğerleriyle tanışma faslının sonuna gelirken, geçen geceki gibi havuza atlasam Zach beni yine de kurtarır mı diye merak ediyorum.

Beni yakalayacak mı yoksa boğulmaya mı terk edecek?

Sonunda beni hayatımın aşkıyla yeniden tanıştırdı. Ona cömert bir el sallıyor. "Ve *bu*, tabii ki bunun kim olduğunu biliyorsun. Bu senin çalıştığın adam: Bay Prince."

Yumuşak dudaklarından üflemeden önce sigarasından bir nefes çekiyor. "Evet, kim olduğunu biliyorum," diyorum, ona bakarak ama hitap ederek

Ashley.

Zach'e gözlerimle diyorum ki, *senin kim olduğunu biliyorum. Bundan daha iyi olduğunu biliyorum. Sadece bunu kabul etmiyorsun.*

Ben daha tepkisini anlayamadan Samantha söze girdi, "Bu senin eski okul üniforman mı?"

Kendime bakıyorum ve fark ediyorum ki, evet, öyle sayılabilir. Beyaz bluz ve siyah etek. Sadece kravat eksik.

Ashley kıkırdar. "Değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm. Kendinden geçmiş gibi görünüyor."

Ah, vücut şakaları. Hiç bitmiyor.

Rob, "Ben görselliği seviyorum," diyor.

Chase aynı şeyi farklı kelimelerle tekrarlar ve Alex kıs kıs güler.

Çevresel görüşümde, Zach'in duvardan çıktığını görüyorum. Hangi sebeple olduğundan emin değilim. Beni savunmak için olamazdı, bu yüzden meseleyi kendi ellerime aldım.

Rob'a döndüm. "Bu bir iltifat mıydı?"

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, göğsüme bakıp iğrenç bir şekilde sırtarak.

"Bilmiyorum. Teşekkür mü etsem yoksa dizlerime mi vursam karar veremiyorum."

Yüzündeki gülümseme kaybolur.

Bundan sonra geri dönmeye hazırım, beni aşağılamaktan mutlu ve memnun olduklarını ve şimdi beni yalnız bırakacaklarını bilerek güvendeyim.

Ama sanırım hala içlerinde daha fazlası var. Çünkü birden ayaklarımın dibinde yavaşça oluşan bir su birikintisi duyuyorum. Kaynağını bulmak için başımı kaldırdım. Ashley içkisini yere dökerken bana bakıp alay ediyordu.

"Oops. Ben sakarım, unuttun mu?" Geniş gözlerle omuz silkiyor. "Evet ve biraz da tek hünerli bir midilliyim."

"Sorun yok Ash. Sanırım temizletebiliriz?" Omuz silkme ve gözlerini büyütme sırası Samantha'da.

"Değil mi? Yani, eminim iş tanımınızda bu da vardır?" Ashley ekliyor.

Önce ona, sonra da ayaklarımızın dibindeki su birikintisine bakıyorum. Yayılıyor, benim ödünç aldığım Mary Janeler'ıma ve Zach'in siyah deri ayakkabılarına değiyor. Tıpkı onun geri kalanı gibi cilalı ve gıcır gıcır.

Yutkunarak, sadece bu tür acil durumlar için belime bağladığım küçük önlükten bir peçete çıkarıyorum.

Tamam, Cleo, bunu yapabilirsin. Bu sadece herhangi bir normal paspas gibi

Dağınıklık.

Dudağımı ısırarak dizlerimin üzerine çöktüm. Zemin bana sertçe çarpıyor

Bunu bekliyor olsam da. Tepsim artık boştu, bu yüzden yanıma bırakıp işe koyuldum.

Peçeteyi su birikintisinin üzerine serdim ve yukarıdan kıkırdamalar duydum.

Yukarıda.

Ama ben buna odaklanmıyorum. Asla onların kıkırdamaları ya da hakaretleriyle ilgili değildi.

ya da alay ederdi. Her zaman onunla ilgiliydi.

Bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayan adam. Şimdi olduğu gibi.

Peçeteyi en kötüsünü emmesi için alıyorum ve sonra kalanını kuru köşesiyle siliyorum. Parmak eklemlerim ayakkabısının sivri ucuna çarpıyor ve kitaplarımı yırtılmış ve koridora saçılmış halde bulduğum güne geri dönüyorum.

O gün de on iki yaşında bir Zach yanıma geldi. Onu önce ayakkabılarıyla gördüm. Sayfalara bastı ve başımı kaldırdığımda bana sırtarak baktı.

O gün çok acımasızdı, ilk g r   te açık olduğum  ocuk.

Bu gece de kafamı kaldırdı ımda onu bana bakarken buldum. Ama sırtıtmak yerine yüzü bombo  ve bakışları yanıyor.

Belki o da uzun zaman önceki o günü hatırlıyordu. Ya da belki dün onu nasıl yıkadığımı ve topuklarımın üzerine oturup onu nasıl ağzıma aldığımı, onu nasıl sevdiğimi düşünüyordu.

O zaman da bir prene benziyordu, şimdi de öyle görünüyor. Muhtemelen ben de öyle görünüyorum.

Ona hizmet eden alçakgönüllü hizmetçi.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, kirli peçeteyi tepsinin üzerine bırakıyorum. "Sen

Yalan söylüyorsun."

Yüzünde beni duyduğuna dair bir belirti yok ama duyduğunu biliyorum.

Kırık kalp atışlarımı duyabildiğini de biliyorum.

"Benim değilsin, değil mi? Hiçbir zaman olmadın." Bunun üzerine çenesi sıkıştı.

Gözleri alev alev yanıyor ve tenimden yükselen buharı hissedecek kadar sıcakla ıslanıyorum. Ondan bir cevap beklemiyorum. Ama o yine de bir cevap verdi.

"Ama sen benimsin, değil mi?"

Ses tonunu okuyamıyorum. Bütün gece benimle konuştuğu ilk kelimelerin tonunu. Küçümseyici mi? Hakaret mi?

İnançsızlık mı?

Her neyse. Ona gerçeği söyleyeceğim.

Başımı salladım. "Aptalca."

"Aptalca," diye kabul ediyor.

"Ve bunu kanıtlamaktan bıktım."

Geri çekiliyorum ve tüm yordakçılarının açık ağızlarına bakıyorum. İç çekerek ellerimi belime koyuyorum.

Sonra gülümserim.

"Ashley, yeniden tanıştırdığın için teşekkürler." Eğildim ve Mary Janelerimi teker teker çıkardım. "Ama buna hiç gerek yoktu. Kim olduğunuzu hatırlıyorum. Hepinizi hatırlıyorum. Sizler asla bir şey olamayacak insanlarsınız. St. Patrick'teyken de değildiniz, şimdi de değilsiniz. Ayrıca size kafamda Deccal'in yordakçıları diyorum. Anti-Christ, Zach oluyor."

Samantha'ya sesleniyorum ve göğüslerimi gösteriyorum. "Yani bunlara... göğüs deniyor. Kendinizde olmadığında ne olduklarını bilmek zor." Konuşmaya devam ederken üstteki iki düğmeyi açıyorum. "Ama eminim babandan kibarca istersen sana bir çift alır."

Rob, Chase ve Alex'e diyorum ki, "Sapıklık yapmayı ve hizmetçilere asılmayı bırakın. Sizin gibi adamlar yaşlandıkça beni kaşıntı pudrası kullanmaya zorlayan ürkütücü orta yaşlı adamlar haline geliyorlar. Kaşıntı pudrasını üzerinizde kullanmamı istemezsiniz, değil mi?"

Gözlerini dikmiş bana
bakıyorlar. Sonunda Zach'e
döndüm.

Gözlerinin içine bakarak saçlarımı çözüyorum. Yavaşça, metodik olarak.

Çıkan her düğümle yeniden nefes alabildiğimi hissediyorum.

Saçlarımı salıvermeyi bitirdikten sonra salladım ve ona sıkı bir gülümseme attım. "İstifa ediyorum. Oh, ve," şok olmuş Ashley'e dönüyorum. "Zach'in koluna sürtünme şeklin? Bu işe yaramayacak. O daha büyük göğüslü, daha kıvrımlı kızlardan hoşlanır. Bilirsin, benim gibi birini."

Bununla birlikte arkamı dönüp balo salonunu terk ediyorum, yalınayak, uzun mavi saçlarım sırtıma doğru sallanıyor.

Çıkışa ulaştığımda, yalnız bir kadeh şampanya görüyorum ve onu geri atıyorum.

Biraz şokta olabilirim çünkü zerre kadar pişmanlık hissetmiyorum. Pişmanlık yok. Bir tane bile.

Evimi geri alamayacağım ve zaten istemiyorum da. Ailemi geri getirmeyecek ve bir süre bağlarımı koparmak zorundayım.

Gidip hayat bulmalıyım.

Koridorda yürürken, o yolculuğa çıkmaya karar verdim. Tanrı'ya yemin ederim. Artık bahane yok.

Peki ya orada kimse adımı bilmiyorsa? Yalnızsam ne olmuş? Kendim varım ve mavi arabam var.

Koridorda yürüyorum ve bir odanın önünden geçerken bir çarpma sesi duyuyorum - dün gece Zach'in odasında duyduğum türden şiddetli bir çarpma değil ama yine de. Sanırım bir çatırtı. Çünkü ardından bir inilti geldi.

Duruyorum ve kapıya doğru sürünüyorum. Tokmağı çevirdiğimde açık olduğunu görünce şaşırdım. Nedense içeride her ne oluyorsa kilitli kapılar ardında oluyormuş gibi hissediyorum.

Ve haklıyım.

Kapıyı açıp kafamı içeri sokuyorum ve orada aşkları kutlanan sözde mutlu çifti görüyorum.

Bay ve Bayan Prince.

Boyları arasında büyük bir fark var ve şu anda bu en tehlikeli şekilde

ortaya çıkıyor. Bay Prince ondan daha küçük,

Daha ince bir çerçeve ve eli Zach'in dün sorduğu bileğin etrafına sarılmış.

Ona bir şeyler söylüyor, ama benim bile duyamayacağım kadar alçak bir sesle ve kadın yarım yamalak bir cevap verince, ona veriyor.

Aman Tanrım.

Ona vuruyor, yanağına tokat atıyor ve kız neredeyse hiç ses çıkarmıyor. Bir inilti, hepsi bu. Benim duyduğumdan bile daha düşük.

Ses çıkarmaması için ona kaç kere vurdu? Sessiz olması için eğitilmesi için mi?

Ona tekrar vuracaktı gibi görünüyordu ve ben kapıdan içeri daldım.

"Ondan uzak dur," diye bağırarak üzerine atıldım.

İkisi de aniden ortaya çıkmamdan ürkmüş görünüyorlar. Ve mutsuz. Ama umurumda değil.

"Senin derdin ne, seni yaşlı pislik?" Ona ulaştığımda göğsünü itiyorum. "O senin karın! Ve o hasta."

Zach'in babası donakaldı ama sadece bir saniyeliğine, hırlayıp bana saldırmadan önce. Misilleme olarak beni itti ve Tanrım, acıttı.

Göğsüm hırpalanmış gibi hissediyorum ve o beni sadece birkaç adım geriye itti.

Zorlukla nefes alarak tekrar üzerine yürüdüm. Hem yumruklarımla hem de kelimelerimle. "Sen bir zorbasın, bunu biliyor musun? Lanet olası bir zorba ve seni çok fena benzeteceğim."

Ne demek istediğimi göstermek için yüzüne yumruk atıyorum. Kafası yana savruldu ama hemen toparlandı.

"Seni kaltak," diye hırlıyor bana.

Arka planda Zach'in annesinin çığlıklarını duyuyorum. *Kes şunu, ona zarar verme. Buraya gelebileceğini kim söyledi?*

Ama sonra, işitme duyum boka sarıyor.

Zach'in babası bana öyle sert bir tokat attı ki yere yığıldım, dizlerim kırıldı ve nefesim kesildi.

Kendime gelmem birkaç dakikamı alıyor.

Nefes almak için birkaç dakika ve bu acıya rağmen yaşayacağımı fark etmek için birkaç dakika.

Tam ayağa kalkıp Bay Prince'e geri dönmeyi düşünecek kadar enerji topladığım sırada yanımda biri beliriyor.

Tina ve Grace.

İkisi de beni oturtuyor, iyi olup olmadığımı soruyor ama ben hala biraz şaşkınım. Nasıl olup da burada, yanımda olduklarını anlayamıyorum.

Partide olmalılar.

Uzaktan gelen sesleri hesaplayamıyorum. Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalışıyorum ve Zach'i gördüğümde acı içinde nefes alıyorum.

Babasının üzerine eğilmiş, aslında onu domaltmış ve yumrukluyor.

Onu.

Tekrar tekrar. Tekrar ve tekrar.

Yumrukları vahşice ve kolu öfkesiyle dalgalanıyor. Tanrım,

Böyle korkunç. Çok kızgın ve dengesiz.

Neredeyse babası için üzüleceğim.

Yan tarafta bir yerde Bayan Prince'in bağırdığını duyuyorum. Bazı çalışanlar onu tutuyor. Birkaçı da muhtemelen onu durdurmak için Zach'e doğru ilerliyor.

"Zach," diye fısıldıyorum.

Beni duymasına imkân yok ama yine de tekrar deniyorum.

"Zach, dur."

Babası hareket etmiyor ve eminim onu öldürmüştür. Ya da öldürmediyse, öldürecektir.

Aniden durduğunda ona tekrar söylemek için ağzımı açıyorum.

Nefes nefese, Tanrı'ya şükür hayatta olan babasının yakasına yapışır ve hırlar, "Ona bir daha asla dokunma. Anlıyor musun? Bir daha asla. Çünkü seni ellerimle öldürürüm. Üç yıl önce yapmam gerektiği gibi. Ve bu sefer annem gelip seni kurtarmayacak."

Babası ona cevap vermiyor; verebileceğini sanmıyorum.

Zach bir sarsıntıyla onu bırakıp ayağa kalkıyor ve her zaman kuzeyi gösteren bir pusula gibi bana dönüyor.

Gözleri korkuyla parlıyor ve bana doğru bir adım atıyor, ama sonra kıyamet kopuyor.

Polisler içeri girdiğinde oda kaosa sürüklenir.

Birisi 911'i aramış olmalı. İçeri girdiler, odanın durumunu kontrol ettiler, ağlayan Bayan Prince ile konuştular, emir vermeye başladılar.

Ve ben daha ayağa kalkamadan Zach'i götürdüler.

O kadar hızlı oluyor ki başım dönüyor ve midem bulanıyor.

İçlerinden biri bana yaklaşıyor ve doktorla işim bittikten sonra bir açıklama yapmam gerektiğini söylüyor.

"Doktor mu var?" Şok olmuş, şaşırmış ve şu anda aklıma bile gelmeyen bir sürü şeyle soruyorum. "Ne... Zach'i nereye götürdün?"

"Sorgulanmak üzere içeri alındı," diyor kayıtsızca. "Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

"Ama o..."

O arkasını döndüğünde ben de geri çekiliyorum ve ardından kucaklamalar ve sempati seline kapılıyorum.

Biri omuzlarımda ağlıyor. Başka biri beni bir sandalyeye oturtuyor ve bir yudum bile almadığım bir bardak su uzatıyor.

"Sadece annesini kurtarmaya çalışıyordu," diye fısıldıyorum kimseye, Zach'i götürdükleri kapıyı izlerken.

Ama biri cevap veriyor. Tina.

Önümde diz çöktü. "Hayır, seni kurtarmaya çalışıyordu."

Chapter 34

Bay Prince'e karşı suçlamada bulunmadım. İsteyip istemediğimi sordular.

Ama bence bu sadece bir formaliteydi. Burası Princetown; kimsenin Prenslere dokunabileceğini sanmıyorum.

Bana ne gördüğümü ve tüm bunların nasıl ortaya çıktığını sordular. Onlara Bay Prince'in tokadını ve istismarla ilgili şüphelerimi anlattım. Bayan Prince'in bileği, görünüşe göre işaretlenmiş.

Bayan Prince kocasına sebepsiz yere saldırdığını iddia ediyor. Ama sanırım kocası beni itip kakmaya başladığında, gürültüden dolayı insanlar çoktan kapıdaydı ve beni kurtarmaya koştular ve ne olduğunu gördüler.

Elinin, kızın makyajlı yanaklarında bıraktığı büyük bir izden bahsetmiyorum bile.

Gitmeme izin vermeden önce beni sorgulamaları ve tekrar sorgulamaları birkaç saat sürdü. Doktor beni çoktan taburcu etmiş, sadece dudağında küçük bir yırtık olduğunu ve sakın olmam gerektiğini söylemişti.

Ayrılmadan önce onlara Zach'i ve ona ne olacağını soruyorum.

İçlerinden biri bana sert bir cevap veriyor, sorgulama için daha uzun süre tutulacağını ve bilmem gereken tek şeyin bu olduğunu söylüyor. Beni dışarı çıkaran polis bana gerçek haberi veriyor - çünkü genç, çaylak, belki de, ve ona güney yakasından olduğumu söylediğimde, neşeleniyor.

"Şiddet yanlısıydı. Buna şüphe yok ve aleyhinde kullanılabilecek bazı şeyler söyledi."

"Ne gibi?"

Etrafına bir göz attı ve "Tanıkların önünde babasına karşı tehditler savurdu" dedi. Dehşet dolu bakışlarım karşısında aceleyle açıklamaya başladı: "Bakın, Bay Prince hayatta ve tekmelediği sürece, bir şey çıkacağını sanmıyorum. Saldırıya uğradığını gören insanlar var ve çoğu onun seni savunmak için hareket ettiğini doğruladı. Bu sadece bürokratik bir saçmalık."

Seni kurtarmaya çalışıyordu.

"Çoğunu söyledin. Neden hepsi değil?"

Dudaklarını büzüyor.

"Annesi, değil mi? Bunu inadına yaptığı konusunda ısrar ediyor."

Sessizliği bunu doğruluyor.

Tanrım, şu lanet kadın.

Daha fazla konuşmadan Maggie ve Tina'nın bana doğru yürüdüğünü görüyorum. İkisi de endişeli görünüyor ve bana ulaşır ulaşmaz tüm soruları sıralıyorlar.

Beni polisin elinden çekip aldılar ve binadan çıkmama yardım ettiler. Zach'in sorgulanmak üzere tutulduğu bina.

Pleiades'e döndüğümde Tina beni yatağıma yatırıyor ve Maggie bana çay getiriyor. Ağrı için bana bir hap veriyor, ki açıkçası hiç hissetmiyorum. Ama yine de alıyorum.

O gece uyuyamadım. Zach'in nerede olabileceğini düşünerek dönüp durdum. Geri döndü mü ya da iyi mi diye.

Sabah, onun nezarethanede olduğunu ve hafta sonu boyunca orada kalacağını öğrendim.

Haberi duyduğumda mutfak adasıdaydım ve Maggie gelip beni durdurduğunda çoktan bar taburesinden kalkmışım. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Kendine iyi bakmalısın."

"Ama -"

"O iyi olacak. Tüm kıdemli personel karakola gittik ve Bay Prince'in son birkaç yıldır nasıl tacizde bulunduğu dair ifademizi verdik. Zach'i hiçbir şey için tutmayacaklar. Sadece kendi ağırlıklarını ortaya koymaya çalışıyorlar."

Ona inanamayarak bakıyorum. "Tacizden haberin var mıydı?"

Üzüntüyle iç çekerek beni oturttu. "Evet. Tüm eski personel. Biliyorduk."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü biz sadece... personeliz. Kimse bize inanmazdı. Ayrıca, Bayan Prince hiç ortaya çıkıp suçlamada bulunmadı. Onlara karşı biz varız. Bu kasabanın sahibi onlar. Bu sefer tanıklar ve kanıtlar vardı. Derisinde izler var. Bir şey çıkar mı emin değilim ama şüphe uyandıracaktır."

Sonra aklıma bir şey geldi. Korkunç bir şey.

"Sence babası ona karşı suç duyurusunda bulunur mu?"

Bay Prince hastanede ama iyileşeceğini söylüyorlar. Eğer iyi olmasaydı Zach'e ne olacağını düşünmek bile istemiyorum.

Bu sefer Maggie'nin gülümsemesi daha da hüzünlü ve bu benim yorgun ve acıyan kalbimi hızlandırıyor.

"Bu insanları anlamıyorsun Cleo," diye açıklıyor. "Tek önemsedikleri şey görünüşleri. Efendi Zach geri döndüğünde, onu kovan kendileri olduğu halde bir parti düzenlediler. Nereye gittiği konusunda yalan söylediler. Taciz ve Bayan Prince'in hastalığı hakkında da yalan söylediler. Bu konuda da yalan söyleyecekler. Yani dünyaya karşı Prens'in sözü olacak. Ve bu onların dünyası."

O haklı.

Bu onların dünyası. Onlar kontrol ediyor. Hikayeyi onlar yazıyor. Dedikoduları onlar yayıyor.

Beni onlardan ayıran sınırı, çizgiyi geçmek istiyorum. Bu beni bu boktan şehirden ve boktan insanlarından çok ama çok uzağa götürüyor.

Tüm bu çılgınlık içinde herkese istifa ettiğimi söylemeyi unuttum.

Tina vardiyasından döndüğünde, onu ve Maggie'yi - herkes beni ziyaret ederken o bütün gün bakıcılığımı yaptı - oturtup onlara anlattım. İkisi de benim adıma mutlu oldular. Gidip keşfetmemi istiyorlardı. Ailemi kaybetmeden önce yapmak istediğim şeyleri yapmamı. Sadece uzun zamandır bunları yapmaktan korktuğumu bilmiyorlardı.

Sadece o biliyor.

Geceyi toparlanarak geçirdim. Yanımda çok fazla şey olduğundan değil ama yine de. Zach'in beni evden kovarken fırlattığı siyah tişörtü paketlemeye gittiğimde, annemin geceliğinin onun odasında olduğunu fark ediyorum.

Nasıl olduysa bunu unutmuşum.

Anneme ait son bir şeyden ayrılmanın beni mahvedeceğini düşünmüştüm. Sanki yeniden ölmüş gibi olacaktı.

Ama ben iyiyim.

Geceliği ona ait değil, evimiz de öyle.

Ayrıca, Zach'in benden bir şeylere sahip olduğunu bilmek beni mutlu ediyor. Onun içgüdüğü bunu atmak olurdu. Ama yine de.

Toparlanmam bitince oturup bir mektup yazıyorum.

Plansız ve dürtüsel. Ama başladığımda duramıyorum.

Ertesi gün, Pazar, herkesle vedalaşmak ve son maaşımı almakla geçti. Bayan S. her zamanki gibi sertti. Ama yine de Bayan Prince'i kurtarmaya gelerek çok cesurca bir şey yaptığımı söyledi. Zach'in *beni* nasıl kurtardığı hakkında bir şey söylemiyor ama neyse. Zaten bir şey söylemeye hakkı yok. Artık onun için çalışmıyorum.

Leslie ve Grace bana sarılıyor, üzerime titriyor ve ziyaret ettiğim yerlerin fotoğraflarını onlara göndermemi söylüyorlar.

"Senden hoşlandığını hep biliyordum," diye fısıldar Grace.

Gözlerim doluyor ve başımı sallıyorum. "Evet. Benden hoşlanıyordu."

Sonra en çok özleyeceğim küçük çocuğa veda etme zamanı geldi:

Art.

Son akşamımı onunla geçirdim. Film izliyoruz. Ona en sevdiği kreplerden yapıyorum. Ona en sevdiği hikayeyi okudum.

"Zach nerede?" diye soruyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve bir öksürükle örtbas etmeyi başardığım küçük bir nefes çıkıyor. "Dışarıda. Ama geri dönecek."

"Ne zaman?"

"Belki yarın."

"O da senin gibi gidecek mi?" diye soruyor, masum ve üzgün bir ifadeyle bana bakarak.

Gözler.

O zaman gözyaşlarımı tutamıyorum.

Teknik olarak, Art'ın hiçbir şey için Ben. Biz Yapma.

Paylaş a kan

ilişki. Geçen seneden önce onu tanıımıyordum bile, ama sanki çok uzun zamandır tanıyormuşum gibi hissediyorum.

O benim küçük kardeşim. Benim bebeğim. Benim gibi yetim ve zorba. Ve benim gibi, Zach'e tamamen aşık.

Elini tutuyorum ve minik parmaklarıyla oynuyorum. "Evet. Ama biliyorsun ki

Ne?"

"Ne?"

İlk parmağını öpüyorum. "Bir gün sen de gideceksin."

"Ben mi?"

İkinci parmağını öptüm. "Evet. Bu kasabadan ayrılacaksın ve gerçekten güzel bir yere gideceksin. Belki göllerin ve dağların olduğu, gökyüzünün ve kışın çok güzel olduğu bir şehre ya da başka bir kasabaya. Belki kar yağar. Karı sever misin?"

İşiliyor. "Hiç görmedim."

"Biliyorum. Sıcak bir yerde yaşıyoruz, değil mi?" Artık üçüncü parmağındayım. "O zaman karlı bir kasabaya gideceksin ve orayı çok seveceksin. Ve tüm bu ilginç insanlarla tanışacaksın ve tüm arkadaşlarını edineceksin."

"Okuldaki çocuklar gibi mi olacaklar?"

Önce dördüncü parmağına, sonra da başparmağına bir öpücük konduruyorum. "Olabilir. Zorbalar her yerde, biliyorsun. Her şekil, boyut ve yaşta olabilirler. Ama Zach'in ne dediğini hatırlıyor musun? Zorbalar asla değişmeyecek ama biz değişeceğiz. Değişeceğiz, büyüyeceğiz ve bir gün onların ne yaptığı bizim için önemli olmayacak. Kendimiz olacağız. Daha güçlü, daha cesur benliklerimiz."

Hâlâ gülümseyerek başını sallıyor. "Evet, çok cesur olacağız, dokunmayacaklar

bize

." Sonunda avucunun ortasını öpüyorum. "Evet."

Bugün pazartesi.

Ayrıldığım gün ve Zach'i bıraktıkları gün.

Polis karakolunun dışında onu bekliyorum. Güneşin kavurduğu ve nemin cayır cayır yaktığı sıcak bir sabah olacak gibi görünüyor.

Ama sonra kendime bunun önemli olmadığını hatırlatıyorum. Bunun için burada olmayacağım. Bugün sınırı geçip kuzeye gideceğim. Karlı ve kışlı bir yere. Böylece Art'a tüm fotoğrafları gönderebilirim.

Caddenin karşısında beklerken gözlerim girişe çivilenmiş durumda ve kapı açılıp beklediğim adam ortaya çıkar çıkmaz mavi arabamın tamponundan aşağı atlıyorum.

Zach'in gözleri hemen bana kaydı ve adımının ortasında durakladı. Sanırım beni beklemiyordu.

İnsanları şaşırtmayı severim.

İlk şoku atlattıktan sonra hareket etmeye başladı. Uzun bacakları merdivenlerden aşağı atlıyor ve önümde durana kadar asfaltı yiyor.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, terli avuçlarımı kalçalarım sürterek.

Üzerimde her zamanki omzu açık tişörtüm, şortum ve deri botlarım var. O ise parti gecesinden kalma kıyafetlerini giymiş; beyaz gömleği lekeli ve kırışık, siyah pantolonunun içine yarım yamalak sokulmuş, takım elbise ceketi ön kolunun üzerinden sarkıyor.

"Hey," diye cızırtılı, zor çıkan bir sesle mırıldanıyor.

"İyi misin?" Sorduğumda başını salladı, çenesindeki kalın kirli sakal güneşi yakalıyordu.

Gözleri dudağıma gidiyor. "Sen mi?"

Köşedeki küçük hassas kısma dokunuyorum. "Evet. Önemli bir şey değil." Burun deliklerinin genişlemesi bana hiçbir şey *olmadığını* söylüyor.

"Beni kurtarmaya geldiğinizi söyleyen tanıklar vardı. Derhal." Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Bunun için teşekkürler." Bir süre beni inceledi. "Onu öldürmeliydim."

Gözlerim irileşiyor ve etrafta polis var mı diye etrafı tarıyorum. "Böyle söyleme. Daha eve bile gelmedin."

"Gerçek bu."

Başımı sallayarak iç çektim. "Benim yüzümden insanları öldürmeye kalkma, tamam mı? Bu pek de bir sebep sayılmaz."

Dağınık saçları çok nadir görülen bir esintiyle dalgalanıyor. "Benim için tek sebep bu olabilir: sen."

Kabaca söylediği bu söz üzerine bir adım geri çekildim ve kalçalarımı tampona bastırdım.

Birkaç dakika sessizlik oldu. Garip ve ağır.

Ayakkabılarının kaldırımında sürünerek bana yaklaştığını duyuyorum. "Mavi, ben -"

"Yani baban suçlamada bulunmuyor mu?" Onun yerine hızlıca konuşuyorum. Ne söyleyeceğini bilmiyorum ama duymak da istemiyorum.

"Yapmaz," diye alay ediyor. "Bu onun için yeterince skandal." "Yıllar önce onu gerçekten dövdün mü?"

Küçük bir baş sallama. "Yaptım. Annem **b e n i** durdurup dışarı atmadan önce birkaç yumruk attım."

"Peki şimdi? Suç duyurusunda bulunacak mı?"

Acı, kalbi kırık bir gülümseme. "Onun yapmayacağı bir şeyi yap.

" "Bu hala bir sır mı? Hasta olduğu mu?"

Omuz silkiyor. "Uzun sürmeyecek. Onu tıbbi bir hastaneye götürmek zorunda kaldılar.

O gecedен sonra tesis."

"Evet. Bana söylediler." Yutkunarak, "Özür dilerim. Annen için. Bunu hiç... hiç söyleyemedim."

Başını sallayarak kabul ediyor. "Babam. Sanırım her zaman öfke sorunları vardı. Ya da en azından bana karşı vardı. Ben çocukken pek sabırlı değildi. Belki de ona kendi çocukluğunu hatırlattığım içindir - o da disleksiktir. Büyükbabamla hiç tanışmadım; ben doğmadan önce ölmüş. Ama babam için çok iyi bir baba olmadığını tahmin edebiliyorum. Bilemiyorum. Anneme saldırdığı gece, sanırım ona ilk kez vuruyordu."

Başını sallayarak devam ediyor: "Onu kendisinden uzaklaştırıp yumrukladığımda, bunun benim hatam olduğunu söyledi. Her zaman berbat, asi bir çocuk olduğumu ve babamın benim yüzümden bu kadar stresli olduğunu söyledi. Bana gitmemi söyledi. Her zaman ayrılmak istemiştım, her zaman kaçmak istemiştım ama bunun böyle olacağını hiç düşünmemiştim. Her neyse, ayrıldım çünkü her şeyi zehirliyordum. Seni kirletiyordum, seni nefretimle lekeliyordum. Görünüşe göre babamı şiddet yanlısı bir adama dönüştürüyordum. Ve asla geri dönmeyecektim."

Durakladığında, boğuk bir fısıltıyla ekliyorum, "Ama annen hasta."

"Evet. Nora beni aradı ve annemin kanser olduğunu söyledi." O izin verir

sert bir kahkaha attı. "Güldüğümü hatırlıyorum. *İyi, bunu hak ediyor* diye düşündüğümü hatırlıyorum. Annem ben çocukken beni kurtarmaya hiç gelmedi. Sanırım bu beni babamın davranışlarından daha çok incitti. Babamın benim yüzümden ne kadar strese girdiğini ve bunun babamla olan ilişkisini nasıl etkilediğini hep dert ederdi. Ve sonunda, onu kurtarmaya geldiğimde beni evden kovan da o oldu. Geri dönüp ona bakmak gibi bir niyetim yoktu. Ama bir şey beni bisikletime atlayıp yola çıkmaya itti."

Aşk gibi bir şey.

Kendimi ayakta tutmak ve onun önünde çökmemek için yanağımın içini kan tadı gelene kadar ısıırıyorum.

Zach bir şey söylememi ister gibi bana bakıyor. Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Elimdeki tek şey ona mektupta yazdıklarım.

İçimi çekerek ona "Sana bir şey söylemem gerek" diyorum. Bir süre beni inceliyor, gözleri çok yoğun. Sonra yutkunur ve başını sallar. "Tamam."

Elimi uzatıp arka cebimden zarfı çıkardım. "Sana bir mektup yazdım." Dudağını yalayarak zarfa bakıyor. "Çünkü sana söylemeden önce düşüncelerimi yazmak istedim. Okumayacağını biliyorum. Bunu biliyorum. O yüzden sana okuyacağım. Sorun olur mu?"

Elleri iki yanında yumruk olmuş ve çenesini sıkıyor. "Evet."
"Tamam."

Zarfı açıyorum ve iki ince kâğıt çıkarıyorum. Bunu yazmak için harcadığım zamana göre çok kısa görünüyor ama yine de çok uzun, çünkü şimdi bunu ona okumam gerekiyor.

Burnumu çekerek sayfaları açıyorum ve daha iyi dengede durabilmek için ayaklarımı uzatıyorum. Şimdiden o kadar sarsılmış durumdayım ki, en ufak bir dürtmede yuvarlanacağım.

"Tamam, şiir gibi bir şey değil ama işte başlıyoruz..." Başlıyorum, *"Sevgili... seni, seni seviyorum. Bunu duymak istemediğini biliyorum. İstemiyorsun bile; bunu bana yeterince söyledin ama söylemek zorundayım çünkü bu benim gerçeğim."*

On yaşımdan beri bu benim gerçeğim. Seni ilk kez gözaltı odasında gördüğümünden beri. Korkmuştum, açtım ve ağlamanın eşiğindeydim. Ama sonra seni arkadaki banklardan birinde otururken buldum. Başın dönüktü ve pencereden dışarı bakıyordun. O büyük su fıskiyesine öyle odaklanmıştın ki içeri girdiğimde beni fark etmedin bile. Neden izlediğini bilmiyorum - gerçi şimdi mavi olduğu için baktığını biliyorum; o rengi seviyorsun. Her neyse, bir şey hissettim. Tam karnımda..."

Bu noktada durmak zorundayım çünkü şu anda ben de aynı şeyi hissediyorum. Yıllar önce hissettiğim vızıltının aynısını. Kelebekler.

Gözümü kırıyorum ve tekrar devam ediyorum. " Yıllar sonra büyüüp arzunun ya da tutkunun ne demek olduğunu anlayana kadar bunun ne olduğunu bilmiyordum. O zamanlar tek bildiğim seninle konuşmak istediğimdi. Ve konuştum da. Pek iyi sonuçlanmadı. Bana kaba davrandın. Ve kabaydın. Yıllarca kavga ettik. Yıllarca birbirimize karşı acımasızdık. Bazen sen benden daha fazla. Ama yine de, bu beni kızdırdı. Beni acılaştırdı. Midemi bulandırdı. Şimdi nedenini anlıyorum. Çünkü seni sevdim ve senin de beni sevmeni istedim."

Burnumu çekiyorum ve yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyorum. Devam etmek zorundayım. Eğer şimdi söylemezsem, bir daha asla söyleyemeyeceğim.

Zach'in ne düşündüğünü bilmiyorum. Ona hiç bakmadım. Şimdiye kadar bakışlarımı kağıttan ayırmadım.

" Ama benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senin hakkında konuşmak istiyorum. Sana kendi gerçeğini söylemek istiyorum.

Gerçek şu ki, sen de beni seviyorsun. Ben seni sevdiğim sürece sen de beni sevdin. O ilk gün dönüp gözlerini bana diktiğinde sen de bir şeyler hissettin. Benim karnımda hissettiğim bir şeyi muhtemelen sen de göğsünde hissettin. Benim için kelekler, senin içinse bir kıvılcımdı belki. Hissettiğin diğer kıvılcımlardan farklı bir kıvılcım. Daha iyi olmak istemene neden olan o kıvılcım. Beni arkadaşlarından ve onların şakalarından kurtarmak istemene neden oldu. Ama yapmadın.

Çünkü nefret dolu bir yerden geliyorsunuz. Sevginin bir zayıflık olduğunu düşündüren bir yerden geliyorsun. Bu yüzden ne zaman bana karşı bir şeyler hissetsen, onu kendi ellerinle parçaladın. Beni incittin. Beni ağlattın. Sana kızmamı istedin. Ve bu yüzden kendine kızdın.

Sırrının benimle güvende olduğunu bilmeni istiyorum. Kendin için istediğin son şey bu iken aşık olma hatasına düştüğünü asla kimseye söylemeyeceğim. Birbirimiz için yaratıldığımızı kimseye söylemeyeceğim. Ruhlarımızın aynı kumaştan yapıldığını. Ya da yıldızlarda yazılı olduğumuzu. Tek yapacağım onları izlemek. Yıldızları yani. Her gece nerede olursam olayım. Tek yapacağım seni hatırlamak ve geçirdiğimiz zamanı hatırlamak..."

Gözyaşlarımı tekrar siliyorum. Sayfaların üzerine düşüyorlar, büyük, sulu damlalar oluşturuyorlar, mavi mürekkebi bulaştırıyorlar.

Bu son bölüm. Bunu atlatmak zorundayım, sonra çekip gideceğim. Sonsuza kadar. Hayatıma başlayacağım.

" Sevdiğiyile birlikte olmak her aşığın dileğidir. Ama ben asla seninle daha fazla zaman geçirmeyi dilemeyeceğim. Birbirimizin yollarını hiç kesiştirmememiz için dua edeceğim. Bu son görüşmemiz olsun. Çünkü sana duyduğum bu aşk, beni çok koruyor. Eğer kalırsam, bir gün onu öldüreceğini biliyorum. Onu benden alacaksın. Ve bunun olmasına izin veremem. Seni zamanın sonuna kadar sevmek istiyorum. Ay kararana ve yıldızlar sönene kadar.

"Senin, benim."

Bitirdiğimde ellerim titriyordu. Bacaklarım da. Sesim, nefesim.

Daha önce hiç bu kadar acı çekmemiştim. Ölüyormuşum gibi hissediyorum. Ya da aslında, yaşamak gibi.

Onsuz.

Ve ben daha hiçbir yere gitmedim.

Hâlâ buradayım, önünde duruyorum, ayakkabılarına bakıyorum, on yaşındayken ona aşık olmuş aptal bir kız gibi ağlıyorum.

Sayfaları ellerimde buruşturuyorum ve yukarı bakıyorum. Gördüğüm şey beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti.

Bir çocuk görüyorum, yorgun ama yakışıklı bir çocuk, sanki onun dünyasıymışım gibi bana bakıyor. Çenesi gergin ve sert, gözleri, o koyu, *kara* gözleri cam gibi ve kırmızı çerçeveli.

Onlarda öyle bir kırılganlık var ki sanki rollerimiz tersine dönmüş gibi hissediyorum.

Sanki ben keskin bir nesneyim, belki bir bıçak, o ise benim kırılgan şeyim, ipekten yapılmış bir çarşaf.

Mektubu bugün her nasılsa esen hafif rüzgâra bırakıyorum. Başka bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama onu yine durduruyorum. Çünkü görünüşe göre konuşmam bitmedi. "Benim için bir şey yapar mısın?" "Ne istersen."

Bu muhteşem ama bir o kadar da alaycı adamı düşünerek hüznle gülümsüyorum.

Onu okumaya teşvik ettiğim ama onun içine kapandığı onca zamanı düşünüyorum. İçine kapanır, utanıyormuş gibi ketum davranırdı. Annesine baktığı ama bunu bir sır olarak sakladığı günleri düşünüyorum.

Onun öfkesini, nefretini düşünüyorum. İntikamcılığını.

"İntikamının ne olduğunu biliyor musun, Zach? Mutlu bir hayat yaşamak. Onlardan ve istismarlarından uzak bir hayat. Kendin için daha fazlasını istemekten utanmadığın ya da utanmadığın bir hayat. Annene baktığın, sokaktaki bir yabancıya yardım ettiğin ya da bir çocuğu delikten çıkardığın bir hayat. Bir kitap okuduğunuz ve bundan gurur duyduğunuz bir hayat. Bu hayatı yaşamayı istiyorum, Zach, tamam mı? O hayatı benim için yaşamaya çalış. Çünkü alternatifi benim için idrak bile edilemeyecek kadar acı verici."

Ve sonra, daha fazla dayanamıyorum.

Gitmeliyim yoksa burada durup onu izleyerek kendimi delirteceğim. Çok kırık ve berbat ve bir tür rüyadan.

Arabanın şoför tarafına koştum, içine atladım ve çalıştırdım. Gaza basıyorum ve bir solukta dışarı çıkıyorum.

Dikiz aynasına bakmıyorum, ta ki bir virajı dönmek üzereyken onun gözümün önünden sonsuza dek kaybolacağını bilene kadar.

Orada duruyor, onu bıraktığım yerde.

Takım elbisesinin ceketi yerde, elleri iki yanında gevşek duruyor ve saçları nadir esen rüzgârda sallanırken oradan hızla uzaklaşmamı izliyor.

Onun o son bakışından sonra, hiçbir şey yok. Onsuz bir hayatım var.

Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor. Gerçi bunun araba fobimden kaynaklandığını da biliyorum.

Arabayı park ediyorum ve arabadan düşüp kaldırıma kusuyorum.

Tüm bunlar olurken aptalca bir şekilde onu son bir kez öpmediğimi düşünüyorum. *Aptal*, aptal kız.

Chapter 35

The Dark Prince

Onun peşinden gidiyorum.

O benim olduğu için değil, ben onun olduğum için.

Çünkü bunu ben daha bilmeden o biliyordu.

O gittikten sonra, hafif rüzgarda bıraktığı kağıtlara uzanıyorum. Onları sokaktan topluyorum, buruşmuş ve neredeyse yırtılmış, ve cebe atmadan önce saygıyla katlıyorum.

Onu gördüğüm andan itibaren güzel olduğunu hep biliyordum. Yuvarlak yanakları, yumuşak çenesi ve o duygulu mavi gözleriyle muhteşem. Her zaman arzuladığım bir şekilde yumuşak, davranışlarımla onu ezdiğimde bile.

Ama hiçbir zaman o zamanki kadar güzel görünmemişti, güneş mavi dalgalı saçlarına vururken, bana mektubunu yüksek sesle okuyordu.

Hiç bu kadar cesur, tatlı, savunmasız ve hak etmediğim bir kız gibi görünmemişti.

Ama onu yalnız bırakamam.

Yalnız olduğunu düşünerek dışarı çıkmasına izin vermeyeceğim. Kimse onun kim olduğunu ya da adının ne olduğunu bilmiyor.

Adı Blue ve sevdiğim kız. On iki yaşımdan beri.

Aceleyle malikaneye dönüp kıyafetlerimi topladım. Uzun zaman önce giydiği, hala kurumuş kanla kaplı mavi sandaletlerini ve geceliğini getirdim.

Merdivenlerden inip hizmetli kanadına koşuyorum. Nora'yı personel odasında, muhtemelen Pleiades'teki tüm personelle birlikte buldum.

Ama bu beni içeri dalıp "Ben gidiyorum ama annemin durumu kötüleşirse beni aramanı istiyorum, tamam mı?" demekten alıkoymuyor.

Sanırım ani girişimle herkesi şaşırttım ama şok geçirecek zamanım yok. Nora ağzı açık bir şekilde beni izlerken, odadakilere genel olarak hitap ediyorum. "Annem kanser. Yumurtalık kanseri. Çok fazla zamanı yok ve ben de geri geldim çünkü..." Yutkunuyorum, kelimeler ağzımda kalınlaşıyor ve tıkanıyor. "Son günlerinde onun yanında olmak istedim."

Sessizlik var.

Bunu kabul ediyorum. Geniş gözlü sessizliği alacağım.

Kafamda hep annem için, beni evden kovan ve geçen yıllar boyunca nerede olduğumla ilgilenecek kadar bile beni umursamayan kadın için burada olduğumu söylersem insanların bana acıyarak bakacağını düşünürdüm. Özellikle de çocukluğumun nasıl geçtiğini bilen personel.

Onlara zayıf görüneceğimi düşündüm. Bu beni zayıf *gösteriyor*.

Ama kilitli kaldığım iki gün boyunca Blue'nun beni nasıl sevdiğini düşündüm. Aziz Patrick'teki hatalarımı tekrarladıktan ve onu Ashley'nin çocukça oyunlarından kurtaramadıktan sonra bile bana nasıl benim olduğunu söylediğini. Dizlerinin üzerine çöküp pisliği temizlerken ne kadar gururluydu.

O tanıdığım en güçlü insan ve suçlarımı uzun zaman önce affetti. Bana güvenini, bedenini, sevgisini verdi.

Belki de zorbayı affetmek sizi zayıf yapmaz.

Belki sizi cesur yapar. Sizi yenilmez olmaya biraz daha yaklaştırır.

Nora sandalyesinden fırlar ve "Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

"Onun peşinden gidiyorum."

Hâlâ kafası karışık ama açıklayacak vaktim yok. Maggie'ye dönüyorum.
"Nereye gitti?"

Maggie masanın ortasında oturduğu yerden bana sert bir bakış atıyor.
"Onu rahat bırak. Yeterince şey yaşadı."

"Sadece nereye gittiğini söyle."

"Neden? Onu biraz daha incitebilmek için mi? Üç gündür ağlıyor.
Gözlerini patlatacak sandım."

Göğsümdeki bir noktayı ovuyorum.

Muhtemelen göğsünüzde bir kıvılcım hissettiniz.

"Söyle ki daha iyi hale getirebileyim."

Maggie dudaklarını büzerek beni inceliyor. Aslında, tüm oda beni inceliyor.

"Maggie," diye homurdanıyorum.

"İyiyim. Kuzeye gideceğini söyledi. Karlı bir yere gitmek istiyor. Tek bildiğim bu."

Kuzeye.

"Tamam, teşekkürler." Sonra Nora'ya baktım. "Benim için yaptığın her şey için teşekkürler." Maggie'ye, "Sana da."

Ondan sonra kaçıyorum.

Bisikletime ulaşana kadar durmuyorum ve onun peşinden gidiyorum.

Chapter 36

Biri beni takip ediyor. Ya da en azından öyle hissediyorum.

Sanırım aklımı kaçırıyorum. Belki de birinin beni takip etmesini *istiyorum*.

Onun gibi biri. Bu delilik.

Ben deliyim.

Her şeyden önce, nerede olduğumu nereden bilebilir ki? Ona nereye gittiğimi hiç söylemedim. Bu planın bir parçası değildi. Malikanesine döndü, muhtemelen annesinin yanına gitmeden önce uyuyordur ya da hapisten çıkmıştır.

İkincisi, beni takip etmesini istemiyorum. Beni rahat bırakmasını ve huzur içinde ölmesini ya da en azından huzur içinde ölmemi dilemesini istiyorum.

Hal böyle olunca, dikiz aynamdaki kasaba sınırlarını kaybettiğim anda onu, huzurumu da kaybettim.

Yavaş ve yarım yamalak sürüyordum.

Otoyollar geniş ve araçlar daha da geniş. Sanki hepsi beni ve birbirlerini yakalamak için yola çıkmış gibi hızla ilerliyorlar.

İlk birkaç saat, her dinlenme tesisi çıkışına girip tüm organlarımı kustum.

Sonra acıkıyorum. Açlıktan ölüyorum. Bu yüzden bir yemek çıkışında durdum ve temelde her şeyi doldurdum. Patates kızartması, hamburger, pizza dilimleri ve sosisli sandviç. Soda aldım. Su içtim. Meyve suyu. Gofretlerim, Funyun'larım ve şekerlemelerim var.

Tanrım, ne çok şeker var.

Bavulumdan çok yiyeceğim var.

Otoparkta oturuyorum ve pencereden insanları izlerken yüzümü jelibonlarla dolduruyorum. Hepsi mutlu görünüyor, sanki gelmiş geçmiş en iyi yolculuğa çıkmış gibiler. Sanırım bildiğiniz her şeyden uzaklaşmanın nasıl bir his olduğunu bilmiyorlar.

Bunu anlayabilecek tek kişi benim kaçtığım kişidir. Ve en komiği de, umurunda bile olmayacak. Peşimden bile gelmeyecek.

Tekrar söylüyorum, yapmasını istediğimden değil.

Daha doğrusu, günün bu geç saatinde, yorgun ve bitkin olduğum bir anda, onun bunu yapmasını istediğimi itiraf edebilirim, ama bunu *isteyemem*.

Ve bu beni ağlatıyor.

O otoparkta bir saat kadar oturdum, şekerleri mideye indirdim ve direksiyona yığılıp hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

Gözyaşlarım tamamen bittiğinde, ensemden bir karıncalanma olduğunu fark ediyorum.

O kadar çok karıncalanma var ki, neredeyse kaşıntı gibi.

Beni arabamdan dışarı gönderdi ve etrafıma baktım. Kilometrelerce yol, sonsuz gökyüzü ve tanımadığım yüzler var.

İç çekerek tekrar arabaya bindim, arabayı çalıştırdım ve oradan uzaklaştım.

Günün geri kalanında orada burada durarak araba kullandım. Güneş battığında, işim bitmişti. Daha fazla dayanamayacağım. GPS'imde bir motel buldum ve içeri çektim.

Resepsiyonda gece için bir oda tutuyorum ve valizimi merdivenlerden yukarı taşıyorum. Ev için para biriktirme zorunluluğum olmadığı için birkaç ay yetecek kadar param var. Ondan sonra bir şeyler bulmam gerekecek ama şu anda bunun için endişelenmiyorum.

Şu anda sadece uyumak istiyorum.

Anahtarı kilide sokuyorum ve odayı açıyorum. Duvarlar kahverengimsi bej ve beyaz çarşaf, koyu kahverengi battaniyeli bir orta boy yatak var.

Hızlı bir duş alıp yeni bir şort ve yumuşak bir tişört giyiyorum - iyi, *onun* tişörtü. Sanırım onun gibi kokuyor: misk gibi ve yaban mersinli turta gibi. Beni uyluğumun ortasına kadar örtüyor, omuzlarımdan ve göğsümden sarkıyor.

Elimde kaldırabileceğimden daha fazla yiyecek olmasına rağmen, yine de koridorun sonunda gördüğüm otomata gitmeye karar veriyorum.

Sadece, aptal makine bozuldu.

Düğmelere basıyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Ona bakarak, "Seni aptal bok parçası" diye mırıldandım. Sonra homurdandım ve onu salladım.

"Lanet olası Twix'imi istiyorum, seni aptal." İyi bir önlem için tekmeliyorum.

"Bu şekilde şeker alabileceğinizi sanmıyorum."

Uzuvlarımdaki koordinasyonu kaybederken bile o ses sağıma dönmemi sağlıyor. Onu gördüğümde neredeyse kötüye kullandığım makinenin üzerine düşüyordum.

"Sen..." Nefes veriyorum, ona bir hayaletmiş gibi bakıyorum. Rüya mı görüyorum?

Direksiyon başında uyuya mı kaldım? Ya da belki o motel yatağındayım.

Şim

di. "Hey."

Yine de onun gürleyen sesi beni oldukça uyanık hissettiriyor.

Süper, hiper uyanık. Sanki tüm sesleri duyabiliyorum.

tepedeki ışık, bir yerlerdeki televizyonun alçak tonları.

"Ne... nasıl... bütün gün beni takip ettin," demeyi başarırken gözlerim onu doyurmadan duramıyor.

Onu daha bu sabah görmeme rağmen yıllar geçmiş gibi geliyor. Aynı kıyafetlerle.

Ama bu kıyafetler daha da buruşuk. Kolları dirseklerine kadar katlanmış, bronz kollarını ve dövmesini ortaya çıkarmış. Ayakkabıları çamur içinde, pantolonu da öyle. Buruşuk gömleği ve dağınık yakası hakkında konuşmaya bile gerek yok.

"Evet."

O da aynısını yapıyor, beni yalayıp yutuyor. Gözleri bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, yerdeki halıya damlacıklar halinde dökülen ve üzerimdeki tişörtün arkasını ıslatan ıslak saçlarımda geziniyor.

Tişörtü.

Elbisenin eteklerini tutuyorum ve o da benim gergin bir şekilde döndüğümü fark ediyor. Kirpiklerini kaldırarak, "Sana çok yakışmış," diyor.

Yutkunuyorum, bana nasıl verdiğini hatırlıyorum. "Bu yüzden mi seçtin?"

Sesimde zehir yok ama yine de irkiliyor.

"Onu seçtim çünkü o zaman bile bana ait bir şeye sahip olmanı

istiyordum. Ama Şimdi bunun farkına varıyorum."

Onun sözleri beni her zaman heyecanlandırmıştır. Ne yazık ki, birkaç kilometrelik mesafe bunu değiştirmede. Işık yıllarının bile bunu değiştirebileceğini sanmıyorum.

Karnımda kelebeklerin ilk kanat çırpışlarını hissediyorum ve mesafemi korumaya çalışırken bu çok rahatsız edici.

"Nerede olduğumu nasıl bildin?" "Maggie."

"Ne?"

"Bana kuzeye gittiğinizi söyledi. Kasabamızın dışında sadece bir otoyol var ve çok yavaş sürüyorsun."

"Ben yavaş sürmem," diye geveliyorum, gözlerinde yüzen yoğunluğu bir şekilde kırabilmek için tutunabildiğim ilk şey bu oluyor.

Bilmiyorum.

Cevap verdiğinde gerginlik hala devam ediyor, sanki aramızdaki gerginliği dağıtmak için saçmalamaya çalıştığımın farkında.

"Tamam. Diğer herkes daha hızlı o zaman."

"Şunu bilmeni isterim ki..." Boğazımı temizliyorum ve ıslak bir tutamı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyorum. "Bir sürü hız cezası aldım, tamam mı? Eskiden güney yakasının baş belasıydım."

Yaptığım saçma yorum karşısında dudakları seğirdi. "Bundan şüphem yok." Geçmişte bu seğirmeyi kaç kez öpmüştüm?

Aslında, geçen haftaya kadar, teninin her santimini öpüyordum.

Ne oldu lan? Neden birbirimizden bu kadar uzağız?

Doğru.

Çünkü ona onu sevdiğimi söyledim ve o da bana zavallı olduğumu söyledi. "Neden beni takip ediyordun?"

"Yani yalnız kalmak zorunda değilsin," diye cevap veriyor ciddi bir sesle ve aynı derecede ciddi gözlerle.

"Yalnız mı?"

"Evet." Adem elmasının sallanışını izliyorum. "Yani nereye gidersen git en az bir kişiyi tanırsın. Ve en azından o kişi senin adını bilir."

Uzuvlarım, ayak parmaklarım ve el parmaklarım kıvrılıyor. İfadesinin ağırlığı çok fazla. Çok fazla anıyı çağırıştırıyor.

Onun için suya atladığım gece.

Başka bir hayat gibi geliyor. Çok cesurdum, çok umursamazdım.

Aşkıma hiçbir şeyin zarar veremeyeceğini düşünmüştüm, ama bir şeyi fark ettim

olabilir.

Onu.

Ona zarar verebilir. Aşık olduğum adam.

Sertçe iç ç e k e r e k , "Ne olmuş yani? Nereye gidersem gideyim beni takip mi edeceksin?"

"Planımız bu."

Zach o kadar rahat söylüyor ki bu beni çıldırtıyor. "Bu aptalca bir plan." "Elimdeki tek plan bu."

"Bak -"

"Nasıl hissettirdiğini biliyorum, Mavi." Tutkulu sesi sözümü kesiyor. "Kimsenin seni tanımadığı bir yerde, büyük, bilinmeyen bir yerde yalnız olmak. Kafanı karıştırır. Seni alaycı ve sert yapar. Nereye gidersen git, kiminle tanışırsan tanış, hep yalnız kalacağımı düşündürüyor. Evinizi şiddetle özlemenize neden olur. Asla ait olduğunuz bir yer bulamayacağınız gibi hissetmenize neden olur. Bunun sana olmasına izin vermeyeceğim. Bunun için çok tatlısın. Çok iyi ve parlaksın. Seni acımasız ve berbat bir dünyada yalnız bırakmayacağım."

Birkaç saniyeliğine konuşmayı kesti.

O zamandan beri nefeslerini, uzun nefeslerini saydım. Yedi.

Beni sözleriyle boğduğundan beri yedi kez nefes aldı.

Ellerim iki yanımda yumruk olmuş, saçlarımdan su damlıyor. Keşke ben de böyle yere damlayabilsem, su gibi ve hiçbir şey olamasam.

Bakışları, sözleri, kokusu... o. Her şey çok fazla.

Beni içine çekiyor, evimi özlediğimi hissettiriyor. Aynen şimdi söylediği gibi.

"Ben..." Başımı salladım. "Ben senin sorumluluğun değilim." "Sen benim hayatımsın."

Kalçalarım sıkıştı.

Tüm vücudum sıkıştı.

Korumada mı? Aşkta mı? Bilmiyorum. Tek bildiğim ondan uzaklaşmam gerektiği.

"Öyle mi?" Gözyaşlarımı yutuyorum. "Yani beni dünyadan koruyacaksın." "Evet."

"Ama beni senden kim koruyacak?"

Cevabı yüzünü buruşturmak ve çenesini sıkmak oldu. İç çekerek, gidiyorum.

Birkaç dakika sonra yatağıma yerleşirken kapının çalındığını duyuyorum; o olduğunu biliyorum. Kapıyı açmadım. Çarşafı tutuyorum ve

kahverengi, tanımsız bir kapı.

Dakikalar geçiyor ama ikinci vuruş gelmiyor.

Yavaşça yataktan kalkıp düğmeyi çevirdim. Orada değildi. Kimse yoktu.

öyle.

Ama ayaklarımın dibinde kahverengi bir kese kağıdı var ve içinde Bana günlerce yetecek kadar Twix.

Chapter 37

Beni her gün takip ediyor.

Ne zaman dikiz aynasına baksam, o orada.

Kaskı takılı, vücudu bisikletinin üzerinde kıvrılmış, onu çok seksi ve tamamen erkeksi gösteriyor.

Midem bulandığı için ilk kez bir dinlenme tesisine girdiğimde Zach de duruyor. Beni tuvalete kadar takip ediyor ve dışarı çıktığımda kendimi biraz daha iyi ama çok yorgun hissediyorum, elinde peçete ve zencefilli gazozla beni bekliyor.

Ağzımı sildikten ve sodadan biraz yudumladıktan sonra zayıf bir sesle "Saçmalıyorsun," diyorum.

Endişeli bir kaş  atmayla beni inceliyor. "Bence bugün biraz ağırdan almalısın. Bir motel bul ve dinlen."

Güneş çok güçlü ve Zach tam karşısında, bir yıldız gibi parlıyor. Eski kıyafetlerini giymiş, yırtık pırtık koyu renk bir tişört, yıpranmış bir kot pantolon ve devasa botlar.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bence sen de başka bir yerde olmalısın. Dünyanın farklı bir yerinde."

Dudakları hafifçe gülümsüyor ama gözleri sabit duruyor. "Tam olarak olmam gereken yerdeyim."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde zencefilli gazoz kutusunu karın kaslarına doğru ittim ve bu sırada küçük bir sıçrama oldu. "Tamam,  yle olsun. Öyle olsun. Dünyanın *bu* kısmında hizmetçi yok." Tişörtünü işaret ediyorum. "Bunu kendin temizlemek zorundasın."

Kutuyu kaptığı gibi omuz silkiyor. "Sanırım bununla başa çıkabilirim."

Bence yapabilir.

Sorun da bu zaten. Aklına koyduğu her Şeyi yapabilir. Ve Şu anda, beni takip etmeyi kafasına koymuş gibi görünüyor.

Ben yemek için durduğumda, o da duruyor. Benzin almak için durduğumda? Evet, o da orada. Gece bir motele girdiğimde, hemen arkamda.

Princeton'dan uzaklaŐtıkça hava daha da soğuyor. Güneş her zaman orada ama arka planda gizleniyor.

Zach gibi.

Mola yerlerinde hastalandığım zamanlar dışında benimle konuşmaya ya da bana yaklaşmaya  alıŐmıyor. O da tamamen azalmıŐ gibi görünüyor.

Arabamın kokusu, deri koltuklar, yollar. Artık beni korkutmuyorlar. Ailem  lmeden önceki halime döndüm. Sanırım fobimi zorla uzaklaŐturdım.

Ya da belki Şimdi başka bir Şeyden korkuyorumdur.

Beni takip etmekten vazgeçemeyen uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adam. Günlerce amaçsızca araba sürdükten sonra, rastgele bir yerde durmaya karar verdim.

Adı Blue Dot.

Adında mavi var, o yüzden belki de rastgele değildir.

Daha kuzeyde ve dağların arasında yer alıyor. Orada kışın kar yağdığını ve yazların Princeton kadar sıcak olmadığını söylüyorlar.

Birkaç gün sonra oraya ulaŐtık. Biz diyorum çünkü Zach henüz beni terk etmedi.

Her Şeyin üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçti ve o bir gölge gibi hep oradaydı.

Ona güvenmiyorum. Bir süre sonra sıkılıp gitmeyeceğine güvenmiyorum.

Neden kalsın ki? New York'ta bir hayatı var. Bir daire, oda arkadaşları. Sevdıği ve iyi olduğu bir işi.

Sen benim hayatımsın.

Bunu söylediğini biliyorum. *Biliyorum.*

Ama bu sözlere inanamıyorum. İnanamıyorum. Yaptığı onca Şeyden ve sevgimi bu kadar duygusuzca reddetmesinden sonra olmaz.

Blue Dot'a varır varmaz yemek için bir lokantada duruyoruz.

Ben barın bir ucuna oturuyorum, o da diğer ucuna. Garson kızı genç ve konuşkan biri ve onunla sohbet etmeye başladık.

Ona bir süre burada kalabileceğimi söylediğimde bana eleman aradıklarını söyledi. Ayrıca bana bir yatak ve kahvaltı ayarladı.

Buradan birkaç blok ötede.

Kasaba küçük, Princetown'dan daha küçük ama ben seviyorum. Burası soğuk. Kış tüm şiddetiyle sürüyor. Rüzgar var. Bir de göl var. O kadar mavi ki ilk gördüğüm anda ona aşık oluyorum. Zach'e aşık olduğum gibi.

Ertesi gün saat yedide lokantaya gittiğimde oradaydı.

Tanrım, uyumuyor mu? İzin falan mı alıyor?

Bana bu işten bahseden garson bana her şeyi anlatıyor ve o gün için hangi bölümün benim olacağını söylüyor.

Ve ne biliyorsun? Zach zaten orada oturuyordu.

Ona doğru yürüdüm. "Burada ne yapıyorsun?"

Çenesini menüye doğru uzatıyor. "Buradaki kahveye bayılıyorum."

"Kahveyi seviyorsun." Başını sallayınca devam ediyorum, "Burada hiç kahve içmedin."

"Dün biraz yedim."

"Hayır, yemedin. Bir hamburger ve bir dilim pasta yedin. Ben gördüm."

Gülümsediğinde, bunu söylememem gerektiğini fark ettim. Bu beni ürkütücü bir sapık gibi gösteriyor. Beşinci aşama bir yapışkan.

Kollarını masanın üzerinde kavuşturuyor ve başını sallıyor. "Evet, beni yakaladın. Sadece turta için buradayım."

Bir elimi kabine koyuyorum ve kalçamı kaldırıyorum. "Bütün gün beni çalışırken mi izleyeceksin?"

Güneş ışınları çenesini aydınlatıyor ve saçlarının arasından geçerek onu o kadar yakışıklı gösteriyor ki derin bir nefes alıp kendimi toparlamam gerekiyor.

Pes etme, Cleo. Pes etme. "Hayır.

Ama istersen yapabilirim." "Ne istediğimi biliyorsun."

"O zaman öğle yemeğinde gelirim."

İç çekerek dik duruyorum. "Ne olmuş yani? Turta. Siparişiniz bu mu?" "Uh-huh. Yanında da bir fincan kahve."

Yepyeni defterime yazarak bir gösteri yapıyorum. "Bir parça turta ve kahve, yanında da tükürük, geliyor."

Arkamı döndüğümde, iliklerime tereyağı gibi işleyen bir kıkırdama duyuyorum ve güçlü olmam gerektiğini biliyorum.

Aslında planladığımdan çok daha güçlü çünkü ondan sonra Zach her sabah yedide geliyor, aynı şeyi sipariş ediyor ve sadece

etrafta koşuşturmamı izliyor.

Bana ilk döndüğü zamanları hatırlatıyor. Sabahları konağı koşarken ya da bazen koridorlarda üniformamı giyerken beni izlerdi.

Burada da aynı şeyi yapıyor.

Kırmızı bir tişört ve siyah bir şorttan oluşan üniformamla beni çalışırken, siparişleri alırken, yemek dağıtırken, müşteriilerle sohbet ederken izliyor. Ve Pleiades'te olduğı gibi, kabine oturduğı andan bir saat sonra ayrılana kadar bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Bunu yapmasından nefret ediyorum.

Ondan uzak durmayı bu kadar zorlaştırmasından nefret ediyorum.

Geçen her gün ona karşı koymamı daha da zorlaştırıyor. Yoğun gözlerine, bana tek başına odaklanmasına. Konuşmadığı zamanlarda bile söylediğı şeylere.

Kahretsin, onun gerginlik dolu sessizliklerinden nefret ediyorum. Bazen aptallık ettiğimi düşünüyorum.

Onu seviyorum, değıl mi?

Bunu istemiyorsa ne önemi var? Her fırsatta sevgimi reddediyor ve beni incitiyorsa ne önemi var?

Ben alırım.

Ona doğıru yürüyüp o gece yarısı kadifemsi saç tellerine dokunabilsem her şeyi kabul ederim. Elini tutabilsem ya da o sert çenesini okşayabilsem. Onu öpebilsem, koklayabilsem, onunla sevişebilsem.

Ama sonra, ya beni *defalarca* reddederse, o kadar çok reddederse ki acı çekmeye başlarsam? Öfkeli ve nefret dolu olurum. Aynen St. Patrick'te yaptığım gibi.

Bunu yapamam.

Onu sevmenin nasıl bir his olduğunu bilirken ondan nefret edemem. Aşkımı öldürmesine izin veremem.

Bu yüzden onu bekleyeceğim. Beni sonsuza kadar takip edemez, değıl mi? Hayatının sonuna kadar her gün lokantaya gelemmez.

Görünüşe göre haklıymışım.

Yaklaşık bir hafta boyunca her gün geldikten sonra durdu.

Bir sabah gelmedi. Endişeyle saati izliyorum ve kapı her açıldığında ve yeni bir müşteri geldiğinde zıplıyorum.

Zach hiç ortaya çıkmadı ama.

Günü dönüşümlü olarak onun için endişelenerek, ona bir şey olduğunu düşünerek ve bu kadar kolay pes ettiği için kızgın olarak geçiriyorum.

Ki bu çok aptalca. Vazgeçmesini istedim. Gitmesini ve beni yalnız bırakmasını istedim. Bu iyi bir şey.

Artık hayatıma başlayabilirim, geçmişim olmadan. Onsuz.

Ertesi sabah yine gelmeyince, kapıya bile bakmamaya karar verdim. Hayır. Ne kadar istesem de bir keş gibi davranmayacağım. Beni o duruma düşürmeyecek.

Ama sonra onu pencereden gördüm.

Sokağın karşı tarafında, kaldırımından aşağıya doğru yürüyor. Aceleyle patronuma yürüyorum ve daha yeni başlamış olmama rağmen ondan beş dakika mola istiyorum. Daha o onaylamadan ceketimi giyip kapıdan çıktım bile, çünkü Tanrım, hava çok soğuk.

Sokağın diğer tarafına geçip peşinden gidiyorum. Ona yetiştiğimde ne diyeceğimi bilmiyorum ama nereye gittiğini görmem gerekiyor.

Pislik.

Tam bir pislik, değil mi? Beni sonsuza kadar bekleyeceğini düşündürdü. Onu ne kadar itersem iteyim, yerinden kıpırdamayacaktı.

Ama bir de şimdi bakın. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kaldırımda yürüyor.

Tamam, bu biraz abartı olabilir. Salınmıyor, sanki acelesi varmış gibi koşuyor.

Sonunda sokağın köşesindeki bir oto tamirhanesinde durdu.

Nefes nefese, ben de duruyorum.

İşte o zaman giydiği kıyafetleri fark ediyorum. Koyu gri bir tulum - bir üniforma.

Neden üniforma giyiyor?

Yavaşça ilerliyorum, her şeyi kavırıyorum. Üzerinde Blue Dot Auto Body Inc. yazan bir pano bulunan bir ofis alanı var. Hemen yanında, içinde birkaç arabanın ve birkaç bisikletin park edilmiş olduğu baraka benzeri geniş bir alan var.

Zach kahve içen bir adamın yanında durur ve onunla sohbet eder. Zach ile aynı üniformayı giyiyor.

Gürültülü bir şekilde nefes alarak onları birlikte izliyorum. Ta ki adam beni görüp Zach'i varlığımdan haberdar edene kadar.

Arkasını dönüyor ve yüzünde hemen bir kaş çatma ifadesi beliriyor. "Mavi?" Adamdan özür dileyip bana doğru yürüdü. "Ne yapıyorsun burada? Her şey yolunda mı?"

Göğsünün sağ tarafında dükkânın adının yazılı olduğu bir logo var. "Lokantaya gelmedin."

"Evet." Başparmağıyla alnını kaşıyor. "Dün bütün gün burada bekletildim. Görünüşe göre çok yoğunlar. Bir adam gitmiş ve yedekleri yokmuş."

Açıklamasından sonra ona göz kırpıyorum.

"Ama bugün öğle yemeğine gelecektim," diye bitiriyor sözlerini, beni dikkatle izleyerek.

"Sana bir şey oldu sandım. Endişelendim." Zach hafifçe gülümsüyor. "Ben iyiyim, Blue. Sadece çalışıyorum."

Dükkâna bir kez daha baktım. Zach'le konuşan adam gitmiş. Görünüşe göre şu anda burada sadece iki kişi varız.

Ona dönüp, "Burada mı çalışıyorsun?" diye soruyorum. Kıkırdıyor. "Ben de öyle dedim."

"Neden?"

"Bisikletlerle aram iyidir diye düşündüm. Ve gerçekten çaresiz görünüyorlardı. O yüzden neden olmasın. Ayrıca, bir daire ile birlikte geliyor."

"Daire mi?"

"Evet. Yukarıda, aslında." Çenesiyle işaret ediyor ve arkamı döndüğümde caddenin karşısındaki ikinci katta bir daire görüyorum. Alt katta küçük bir kahve dükkânı var.

"Düşünüyordum da," diye devam etti ve ben ona döndüm. "Benimle kalabilirsin. Daire oldukça büyük. Kanepede yatabilirim."

"Kanepeyi sen alacaksın."

"Evet. Bu bir şilte. Açılıyor. Kaldığınız pansiyondan daha iyi olmalı ve -"

"Konuşmayı kes," diyorum ona, sonunda sersemliğimden sıyrılarak. Zach kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyor. Kafası mı karıştı? Burada sersemlemiş durumdayım. *Sarmal.*

"Ne yapıyorsun?" Dişlerimi sıkarak soruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun, ne demek istiyorum?" Histerik bir şekilde söyledim. "Az önce bana seninle yaşamamı mı teklif ettin?"

"Şey, evet. Dedğim gibi, dairede çok fazla oda var."

"Çok yer var. Doğru." Başımı sallayarak yere bakıyorum ve kendimi toparlıyorum. "Neden bir işin var? Neden bir *dairen* var?"

"Sonsuza kadar motelde kalamam. Nerede uyumamı önerirsin?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "New York'ta. New York'ta her şeye sahipsin. Bir daire. Bana sevdiğini ve iyi olduğunu söylediğin bir işin var. Hayatın New York'ta."

Bana orantısız bir gülümseme atarak omuz silkiyor. "Orada değiştiremeyecek hiçbir şeyim yok. Sana söylemiştim."

"Bana ne söyledin?"

"Sen benim hayatımsın" derken serin esinti dikenli saçlarını karıştırıyor.

Sözleri bu sefer daha etkili oldu. Belki de artık ne demek istediğini anlayabildiğim içindir. Hayatını benim etrafımda yeniden düzenleyerek bana gösteriyor.

Beni tam karnımdan vuruyorlar ve kelebekler çıldırıyor. Jilet gibi keskin kanatlarını çırparak içimdeki her şeyi kanattıklarını hissediyorum.

Kollarımı belime dolayarak onları susturmaya çalışıyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Ne yapıyorsun?"

"Neden beni yalnız bırakmıyorsun?"

Sert elmacık kemiklerinde hafif bir kızarıklık var. Sanırım buradaki soğuk hava yüzünden. Ve kazak bile giymiyor.

Çok daha önemli bir şey söz konusuyken neden bunu düşündüğümü bilmiyorum.

"Çünkü yalnız olmanı istemiyorum. Ya da korkmanı," diyor çenesini sıkarak.

"Yalnız değilim," diye mırıldanıyorum, başımı kaldırıp ona bakarak.

Birbirimizden birkaç santim uzakta duruyorduk ama konuşurken daha da yakınlaştık. Vücut ısısının, kokusunun beni sardığını, havanın getirdiği ürpertiye durdurduğunu hissedebiliyorum.

"Ne?"

Dudaklarımı yaladım. "Bir adam buldum." "Bir erkek."

"Evet." Başımı salladım. "Dün lokantaya geldi. Benim bölümüme oturdu. Bana güzel olduğumu söyledi ve şehirde yeni olduğumu söylediğimde bana etrafı gezdirmeyi teklif etti. Bu hafta sonu dışarı çıkıyoruz."

Bu bir yalan. Besbelli.

Ve bunu söylemek bile kusma isteği uyandırıyor ama söylemeliyim ki o.

Zach burada duruyor, gergin ve soğuktan kızarmış. Onun siyah Gözleri beni dikkatle izliyor.

"Randevumu mahvedecek misin?" O bir şey söylemeyince ben soruyorum.

Boynunun kenarındaki damar nabız gibi atıyor. "Randevunu mahvetmemi mi istiyorsun?"

Nedense bir adım daha yaklaşıyorum, botlarımızın parmakları birbirine değiyor.

"Hayır." Başımı bir kez sallayıp gözlerinin içine bakıyorum. "Beni izlemek istiyorsun, değil mi? Beni yalnız bırakmayacaksın. Bu yüzden randevumda beni izlemeni istiyorum. Başka biri beni gülümsetirken izlemeni istiyorum. Beni güldürürken. Bir başkası elimi tutarken, gecenin sonunda bana iyi geceler öpücüğü verirken. Tüm bunları izlemeni istiyorum, Zach."

Burun delikleri genişliyor ve keskin elmacık kemiklerindeki renk derinleşiyor. Sanırım soğuktan ziyade öfkeden.

"İstedığın bu, değil mi? Beni izlemek. Bu yüzden gitmiyorsun. Ne olacağını düşünüyorsun? Hep yalnız kalacağımı mı sanıyorsun?" Alay ediyorum, "Sen benim ilk aşkımsın. Bazen hayatımın tek aşkı olacağını düşünüyorum. Ama bu işlerin kolaylaşmayacağı anlamına gelmiyor. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek isteyeceğim birini bulamayacağım anlamına gelmiyor. Bunu istiyorum, biliyorsun. Belki onu seni sevdiğim gibi sevmeyeceğim. Belki kalbimin daha hızlı atmasını sağlamayacak ya da midemde keleklerin patlamasına neden olmayacak. Ama sorun değil. Ben bir yuva istiyorum. Bebekler istiyorum. Bir gelecek istiyorum, Zach. Belki senin için geçmişte yaşamak sorun değil ama ben hayatımı kurmak istiyorum. Bir yere ait olmak istiyorum. Birine ait olmak istiyorum."

Sana.

Tanrım, bunu ne kadar isterdim. Ona ait olmayı ne kadar isterdim. Onun bana ait olmasını ne kadar isterdim.

Ama sanırım bazı hikayelerin kaderi böyledir. Ne kadar canlı hissetseler de bir hayatları yok.

Zach yutkunuyor ve başını eğiyor. Yaklaşık beş saniye boyunca yere bakıyor, hayatımın en uzun beş saniyesi.

O beş saniye içinde, sanırım anladı. Sonunda ne demek istediğimi anladı.

Söylüyorum.

O beş saniye içinde, gideceği için paniğe kapılıyorum. Ve her gün ona bakmanın ve ona dokunamamanın beni kesmeyeceği için rahatlıyorum.

Sonra yukarı bakar ve gözleri cam gibidir. Hassas. Duygularla dolup taşıyor.

"Geçen gün bir şey hatırladım," diye başlıyor. "O çukurdayken çok korkmuştum. Kimsenin beni bulamayacağını düşündüm. Aramaya bile tenezzül etmezlerdi. Tam bir baş belasıydım. Neden beni arasınlar ki? Orada yatıp gökyüzünü izledim. Derinlerde bir yerdeymişim gibi hissediyordum. Hava sıcak ve bunaltıcıydı ve gökyüzü çok uzakta görünüyordu. Ve sonra, kayan bir yıldız gördüm. Çok hızlıydı. Sadece bir parıltıydı ama gözlerimi kapatıp bir dilek tutmama yetti."

Kıkırdıyor. "Ne kadar çaresiz olduğumu gösteriyor. Dileklere inanmazdım. Ne dilediğimi biliyor musun?"

Nutkum tutuldu, başımı salladım.

"Benimle ilgilenecek birini diledim. Beni sevecek birini. Bana ve yapmak zorunda hissettiğim tüm yıkıcı şeylere katlanacak birini. Yumuşak birini diledim. Parlak ve ışıltılı birini. Ama bundan da öte, daha iyi olabileceğim birini diledim. Seni diledim. Ve sonra, seni buldum ama bunu göremeyecek kadar kördüm. Senin o olduğunu fark edemeyecek kadar kızgın ve kendime gömülmüştüm. Sen bir yıldızdın. Üzerine ne kadar pislik atarsam atayım, parlamaya devam ettin. Ben de seni izlemeye devam ettim.

"Senin başkasına ait olduğunu görmek beni mahvedecek. Gülümsemelerini ona verirsen her gün biraz daha öleceğim. Onunla bir gelecek kurmanı izlemek beni mahvedecek. Seninle sahip olabileceğim bir gelecek ama ona ulaşamayacak kadar berbat durumdaydım. Ama ne olursa olsun seni izleyeceğim. Mektubunda her gece yıldızları izleyeceğini söylemişsin. Sen *benim* yıldızımsın, Blue. Seni izlemeden edemem. Her zaman aşkın insanı kanattığını düşünmüşümdür. Ama sanırım sorun değil. Kabul ediyorum. Eğer başka bir adamla mutluysan, Blue, kanamayı kabul edeceğim. Çünkü seni seviyorum."

Tam önümde, Zach uzuyor. Genişliyor. Vücudu sıkılaşıyor. Boynundaki tendonlar göze çarpıyor, damarları nabız gibi atıyor.

Gözümün önünde büyüyor, bir şekilde güçleniyor ve benim tek yapabildiğim buna sessizce tanık olmak. Gözyaşlarıyla.

Ve elini üzerime koyduğunda, onu durduramıyorum.

İstemiyorum. Tüm gücümü kaybettim. İçimde ondan başka bir şey kalmadı.

Damarlarımda dolaşıyor ve göğsümde atıyor.

"Sana aşışım Mavi," diye fısıldıyor, başparmakları gözyaşlarımı silmeye çalışıyor. "Haklıydın. Ama o gün başlamadı. O gözaltı odasında başlamadı. Uzun zaman önce, muhtemelen o delikte başladı. Belki ben doğmadan önce bile. Seni sadece yıllardır sevmiyorum, bir ömür boyu sevdim. Çünkü seni sadece kalbimle sevmiyorum. Kalp sadece bir organdır. Vücuttan koparılabilir, ezilebilir, posa haline getirilebilir. Seni tüm kalbimle sevmiyorum. Seni tüm ruhumla seviyorum. Sen benim özümdesin. Sen benim özümdesin. Ve bunu kimse benden alamaz. Ölüm bile."

Alnını benimkinin üzerine koyuyor ve ben hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Berbat haldeyim.

O kadar berbat durumdayım ki utanç verici.

O kadar kötü ki Zach beni sıcak, sert göğsüne bastırmak zorunda kalıyor ve ben de kollarımı ona dolayarak boğuluyormuşum gibi ona yapışıyorum.

Üzerine ne kadar salya akıttığımı bilmiyorum ama sonunda gözyaşlarım kurudu ve yüzüne bakmak için uzaklaştım.

Elmacık kemiklerinin üzerinde gezinerek fısıldıyorum, "Dışarıısı soğuk." Dudakları seğiriyor. "Biliyorum."

"Neden kazak giymiyorsun? Bir ceket."

Ceketime bakıyor. Mavi ve kabarık, geldiğimiz gün kendime aldığım ilk şey. "Sanırım unutmuşum."

Üniformasını yumrukladım. "Sen bir aptalsın." "Öyleyim."

"Üniformanı mahvettim."

Göğsündeki ıslak lekeye bakıyor. "Seni ağlattım." "Bunu hep yapıyorsun."

İfadem üzerine, geri adım atmadan önce gözlerini bana dikeyor. Sonra dizlerinin üzerine çökerek nefesimi kesti. "Sen ne..." Ben soruyorum. "Ne yapıyorsun?"

Kafasını kaldırıp, "Sana bir söz veriyorum." dedi.

"Ne sözü?"

"Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Yıllar boyunca milyonlarca kez çuvalladığımı biliyorum. Seni hak etmiyorum. Seninle aynı havayı solumayı hak etmiyorum. Ama bir mucize olur da bana bir şans verirsen Blue, hayatımın geri kalanını

Hayatım sana daha iyi olabileceğimi kanıtlamaya çalışmakla geçti. Uzun zaman önce bir gece seni dileyen adam olduğumu ve onun da bunu fark ettiğini."

Bu Zach'in önümde ilk diz çöküşü değil. Ben de ilk kez ona bakmıyorum.

Ama öyle hissettiriyor.

Diğer tüm zamanlar seks içindi, çünkü beni tatmak istiyordu, ama bu... boyun eğdirme. Bu rol değişimi.

Ona bir şans vermem için bana *yalvarıyor*.

Rüzgârda savrulan saçlarına ve muhteşem yüzüne bakıyorum. Güneş en az seviyede ama yine de bronz teni güneşin altında parlıyor.

Dizlerinin üstünde bile bir prene

benziyor. Benim prensim.

"Tamam."

Gözleri parlıyor. "Tamam mı?"

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Evet.

Tamam." "Şaka mı yapıyorsun?"

Bunda beni güldüren bir şey var. Paltom uyluğumun ortasına denk geliyor ve ona yaklaşırken çıplak bacaklarım göğsünü sıyrıyor. "Hayır. Ayağa kalk. Yer soğuk."

Yine de kımıldamıyor. Tüm hayatı buna bağlıymış gibi beni ciddiyetle izliyor.

"Seni seviyorum, Zach. Seni sonsuza dek sevdim. Sen yokken üç yıl boyunca senden ayrı nasıl yaşadım bilmiyorum. Belki o zamanlar daha kolaydı çünkü seni sevdiğimi bilmiyordum. Sana karşı hissettiğim tek şey, nefret olduğunu sandığım derin bir tutkuydu. Ama şimdi? Şimdi seni sevmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ve bu çok zor. Sensiz hayatta kalmak çok daha zor."

Elleri belime kadar geldi. "Sana bir daha asla böyle bir şey yaşatmayacağım. Seni asla terk etmeyeceğim."

Eğilip onu hafifçe öpüyorum. "Biliyorum. Ama kalkman gerek. Molam bitti ve beni iyice öpmen gerekiyor."

"Zorunda mıyım?" diye

dalga geçiyor. "Uh-huh.

Burada ölüyorum."

Kıkırdayarak ağzıma bir öpücük kondurduktan sonra ayağa kalkıyor ve o tipik tarzıyla beni kollarına alıyor.

Ve sonra beni öptü. İyice.

EquilOgue

Ona Karanlık Prens diyorlar.

Söylentilere göre, şimdiye kadar görülmüş en siyah gözlere sahipmiş. Ve eşit derecede siyah saçları.

Gerçi kimse kesin bir şey söyleyemez çünkü her zaman kaskını takar - tüm yüzünü gizleyen büyük, siyah bir şeydir ve gösteriden hemen sonra ayrılır. Tantanayı ya da bunun gibi şeyleri pek sevmez.

Hayır. O sadece bisikletle ilgileniyor. Mavi dediği bisiklet.

Gözleri kapalıyken takla atabiliyor ve deliklerin üzerinden uçabiliyor. Havadayken bisikletini sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi çeviriyor. Kalabalık onun için çılgına dönüyor, tezahürat yapıyor ve sahne adını haykırıyor.

Bu gece, ölüm duvarında bir gezintiye çıkacak.

Kulağa uğursuz geliyor ve düşüncesi bile beni titretirken öyle olduğuna yemin edebilirim. Motorcuların alttan başladığı, döndükçe yavaşça hız kazandıkları kuyu tipi bir şey. Ta ki yere paralel gidecek kadar ivme kazanana kadar.

Çok basit bir fizik prensibine dayanması gerekiyordu ama ben okuldayken bilimle pek ilgilenmezdim.

Her şey bana sihir gibi geliyor. Her an ters gidebilecek bir sihir.

Gerçi Zach haftalardır bunun için pratik yapıyor. Onu yaparken gördüm ve çok güzel yapıyor.

Yine de gerginim.

Sanırım o sahneye çıktığında hep gergin olacağım. O benim için dünyadaki en değerli şey.

O benim hayatımın aşkı.

Pistte onu bekliyorum, korkuluklardan sarkıyorum, kalabalığın içinde itilip kakılıyorum, çıkması için sabırsızlanıyorum. En son o çıkıyor ve sanki onu günlerdir görmüyormuşum gibi geliyor. Oysa onu sadece birkaç saat önce, önümüzdeki birkaç hafta boyunca kalacağımız evde görmüştüm.

Onun sahne alacağı karnaval için Vegas'tayız. New York'tan arkadaşları ona haber vermiş ve şimdi onlarla aynı daireyi paylaşıyoruz.

İyi bir grup; onlarla birkaç gün önce geldiğimizde tanıştım. Gerçi Zach benimle konuştuklarında biraz bölgeci davranıyor. Benden onlardan uzak durmamı ve her zaman yanında olmamı istedi.

Bu kadar kıskandığında genellikle gözlerimi devirir ve ona benim patronum olmadığını söylerim. O da sanki onunmuş gibi vücudumla oynayarak yanıldığımı kanıtlamaya devam eder.

Öyle. Bunu itiraf etmekten ne utanıyorum ne de çekiniyorum. Ben de ona sahibim.

Ve şimdi, kalabalığın ortasında dururken her türlü tahrik oluyorum. Geri dönüp yalnız kalabilmemiz için dışarı çıkıp işini bitirmesini bekleyemiyorum.

Bir gösteriden sonra terli ve sabırsız oluyor.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu onu kalabalık önünde sergilerken gördüğüm ikinci performans. En son New York'ta böyle bir karnavaldaydı. O gösteri çılgıncaydı. Yaklaşık bir hafta boyunca oradaydık ve her gece muhteşemdi.

Seyirciler arasında ne kadar popüler olduğuna hâlâ inanamıyorum. İnsanlar onun için nasıl tezahürat yapıyor ve kızlar nasıl çıldırıyor.

Bundan hoşlanmıyorum ve şöhret ya da başka bir şeyle ilgilenmediği için mutluyum.

O sadece benimle ilgileniyor.

Bunu bana her gün gösteriyor. Son altı aydır, dizlerinin üzerine çöküp ona bir şans vermemi istediğinden beri bunu bana gösteriyor.

Blue Dot'ta kalmaya karar verdik çünkü ikimiz de burayı seviyoruz. Soğuk havayı, dağları, gölü. Orada çok fazla gökyüzü var ve her şey çok geniş, açık ve mavi.

Özgürlük gibi hissettiriyor.

Şimdi birlikte yaşıyoruz, dükkândaki işi sayesinde aldığı aynı dairede. Başlangıçta bunun biraz garip olacağını düşünmüştüm. Daha önce hiç çıkmamışken birlikte yaşamaya başlamak.

Ama öyle değildi.

Zach ile hiçbir şey garip değildir. Her zaman tutkuyla doludur, evet. Yoğunluk ve doğuştan gelen bir sıcaklık. Ama asla garip değil. Çatıştığımızda bile o kadar görkemli ve doğal bir şekilde çatışıyoruz ki, çarpışıp yanması gereken iki gök cismi gibi, yine de bir şekilde birbirimizin yörüngesinde dönüyoruz.

Her neyse, ilk birkaç hafta ben yatak odasında, o da kanepede yattı. Oda arkadaşısı gibiydik.

Birbirlerine geri dönülmez bir şekilde aşık olan ev arkadaşları.

Randevulara çıktık, şehri keşfettik, arkadaşlar edindik. Bu Zach'in bana değer verildiğini hissettirme, benim için doğru olanı yapma şekliydi. Kur yapmanın sonuna geldiğimizde, dikişlerim patlamaya başlamıştı. Ellerini, dudaklarını, dişlerini üzerimde istiyordum. İstedğim zaman onun kollarına dalabilmek ve *onun* da istediği zaman benim yumuşaklığıma gömülmesini istiyordum.

İyi ki o da yanmak üzereydi.

Böylece taşındıktan bir ay sonra oda arkadaşlığından kız ve erkek arkadaşlığa terfi ettik.

Zach bu terimden hoşlanmıyor: kız arkadaş ve erkek arkadaş. Çocukça olduğunu düşünüyor. Ama her neyse. Ben seviyorum. Bana genç ve aşık olduğumuzu, kavga ederek ve birbirimizi inciterek kaybettiğimiz zamanın o kadar da uzun olmadığını düşündürüyor.

Gerçekte bu süre on yıla yakındı.

Nefret, berbatlık ve sefaletle dolu bir on yıl. Yıllarca süren zorbalıklar boyunca birbirimizin yanında olabilirdik.

Babası onu dövdüğünde ve annesi yeterince önemsemediğinde ona harika olduğunu söyleyebilirdim. Ve bana, sosyete onaylı bir vücuda sahip olmamamın, saçlarımın mavi olmasının ya da şehrin diğer yakasından gelmemin önemli olmadığını, onun için hala güzel olduğumu fark ettirebilirdi.

Birbirimizi çok fazla kalp ağrısından kurtarabilirdik.

Ama şimdi birlikte olduğumuz için mutluyum. Dünyaya karşı biz.

Bir kaç ay önce annesi vefat ettiğinde yanında olduğum için çok mutluyum.

Bayan S. haberi vermek için onu aradı ve hemen ertesi gün cenaze töreni için Princetown'a geri döndük.

Herkesi gördük: Maggie, Bayan S, Grace, Tina, Leslie ve Art. Harika gidiyor ve çok büyümüş. Sınıfındaki en uzun çocuk olacağı günü iple çekiyorum. Kimse ona sataşmaya cesaret edemeyecek.

Zach'in babası da cenazede oradaydı. Sanki hapishane olayı hiç olmamış gibi Zach ile görüştü. Zach ona hiç yumruk atmamış, Bay Prince de Bayan Prince'e hiç tokat atmamış gibi.

Beklendiği gibi, bu olaydan hiçbir şey çıkmadı.

Zengin insanların nesi var bilmiyorum ama o kasabadan gittiğimize sevindim. Zach'in hayatına devam etmesine sevindim.

Kendi yazdığı methiyeyi okudu.

Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. Eve kitaplar ve defterler getirip bana öğrenmek istediğini söylediğinde bile.

Daha iyi olmak istiyordu. Kendisi için.

Her gece uyumadan önce birlikte kitap okuyoruz. Çıplak ve terli olduğumuz, bir çarşafa sarındığımız, aşk ve tutku hakkında okuduğumuz bir rüya gibi hissettiriyor.

Okumanın bu kadar ateşli olabileceğini kim bilebilirdi? Hayatımın geri kalanında bunu yapmak isteyeceğimi kim bilebilirdi? Belki edebiyat diploması bile alırım. Ama şu anda o kadar ilerisini düşünmüyorum.

Şu anda aşığım.

Spiker Zach'i yani Karanlık'ı tanıttığında yere baktım.

Prens.

Altında kuyu olan bir stadyumun küçük bir versiyonu ve seyirci alanı üstte. İki kat yukarıdayım ve alt kısım bir saniye öncesine göre çok daha derin görünüyor. Yutkunarak, Zach'in üzerinde daireler çizerek ilerleyeceği duvarı tarıyorum.

Tanrım, tepenin aşağıdan ne kadar uzakta olduğunu ve zeminin ne kadar sert göründüğünü hayal etmek istemiyorum. Neden güvenlik ağı falan yok?

Neden bu kadar tehlikeli hale getirmek zorundalar?

Kuyunun uzak tarafındaki kapı açılıp Zach içinden çıktığında korkuluğu sıkıca kavıyorum.

Başında kaskı var ve kıyafeti tamamen siyah. İsmi de buradan geliyor.

Ardındaki çakılları çalkalayarak ortaya doğru ilerliyor ve sesler kulakları sağır ediyor. Orada dilsiz gibi duruyorum, bacaklarım titriyor.

Motoru devirmesini ve aşağıda yenilmez görünmesini izleyin.

Ama yenilmez değil.

O sadece... bir adam. Aşık olduğum çok katmanlı, güzel bir adam ve onun için çok korkuyorum.

Nefesimi üfleyerek gökyüzüne bakıyorum. Yıldızlarla dolu.

Bizim yıldızlarımızla.

Artık bizimmiş gibi hissediyoruz, benim ve Zach'in. Onları her gece yatağımızın üstündeki pencereden izliyoruz. Bazen, o içimde hareket ederken onları izliyorum. Hızlı ve öfkeli ya da yavaş ve tembel.

Şimdi onlara bakıyorum ve onu güvende tutmalarını istiyorum.

Lütfen, onu güvende tutun.

Motosikletinin kükremesi kalabalığın tezahüratından daha yükseğe çıktığında bakışlarımı aşağı doğru kırbaçlıyorum. Ve sonra, havalanıyor. Duvara doğru nefesimi kesen bir hızla gidiyor ve ben daha gözümü kırpamadan yukarı doğru kayıyor.

Orada, duvarda.

Korkuluklara yaslanıyorum, o duvarın etrafında dönerken ben de diğer pek çok insan gibi vücudumu dışarı sarkıtıyorum. Daire çiziyor, çiziyor, yükseliyor, hızlanıyor.

Tepeye ulaştığında dudagımı öyle sert ısırıyorum ki kanımın tadını alıyorum. Sonunda yere paralel inişini izlerken kanım metalik ve sinir dolu.

O anda sinirlerim biraz yatışıyor.

Elbette oradalar ama başka bir şey devreye giriyor.

Adrenalin gibi bir şey.

Sanki ondan geliyor gibi hissediyorum. Duvarın en üst kısmına ulaştığında, kendini mutlu hissediyor. Dünyayı fethetmiş gibi hissediyor. Gökyüzüne dokunuyor çünkü o anda kendisi de bir yıldız. Karanlık ama yine de parlak.

Ve gözlerim yanarken bile gülümsüyorum.

Sanki onu, duygularını boşlukta hissedebiliyorum. *Hissedebiliyorum.* ne kadar çok sevdiğini. Bundan ne kadar zevk aldığını.

Bu onun için özgürlük.

Kaburgalarımın hemen altında kelebekler uçuşuyor ve bir elimi karnıma koyuyorum.

Titriyorum ama sadece sinirden değil.

Dönüp durmasını izlemekten titriyorum. Bu insan yapımı delikten aşağı inişini ve geri çıkışını izlemekten titriyorum. Hepsi göz açıp kapayıncaya kadar.

Hava kadar hafif ve yerçekimi onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Zach doğanın temel kurallarına uymaz. O bunların

üstünde.

O karanlık prens.

O benim prensim ve gösterisi bitip bisikletini tekrar kuyunun ortasına getirdiğinde arkamı dönüyorum.

Tezahürat yapan kalabalığın arasından geçip hızla merdivenlerden aşağı iniyorum. Stadyumun alt kısmında bir personel girişi var ve nöbet tutan adama ziyaretçi kartımı gösteriyorum.

İçerisi hareketlilik ve insanlarla dolup taşıyor. Ekibin kulaklıkları takılı ve sanki tüm dünya onlara bağılmış gibi koşturuyorlar. En azından gösteri öyle, bu yüzden kendilerini adanmış göründükleri için mutluyum.

Kuyunun dibine giden bir tünele ayrılan büyük bir boşluk. Tünelin ağzına ulaşıyorum ve Zach'in bisikletinden indiğini görüyorum. Kaskını ve ardından ceketini çıkarıyor.

Antrenman yaparken bile, yaptığı gösteriden sonra her zaman aşırı sıcak ve terli oluyor.

Siyah tişörtü kaslı göğsüne yapışıyor ve saçları dağınık ve diken diken. Sanırım aceleden yanaklarında koyu bir renk var.

Etrafında bir kalabalık toplanmış, birkaç personel ve New York'tan arkadaşları... Onu yalnız yakalamak için sabırsızlansam da, işi bitene kadar beklemekte bir sakınca görmüyorum.

Ama görünüşe göre, uzun süre beklememe gerek yok.

Ceketini park halindeki bisikletin üzerine atmayı bitirir bitirmez bana bakıyor. Ondan nefret ettiğim ya da nefret ettiğimi düşündüğüm zamanlarda aramızdaki bu bağ beni rahatsız ederdi. Ama şimdi, bunun için minnettarım. Bu beni özel hissettiriyor, bu dünyada onun için tek kız olduğumu. Tüm galakside.

Bakışları her zamanki gibi karanlık ve aç.

Çok aç görünüyor ve konuşmanın ortasında bana doğru yürümeye başladığında tüylerim diken diken oluyor.

Zor nefes alarak orada durdum ve bana yaklaşmasını izledim.

Bana yaklaştığında ilk fark ettiğim şey kokusu oluyor. En sevdiği yaban mersinli turtta ile karışık misk kokusu. Princetown'dayken Maggie'den tarifini almıştım. Mutfakta tam bir felaketim ama bir şekilde Zach için mükemmelleştirmeyi öğrendim.

"Bu çok kaba," diyorum ona, boynumu yukarı kaldırarak. "Konuşmanın ortasında çekip gitmek."

Bana doğru eğildi. "Ben her zaman kabaydım."

Başımı sallayarak ona gülümsedim ve kaşlarına doğru süzülen ter damlasını silmek için uzandım. "Orada harikaydın. Gerçekten, *gerçekten* harikaydın."

"Ne oldu?" "Ne oldu?"

Elini uzatıyor ve başparmağının sert ucuyla alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Dudağınızı mı ısıırıyordun?"

Oh, bunu unutmuşum.

Başımı sallıyorum, bileğini tutuyorum ve bileğindeki dövmenin ucunu ovuyorum. "Sadece birazcık. Gergindim."

"Seni kanatmaya devam ediyorum," diye mırıldanıyor.

Ona yaklaşıyorum ve göğsü benimkini sıyrıyor. "Sorun sen değilsin. Ben bu konularda korkak biriyim. Sana bir şey olacağını düşünüp duruyorum."

"Bana hiçbir şey olmayacak."

Sonra eğildi ve beni usulca öptü. Alt dudağımı emiyor ve dilini yırtılmış derimin üzerinde gezdirerek onu yatıştırıyor. Ona daha önce yüzlerce kez söylediğim halde beni endişelendirdiği için özür diliyor: Ben her zaman endişeleneceğim ve onun bunun için özür dilemesine gerek yok.

Kollarımı boynuna dolayarak onunla aynı hizaya geliyorum. Tam bedenlerimiz birbirine kavuşurken, Zach ellerini kıcımın altına koyuyor ve beni havaya kaldırıyor.

Bacaklarım onun dar kalçalarına dolanıyor ve öpüşmemize ara vermeden yürümeye başlıyor. Arka planda birkaç bağırtı duyuyorum ama umurumda değil.

Zach beni öpüyor. Dünya alev alsa yine de Zihin.

Beni bir kalabalığın toplandığı kapıdan dışarı çıkardı, Muhtemelen motorcuların çıkmasını bekliyordu. Birinin Zach'in sahne adını söylediğini duyuyorum ve gerçekten o olup olmadığına dair spekülasyonlar yapıyorum ama onlardan uzaklaşana kadar yürümeye devam ediyor. Alanın uzak tarafına park etmiş iki römorkun arasında تنها bir yer buluyor.

Beni metal duvara yaslayarak konuşmasını bitiriyor.

"Hayır, durma," diye nefes veriyorum, dudaklarının peşinden gitmek için çenemi kaldırıyorum

Tekrar.

Güçlü vücudu kalçalarımın arasında kayıyor, leğen kemiği şişmiş klitorisimi. "Ne giyiyorsun?"

Zach kaşlarını çatarak tişörtüme bakıyor ve ilk kez kıyafetimi fark ettiğini anlıyorum. Gece için *alışılmadık* kıyafetim.

Çıplak göbeğime odaklanmış durumda. Soluk ve yumuşak ve şu anda beni kavrayan parmaklarının şekliyle çukurlaşmış.

"Bu bir tişört mü?"

Yukarı bakıyor. "O zaman neden hiçbir şey saklamıyor?"

Bu kadar cesur bir kıyafet karşısında verdiği tepki karşısında biraz gergin ve çok tahrik olmuş olsam da kıkırdamayı başarıyorum. "Ne? Her şeyi saklıyor."

Parmaklarını etime geçiriyor ve ben de onunla karavan arasında sıkışıp kalarak omurgamı geriyorum. "Karnını değil."

"Biraz süslenmek istedim." Sonra, kendimi durduramadığım için, "Sence ben... bilirsin, garip görünüyor muyum? Yani, bir yaprak gibi yapılı değilim ve -"

"Seni burada bırakıp gitmemi mi istiyorsun?" diye homurdanıyor, yüzüme doğru kalkıyor.

Sözleri bana onu arabamla takip ettiğim ve bisiklet uçurabildiğini öğrendiğim geceyi hatırlatıyor. Aslında, tüm bu karşılaşma bana ağzını ilk kez vücuduma koyup beni nasıl öptüğünü hatırlatıyor. Aşağıdan.

Omzuna yumruk attım. "Kötü davranmayı bırak. Gerçekten endişeleniyorum. Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim."

"Ve bir daha asla böyle bir şey giymeyeceksin çünkü çok seksi görünüyorsun ve bunu sadece ben takdir edebilirim. Sen benimsin, unuttun mu?"

Tanrım, neden bu kadar seksi ve sahiplenici olmak zorunda?

Her gün her saniye onun kemiklerinin üzerine atlamaktan ve ona aşık olmaktan kendimi nasıl alıkoyabilirim?

Gülümseyerek dudaklarını gagalıyorum. "Biliyorum.

Tişörtte öyle yazıyor." Göğsümü işaret ediyorum ve

Zach şaşkınlıkla aşağı bakıyor.

Göğüslerimin üzerinde yazıyor: *Karanlık Prens'in Sindirellası*. Ve altta deri çizmelerin resmi var.

Bu tişörtü bu gece için özel olarak yaptırdım. Seveceğini biliyordum. Ve sevdi de. Bir elini belimden çözerek göğsümdeki harfleri parmaklıyor. Sol meme ucuma dokunduğunda deli gibi kabarıyor, ileri geri gidip onu uyandırıyor.

Alt bedenlerimizi birbirine sürterek omurgamı tekrar geriyorum.

Yüzünü eğik tutan Zach gözlerini yukarı kaldırıyor. "Cinderella, ha?"

"Evet," diye fısıldıyorum kısık bir sesle, ona doğru bir kez sallanıyorum. "Ve sen benim prensimsin. Gerçi çoğu zaman acımasız bir canavar gibi davranıyorsun. Ama sana katlanabilirim."

Orantısız bir gülümseme ve sonra gözleri saçlarımda geziniyor. "Sen de mi saçına bir şey yaptın?"

Dudağımı ısırarak
başımı sallıyorum.

"Bu farklı bir renk."

Bu gece için özel olarak aldığım yeni rengimin daha önceki rengime bu kadar benzediğini nasıl söyleyebildiğini bilmiyorum. İkisi arasında çok ince bir fark var ama saçım konusunda uzman biri varsa o da Zach'tir.

Buna kafayı takmış durumda. Hâlâ parmaklarını gezdirdiği göğüslerime taktığından daha fazla.

"Kraliyet Mavisi," dedim ona.

"Prensin için mi?"

"Her zaman."

Yüzünde çenesini sıkmasına neden olan bir duygu titreşiyor. Ne olduğunu anlıyorum; bu aşk.

Bazen bu onun için o kadar yoğun oluyor ki acı verici bir hal alıyor; ben de aynı şeyi yaşıyorum.

Göğsündeki kıvılcımı hissettiğini biliyorum. Tıpkı benim karnımdaki vızıltıyı hissettiğim gibi.

Çenesini okşuyorum ve fısıldıyorum, "Seni seviyorum."

Zach sessizliğini koruyor ama belimi sıkıca kavırıyor ve başparmağı göbek deliğime takılıyor.

Bir keresinde ona göbeğimin hemen arkasından geçen damardan bahsettim. Ona ne zaman yaklaşırsa karnımın içinde bir şeylerin hareket ettiğini hissettiğimi ve oraya bastırıldığında vücudumun nasıl çıldırdığını anlattım. İkincisini söylememe gerek yoktu çünkü o noktayı öpmek ve yalamak için sayısız saat harcadı ama yine de.

Şimdi başparmağıyla yaptığı baskı beni inletiyor. "Benim de senin için bir şeyim var," diye mırıldanıyor, *sevdiğimi* söylemek yerine *Sen de*.

Bu sözleri pek sık söylemez. Ya da en azından benim kadar sık değil. Ben her zaman söylüyorum: her gece uyumadan önce, sabah işe gitmek için kapıdan aceleyle çıkarken, bir telefon konuşmasını bitirdiğimizde. O içimdeyken.

Ve bunu her söylediğimde, onun bu kelimeleri özümlediğini hissediyorum. Vücudunda hareket ettiklerini hissediyorum. Dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda, gözleri cam gibi olduğunda sevgisinin geri yayıldığını hissediyorum.

Sanırım buna ihtiyacı yok. Bana gösteriyor.

Sertçe açılmış çenesini okşuyorum. "Benim için mi?"

Başını sallarken adam elması sallanıyor. Sonra gözlerini benden ayırmadan arkasına uzanıyor ve cebinden bir şey çıkarıyor.

Bir kez katlanmış bir kağıt parçası.

"Sana okumak istiyorum," diyor ve kalbim göğsümde yerinden fırlıyor.

Zach'in okuması geçtiğimiz aylarda çok gelişti. Yazması da öyle. Her gün bunun için çaba sarf ediyor. Aslında, yakında GED almasını düşünüyoruz.

Benim için her ne yazdıysa, onun için önemli olduğunu biliyorum. Muhtemelen bana söyleyeceği tüm sözlerden daha önemli ve belki de bu yüzden onları yazdı.

Ağırlıklarını, değerlerini aktarmak için.

"Tamam," diye fısıldıyorum, nemli

tişörtünü yumruklayarak.

Kaşlarını çatarak ve boğazını temizleyerek başlıyor,

"Mavi,

Çok fazla hata yaptığımı biliyorum. Kimseye sana yaptığım gibi yanlış yapmadım.

Hiçbir özür bu gerçeği telafi edemez. Ama yine de

üzgünüm. Her şey için.

Seni kurtarabileceğim ama kurtarmadığım onca zaman için. Seni ağlattığım ve gözyaşlarını silmek için yanında olmadığım tüm zamanlar için. Kendinden biraz olsun nefret etmeye başlamana neden olacak kadar seni acı ve öfkeli yaptığım her zaman için.

Kelimeler benim için her zaman zor olmuştur. Kelimelerle aram iyi değildir. Muhtemelen hiçbir zaman da olamayacağım. Ama bunu hissettiğimi bilmeni istiyorum.

Seni anlıyorum.

Tam göğsümde, aldığım her nefeste.

Hiç hak etmediğim bir anda beni kurtardın. Ve hayatımın geri kalanını beni seçmekle ne kadar doğru bir şey yaptığınızı kanıtlayarak geçireceğim.

Ama bundan da öte, bir gün seninle evleneceğimi bilmeni istiyorum.

Sana geleceğini vereceğim.

*Daha akıllı ve daha iyi olduğumda ve çok fazla pislik
olmadığımda. Gerçekten düşündüğün gibi bir prens
olduğumda.*

*Sevgiler,
Prens."*

O okumayı bıraktıktan sonra nefesimi toplamam uzun bir süre alıyor. Muhtemelen biri ölmüş gibi ağlayarak berbat görünüyorum.

Oysa gerçekte, hiçbir gecenin bu kadar canlı olduğunu sanmıyorum. Elektrik, duygu ve enerjiyle daha dolu.

Onu uzun zaman önce her şey için affettim. Özür dilemesine gerek yoktu ama sözlerini sonsuza dek kalbimde taşıyacağım.

Onları kabul edeceğim ve güvende tutacağım, tıpkı onu göğsümün içinde güvende tutacağım gibi.

"Bunu ne zaman yazdın?" Bir süre sonra sormayı başarıyorum.

Zach gözyaşlarımı siliyor ve yeni boyanmış saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Uzun zamandır yazıyordum. Muhtemelen sen bana bir şans vermeye karar verdiğinde." Verdiği cevap karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Önceki versiyonlar aptalca geliyordu."

Homurdanıyorum. "Ah lütfen. Bana söylediğin hiçbir şey aptalca gelemmez. Bir şey hariç."

"Ne?"

Önce onu öpüyorum ve ayak bileklerimi sırtının altından geçiriyorum. "Sen her zaman düşündüğüm prens oldun."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Öyle mi?"

"Uh-huh. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" "Ne?"

"Artık benimle evlenmek zorundasın."

"Bu doğru mu?"

"Evet. Söz vermiştin. Yazılı olarak aldım."

Beni tekrar öpüyor, bedenlerimizi birbirine o kadar yaklaştırıyor ki tek bir nefes alıyoruz. "Beşinci aşama yapışkan."

"Hoşuna gitti."

Sonra öpüşmemizi derinleştirdim.

Tadı ağzımı dolduruyor ve tek yapabildiğim ona tutunmak oluyor. Dudakları çenemde gezinip boynuma doğru indiğinde ona "Beni öpmeni istiyorum. Nasıl seviyorsan öyle."

Tenime doğru inliyor ve ayaklarımı yere indiriyor.

Gözlerimin içine bakarak dizlerinin üzerine çöktü. "Ne dilediğine dikkat et, Mavi."

Cevabımı beklemeden ağzını çıplak karnıma götürüyor ve düğmelerimle oynamaya başlıyor.

İnleyerek boynumu yukarı kaldırıyorum ve yıldızlara tekrar bakıyorum. Her zamanki gibi güzel ve nefes kesiciler. Ama her gece olduğu gibi, aralarından en parlak olanını arıyorum.

Onları bulduğumda - aslında ikisini, onlara isim veriyorum: Zachariah ve Cleopatra.

Ondan sonra gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun göbeğine kondurduğu öpücüğün içinde kaybediyorum.

The Dark Prince

Bana prens, kendisine de Sindirella diyor.

Katılıyorum.

O benim Cinderella'm. Ama bizim hikayemizde Külkedisi

Prens.

Yazdığım her kelimedede ciddiydim; hiç hak etmediğim bir anda beni kurtardı.

onu. Beni geçmişimden ve öfkemden kurtardı. Hayatıma devam edebilecek kadar güçlü olduğumu fark etmemi sağladı. Geçmişin beni tanımlamadığını. Ben kendimi tanımlıyorum. Kendi geleceğimi kendim yaratırım.

Beni zincirleri kırabileceğime ve kendi dünyamdan uçabileceğime inandırdı.

Kule.

Evet, beni inanan biri yaptı. Aşka.

Ve şimdi, hayatımın geri kalanını onun ejderhalarını öldürerek geçireceğim. Çünkü o benim.

Mavim.

Benim

ödülüm.

SON

Zach ve Cleo'nun ilk tanışmalarını ve balo gecelerini ilk ağızdan okumak ister misiniz?
[BONUS SAHNELERİNİZİ](#) ücretsiz alın.

Blogcu/kitapstagramcısı mısınız ve
gelecekteki yayınlarımda ve satışlarımda
bana yardımcı olmak ister misiniz?
[MASTER BLOGGER LİSTEME](#) kaydolun
ve promosyon fırsatlarından her zaman
haberdar olun.

Bir okuyucu musunuz ve benim
yayınlarımdan ve satışlarımdan haberdar
olmak ister misiniz?
[MAILING LIST](#)'e kaydolun ve benden
gelen hiçbir haberi kaçırmayın.

Author's Note

Zach ve Cleo'nun hikâyesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bir kitabı bitirdiğimde genellikle çok mutlu olurum ama bu kitap beni ağlattı. Bu karakterlere veda etmek çok zordu. Belki de yaşadıkları deneyimler benim için çok kişisel olduğu içindir. Ve biliyorum ki zorluklar karşısında güçlü olmam için bana sonsuza kadar ilham verecekler.

Zorbalık, hepimizin bildiği gibi, sosyolojik bir sorundur. Gerçekten de bir hastalık - hem de yaygın bir hastalık. Bu kitabı yazmaktaki amacım da insanları bunun etkileri konusunda bilinçlendirmek.

Zorbalığın ömür boyu sürebilecek sonuçları ve yansımaları vardır. Tek bir düşüncesiz, acımasız yorum bile birinin ruhunu öyle bir kırabilir ki, onu tekrar bir araya getirmesi yıllar alabilir. Zorbalığın okul, sınıf ya da oyun alanıyla sınırlı olmadığından bahsetmeye gerek bile yok. İşyerinizde, yemek masanızda ve bu sosyal medya çağında kesinlikle internette bulabilirsiniz.

Zorbalığa uğradığımızda, her zaman başımızı öne eğip tepki vermezsek her şeyin duracağını düşünürüz. İşkence duracak. Sataşmalar ve alaylar ortadan kalkacak. Zorba ortadan kaybolacak.

Ancak sizi temin ederim ki kaçmak çözüm değildir. Cevap, zorbaya karşı durmaktır. Cevap karşılık vermektir. Cevap doğru olanı yapmak ve zorbanın gücünü elinden almaktır.

Siz ve korkunuz olmadan zorba bir hiçtir. Bir zorba, zorba bile değildir. O sadece bir korkak ve çok küçük bir hayatı olan güvensiz bir insandır.

Daha önce de söylediğim gibi, karakterlerin çoğunun deneyimleri ve duyguları benim için çok kişisel. Yani, bunları ben de yaşadım. Alay edilmeyi, bunun yarattığı endişeyi ve paniği ben de yaşadım. Kitabın tam açıklamasını ve bu kitabı yazmam için bana neyin ilham verdiğini burada bulabilirsiniz: [KÖTÜ ÇOCUK BLUES VE ZORBALIK.](#)

Her zaman olduğu gibi, zaman ayırdığınız ve desteğiniz için çok minnettarım. En içten dileğim, bu hikayeyi okurken, yazarken kazandığım gücü size de vermiş olmamdır.

XoXo

Saffron

Acknowledgments

Kocam: O benim bir numaralı destekçim ve her zaman öyle kalacak. Bana olan inancı benim kendime olan inancımdan daha fazla. Bu şansa nasıl sahip oldum bilmiyorum ama her şey için teşekkür ederim bebeğim.

Kız kardeşim: Bu kitabı onu ziyaret ettiğim sırada yazdım. Zach'in ve karakterinin şampiyonu oldu. Seninle harika vakit geçirdim, kardeşim. Seni ölesiye seviyorum.

Ailem: Onlar bir kızın isteyebileceği en iyi ve en destekleyici ebeveynler. Benimle bu kadar gurur duyduğunuz için teşekkür ederim.

Sophia Karlson: En başından beri yanımdaydınız ve tavsiyeleriniz, öğütleriniz ve pek çok şeyden korkarken bana verdiğiniz cesaret, bu kitabın bugün orada olmasının nedeni. Umarım benim için dünyalara bedel olduğunuzu biliyorsunuzdur.

Korkusuz ekibim: Özel asistanım Melissa Panio-Peterson ve Wildfire Media Solutions Inc. şirketinden reklamcım Danielle Sanchez. Sizler bu sektördeki en profesyonel, en özverili ve en zeki kadınlardan birisiniz. Ekibimde yer aldığınız için teşekkür ederim. paha biçilmez destek ve rehberlik.

Arkadaşlarım: Bella Love, Autumn Davis, Heather M. Orgeron, Mara White ve Stephanie Rose. Hepiniz bu kitapla ilgili yaşadığım zorlukları ve neredeyse beni nasıl bunalttığınızı biliyorsunuz. Orada olduğunuz ve bana inandığınız için teşekkür ederim. Kitap dünyası ya da değil, siz iyilerden birisiniz ve sizi tanıdığım için gurur duyuyorum.

Mor Kalpler ve okuyucularım: Yanımda olduğunuz için teğekkür ederim.

Coğkunuz ve sevginiz için teğekkür ederim. Sizler benim mutlu yerimsiniz ve hepinizi seviyorum!

About the Author

Kötü aşk romanları yazarı. Kitap dünyasının Lana Del Rey'i olmaya aday.

Saffron A. Kent, USA Today çoksatan Çağdaş ve Yeni Yetişkin romantizm yazarıdır. Aşk hikâyeleri çoğunlukla sinirli, yasak ve tutkulu. Çalışmaları Buzzfeed, Huffington Post, New York Daily News ve USA Today's Happy Ever After'da yer almıştır.

Yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisans derecesine sahip ve inek ve destekleyici kocasıyla birlikte New York'ta yaşıyor. Bir milyon bir kitapla birlikte.

Bookcase Agency [Web Sitesinden](#) Meire Dias tarafından temsil edilmektedir.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.